

Phản Tướng

Contents

Phản Tướng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3-1: Thượng	22
4. Chương 3-2: Hạ	30
5. Chương 4-1: Thượng	40
6. Chương 4-2: Hạ	53
7. Chương 5-1: Thượng	65
8. Chương 5-2: Hạ	80
9. Chương 6-1: Thượng	85
10. Chương 6-2: Hạ	99
11. Chương 7	104
12. Chương 8	121
13. Chương 9-1: Thượng	143
14. Chương 9-2: Hạ	152
15. Chương 10: Hoàn Chính Văn	163
16. Chương 11: Phiên Ngoại 1 – Bên Nhau Trộn Đời	178
17. Chương 12: Phiên Ngoại 2 – Yêu Thắm	189

Phản Tướng

Giới thiệu

Editor :Tiểu LyThể loại : Nhất thụ nhất công, đại thúc thụ, ngược thân ngược tâm, HEMọi người gọi hần là phản thần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-tuong>

1. Chương 1

Đầu thu, trời cao khí sáng.

Ánh mặt trời dần ló dạng, nước sông tạo từng lớp sóng lóng lánh ánh vàng xô vào bờ đá, thỉnh thoảng bắn tung tóe bọt sóng, thấm ướt cả váy hoa xanh của A Lưu đang đan lưới bên bờ.

A Lưu mặt hướng về phía đông, chỉ cần nhướn mi, liền có thể nhìn thấy từng đám mây bông bênh, bị mặt trời nhuộm thành dải đỏ vàng, xếp tầng tầng lớp lớp trên nền trời xanh thẳm, giống như một chồng hoa cao ngất ngưởng. Nhìn kỹ lại, giữa đám hoa ấy còn có sư tử hí cầu, kỳ lân truyền thư, hay tam dương khai thái... Nhưng trong chốc lát băng đi, tất cả lại biến thành những hình dạng khác.

Cách đó không xa, có cái gì đó được nước đánh dạt vào bờ. A Lưu đã hơn năm mươi, thân thể mặc dù còn

khỏe mạnh, nhưng ánh mắt lại có chút yếu. Bà không thấy rõ hình thù, chỉ thấy vật đó cùng nước sông giống nhau, bị ánh sáng mặt trời phủ lên một tầng màu vàng, rực rỡ đến chói mắt.

A Lưu vội buông tấm lưới trong tay, nhấc gầu vấy hoa đã sòn cũ lên thắt lưng, cởi hài, một đôi chân trần đầy những vết chai sần, nứt nẻ liền hướng về phía vật kia mà chạy đến.

Lại gần liền thấy rõ, đó là một người nam nhân hoàn toàn trần truồng.

Bộ dáng đoán chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, rất cao nhưng lại thực gầy, vai trái bị đóng ấn, nước ngấm vào da làm trắng bệch, mái tóc đen dài rối tung, từng sợi từng sợi theo sóng trôi dập dềnh.

Nếu còn sống, nam nhân này chắc hẳn vô cùng tuần tú, nhưng nếu đã chết, thì cũng khác những cái xác khác là bao.

Đây hẳn là một đào nô của một phú gia nào đó rồi. Thói đời này chính là đem con người ta chia ra làm ba bảy loại, đem người như con ngựa con la mà thu lời lãi, thậm chí còn đóng dấu, tuyên bố đó là vật sở hữu cá nhân.

Mà những con dấu này, mỗi nhà là một hình thù khác nhau. Khi đám nam nhân trong thôn tụ tập ngồi nói chuyện phiếm, đối với chuyện này luôn luôn hăng say, thậm chí thường xuyên bàn luận xem nô lệ nhà ai sẽ bị đóng dấu kiểu gì. Nhưng A Lưu thì không hứng thú, bà cảm thấy đó là phương pháp bức ép người, nghe thôi là quá đủ.

A Lưu ngồi xổm xuống, đưa ngón tay nứt nẻ đặt xuống mũi nam nhân, cảm giác được vẫn còn hơi thở yếu ớt, lại một lần nữa sờ sờ ngực y, cũng còn ấm áp.

Thế là không chút do dự, bà xốc người nam nhân ướt đầm kia đứng lên, nhanh chân hướng về căn gỗ nhỏ cũ kỹ của mình mà tới.

A Lưu lớn lên ở ven sông, từ nhỏ đã biết cách cứu người chết đuối. Lúc công nam nhân về nhà, bà cố ý đẩy bụng hắn lên vai, để đầu cúi xuống đất. Cứ như thế, về được đến nơi, nước trong bụng đã muốn nôn ra gần hết.

Đỡ nam nhân đến giường, nhượng y nằm xuống xong, bà kéo chiếc chăn đơn đắp thật cẩn thận cho hắn. A Lưu đến gần xem xét một hồi rồi lại đứng dậy rời đi, ý định làm một chút cháo gừng. Lấy một ít đường phèn quý giá, bà cẩn thận thêm vào, lại cắt thêm một vài lát gừng nữa, rồi mang khay cháo nóng hổi lên.

Đoán chừng một hồi nữa y sẽ tỉnh, cứ thế quang lõa như vậy cũng không hay cho lắm. A Lưu do dự một lát, đoạn mở tủ quần áo ra, dưới đáy tủ lôi ra một bộ quần áo nam nhân bằng vải thô cùng một đôi giày vải còn mới, đặt ở đầu giường nam nhân.

Con trai bà đã mất từ mười năm trước. Ngay cả một đôi giày cuối cùng bà làm, cùng một bộ xiêm y chưa từng được mặc qua, cứ như thế mặc vào một thân khâm liệm cho hắn.

Nhìn tới cỡ người cùng cỡ chân, đôi giày của đứa con trai đã mất, hẳn là vừa với người nam nhân này đi.

Sau khi mặc vào xong, A Lưu an vị ở bên giường, một bên canh bếp lửa, một bên chờ nam nhân tỉnh dậy.

Qua chừng nửa khắc, nam nhân khẽ rên một tiếng, rồi dần dần mở hai mắt. Khi chống người ngồi dậy, nhìn thấy A Lưu ngồi bên giường, mắt liền nheo lại lộ ra sự sắc bén lợi hại, gương mặt tuần mi, cân đối cũng lộ ra một vẻ âm hiểm “Người là ai? Vì sao ta lại ở đây?”

“Ta là A Lưu, người đan lưới thôn Tá Giáp, ở bờ sông cứu được người.” A Lưu mỉm cười nhìn hắn.

Nô lệ bỏ trốn, phần lớn đều sợ bị người bắt về chủ cũ lĩnh thưởng, cho nên phản ứng của hắn A Lưu hoàn toàn hiểu được.

“Ấn nô lệ trên vai người ta thấy rồi. Người yên tâm, ta sẽ không báo quan lĩnh thưởng. Ta A Lưu bây giờ đã bao nhiêu tuổi rồi, chỉ muốn tích chút đức, sẽ không vì đồng tiền mà bán rẻ lương tâm đâu.” A Lưu nhìn đến nồi cháo bên cạnh, khoi trắng tỏa ra nghi ngút, liền đi qua mở vung, lấy chiếc bát gốm múc vào nửa chén cháo gừng màu nâu đỏ nóng hổi, rồi bưng đến trước mặt nam nhân.

“Thôn Tá Giáp ... A Lưu... Đa tạ.” Nam nhân nhận chén cháo, thấp giọng nói.

Ánh mắt sắc sảo của hắn y dần dần biến mất, vẻ mặt cũng trở nên nhu hòa hơn. Có lẽ do bị hơi nóng từ chén cháo bốc lên mà đáy mắt còn phấp phấp lên một tầng sương mù nhàn nhạt.

“Người thật anh tuấn.” A Lưu nhin không được khen ngợi.

Nam nhân có chút xấu hổ, bưng chén cháo gồng lên húp súp soap.

“Ha hã, ta cũng không phải chưa trải qua sự đời.” A Lưu thấp giọng nói tiếp “Khi ta còn trẻ, cũng từng theo người nhà đã khuất ra ngoài buôn bán hải sản, vào nam ra Bắc cũng hơn mười mấy năm trời.”

“... Nhưng rồi chiến loạn kéo đến, bao nhiêu tiền kiếm được đều bị lũ quan binh cướp mất, sung vào quốc khố làm quân phí. Ta có hai người con, một nam một nữ. Đứa bé trai thì thông minh lanh lợi, khi còn đi học tiên sinh nào cũng tấm tắc khen. Còn nữ hài tử thì xinh đẹp như hoa, đối với cha mẹ đều ngoan ngoãn hiếu thuận, vậy mà đều mất trong chiến loạn.”

A Lưu sâu kín buông tiếng thở dài, gẩy vào bếp thêm vài thanh củi, rồi hướng y nói “Nếu con ta không chết, chắc bây giờ cũng ngang cỡ người... Đúng rồi, người năm nay chắc hẳn là khoảng hai bảy, hai tám tuổi phải không?”

“Làm sao được vậy, ta đã ba mươi hai rồi.” Nam nhân nhìn vào bóng lưng còng xuống của A Lưu, trong ánh mắt xét qua một mặt thâm đau “Người yên tâm, Thiên triều cùng Kim Ma chiến tranh đã kết thúc, sẽ không bao giờ có đại chiến loạn nữa, đương kim Hoàng thượng lại anh minh quyết đoán...”

“Kỳ thực, từ lâu ta đã không còn quan tâm Hoàng đế là vị nào nữa rồi.” A Lưu ngắt ngang lời y “Đến nỗi ai đúng ai sai, ai thánh minh ai bại hoại, ta tuổi đã nhường này rồi cũng không muốn nghe nữa. Thiên Triều cũng tốt, Kim Ma cũng vậy, chỉ cần có thể để cho ta an ổn sống qua ngày là được rồi.”

Nam nhân thùy hạ mi mắt, nhìn chén cháo gồng màu nâu đỏ, run rẩy một chút, bỗng nhiên nở nụ cười “Đại nương, người nói vậy cũng thực đúng.”

Thôn Tá Giáp, giải giáp tướng quân; A Lưu, vĩnh viễn lưu lại.

Đây có lẽ là ông trời muốn ban cho hắn thêm một con đường sống nữa đi?

“Chắc người không còn nơi nào để đi. Nếu không ngại, trước hãy cứ ở lại đây đã.” A Lưu được nam nhân khen ngợi, cười đến miệng không thể khép lại, nếp nhăn nơi khóe mắt nheo lại thành hai đường nhỏ, lộ ra vẻ già nua của tuổi già, bị ánh lửa bên bếp chiếu vào trở nên đỏ hồng “Nếu trong thôn có người hỏi, ta sẽ nói người là người con những tướng đã chết trận, nay trải qua đại nạn liền quay về.”

“Ân.” Nam nhân cũng cười “Ta tuy không có nghề nghiệp mưu sinh, nhưng đồn củi hay những việc nặng nhọc tốn hơi sức khác, ta đều có thể làm được.”

Bộ dáng y cười rộ lên thật sự như gió xuân mơn mớn, làm cho người ta cảm thấy muốn gần gũi, thân thiết hơn, đồng thời cũng ấm áp từ tận đáy lòng.

A Lưu nghe hắn đáp ứng, đứng bật dậy, xoa xoa bàn tay rồi tiến tới phía trước vài bước, ngẫm lại cảm thấy không đúng, lại quay trở về chỗ cũ, vui mừng khôn xiết không biết phải diễn đạt như thế nào.

Giống như là đứa nhỏ vừa mới mười bốn tuổi đã bị quan phủ mạnh mẽ lôi đi lên sa trường, lần thứ hai trở về bên mình.

“Đúng rồi, vậy người gọi là gì?” A Lưu đi đến cạnh y, bỗng nhiên mở miệng, rồi chính mình lại cảm thấy được câu hỏi này có chút không đầu không đuôi.

“Tên của ta...” Nam nhân vẻ mặt liền trầm ngâm “Thực xin lỗi, tên của ta ta không thể nói... Đại nương, đứa con của người tên gì, sau này người kêu ta như vậy cũng được rồi.”

“Người xem, ta thực già đến hồ đồ, đây đương nhiên không thể nói được.” A Lưu vỗ vỗ ót của chính mình.

Tên của nam nhân, hẳn là do chủ nhân của y cấp cho rồi, đương nhiên không thể nơi nơi gọi lung tung bấy bạ được, nếu không khó có thể bảo toàn một ngày nào đó không bị tìm tới cửa.

“Con ta gọi Hồng Dẫn, tự Diệc Phàm, đây cũng là do khi đi học tiên sinh cấp cho, nữ danh là Bảo Dẫn nhi, cái này là do ta cấp... Sau này, ta sẽ gọi người là Bảo Dẫn nhi.”

Nghe nàng nói như thế, nam nhân nhin không được nữa, liền phì cười ra tiếng.

Không nghĩ tới sống đến ba mươi hai năm, cứ nhiên lần đầu tiên nghe người khác gọi là “Bảo bối nhi”.

“Di, người cười cái gì?”

“Không, không có...”

Từ đó, Hồng Dẫn ngụ lại nhà A Lưu, mỗi ngày đều lên núi đốn củi. Sau khi chế củi xong, ngoài việc để nhóm lửa nấu cơm đun nước, nếu còn dư thì Hồng Dẫn liền mang ra chợ bán.

Vì thế, A Lưu làm cho y một chiếc nón vành lớn, khi ra ngoài đều bắt y mang theo. Bên ngoài để che mưa nắng, nhưng thực tế là để che mặt của y lại. Cho dù là ở chợ hay trước mặt những người trước kia đã từng quen biết, cũng đều có thể ung dung mà qua lại.

Thoảng một cái, cứ như vậy đã nửa năm trôi qua, Hồng Dẫn cùng những người xung quanh dần dần trở nên quen thuộc hơn.

Hồng Dẫn thường ngày tính tình đã rất tốt, lại cần cù nhanh nhẹn, rất nhanh liền thu hút ánh mắt của các thiếu nữ trong thôn. Nhà A Lưu mặc dù bần hàn, nhưng thôn Tá Giáp cũng là thôn nghèo khó nhất, không ai khinh thị ai, thế là đôi khi phía đằng kia luôn có người đến xin A Lưu làm mối đề thân.

Hồng Dẫn tuổi tác không nhỏ, tới cửa gỗ cửa đa số là các quả phụ. Nhưng vẫn có những cô nương chỉ mới mười lăm, mười sáu coi trọng y, sống chết đòi cha mẹ phải gả mình cho Hồng Dẫn.

A Lưu tuy rằng không bày tỏ thái độ rõ ràng, nhưng trong lòng vẫn luôn thâm tính, tốt hơn hết là để cho Hồng Dẫn lấy người tuổi ngang nhau, một quả phụ hiền lành là có thể đi.

Đại cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, trắng mịn phấn nộn như hoa, lại chưa hiểu biết chuyện đời, nhìn đến dấu ấn bên vai trái Hồng Dẫn kia, khó có thể tránh khỏi sự cố phát sinh. Quả phụ tái giá sẽ không tính toán để ý nhiều như vậy, còn bằng lòng ở bên như một người bạn tri kỷ, đây mới là người mà Hồng Dẫn cần.

Chạng vạng hôm nay, Hồng Dẫn bán hết củi, lại cầm hai lạng thịt dê trong tay, vai quàng đòn gánh theo đường cũ đi về, vừa tới đầu thôn, bất thành linh bị năm thanh niên ngăn lại.

Năm thanh niên này y đều biết, là người thôn Tá Giáp, khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, huyết khí phương cương, có chuyện gì trên mặt đều không che dấu được.

Hồng Dẫn đánh giá họ một phen, buông đòn gánh, điềm đạm hòa nhã mở miệng “Có chuyện gì sao?”

“Mẹ của Tú nhi đến nhà người cầu hôn, việc này người có biết không?” Thủ lĩnh Tái Vượng gân cổ hướng y hất hàm, hai mắt đỏ quạch.

“Tái Vượng huynh đệ, việc này ta có biết.” Hồng Dẫn hướng hẳn chấp tay “Nhưng ta cũng biết, ta không xứng với Tú cô nương, mong Tái Vượng huynh cứ yên tâm.”

Lời này nói ra vốn ôn hòa khéo léo cực kỳ, đối với những người có chút kiến thức, ắt hẳn đều hiểu được ý tứ trong đó. Chẳng may Tái Vượng chỉ là một sơn thôn lỗ mãng, chính mình lại vừa bị Tú nhi cự tuyệt, liền nổi nóng, một phen kéo lấy tay áo trái của Hồng Dẫn, cao giọng nói “Hừ! Không xứng à?! Thiên hạ có người nào thịt béo đưa đến miệng mà còn không ăn?! Người cho là nói vài câu hay ho là có thể đuổi ta đi dễ dàng à?!”

Hồng Dẫn muốn thoát khỏi tay Tái Vượng, thậm chí là bốn thanh niên còn lại, là chuyện rất dễ dàng, chính là chỉ cau mày, vẫn ráng nhẫn nại giải thích “Ta không có...”

Lời còn chưa nói xong, chỉ nghe “xoạt” một tiếng.

Đang giữa mùa xuân, Hồng Dẫn chỉ mặc một chiếc áo mỏng, là y phục A Lưu lưu lại từ mười năm trước, vốn không được bền chắc cho lắm, lại bị Tái Vượng mãnh liệt xả xuống, đem cánh áo trái rách toạc, lộ ra cả vai trái.

“Đây... đây...” Tái Vượng nhìn đến dấu ấn ở vai trái, hai mắt tròng lớn, giật lui từng bước về phía sau.

Dấu ấn kia là hình một rồng bay rất tinh xảo sống động, năm đầu móng vuốt mở ra, dáng vẻ thể hiện sự dữ tợn nghiêm nhiên nằm ở đầu vai trái của Hồng Dẫn.

“Bách Khiếu Thanh! Hửn là Bách Khiếu Thanh! Khắp thiên hạ, không hề có người thứ hai có dấu vết này!!!” Tái Vượng la lên đến sợ hãi, nhưng đồng thời cũng kèm theo một tia hưng phấn “Không nghĩ tới quân bán nước vậy mà lại rơi vào tay chúng ta! Các huynh đệ nhanh lên, bắt được hửn chính là được vạn lượng hoàng kim!!”

Không phải không biết Bách Khiếu Thanh rất lợi hại, nhưng là người càng trẻ tuổi càng hiếu thắng, lại càng không sợ chết, không quản sinh mệnh. Năm thanh niên cùng giữ lấy y, hai tay tóm chặt, một bên còn lớn tiếng gào lên “Mau gọi người tới! Mau gọi người tới! Bách Khiếu Thanh hiện tại đang ở đây!!”

Nơi này cách trong thôn không xa, hơn nữa nhiều thanh niên tuy không có phẩm chất đặc biệt gì, chính là được cái thân thể rắn chắc to khỏe, giọng lại lớn, quát to như vậy, nhóm người trong thôn lập tức chen chúc tới.

Thôn Tá Giáp, chung quy vẫn không dung được tướng quân giải giáp.

Bách Khiếu Thanh ngựa chiến nửa đời, làm sao có thể bị mấy thanh niên này gây khó khăn được. Cả người uốn cong như du long (rồng nước), đồng thời né khỏi công kích của bọn họ, mang theo một chuỗi âm thanh giòn vang.

Nhóm thanh niên thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ y ra tay như thế nào, chỉ cảm giác được bụng truyền đến một trận đau nhức, thân thể theo đó xụi lơ vô lực, rên rỉ ngã xuống đất, rốt cuộc cũng không đứng dậy nổi.

“Đắc tội.” Bách Khiếu Thanh hướng bọn họ ôm quyền, rồi nâng mí mắt, nhìn về phía thôn Tá Giáp cách đó không xa.

Mặc dù hiểu rõ chuyện đã như vậy không thể không rời đi... Y vẫn là luyện tiếu A Lưu, luyện tiếu nơi này yên bình không màng danh lợi.

Nếu y không phải Bách Khiếu Thanh, nếu y thực sự là Hồng Dẫn thì thật tốt biết bao.

“Đúng rồi, người mang hai lạng thịt này giao cho A Lưu đan lưới giúp ta. Bà không biết thân phận của ta, càng không biết ẩn trên vai ta biểu tượng cho điều gì... Bà... Chỉ là hảo tâm thu lưu ta mà thôi.” Bách Khiếu Thanh cầm lấy bao thịt mua từ chợ về đặt trên mặt đất, rồi cầm lấy đòn gánh xoay người rời đi.

“Người, người đừng mơ có thể chạy thoát!”

Thanh âm của đám thanh niên, dai dẳng phiêu tán sau lưng.

Tin tức phát hiện quân bán nước Bách Khiếu Thanh nhanh chóng lan truyền khắp bốn phương tám hướng, cho nên Bách Khiếu Thanh không hướng tới nơi đông người mà chọn vào nơi thâm sơn rừng già.

Y cũng không có kinh nghiệm sống trong rừng, nhưng dựa vào bản lĩnh của bản thân, trên người lại thủ sẵn đá lấy lửa, như vậy ứng phó có thừa.

Phía tây trời chiều dần buông xuống, ánh tà dương cuối cùng vì thế cũng bị mang theo.

Bách Khiếu Thanh vận khí không tồi, phía trước trời đã tối đen, ngay giữa núi rừng cây cối rậm rạp, lại phát hiện ra một cái động có thể dùng để nghỉ ngơi.

Tuy nói là mùa xuân nhưng vào đêm, trong động vẫn lạnh căm, y phục đang mặc lại không có cánh áo trái lại càng thêm khó khăn. Thẳng đến khi nhặt được một ít cành khô rồi châm lửa đốt lên thành đồng lửa nhỏ trong hang, lúc này mới cảm thấy ấm lên chút ít.

Bởi vì đốt nhánh cây tùng, nhựa thông ở trong xì xèo bung ra, phát ra tiếng lách tách nhỏ vụn. Phía bên ngoài một mảnh yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng dã thú tru lên.

Khuôn mặt Bách Khiếu Thanh bị ánh lửa phía đối diện chiếu vào một mảnh đỏ hồng. Y vươn tay phải, vô thức xoa lấy vai trái, xoa lấy dấu vết kia.

Từng tắc lỗi lồm trên da thịt, y đều không thể không quen thuộc hơn.

Sau khi nhận hết hình phạt cùng khuất nhục, thứ cuối cùng y nhìn thấy chính là đứa nhỏ mang theo ý cười xinh đẹp, ở giữa đám người chăm chú dõi theo, chính mình tự tay in dấu xuống đầu vai y.

Hiện tại nhớ lại cái loại đau đớn đó, cùng với tiếng xèo xèo do làn da bị cháy, vẫn còn rõ ràng vô cùng.

Y đã sớm biết trên đời không còn chỗ cho mình dung thân.. Rõ ràng như vậy, bản thân mình là dạng người gì, so với đã chết còn tốt hơn... Nhưng nếu có một cơ hội, y vẫn muốn sống hơn cả.

Nỗi chấp niệm không liên quan gì đến sự việc, đơn giản chỉ là bản năng mà thôi.

Cho nên, mỗi khi nhớ đến những năm tháng trong quá khứ, nhớ đến con người thân nhiên đón nhận cái chết ấy, y đều mang tâm tình sùng bái khôn cùng.

.....

Đêm thực yên tĩnh, nếu có chút âm thanh nào khác thường liền dễ dàng phát hiện, huống chi là tiếng người ồn ả.

Bách Khiếu Thanh thần sắc lo lắng, cầm lấy đòn gánh bên cạnh, lao ra ngoài động, phát hiện xung quanh đã muốn bị đám người lăm lăm cây đuốc vây quanh.

Y biết đây là người thôn Tá Giáp. Những người đó dưới chân hoặc bao lấy nhuyễn bố, hoặc bao bằng da thú, đi lại sẽ không có tiếng động, cho nên đến bây giờ y mới phát giác.

Tuy không muốn mới đây còn là láng giềng hòa thuận chung sống, ân cần thăm hỏi trở thành địch nhân, nhưng nhìn thấy trong đám người không có A Lưu, y thoáng cảm thấy được an ủi.

Biết một hồi hỗn chiến sẽ không thể tránh khỏi, Bách Khiếu Thanh nắm chặt lấy đòn gánh, cảm giác lòng bàn tay dần dần mồ hôi lạnh chảy ra.

Y tuy có bản lĩnh hơn người, nhưng đối với tình huống này, cũng không có khả năng đối phó lại toàn bộ hai trăm thanh niên trai tráng đầy tự tin. Huống chi những người này, y một người cũng không thể giết, không đành lòng mà giết.

Torng đám người có dất theo chó săn, bọn họ đương nhiên là nhờ vào nó mới tìm được hành tung của mình.

“Lúc này, người còn muốn trốn đi đâu nữa?” Tái Vượng đứng ở trong đám người quát to “Bắt được quân bán nước này sẽ được thưởng vạn lượng hoàng kim! Toàn bộ thôn chúng ta đều có phần!”

Bách Khiếu Thanh cười khổ một chút, đột nhiên mất hết can đảm.

Đã chết rồi, chính mình hẳn đã sớm chết, vốn sẽ không có người hi vọng y sống sót.

Tướng quan Tá Giáp, quy ẩn ruộng vườn, đối chính mình mà nói... Đơn giản, chỉ là mơ mộng không có khả năng trở thành hiện thực...

Đáng lẽ nên sớm hiểu được mới đúng chứ.

Đúng lúc mọi người đồng thanh hưởng ứng, Bách Khiếu Thanh buông tay phải ra, mặc cho đòn gánh nặng nề rơi trên mặt đất.

Người dân Thiên Triều đã phải trải qua chiến loạn, đối với phản tặc trở mặt bán nước, thông đồng với giặc, không ai không nghiêng rằng thống hận, thậm chí hận không thể róc thịt, lột da.

Ban đầu, mọi người còn nghĩ muốn bắt hấn rồi đánh một chút, sau đó mới giải lên quan phủ. Đợi đến khi đem Bách Khiếu Thanh đẩy ngã xuống mặt đất, dùng dây thừng buộc chặt lại, không biết ai đó liền khóc nức nở hô lên “Nhà của ta tám mạng đều chết dưới tay bọn Kim Ma, giết chết trên phản quốc này đi, đánh chết hấn, lăng trì hấn!”

Quần chúng bắt đầu trào dâng phần nộ, mất đi lý trí.

Trong lúc nhất thời, mọi người bất chấp đang cầm bất cứ thứ gì trong tay, tất cả đều giáng xuống người Bách Khiếu Thanh. Trong đó, có người đã hơn bảy mươi, là lão thợ săn đến bước đi cũng run rẩy không vững, đánh cũng không được, cũng cố dồn sức, nhổ vào Bách Khiếu Thanh mấy bãi nước bọt.

Côn gậy, xẻng, đòn gánh, đao kiếm... nện xuống thân thể bang bang tiếng vang, tiếng da thịt bị xé rách, ở giữa rừng núi vào ban đêm yên tĩnh dường như phá lệ trở nên kinh động, rộn gáy hơn.

Miệng mũi Bách Khiếu Thanh dần dần tràn ra máu tươi. Y cắn chặt răng, nhắm hai mắt lại, cũng không vận công chống cự, chỉ là chờ chết mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, A Lưu dắt theo một con cẩu xuất hiện ở bên ngoài đám người. Nhìn đến tình huống trước mắt, liền lập tức buông dây thừng ra, rút sài đao từ bên hông, một bên vung về phía tay lên, một bên như người điên lao vào đám người, lớn tiếng hét to “Tránh ra! Hoàng Lại, Nhị Cầu, Tiểu Mao... Không được đụng vào hấn! Ai cũng không được đụng vào hấn!!”

Bách Khiếu Thanh nghe được thanh âm của nàng, liền chậm rãi mở mắt ra. Máu trên trán chảy xuống che khuất tầm mắt của y, cùng nước mắt trào ra trong nháy mắt xen lẫn nhau, tạo thành hai đạo hồng huyết, xuôi theo hai má chảy xuống.

“Đại nương, chúng ta biết người vẫn coi hấn như con, sợ người không chịu nổi, lần này hành động cũng chưa dám nói gì cho người biết, người cũng không thể như vậy!” Mấy thanh niên hùng hổ xông lên, dùng sức gạt lão đại ra đứng trước mặt A Lưu “Người già đến hồ đồ đi, hấn chính là quân phản quốc, người đã quên đứa con của người chết như thế nào sao?”

“Ta phi!” A Lưu hướng mấy thanh niên đối diện cố sức phun ra một ngụm nước bọt “Ta sao có thể hồ đồ như vậy, mỗi ngày đều nghe các người nhắc đến, khi Bách Khiếu Thanh phản quốc ta đều nhớ rất rõ! Năm hấn phản quốc là năm Kiến Thuần thứ mười... Con ta năm thứ chín đã chết trận! Người nói cái chết của con ta cùng hấn có liên quan hay không?!”

“Ta mặc kệ cái gì Thiên Triều, Kim Ma, quốc tặc gia tặc! Ta chỉ biết rằng nửa năm qua hấn thực sự xem ta là nương nương, ta cũng đối hấn như con ruột của mình vậy.”

A Lưu thanh âm to, gần từng tiếng rơi vào tai Bách Khiếu Thanh một cách thực rõ ràng.

Tay chân hấn đều bị đánh gãy, trên người xương cốt không biết đã bị nứt nhiều ít bao nhiêu, quả thực không còn năng lực phản kháng nữa.

Nhưng giờ phút này, y lại cảm thấy được trong lòng một khoảng trời sáng lạn rực rỡ, cho dù cứ như vậy chết đi cũng không còn gì tiếc nuối.

Thế gian rốt cuộc cũng có người thật lòng đối đãi hấn.

A Lưu nhìn đám người vẫn không có ý định dừng tay, đảo mắt, cái khó ló cái khôn hướng mọi người rống to “Các người thực sự phải xuống tay độc ác như vậy, đem người đánh chết mới chịu?! Các người không muốn đem lên quan phủ lĩnh thưởng vạn lượng hoàng kim sao?!”

Điều kiện quan phủ treo thưởng, là bắt sống.

“Đúng, đúng vậy! Bà con đừng đánh, mau dừng đánh!” Tái Vượng là người đầu tiên phản ứng lại, bình tĩnh đại ngộ, vội vàng hét lớn kêu to.

Rất nhanh, nhóm thôn dân liền dừng tay.

Vạn lượng hoàng kim, có thể làm cho thôn Tá Giáp nổi danh khắp nơi, sẽ trở thành thôn trang giàu có nhất.

Nhóm côn đồ lưu manh đều có thể thú được những cô vợ trẻ đẹp, cô nương đã thành thân cũng không cần ưu sầu về cửa hồi môn nữa, nhà cửa dột nát đều có thể tu sửa lại, bọn trẻ không cần mỗi ngày phải ăn bột mì, và có thể may được xiêm y thay cho bộ đắp mền và chằng chịt...

Tuy rằng chán ghét tận xương tủy, thống hận quân bán nước này, nhưng hơn cả cừu hận cùng nỗi thương nhớ thân nhân đã chết, cuộc sống tương lai vẫn là trọng yếu hơn cả.

Mọi người nhất thời tản ra, A Lưu bị mấy thanh niên khác trụ chắc lấy, nhìn đến Bách Khiếu Thanh nằm trên mặt đất không nhúc nhích, toàn thân đều là máu tươi, lỗ chã rơi lệ.

Bách Khiếu Thanh bị giam trong một gian phòng hoang phế ở phía đông thôn Tá Giáp.

Phế ốc không có cửa, mà chuyện này cũng không cần thiết. Gân mạch tay chân hần đều bị cắt đứt, bản thân lại bị trọng thương, căn bản ngay cả đi đều không có khả năng, hướng hồ trên cổ hần còn đeo một thiết liên thô to cùng một sợi dây dùng để buộc chố sấn, khóa vào trên xà nhà.

A Lưu bị người trong thôn cấm gấp y. Vì tránh cho y do bị thương mà chết, lang trung trong thôn sơ sài, qua loa nói lại gân cốt tay chân đã bị trọng thương cho y, mỗi ngày còn dùng một ít thuốc chất lượng kém bôi vào.

Cứ như vậy đã qua nửa tháng, người của quan phủ cuối cùng cũng đến đây, là đi thuyền xuôi dòng mà tới, nghe đâu còn có đại quan từ kinh thành nữa. Nhóm thôn dân chưa từng được trông thấy quan lớn, toàn bộ hò hét nhau đi xem náo nhiệt.

Đó là một chiến thuyền tráng lệ, đậu ở nơi này, so với thôn Tá Giáp nghèo khó đối lập rõ ràng, làm cho người dân nhìn đến không chớp mắt.

Đầu tiên từ trên thuyền đi xuống là một đám mặc y phục quan binh, khí thế uy nghi, y giáp mới tinh, giày không dính đất, mỗi người thân hình đều cao lớn, thể trạng cường tráng.

Bọn quan binh khệ nệ bưng vạn lượng hoàng kim, giao cho thôn trưởng, hỏi chỗ giam giữ Bách Khiếu Thanh. Phía sau, liền thấy một vị quan viên đai khảm vàng ngọc, vận hồng bào tử dài chấm gót từ trên thuyền đi xuống, bộ dáng cùng khí chất cùng quan binh khác nhau rất lớn.

Đứng giữa đám quan viên chính là một cẩm y thanh niên cao gầy. Bộ dáng hần chỉ mới chừng hai mươi, mặt như được bôi phấn, hai hàng lông mày chech cao chạm vào tóc mai, mắt như hàn tinh, khí tức cao quý đẹp đẽ đến mức kẻ khác không dám nhìn gần. Ánh mắt khê chuyển, lại mang theo một cỗ sát khí dày đặc, cũng đồng dạng khiến kẻ khác không dám đến gần.

Người trong thôn trộm nhìn đánh giá, chỉ thấy nhóm lão quan tất cả đều đối thanh niên kia khúm núm, lại càng không nói đến đám quan binh phía dưới, từ đáy lòng đều không khỏi tự hỏi không biết người thanh niên này rốt cuộc là nhân vật nào.

Cẩm y thanh niên dường như tâm tình tốt lắm, dọc theo đường đi đều cùng bọn quan viên nói nói cười cười, cuối cùng cũng đến được nơi giam giữ Bách Khiếu Thanh.

Vừa bước vào phế phòng, một cỗ mốc meo của rơm rạ liền xông vào mũi, bọn quan viên đều nhú mày, cẩm y thanh niên bên môi khẽ cười nhạt, sắc mặt không đổi nhắc chân đi vào.

Bách Khiếu Thanh mê man, bất tỉnh nằm đồng rơm rạ mốc meo, nghe được tiếng bước chân tới gần, lại mơ màng màng mở mắt ra.

Y nhìn thấy một đôi chân. Trên đôi chân kia là hài thêu vân tím mới tinh, mũi hài trắng tinh tươm, sạch đến không thể sạch hơn.

Tiếp đó, một bàn tay trắng nõn thon dài như tạc từ bạch ngọc, khớp xương rõ ràng vươn đến, hung hăng nắm lấy cẩm y nâng lên. Cùng lúc đó, thiết liên như bị tác động, kéo theo một chuỗi leng xeng vang lên.

“Sách, thực bản.” Cẩm y thanh niên ngồi xổm đối diện Bách Khiếu Thanh, dùng tay niết trụ cẩm y, đến khi nhìn thấy trên mặt trên mặt bê bết máu, liền chán ghét nhú nhú mày.

“Xem ra vẫn chưa chết được. Đem hắn lên trên thuyền, sau khi tẩy trừ sạch sẽ, gọi thái y đến xem.”

Thanh niên ngón tay buông cẩm y ra, đứng lên, hướng người bên cạnh ngữ điệu ung dung mà phân phó, xoay người rời đi.

Bọn quan viên đi theo phía sau thanh niên cũng nối đuôi nhau mà ra. Vài tên quan binh bịt mũi lại bước lên phía trước, đem thiết liên trên cổ Bách Khiếu Thanh tháo ra, kéo y ra bên ngoài.

Bách Khiếu Thanh hai chân gân đều bị cắt đứt, căn bản không thể động được. Hắn bị kéo ra bên ngoài, một đôi chân trần buông thông xuống mặt đất, lê giật ra phía sau, rất nhanh bị cát đá thô cứng mài xát da thịt, trên mặt đất kéo ra một vết máu thật dài.

Nhìn đến cẩm y thanh niên đang đi phía trước, Bách Khiếu Thanh chỉ cảm thấy trái tim mình xiết chặt. Y thùy hạ mi mắt, ánh mắt âm đạm dần biến thành một mảnh u ám.

Thuyền rời bến, ánh mặt trời loang loang trên mặt sông, hằn lên hai vệt nước.

“Bảo Dẫn nhi! Bảo Dẫn nhi!!!”

A Lưu ôm theo một chiếc bọc, từ rất xa bên mà gọi, một bên tất tả chạy, một bên lớn tiếng kêu.

Khi thuyền đến, người trong thôn sợ bà làm náo loạn, liền đem bà khóa trong nhà. A Lưu phải dùng dao chẻ củi phá tan cửa, lúc này mới có thể chạy ra.

Nhưng chung quy vẫn trễ một bước. Khi bà tới chỉ kịp nhìn chiến thuyền hoa lệ kia càng lúc càng đi xa, cho đến khi chỉ còn một bóng dáng mờ lung phía chân trời.

A Lưu đứng bên bờ, nghẹn ngào khóc thành tiếng. Buông tay, trong ngực bao vải thô rơi xuống, một đôi giày vải mới, một tấm áo bông mới, cứ như vậy rơi xuống dòng nước đang cuộn trào mãnh liệt bên dưới.

Đó vốn là món đồ bà coi như trân bảo, thế nhưng giờ lại không muốn nhặt lại. Chỉ là đứng si ngốc trước gió, mặc cho gió sông thổi tán loạn một đầu hoa râm.

Nếu người không còn, thì những thứ này cũng là vô dụng.

Bà đứng thật lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trên cổ cùng trán gân xanh nổi lên, hướng theo phía chiếc thuyền đã đi mất, dồn toàn khí lực toàn thân khàn khàn hô to “Bảo Dẫn nhi!!!!”

Thuyền đã rời xa như vậy, nơi bà đứng lại ngược gió. Rõ ràng biết y sẽ không thể nghe được.

2. Chương 2

“Chủ nhân.” Thị đồng khuôn mặt nho nhỏ thanh tú, vừa trắng nõn vừa non mềm, giống như trứng gà bóc, âm điệu lạnh lạnh bất nam bất nữ “Theo phân phó của người, đã tắm rửa cho hắc sạch sẽ, thái y cũng đã đến chẩn qua.”

“Nga... Đưa trẫm đi nhìn một chút.” Nam nhân trầm ngâm chốc lát, rồi đứng dậy rời khỏi chiếc ghế gỗ bọc hỏa hồ*.

(*) Lông cáo đỏ

Thị đồng vội vàng tiến lên nâng hắc, cúi người làm động tác dẫn đường.

Hai người đi ra khỏi phòng, đi qua một hành lang khúc khuỷu, mới dừng lại trước một cánh cửa gỗ nằm ở cuối đường, thị đồng đứng ngoài cửa hướng thiếu niên cung kính “Chủ nhân, chính là nơi này.”

“Người ở bên ngoài đợi.” Nam nhân phân phó một tiếng, đẩy cửa đi vào.

Đó là một gian phòng kiểu mẫu bình thường, màn che bằng tơ buông rũ xuống, một bộ bàn ghế, một chiếc gương đồng lớn, một chậu rửa mặt, trên tường còn treo thêm một trường kiếm bằng đồng.

Cũng không hẳn là xa hoa, nhưng mỗi vật dụng đều tinh xảo vô cùng.

Bách Khiếu Thanh nằm trên giường, thái y chòm râu hoa râm ngồi ở đầu giường, đắp cho y một cái chăn mỏng. Thái y thấy nam nhân đi vào, liền vội vàng khom mình hành lễ.

“Như thế nào?” Nam nhân nhìn lướt qua Bách Khiếu Thanh đang nằm trên giường, ngắn gọn hỏi.

“Bản thân hần từng bị trọng thương, nhưng lang trung thôn Tá Giáp xử lý cũng không tệ lắm, xương cốt đều được nối lại, vị trí cũng rất tốt, đã bắt đầu chậm rãi lành lại, vết thương trên người cũng không có gì lo ngại.” Thái y cung kính trả lời “Nhưng gân mạch tay chân hần đều bị cắt đứt, hơn nữa có đôi chỗ đã muốn co rút lại, muốn đứng lên cần phải có thời gian.”

Bách Khiếu Thanh quay đầu đi, không nhìn tới nam nhân cùng thái y, đối bọn họ như ngoảnh mặt làm ngơ.

“..... Lang trung thôn đã thì biết gì? Chắc chắn là chưa thể nối lại xương cốt thật tốt cho Bách đại nhân rồi.” Nam nhân đối với thái độ của Bách Khiếu Thanh nổi cơn tức giận, nghe thái y nói xong, liền nheo đôi mắt như hàn tinh lại “Ta thấy... Vẫn nên đem xương cốt của hần đánh gãy rồi nối lại một lần nữa, nhớ rõ, phải dùng thượng dược. Còn gân mạch tay chân, đứt cũng đã đứt rồi, không cần quan tâm, ta thấy như vậy tốt lắm.”

“Đây...” Trên trán thái y phủ một tầng mồ hôi lạnh.

Hần không phải không biết, nam tử nằm trên giường là tội nhân Thiên Triều. Nhưng lang y như từ mẫu, loại sự tình này quả thực quá mức tàn nhẫn.

“Lữ Ái, gọi thị vệ lại đây.” Thanh niên mỉm cười, hướng ra ngoài phân phó một tiếng, lại nhìn đến thái y trước mặt “Chuyện này không khó dễ người, để cho bọn thị vệ làm.”

Rất nhanh, một vài thị vệ vai hùm lưng gấu liền tiến vào trong phòng, đem Bách Khiếu Thanh từ trên giường vịn dậy, kéo tới trước mặt nam nhân.

“Bắt đầu đi, ta xem thử như thế nào.” Bên cạnh có một người nhanh nhẹn kéo ghế ra cho nam nhân, nam nhân ung dung ngồi xuống đối diện Bách Khiếu Thanh nhìn.

Bách Khiếu Thanh tay phải bị bản gỗ nẹp lấy, băng gạc băng trên hai bàn tay rất nhanh bị gỡ ra, tên thị vệ đứng bên phải kéo dọc thanh nẹp, không thương tiếc hung hăng giật tung cả đồng băng.

Toàn bộ đám người trong phòng đều nghe được tiếng xương cốt gãy giòn rụm.

Bách Khiếu Thanh kêu một tiếng đau đớn, sắc mặt lập tức trắng bệch như giấy Tuyên Thành, một giọt mồ hôi như hạt đậu từ trên trán chảy xuống.

“Hừ, như vậy đã không chịu nổi?” Nam nhân nhìn y cười cười, sắc mặt lại âm trầm nhìn lên tên thị vệ đang giữ chặt y “Tiếp tục cho trẫm!”

Khi tay trái bị bẻ gãy, Bách Khiếu Thanh rốt cuộc không chịu nổi đau đớn liền ngất đi.

Nam nhân không chút lo lắng đứng lên, từ trong tay áo lấy ra một lọ thuốc nhỏ bằng vàng, trên mặt còn nham phỉ thúy xanh biếc, mở ra một chút, đưa đến bên mũi Bách Khiếu Thanh lắc lắc mấy cái.

Thuốc kia mùi hương thật nồng, cực kỳ kích thích, xộc thẳng lên não. Bách Khiếu Thanh dưới sự kích thích như vậy, lần thứ hai từ từ tỉnh dậy.

Tiếp theo, hai đùi của y cũng bị bọn thị vệ dùng cán dao đập gãy. Y ngất đi vài lần, nhưng rồi lại bị nam nhân bấy nhiêu lần dùng mọi loại phương pháp khiến y phải tỉnh lại.

Cuối cùng, sau khi tháo toàn bộ băng gạc trên ngực Bách Khiếu Thanh, bọn thị vệ có chút do dự “Xương sườn... Cũng phải đánh gãy thêm một lần nữa ạ?”

Bách Khiếu Thanh lúc này như vừa được vớt ra từ trong nước, cả người ướt sũng mồ hôi lạnh, mái tóc đen dài rối tung, bết dính lại với nhau, phủ xuống trán cùng gò má.

“Tất nhiên.” Nam nhân không kiên nhẫn mà phát tay, lại nói thêm “Bất quá, nếu làm hấn chết, người lấy mạng mình ra mà đền.”

“Vâng, thần sẽ chú ý.” Thị vệ hướng nam nhân ôm quyền, rồi mới rút vỏ đao ra, dùng sức đập vào ngực Bách Khiếu Thanh.

Một tiếng vỡ giòn tan vang lên, Bách Khiếu Thanh bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, đôi mắt u ám vô thần chậm rãi khép lại, thân thể theo đó xụi lơ ngã xuống.

“Hừ, lại hôn mê sao?” Nam nhân tiến lên, vươn bàn tay ngọc ngà không chút tì vết, túm lấy mớ tóc rối tung của Bách Khiếu Thanh, nâng đầu y dậy “Thật vô dụng.”

Bách Khiếu Thanh hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt hốc hác trắng bệch như giấy Tuyên Thành, càng làm nổi bật thêm hàng mi đen dài. Đôi môi nhợt nhạt không chút huyết sắc, có cả vài tia máu đỏ kinh người.

Nam nhân chăm chăm nhìn y, dùng đầu ngón tay lau đi vết máu trên môi, ánh mắt dần dần tràn đầy si mê, ôn nhu, thấp giọng “Chỉ khi người như vậy, trầm mới...”

Nói tới đây, nam nhân bỗng giật mình hoảng loạn, giống như không cẩn thận mà chạm phải độc xà, sợ hãi buông y ra, thối lui từng bước.

Một lát sau, đợi cho tâm tình bình tĩnh lại, nam nhân xoay người hướng thái y phân phó “Bây giờ, người có thể nối xương cốt lại cho hấn rồi, làm cho tốt vào.”

Thanh âm lại có chút khàn khàn ảm đạm.

Thái y lau lau mồ hôi lạnh trên trán, khom người, cung tiễn nam nhân rời đi.

Đợi đến khi thái y nối lại hảo toàn bộ xương cốt cho Bách Khiếu Thanh, trời đã chuyển đến hoàng hôn. Bách Khiếu Thanh bởi vì thể lực suy kiệt quá độ, hôn mê tuyệt không tỉnh lại, nhưng như vậy phần nào lại giúp y ít chịu khổ sở hơn.

Y đã ngoài ba mươi, xương cốt rất khó tái tạo lành lặn. Thái y muốn giúp y khôi phục mau hơn, nên treo hai chân y lên cao, hai tay cố định trước ngực, tránh cho y trong lúc dưỡng thương gãy đập lung tung.

Xong xuôi, thái y phân phó hạ nhân trông chừng y, hoàn thành sứ mệnh, liền ôm hòm thuốc rời khỏi phòng.

Lúc này, trong phòng một mảnh tĩnh lặng, ánh mặt trời đỏ hồng từ ngoài cửa sổ hắt vào, chiếu lên khuôn mặt đang chìm trong hôn mê của Bách Khiếu Thanh.

Cửa bị đẩy ra, lại được đóng lại.

Nam nhân chậm rãi đi đến bên cạnh y, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường.

“Có phải rất đau hay không? Nơi này, nơi này....” Nam nhân vươn tay, từ trái sang phải nhẹ nhàng sờ trón đôi chân, cánh tay, cuối cùng dừng trước ngực Bách Khiếu Thanh, ngữ điệu ôn nhu “Cả nơi này nữa.”

“Nhưng, đây là những thứ người phải nhận lấy.” Cơ hồ trong tích tắc, ngữ điệu nam nhân lại trở nên oán ghét “Người phản bội cả Thiên Triều, phản bội trẫm... Thời điểm đó, trẫm so với người còn đau đớn gấp ngàn vạn lần! Người có biết hay không! Có biết hay không!!!”

“Không được ngủ! Người tỉnh lại cho trẫm, nghe trẫm nói!!”

Nam nhân khản giọng gầm lên, một phen níu chặt áo Bách Khiếu Thanh, dùng sức tát vào mặt y hơn chục cái thật mạnh.

Bách Khiếu Thanh hai gò má rất nhanh sưng phù lên. Nhưng là, nỗi xương đau đớn nhường vậy y còn không tỉnh lại, huống chi là mấy cái tát này?

“Hừ hừ... Vẫn bất tỉnh a? Được, trẫm đều có biện pháp đối phó người!”

Nam nhân gỡ thanh trường kiếm trên tường xuống, ngồi đối diện Bách Khiếu Thanh, thô bạo đem tiết khố của y cởi bỏ, tách hai chân y sang hai bên, giang ra thật rộng.

Tiếp theo cầm lấy vỏ trường kiếm được làm bằng da cá mập, đưa đến ngay hậu đình của Bách Khiếu Thanh, bất ngờ chọc thẳng vào.

Chỉ nghe toạc một tiếng, máu tươi nhất thời không ngừng men theo vỏ kiếm tuôn ra.

Khóe môi nam nhân hiện lên ý cười tàn nhẫn, cầm chắc vỏ kiếm trong tay, tiếp tục ở trong cơ thể Bách Khiếu Thanh trừu sấp ngoáy động.

Không thể chịu được đau đớn nhường đó, Bách Khiếu Thanh bỗng hét một tiếng thảm thiết đầy thống khổ, rồi từ cơn mê tỉnh dậy, dần dần mở hai con mắt vô thần u ám ra.

“Như thế nào? Cảm giác tốt chứ?” Nam nhân thấy y tỉnh, thuận tay rút vỏ kiếm dính đầy máu tươi ra, ném xuống đất.

“Thỉnh... Thỉnh bệ hạ.... Ban cho thần cái chết...”

Bách Khiếu Thanh đôi mắt mở to, đôi môi trắng bệch mấp máy, thanh âm yếu ớt, nhưng từng câu từng chữ lại có thể rõ ràng rơi vào tai nam nhân.

“Thần? Người còn biết chính mình là thần?! Chặt thủ cấp của hoàng đế cùng vương hậu của quốc gia mình, rồi dẫn binh tiêu diệt binh sĩ đất nước... Người còn dám tự xưng mình là thần?!”

Cánh môi mỏng của nam nhân khẽ nhếch lên, tàn nhẫn cười. Hắn cởi bỏ thắt lưng, mạnh mẽ áp lên thân thể gầy yếu không một chút khả năng phản kháng kia.

Đã có máu tươi bôi trơn, nam nhân không hề gặp trở ngại, hung hăng tiến công. Tiếng va chạm đầy âm mĩ bắt đầu vang lên trong phòng.

“Gọi ta, mau gọi ta.....” Hắn hai tay bấu lấy Bách Khiếu Thanh, thanh âm cùng hơi thở dồn dập hòa vào nhau.

“Bệ, bệ hạ....” Bách Khiếu Thanh thần trí mơ hồ, theo bản năng đáp lại mệnh lệnh của hắn.

“Không.... Gọi ta Tiểu Vĩ!!”

“.....Tiểu Vĩ.”

....

Cuộc giao hoan vẫn tiếp tục đến chạng vạng, hắn sau khi phóng thích ba lượt trong cơ thể Bách Khiếu Thanh mới dừng lại.

Xong xuôi, hắn xoay người bước đi, chán ghét bỏ lại Bách Khiếu Thanh một thân đầy tinh dịch tanh tưởi lại nội phòng.

Dù sao cũng sẽ có người đến dọn dẹp sạch sẽ.

Ánh chiều tà đỏ máu, nhẹ nhàng chiếu vào gian phòng, hắt lên khuôn mặt trắng bệch của Bách Khiếu Thanh chiếu lên một tầng đỏ nhạt.

Ánh mắt Bách Khiếu Thanh tối tăm vô thần, như một xác chết cứng ngắc nằm trên giường, đầu óc trống rỗng.

Lúc này, thuyền lớn đi ngang qua Kim Lăng, lướt qua một dải đất đầy hoa nở rộ, gió xuân phới phới thổi qua, cuốn theo những cánh hoa đã sớm tàn tạ rơi xuống, bay tán loạn như mưa.

Từ ngoài cửa sổ, vài cánh hoa trắng vụn vặt nhẹ nhàng nương theo gió, vừa vặn đáp xuống bên người Bách Khiếu Thanh.

Hàng lông mi khẽ run rẩy, nhận lầm chúng thành những bông tuyết đang rơi xuống.

Cánh hoa càng không ngừng từ cửa sổ bay vào, bay phủ đầy cả người y.

Y thất thần nhìn những cánh hoa trắng đang bay tán loạn đầy trời, rồi lại mông mông lung lung, tựa hồ thấy được cả kinh thành Thiên Triều đứng sừng sững trong trận đại tuyết hai mươi bốn năm về trước.

Trở về với thuở xa xưa.

Đại niên ba mươi, chạng vạng, tuyết rơi lớn bay lả tả khắp vương thành Thiên Triều.

Lúc này, có lẽ tất cả mọi người đều ở trong nhà, cùng vây quanh bên bếp lò ấm áp, một nhà đoàn tụ. Mọi ngã đường quanh vương thành đều không một bóng người qua lại, xung quanh tuyết đóng thật dày, dưới nhiều mái hiên còn có cả những mảng băng lớn đọng lại, khiến cho cảnh vật càng thêm tịch liêu quanh quẽ.

Bách Khiếu Thanh tám tuổi đầu đội mũ rơm, hai bàn tay nhỏ bé bị trời lạnh khiến cho đỏ bừng, cố ủ vào trong tay áo rách mướp, cúi thấp đầu, cô độc quỳ trên nền tuyết lạnh.

Bên cạnh người là một chiếc chiếu tơ cuộn lại, bọc theo thi thể mẫu thân ở phía trong. Chiếu không đủ dài, lộ ra đôi chân trần gầy mòn, lạnh lẽo, xám xanh bốc mùi tử khí.

Nam hài chắt vật quỳ trên nền tuyết, cố gắng nhích một miếng rơm để gối lên. Nhưng tuyết tan thành nước lách vào những khe hở dưới thảm rơm, thấm vào đầu gối càng thêm lạnh buốt, cũng đồng dạng đau đớn không kém.

Nó còn nhớ, mình luôn cùng mẫu thân chạy khắp ngược xuôi, xin cơm sinh sống qua ngày. Sau lưng hai người, lúc nào cũng có một đám trẻ chạy theo dùng đá vụn ném vào bọn họ, quát tháo hô to “Con mẹ điên”, “Thằng nhãi điên”.

Mẫu thân nói muốn dẫn y đến kinh thành, nói nơi đó chính là phồn hoa đô hội, tri pháp thủ lễ*, tới được đó rồi, sẽ không phải lo chỗ ăn chỗ ở, cũng không có ai dám truy đánh bọn họ nữa.

(*) Có vương pháp, phải tuân thủ theo quy định được đặt ra.

Mỗi khi mẫu thân nói đến điều này, đôi mắt trên gương mặt gầy gò sẽ lấp lánh tỏa sáng, đọng đầy khát khao hi vọng.

Nhưng mà sau khi tới được kinh thành, mẫu thân lại chết. Cũng không có gì khó hiểu cả, nàng luôn ốm đau bệnh tật, lại không có tiền mời đại phu bốc thuốc.

Rồi Bách Khiếu Thanh đi lân la khắp nơi, dập đầu mở trán mới xin được một chiếc chiếu rách bọc lấy thân thể của nương.

Kỳ thực, nương mất đi như vậy cũng tốt.

Bởi vì như thế nàng sẽ vĩnh viễn không biết được kinh thành – nơi mà nàng hằng ao ước – so với những địa phương khác đều không khác gì nhau. Đều là ăn không đủ no, cũng không có chỗ ngủ, còn có những đứa nhỏ khác đuổi đánh, thậm chí là thả cả chó dữ ra truy cắn.

Bách Khiếu Thanh quỳ gối tại chỗ này bán mình táng mẫu đã là ngày thứ năm, nhưng không hề có người tới hỏi han.

Nếu cứ như vậy, không chỉ có mẫu thân không thể xuống hoàng tuyền, mà ngay cả y cũng sẽ chết đói tại cửa ải khi cuối năm này.

Y cúi đầu xuống, bông tuyết trắng xóa rơi xuống đọng trên người. Hàn khí dần dần thấm vào tận xương, toàn thân bắt đầu cứng ngắc tê dại.

Sắc trời lại tối đi thêm một chút, phía cuối con phố dài trắng xóa, bỗng xuất hiện ánh đèn nho nhỏ.

Cầm đèn chính là một thiếu niên khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi, hần đội mũ có tai bằng da, toàn thân bao trong chiếc áo bông xám khá mới, trên cổ áo còn viền lông sóc xù lên, toàn thân cao thấp, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng.

Phía sau thiếu niên là một lão nhân tầm hơn sáu mươi. Lão nhân đó mặc áo dài phủ lông cừu, ngón tay đeo vài chiếc nhẫn thúy ngọc, một bộ quý phái vô cùng, nét mặt già nua trắng bạch như chưa từng tiếp xúc qua mặt trời, trên cằm còn thừa thớt một chút râu.

“Lâm công công, đêm ba mươi đại hàn như vậy còn phải thay quan trên đi công vụ, trở về thế nào cũng phải uống chung rượu ấm mới được.” Bởi vì trời rất lạnh, thiếu niên vừa nói xong, bạch khí liền theo miệng phả ra nồng đậm.

“Quế Nhân, thay quan trên làm việc là bổn phận, cũng chính là vinh quang. Đừng nói đêm ba mươi tiết trời lạnh lẽo, cho dù lên núi đao hạ biển lửa, chúng ta cũng phải tuân theo a.” Lão nhân nói chuyện không nhanh không chậm, âm điệu mang một chút lạnh lạnh “Sau này đừng nói như vậy... Bất quá, rượu vẫn là có thể uống.”

“Vâng, vâng, Lâm công công nói chí phải.” Quế Nhân vội vàng gật đầu.

Hai người đạp trên nền tuyết trừ động, một đường đi tới. Khi đi ngang qua chỗ Bách Khiếu Thanh đang quỳ, căn bản không chú ý đến y một thân quần áo rách nát, đầu tóc rối bù.

Bách Khiếu Thanh nhìn thấy có người đi qua, vội vàng nắm chặt tay, cố gắng lê thân thể cứng ngắc của mình về phía trước, té trước mặt bọn họ, không phân tốt xấu ôm lấy chân Quế Nhân, khản tiếng van xin “Mẫu thân ta vì bệnh đã chết, không có cách nào an táng. Người mua ta, giúp nương a được chôn cất yên ổn! Làm ơn mua ta, ta cái gì cũng đều có thể làm được.”

Quế Nhân chán ghét nhú nhú mày, vừa định một cước đạp y ra, lại nghe thấy Lâm công công chậm rì rì mở miệng “Người... Phải mua hết bao nhiêu tiền?”

“...Chỉ cần đủ bạc để mua cho nương ta một chiếc quan tài là được rồi.” Bách Khiếu Thanh vội vàng trả lời.

“Thật sự muốn người làm cái gì cũng được? Vậy thái giám cũng có thể chứ?” Lâm công công nheo mắt lại.

“Thái giám là gì?” Bách Khiếu Thanh có điểm sững sờ.

“Thái giám... So với người bình thường cũng không khác gì mấy, chỉ là phải chịu đau một tí, rồi trên người mất đi chút thịt mà thôi. Tuy nhiên chỉ cần nói năng thông minh, lanh lợi một chút, người sẽ có được một cuộc sống tốt đẹp.” Lâm công công cười cười trả lời.

Bách Khiếu Thanh nghĩ nghĩ, rồi thẳng thắn “Ta nguyện ý, ta nguyện ý làm thái giám!”

Dù sao từ nhỏ đến lớn, y đã quen bị người ta khinh rẻ. Bị mất một ít thịt trên người, so với để nương nương phải phơi thây nơi hoang vắng lạnh lẽo này, chính mình cũng bị tuyết lạnh làm cho chết đói chết rét vẫn là tốt hơn nhiều lắm.

“Quế Nhân, người không phải muốn có một kiện y phục mùa đông mới đó ư? Còn không mau mang nương nương hẩn đi an táng, rồi đem về cung, ắt sẽ có tiền từ trên trời rơi xuống cho người.” Lâm công công hướng Bách Khiếu Thanh hắt hắt.

Quế Nhân suy nghĩ một chút, bưng tỉnh đại ngộ.

Trong cung, tiến cử một thái giám, sẽ cấp cho người đó ba mươi lượng bạc. Mà quan tài chỉ một lượng, nhiều nhất cũng chỉ ba lượng. Đem đứa nhỏ ăn xin này vào trong cung, nghĩa là sẽ kiếm được hai mươi bảy lượng bạc.

Đương nhiên, nếu không phải do đại thái giám có thể lực như Lâm công công bảo hộ, đưa người tiến cung cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Tạ ơn công công!” Quế Nhân vui mừng nhếch môi cười, cũng không ngại bẩn nữa, đem Bách Khiếu Thanh từ mặt đất nâng dậy.

Tiểu thái giám giống như hẩn, mỗi tháng cũng chỉ lĩnh có một, hai đồng bạc. Hai mươi bảy lượng bạc này, đối với hẩn mà nói, quả thực là món tiền hời không nhỏ chút nào.

“Cho nên mới nói, bất kể việc gì đều cần phải lưu tâm. Mọi chuyện lại phải cẩn thận, tỉ mỉ, lại có người giúp đỡ, tất sẽ có lợi cho người.” Lâm công công vuốt vuốt mấy cọng râu thưa thớt, hướng Quế Nhân cười bí hiểm.

Tuyết rơi trên bầu trời trắng xóa như lông ngỗng, nhẹ nhàng bay bay rồi đáp xuống.

Bách Khiếu Thanh đứng ở bên cạnh, một bên run rẩy, một bên nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn cúi bản, ngây ngốc nghe bọn họ nói chuyện, rồi lại nghe không hiểu lắm.

Nhưng y biết, cuối cùng cũng đã có người mua mình, chỉ cảm thấy trong lòng rất vui sướng.

Một quan hai đồng một chiếc quan tài gỗ, một mảnh hoàng thổ, mẫu thân Bách Khiếu Thanh cứ như vậy được an táng ở vùng ngoại thành.

Bách Khiếu Thanh quỳ xuống trước mộ bài trên nắm mồ, lạy mấy lạy, khóc một hồi, rồi đứng lên theo Quế Nhân, ngồi trên xe ngựa hướng về kinh thành.

Xe đi được nửa đường, y nhin không kìm nén được vén màn lên, giữa phong tuyết giăng đầy trời quay đầu lại trông về phía xa, mong muốn nhìn thấy mộ phần mẫu thân một lần nữa.

Nhưng nắm mồ nho nhỏ kia đã bị phủ trắng giữa nền tuyết. Y biết rõ vị trí, nhưng chỉ có thể thấy một cánh đồng bát ngát hoang vu trắng xóa.

Ước chừng qua một canh giờ, xe ngựa đã đưa bọn họ về đến Thiên Tây môn ở hoàng cung. Bọn họ chỉ là nội thị, không có tư cách ngồi xe ngựa đi vào cửa cung, cho dù là Thiên môn cũng không được.

Thế là phải xuống ngựa, đi bộ trên con đường đọng đầy tuyết thật lâu, lúc này mới tiến vào nhập cung.

Thoáng nhìn xung quanh một chút, liền có thể thấy được cung điện tầng tầng nguy nga tráng lệ. Nhưng Bách Khiếu Thanh bởi vì vừa mai táng mẫu thân xong, vẫn còn rất buồn bã, chỉ cúi đầu đi, cái gì cũng đều chưa nhìn tới.

Lúc này, trời đã hoàn toàn tối đen. Quế Nhân đưa y tới một gian phòng, lấy một chút đồ ăn thừa cho y, rồi lấy thêm một bộ y phục mới bằng vải dệt thủ công, một đôi hài mới, dặn y ăn xong thì tới sài phòng* tắm rửa, nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai cùng những người trong phòng tịnh thân.

(*) Phòng chứa củi

Phân phó xong, Quế Nhân rời đi.

Bách Khiếu Thanh ngồi xổm trên mặt đất, sau khi như hổ đói ngấu nghiến hết chén cơm, liếm liếm môi, mới bắt đầu lo lắng ngẩng đầu nhìn bốn phía đánh giá.

Trong phòng thực tối, chỉ có một ngọn đèn trên bàn, ánh đèn leo lét nhỏ như một hạt đậu, nhưng vẫn có thể lơ mơ nhìn quanh xem xét.

Trên mặt đất xếp năm tấm chiếu, ba cái trong đó đã có người nằm lên, bọn họ cũng đều là hài tử, bộ dáng chừng mười tuổi, so với y lớn hơn một chút.

Bách Khiếu Thanh đem bát cơm đặt lên bàn, đi đến sài phòng, lại quay về hỏi đứa nhỏ trước mặt “Xin hỏi... Sài phòng không có nước ấm, vậy phải tắm rửa làm sao? Còn nữa, nơi đó không có đèn, đèn trên bàn này, có thể cho ta mượn một chút được không?”

“Lửa trong bếp, trên bếp có nồi, củi chứa trong sài phòng, bên ngoài có nước, dầu tắm ở trên bếp, mọi thứ chẳng phải có sẵn đó sao?” Một đứa nhỏ không kiên nhẫn trả lời “Đèn cháy nhỏ như vậy, lửa trong bếp so ra còn sáng hơn... Ta thấy, ngay cả điểm nhỏ như vậy người cũng không biết, vậy mà còn đòi vào cung làm thái giám? Không sợ tay chân luống cuống làm sai, chết cũng không có chỗ chôn à?”

“Nga, đa tạ.”

Bách Khiếu Thanh lúc này mới bừng tỉnh, sau khi thành tâm cảm ơn hẳn, vội vàng chạy tới sài phòng nhóm lửa nấu nước. Bận rộn một hồi, cuối cùng cũng được ngâm mình trong một thùng ấm áp.

Tắm rửa một hồi, y nghe được bên ngoài cửa có tiếng bước chân, rồi nhìn thấy đứa nhỏ vừa rồi cùng mình nói chuyện đẩy cửa tiến vào, đi đến bên cạnh y.

“Thực xin lỗi, vừa rồi không nên nói với người như vậy. Ngày mai tịnh thân, trong lòng có chút phiền muộn... Chúng ta giống nhau như vậy, từ nhỏ đã thấp hèn, đáng lẽ phải đoàn kết với nhau mới đúng.” Đứa nhỏ hướng Bách Khiếu Thanh cười cười, bên má trái hiện lên một lúm đồng tiền nho nhỏ “Ta là Nguyễn Oa... Ta chà lưng cho người, xem như xin lỗi vậy.”

“Đi? Người nhắc nhở ta, ta phải là người cảm tạ mới đúng chứ, tại sao lại nói như vậy?” Bách Khiếu Thanh ngạc nhiên.

Y từ nhỏ đã quen bị người ta khinh thường, cũng không cảm thấy khuất nhục, lời nói xuất phát từ tận tâm.

“...Người thực thật thà.” Nguyễn Oa ngược lại có điểm ngưỡng ngùng, cầm lấy khăn, bắt đầu thay y kỳ cọ.

Bách Khiếu Thanh xuất thân ăn mày, cầu bẩn, dơ dáy không cần phải nói. Sau khi dùng hết năm thùng nước ấm, mới được tính là tắm sạch thoải mái hoàn toàn.

Thay quần áo sạch sẽ xong, một mái tóc đen dài xõa xuống ngang vai, Nguyễn Oa đứng phía đối diện thay y lau tóc, Bách Khiếu Thanh xấu hổ, lúng ta lúng túng nói “Làm phiền người rồi.”

“Hi hi, người đừng nói vậy, ai mới đến mà chẳng như thế? Lúc ta tới, cũng phải dùng ba thùng nước đó.”

Sau khi dọn dẹp xong đồ tắm, Nguyễn Oa cười kéo tay y, cùng y quay về phòng.

Nguyễn Oa vỗ vỗ chỗ nằm cạnh mình, cười nói “Người ngủ cạnh ta đi. Hôm nay ngủ sớm một chút, giữ sức cùng tinh thần thật tốt để ngày mai tịnh thân.”

Bách Khiếu Thanh đáp ứng hần một tiếng, liền chui vào ổ chăn bên cạnh Nguyễn Oa. Y vừa tắm rửa qua, tóc vẫn còn ẩm, sợ chạm vào sẽ làm ướt chiếc gối mềm mại sạch sẽ kia, không có nằm xuống, chỉ đưa tay lên gối đầu.

Mọi âm thanh đều lắng xuống, Bách Khiếu Thanh nghe được từ cửa sổ một tiếng khóc nức nở, thoáng thoáng mơ hồ, cũng không thực rõ ràng, cứ như từ một nơi u ám rất xa vọng lại.

“... Đó là cái gì?” Bách Khiếu Thanh nhin không được mở miệng, nhỏ giọng hỏi Nguyễn Oa bên cạnh.

“Nga, ta đến sớm hơn người nửa tháng, cho nên biết. Phía tây phòng chúng ta có một cái hồ lớn.” Nguyễn Oa thần thần bí bí đề thấp giọng “Ồ trong cung, quy tắc rất nhiều, cũng quản rất nghiêm ngặt, có cung nữ chịu không nổi, buổi tối thường chạy đến bên hồ trộm khóc..... Nghe nói, hàng năm trong hồ, đều vớt lên được mấy thi thể trầm mình tự sát. Hừ hừ... Những người đó thực vô dụng, nếu là ta, cho dù là khổ cực đến đâu cũng không...”

“Vạn nhất đêm nay có người tự sát thì sao, vậy sao được!” Bách Khiếu Thanh ngắt lời hần, xoay người xuống giường, bước ra ngoài.

“Này, vô ích thôi...”

Nguyễn Oa ngồi dậy, hô một tiếng, thấy Bách Khiếu Thanh đã ra khỏi cửa, trong lòng có chút lo lắng.

Lại tưởng tượng, tiết trời như vậy, trên mặt hồ chắc đã kết băng một tầng rồi, làm gì còn có ai muốn đi phá mặt băng rồi đâm đầu xuống tự sát chứ? Nếu muốn chết, chọn kiểu khác sẽ tốt hơn đi? Không khỏi phì cười, biết Bách Khiếu Thanh sẽ không gặp phải đại sự gì, nhiều lắm chỉ bị thái giám hoặc cung nữ đó khóc mắng đuổi về thôi, coi như giáo huấn một chút.

Thế là an tâm kéo chăn nằm ngủ.

Bách Khiếu Thanh đi ra khỏi phòng, hướng phía tây mà đi.

Tuyết đã muốn ngừng rơi, nhưng trên mặt đất lại tích một tầng thật dày, vào ban đêm cũng loang loáng phản quang, đem quang cảnh chung quanh thai đình, lầu các rọi khá rõ ràng.

Đi một khoảng xa, y quả nhiên nhìn thấy một cái hồ lớn, trên bờ tuyết tích ven hồ, có một thân ảnh với mái tóc dài, thân mặc tú y* đang đứng đó, đề thấp giọng khóc, nước mắt ròng ròng.

(*) Y phục bằng lụa thêu

“Uy, ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn!”

Bách Khiếu Thanh đẩy nhanh cước bộ, hai ba bước chạy thật nhanh đến trước mặt thân ảnh kia, thở hổn hển.

“Người là cung nữ trong cung?! Tội như vậy, không ở trong phòng bồi chủ tử của mình, lại chạy đến nơi này làm gì?! Quy củ như vậy, nếu quân sự biết, cẩn thận lột da ngươi ra!”

Người nọ kinh sợ, xoay người hướng mặt nhìn Bách Khiếu Thanh đang liên hồi giáo huấn.

“Ta, ta....”

Tuyết trên mặt đất phản quang, nhất thanh nhị sở* chiếu lên dung nhan người nọ. Bách Khiếu Thanh vừa nhìn đến gương mặt ấy, nhất thời ý nghĩ trống rỗng, rốt cuộc không nói nên lời.

(*) Rõ ràng

Đó là một thiếu nữ ước chừng khoảng mười tám, mười chín tuổi, khuôn mặt trái xoan hồng hào, hai hàng lông mày nghiêng nghiêng chạm cả vào tóc mai, mắt tựa hàn tinh, đôi môi đỏ thắm, xinh đẹp đến không thể hình dung nổi, nhưng vẻ mặt lại mang một loại khí tức tiêu điều.

“Ta tưởng là ai, nguyên lai chỉ là một đứa nhỏ.”

Nữ tử thấy rõ người trước mặt, lại thấy được bộ dáng trợn mắt há mồm của y có chút thú vị, không khỏi phì cười, vẻ mặt cùng ngữ điệu đều nhu hòa xuống, cúi người nói với y “Nè, mới tiến cung phải không? Tên gọi như thế nào?”

“Ta... Ta hôm nay mới tới, họ Bách, danh Khiếu Thanh.... Mai, ngày mai chuẩn bị tịnh thân.”

Nét mặt nàng càng rõ ràng, trong mắt y nàng như cửu thiên tiên tử* mất rồi. Chỉ cảm thấy rằng cả đời này bản thân chưa hề gặp người nào xinh đẹp như vậy, trái tim nhỏ bé trong lồng ngực khuếch loạn, nói năng cũng không rõ ràng nữa.

(*) Nàng tiên thứ chín. Trong truyện cổ tích, nàng tiên thứ chín được mọi người khen tụng là nàng tiên xinh đẹp nhất. Ai có nhã hứng thì xem lại truyện ở đây nhé.

“Tên rất hay. Vốn nhìn cũng đẹp mắt, lớn thêm chút nữa, tướng mạo nhất định sẽ đầy khí phách... Tính tình lại thành thật, làm một tên đoan tử tuyệt tôn thấp hèn, quả thực đáng tiếc.”

Nàng vươn ngón tay ngọc ngà thon dài, mơn trớn hai gò má Bách Khiếu Thanh.

Đầu ngón tay nàng lạnh buốt, y toàn thân sợ run.

“Uy, ta không xem được sao?”

Nàng cảm thấy được y cứng ngắc, nhẹ nhàng cười, buông tay ra, ở trên đầu y dịu dàng gõ một cái, ôn nhu hỏi.

Mái tóc đen cùng làn váy tung nhẹ lên, Bách Khiếu Thanh đỏ mặt, kinh ngạc đưa tay chạm vào đầu.

“Như vậy... Người có chịu chết vì ta không?”

Nàng tiểu ý thản nhiên, y nghĩ nghĩ, lần thứ hai gạt đầu thật mạnh, trong lồng ngực nho nhỏ, nhiệt huyết bùng sôi trào.

Mẫu thân y đã hạ táng, y vô khiên vô quảĩ*, không ai thương y, cũng không ai thực sự cần y. Cuộc sống như vậy, đáng thương cô tịch như vậy, làm cho y thực sợ hãi.

(*) Không có gánh nặng, không có người thân

Cho nên, vị tiên nữ trước mặt này đối y ôn nhu, nói chuyện đầy hòa khí, muốn y chết thay, y sẽ đáp ứng nàng.

“Hảo, người đi đem khối đá Thái Hồ* lại đây.”

(*) Một loại đá ở tỉnh Tô Giang, thường được dùng để làm hòn non bộ.

Nàng chỉ một chỗ cách đó không xa, một khối đá không lớn không nhỏ, hình thù kỳ lạ bị tuyết đọng che phủ hết một nửa.

Bách Khiếu Thanh đi qua, dùng hết khí lực toàn thân, ôm khối đá nặng trĩu, vừa thở hồng hộc vừa cố gắng mang trở về.

“Bây giờ, nâng tảng đá lên cao một chút, rồi ném xuống.”

Nàng khe khẽ cười, lại chỉ xuống mặt hồ kết băng phía dưới.

Bách Khiếu Thanh hít sâu vào một hơi, nâng tảng đá qua đỉnh đầu, hô một tiếng, cố dùng sức quăng xuống. Băng hồ phía dưới lập tức bị phá thành một lỗ thủng lớn, tảng đá rơi vào trong nước, chìm dần xuống đáy hồ.

“Được rồi, người nhảy vào đó đi.” Nàng ngắm lỗ thủng đó, vỗ vỗ tay, ngữ điệu thoải mái.

Bách Khiếu Thanh kinh ngạc nhìn nàng, có chút ngây người.

Nàng nheo mắt lại “Người chẳng phải đã nói sẽ chết vì ta à? Nguyên lai chỉ là nói dối thôi sao?”

“... Không phải nói dối. Ta cho đến bây giờ, đều chưa từng nói dối.”

Bách Khiếu Thanh còn thật sự trả lời lại, xoay người bước đi, đến bên lỗ thủng đó.

Khi một chân y đã chạm vào nước hồ lạnh thấu xương, nữ tử từ phía sau vọt tới, giang hai tay, thân thể run rẩy ôm lấy y “Không cần.... Ta không cần nữa. Ta đã biết người chắc chắn sẽ chết vì ta.”

Thân thể của nàng ấm áp mềm mại, còn thoang thoảng mùi hương thật nhạt.

Bách Khiếu Thanh vô thức hít vào một hơi thật sâu.

Một lát sau, nàng buông y ra, cầm lấy bàn tay nhỏ bé, cùng y đi ra khỏi hồ. Nàng phát hiện tay y dính chất lỏng sền sệt, vội vàng mở tay ra xem.

Vừa rời khỏi tảng đá Thái Hồ, y đã cố gắng dùng sức, bị góc cạnh bén nhọn của tảng đá cửa vào tay một vết.

Từ trong ngực, nàng lấy ra một chiếc khăn quỳên màu trắng, băng bó tay trái bị thương thật tốt cho y.

“Ân, tốt lắm. Ta phải đi rồi, người cũng trở về đi.”

Làm xong, nàng vỗ vỗ vai y, rồi xoay người rời đi.

Y kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng của nàng, rồi đưa tay đang quấn chiếc khăn quỳên lên chóp mũi, trên đó, còn lưu lại cả độ ấm cùng mùi hương của nàng.

“Hảo hài tử, chúng ta nhất định sẽ tái ngộ.”

Nàng đi được một đoạn đường, quay đầu lại, hướng Bách Khiếu Thanh đang đứng tại chỗ cười nói.

Y phục nàng thuần trắng thêu hoa, giữa gió lạnh tung bay như cánh bướm.

Cho đến khi bóng dáng của nàng hoàn toàn biến mất, Bách Khiếu Thanh vẫn ở giữa nền trắng của tuyết, mặt hướng theo hướng nàng vừa đi, đứng yên lâu thật là lâu.

Đi đến sài phòng nhóm lửa, hong khô băng kết trên tóc cùng một bên hài ẩm ướt, Bách Khiếu Thanh lúc này mới trở lại phòng ngủ.

Trong phòng bọn nhỏ đều đang ngủ, tiếng hít thở đều đều vang lên. Ngọn đèn nhỏ trên bàn như hạt đậu vẫn đang cháy, y sợ quấy rầy người khác tỉnh giấc, cầm lấy ngọn đèn, khinh thủ khinh cước nằm xuống bên cạnh Nguyễn Oa, kéo chăn trùm lên.

Y nhớ tới nữ tử xinh đẹp vừa gặp đêm nay, rất nhanh bình yên chìm giấc mộng.

Một đêm qua đi, ngày mới vừa lên trong chốc lát, bọn nhỏ đang trầm trầm ngủ đã bị Quế Nhân đẩy cửa vào, hô to đánh thức.

“Đám nhóc này, mặt trời chiếu tận móng rồi, đứng dậy mau! Hôm nay là ngày tốt để các ngươi tịnh thân, sống chết còn phải xem tạo hóa, lúc đó liền cho các ngươi ngủ. Chờ tịnh thân xong, có thể chân chính hầu hạ chủ nhân, không còn cơ hội nào tốt hơn đâu!”

Lúc đó, bọn nhỏ đều bừng tỉnh, vội vàng sửa sang chăn đệm, rửa mặt, mặc quần áo, vội vã ồn ào một mảnh.

Đợi mọi thứ đều sạch sẽ, quần áo chỉnh tề, Quế Nhân liền dắt đám nhỏ ra khỏi cửa.

Đám mình trong nắng sớm, Bách Khiếu Thanh một bên cùng mọi người đi theo Quế Nhân, một bên đưa mắt đánh giá cảnh vật xung quanh, hôm qua lúc mới vào cung, không kịp nhìn kỹ đến.

Đại tuyết như biến mất, sáng nay, con đường tích đầy tuyết đã được quét sạch không chút bóng dáng, đến cả tuyết trên tảng đá cũng được dọn đi, không còn loang loáng phát quang nữa.

Thường được nghe trong cung rất lớn, hoàng cung này lại giống như một thành trì, cửu khúc thập bát lang*, cung điện từng từng cao ngất, dài vô biên vô hạn. Đường đá xanh rêu phía dưới thỉnh thoảng lại rẽ nhánh ra, nếu không có người dẫn đường, ắt hẳn sẽ lạc đường mất.

(*) Chín khúc mười tám hành lang

“Chính là đây, vào đi thôi.”

Quế Nhân đưa đám nhỏ đứng trước một phòng không có cửa sổ, mở cửa ra, để cho bọn nhỏ lần lượt đi vào.

Mặc dù phòng không có cửa sổ, nhưng bốn phía đều đặt ngọn đèn dầu vừa to vừa cao, chiếu sáng như ban ngày. Bên trong có một chiếc bàn cùng vài chiếc ghế, còn có hai cái cốc gỗ thật lớn dựng thẳng, trên đó còn dính mấy vệt màu nâu sẫm.

Hai thái giám trung niên đang ngồi uống trà, nhìn đến Quế Nhân đem bọn nhỏ tiến vào, cười cười đón chào.

“Quế Nhân, chính là mấy đứa nhỏ này?” Một người mặt mũi khá hiền lành, đưa tay sờ sờ đầu Nguyễn Oa.

“Triệu công công, Mã công công, chính là bọn họ.” Quế Nhân cười nói “Lâm công công còn có việc, đã đi trước rồi.”

Triệu công công tướng mạo hiền lành, hướng hấn phát tay “Người đi đi. Có ta cùng Mã công công ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Quế Nhân đáp ứng một tiếng, đi ra ngoài cửa, Mã công công theo hấn đứng lên, thuận tay đem hai cánh cửa gỗ nặng nề khép lại, cầm thấy then cài chốt cửa bên trong.

“Nào, đừng sợ, ai vào cung cũng qua tay ta. Ta sẽ chọn nơi tốt phân đi, ai thông minh, lại có tâm tử mĩ hầu hạ, sẽ có cơ hội vượt bậc.” Triệu công công từ cổ tay áo lấy ra bốn mảnh vải nhung đen, phân cho bọn họ “Ha ha, không chừng tám năm, mười năm nữa, ta còn phải nhờ cậy vào các ngươi... Đến, trước bịt mắt lại.”

“Ta không che.” Nguyễn Oa đem mảnh vải nhung đặt trên bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, ánh mắt sáng lóe “Đó là da thịt trên người ta, ta muốn xem, phải vĩnh viễn nhớ nó là như thế nào.”

“Ta cũng không che.” Bách Khiếu Thanh nhìn Nguyễn Oa, đồng dạng đem mảnh vải đặt trên bàn.

Y từ nhỏ thấp kém, mẫu thân lại nửa điên nửa bệnh, từ bé đến lớn đều là dựa vào y xin cơm chống đỡ qua ngày, do đó tính tình cũng ẩn nhẫn, mạnh mẽ hơn rất nhiều. Tuy rằng không rõ tại sao phải cắt da cắt thịt, nhưng cũng không nhút nhát lùi lại mà còn rất can đảm đối diện.

“Hai người rất có khí khái, tương lai nhất định có tiền đồ... Bất quá, công công khuyên các người vẫn là nên che lại thật tốt.”

Triệu công công cùng Mã công công tiến lên, thay hai đứa nhỏ khác bịt kín mắt, đưa đến hai đại cọc gỗ trước mặt “Dù sao cũng như nhau, nếu không các người nhìn bọn họ trước, sau khi xem xong hãy quyết định... Nếu thật sự nhìn không được, vậy bịt lỗ tai lại, xoay người vô tường.”

Hai người bị bịt mắt lại, một tả một hữu gắt gao bị đề lên trên cọc gỗ, miệng bị nhồi vải mềm*, quần tụt xuống mắt cá chân, lộ ra hạ thân một mảnh trần trụi.

(*) – Thực ra trong QT là nhuyễn mộc – lie, bần, bắc vò?? Tra gg cũng là một loại cây, mình thấy kỳ quá nên sửa lại:v

Nguyễn Oa cùng Bách Khiếu Thanh đứng đối diện bọn họ, yên lặng nhìn hết thấy.

Triệu công công cùng Mã công công đi tới bên trái trước cọc gỗ, đặt một chiếc mộc dũng giữa hai chân đứa nhỏ, lại bưng chậu than tới vây quanh bốn phía.

Triệu công công nâng lên một chậu nước muối, sau khi đem hạ thân đứa nhỏ rửa sạch, Mã công công từ bên hông rút ra một thanh loan đao* nho nhỏ sắc bén ánh lam quang, đưa đến châu than hơi, rồi hướng đến tinh hoàn hai bên trái phải hai đứa nhỏ, một dao thật sâu cắt xuống.

(*) Đao hơi uốn cong một chút.

Máu tươi nhất thời xuôi theo đôi chân thon gầy chảy lượn, toàn thân đứa nhỏ không ngừng run rẩy, gắt gao cắn chặt lấy khăn, từ cổ họng phát ra tiếng rên đến não lòng.

Cùng lúc đó, Mã công công nhanh tay cầm hai tinh hoàn, thuận thực dùng sức bóp nát.

Trong khoảnh khắc, thân thể bị trói chặt chẽ nảy giật một cái thật mạnh, rồi giống như cá mắc cạn bắt đầu liều mạng giãy dụa, nước mắt không ngừng trào ra, tiếng kêu gào thảm thiết vẫn không có cách nào phát ra được khỏi cổ họng.

Hai khóa thịt cầu bầy nhầy trộn lẫn máu tươi, liền bị quăng vào mộc dũng dưới hai chân.

Mã công công tay dính đầy máu, căn bản vẫn không dừng lại, lại lia nhanh một đao, cắt lấy dương vật của hắn.

Cùng lúc đó, Triệu công công cầm mấy bó hương tro lớn xoa xoa vào hạ thân cầm máu cho hắn, rồi đưa tay chà xát hai cái, tìm được đường dẫn nước tiểu, cắm vào niệu đạo một cây lông ngỗng, cười cười “Mã công công có biệt danh là ‘Khoái đao’, cho nên đau đớn này người còn nhận ít đấy.”

Đầu đứa nhỏ nghiêng mềm sang một bên, đã muốn hôn mê bất tỉnh.

Bách Khiếu Thanh quay sang, thấy Nguyễn Oa phát run bên cạnh, liền vươn tay, cầm lấy tay của Nguyễn Oa.

Nhìn cảnh trước mắt, y không phải không sợ, nhưng y lại càng thêm hiểu rằng, sợ hãi cũng không thay đổi được gì cả.

Trên đời có rất nhiều sự tình mà phía trước là đao, quay đầu vẫn là đao.

Bên ngoài bỗng nhiên có người gõ cửa.

“Trong phòng đang hoạn quan, có chuyện gì lát nữa hãy đến!” Mã công công không kiên nhẫn hướng ra ngoài rống lên bằng chất giọng lạnh lạnh của mình.

“Chúng ta từ Ngâm Phương cung, mở cửa nhanh!” Bên ngoài tiếng người so với hắn trầm hơn một chút.

Triệu Mã hai người liếc nhau một cái, Triệu công công vội vàng xoát xoát lên người, lau đi vết máu bết dính hương tro trên tay, ra tháo then cửa.

Ngâm Phương cung là cửa Khương quý phi, đứng đầu tây cung, địa vị gần như ngang bằng Đông cung của Hoàng hậu. Nàng còn rất mực được thánh quyền ân sủng, nửa năm trước còn vì hoàng đế sinh hạ Nhị hoàng tử.

Trong cung đồn rầm, Khương quý phi không chỉ có mị thuật hoặc thánh, hơn nữa tâm cơ, thủ đoạn còn ngoan tuyệt nhất lưu. Ai chỉ cần trêu chọc nàng, cuối cùng chắc chắn nhận kết cục chết không toàn thây.

Bất quá, nàng đối với những người thân cận hay tri kỷ rất tốt, ban thưởng cũng rất nhiều, còn bao che khuyết điểm, nên thường những cung nhân khác đều hâm mộ không thôi, hận không thể có cơ hội được đến hầu hạ nàng.

Trừ phi chán sống, người của nàng, nào ai dám đắc tội.

“Trong mấy đứa nhỏ mới tiến cung, có phải có một người họ Bách, tên Khiếu Thanh hay không?”

Hai tiểu thái giám thanh tú lanh lợi đẩy cửa tiến vào, xoa tay cười nói “Đêm hôm qua, quý phi nằm mộng thấy có khỏa sao băng bay vào cung, dừng ở bên cạnh Nhị hoàng tử, rồi bỗng chốc biến thành một cây bách thụ xanh tốt.”

“Nương nương sau khi tỉnh lại, cảm thấy đó là một điềm báo, đi giải mộng, quả nhiên không sai. Người giải mộng nói trong cung có người mới vô, họ Bách, tên Khiếu Thanh, tương lai chính là phúc tinh bảo hộ bên người Nhị hoàng tử.”

“Tiểu tử, người không chỉ không cần tịnh thân, mà còn có thể trở thành bồi đọc của Nhị hoàng tử, tương lai nhất định có thể từng bước tiến lên, xem như một bước lên trời vậy.”

Tiểu thái giám đi đến bên cạnh Bách Khiếu Thanh, nhiệt tình thân thiết kéo tay y ra ngoài “Ta đưa người đi Ngâm Phương cung, gặp Hoàng thượng cùng nương nương.”

Khi Bách Khiếu Thanh còn ngây ngốc, Nguyễn Oa bên cạnh đã muồn chạy tới quỳ dưới chân tiểu thái giám, dùng sức dập đầu lạy “Cầu công công cũng mang ta đi, cho ta bồi đọc, học võ, cho ta gặp Hoàng thượng cùng nương nương! Ta cái gì cũng nguyện ý làm!”

“Cái gì cũng nguyện ý làm?” Tiểu thái giám xấu xa nheo mắt lại, nhìn nhìn Nguyễn Oa đang quỳ phía dưới, vươn một chân “Đem bùn trên mũi giày của ta liếm sạch sẽ, cũng chịu làm ư?”

“Các người như vậy là khi dễ người!” Bách Khiếu Thanh lách khỏi tay tiểu thái giám, muốn nâng Nguyễn Oa dậy, lại bị Nguyễn Oa đẩy ra, ngã thật mạnh trên mặt đất.

“Cút ngay!!!” Nguyễn Oa ánh mắt đỏ ngầu, không hề biết mình rống to, rồi giống như cẩu cúi xuống chân thái giám, vươn đầu lưỡi, ân cần ra sức liếm đi bùn đất trên mũi giày của tiểu thái giám.

Bách Khiếu Thanh ngồi bệt dưới đất, nhìn hết thấy mọi việc trước mắt, hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trong mắt bất tri bất giác rơi xuống hai giọt lệ.

Nếu đổi lại là y, phải lựa chọn giữa tôn nghiêm cùng sinh tồn, y cũng phải bỏ đi tôn nghiêm của bản thân. Y hiểu được Nguyễn Oa, cũng như vậy hiểu được chính mình.

Hắn cùng Nguyễn Oa căn bản chính là hai con người giống nhau.

Mũi giày tiểu thái giám rất nhanh được Nguyễn Oa liếm sạch sẽ, Nguyễn Oa ngẩng đầu, hi vọng có thể dùng ánh mắt thương xót mà cầu xin tiểu thái giám.

“Người nằm mơ đi, bằng người cũng xứng tập võ, rồi gặp được nương nương cao quý ư?” Tiểu thái giám động tác khoa trương ngẩng đầu cười lớn, một cước đem Nguyễn Oa đá văng ra “Người không có phúc này đâu!”

Nguyễn Oa miệng mũi máu tươi chảy ròng ròng, lại không cảm giác được đau đớn, vẫn nhào đầu về phía trước ôm lấy chân tiểu thái giám “Công công, cầu người! Van cầu người!!”

“Công công, ta cầu người, làm ơn mang theo Nguyễn Oa cùng đi đi!” Bách Khiếu Thanh cũng đi tới trước mặt tiểu thái giám, quỳ sụp xuống.

Tiểu thái giám vội vàng đem Bách Khiếu Thanh nâng dậy, trên mặt thần sắc dần dần ngưng trọng đứng đắn “Không phải ta không muốn giúp, nhưng Hoàng thượng cùng nương nương là ai mà mọi người muốn

gặp liền có thể gặp? Ta mang người đi là bổn phận, dẫn hắn đi theo là vi phạm quy củ, chuyện này rơi đầu, người nói ta có thể hay không?”

Nguyễn Oa nghe xong những lời này, cuối cùng cũng buông chân tiểu thái giám ra, vô lực xụi lơ trên mặt đất.

Tiểu thái giám dắt Bách Khiếu Thanh, nhìn về phía Nguyễn Oa “Vừa rồi đùa giỡn người, khiến người khó chịu, cũng đừng để trong lòng. Ai có mệnh của người đó, người nếu ngay cả điều đó cũng không hiểu được, cũng đừng nghĩ có thể sống yên ổn trong cung.”

Nguyễn Oa thùy hạ mi mắt, không nói lời nào.

Bách Khiếu Thanh bị hai tiểu thái giám kéo đi, khi đi ra khỏi căn phòng không có cửa sổ kia, y quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Nguyễn Oa cúi đầu ngồi bệt dưới đất, dùng tay áo lau lau máu tươi từ mũi chảy xuống.

Chỉ cảm thấy trái tim mình giống như bị người ta cứa một đao, đau đớn không thể chịu nổi.

Y bỗng nhiên giật mạnh khỏi hai tiểu thái giám, vội vã chạy về gian phòng kia, quỳ bên cạnh Nguyễn Oa, dồn dập thở dốc lớn tiếng nói “Công công, xin đừng đem Nguyễn Oa tịnh thân vội, ta đi gặp nương nương, sẽ nói với nương nương Nguyễn Oa so với ta cũng rất thông minh, xin người cho Nguyễn Oa cùng đọc sách, cùng học võ!”

Nói xong, Bách Khiếu Thanh lần thứ hai xoay người, cùng nhóm tiểu thái giám rời đi.

Nguyễn Oa mở to hai mắt nhìn theo bóng dáng của y, kinh ngạc mà rơi lệ.

3. Chương 3-1: Thương

Bách Khiếu Thanh đầu óc mơ màng theo sát hai thái giám, không biết đi được bao lâu, chỉ biết con đường đó ngang qua rất nhiều nơi như chôn bông lai tiên cảnh, tựa như đang nằm mơ, dẫn tới một gian phòng rộng lớn khảm đầy vàng.

Phòng được chia làm hai gian, dùng một tấm bình phong thêu hoa tử đằng đầy tinh xảo ngăn cách, lối vào treo đầy sa mạn bán trong suốt.

Bên ngoài có mấy cung nữ, thái giám đứng hầu hạ, bên trong bị bình phong cùng sa mạn che lại, mờ mờ ảo ảo, có những gì trong đó đều không thấy rõ lắm.

Tiểu thái giám dẫn y đến trước sa mạn, loan hạ thất lưng, điều hòa lại hơi thở, cung thanh nói “Bẩm Hoàng thượng, bẩm nương nương, người đã được đưa tới.”

“Ha hã, mau dẫn hắn vào, để trẫm nhìn xem.” Một giọng nam đầy hồn hậu truyền đến từ sau sa mạn.

Hai tiểu thái giám vâng một tiếng, cực kỳ cung kính vén sa mạn lên, dẫn Bách Khiếu Thanh cùng nhau đi vào.

Trong phòng có một đôi nam nữ đang ngồi đối mặt, bộ dáng đoán chừng cũng không lớn, khí độ tôn quý, y sức trang phục đều vô cùng long lẫy xinh đẹp, trên bàn có một bàn cờ bằng ngọc, bọn họ đang chơi cờ tướng.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, hắn gọi là Bách Khiếu Thanh, bộ dáng rất thuận mắt. Chỉ là tuổi nhỏ, vừa mới tiến cung, còn chưa được dạy dỗ, không hiểu quy củ.” Tiểu thái giám hướng hai người hạ thấp thân mình.

Bách Khiếu Thanh nhìn đến nữ tử kia, không khỏi cứng họng “Người...”

Vị nương nương kia, không phải là tiên nữ hôm qua hắn gặp được ở ven hồ sao?

Có điều đêm qua tóc nàng rối tung, phủ lòa xòa, hiện tại đội mũ phượng đem tóc mây buộc cao, một thân lụa là cao quý, trên cổ còn đeo kim ngọc anh lạc.[1]

“Dạy dỗ cái gì?” Khương quý phi vội vàng mở miệng, đánh gãy lời nói của Bách Khiếu Thanh, rồi mới kín đáo hướng Bách Khiếu Thanh nháy mắt “Làm công công thì dạy dỗ làm sao? Cho dù hắn học xong rồi thì có thể dùng như thế nào? Trái lại, ta còn thấy hắn như vậy rất tốt.”

“Nương nương nói chí phải.” Tiểu thái giám ngưng ngưng cười.

Bách Khiếu Thanh cũng không phải ngốc, vội vàng khép miệng, không nói nữa.

“Bắt đầu từ ngày mai, người hãy đến thái học viện gặp Tô Kháng học văn lễ, theo Nghiêm Minh Duật ở cấm vệ quân tập võ. Bọn họ đều là hồng học đại nho, một người đứng đầu cấm vệ quân, bản lĩnh đều đạt trình độ cao nhất.”

Sau khi Khương quý phi nói xong, nhìn Bách Khiếu Thanh.

“Trước đó, đi nhận quà ra mắt đi.”

“Còn không mau tạ ơn ân điển của nương nương!”

Khương quý phi ban thưởng, từ trước đến nay luôn khẳng khái hào phóng, tiểu thái giám bên cạnh kích động thay cho Bách Khiếu Thanh, nhẹ nhàng hướng ý thức gồi một cái.

Bách Khiếu Thanh như từ trong mộng tỉnh ra, quỳ xuống, trong lòng đã nghĩ đến chuyện của Nguyễn Oa, hướng Khương quý phi cúi đầu “Ta có một bằng hữu tên là Nguyễn Oa, so với ta còn thông minh hơn rất nhiều, thỉnh nương nương cho phép hắn cùng học với ta!”

Khương quý phi nhấp một ngụm trà, nhíu nhíu đôi mày liễu, bỗng nhiên nở nụ cười “Ồ trong cung, có một số thứ vô cùng quý trọng nhưng vẫn có thể ban thưởng, nhưng cũng có một số việc, muốn thay đổi cũng không thể thay đổi... Mọi người đều có mệnh của chính mình. Người vừa mới vào cung, cái gì cũng không hiểu, sau này từ từ sẽ hiểu được.”

“Đứa nhỏ này chưa hiểu biết mọi thứ, có lẽ không hiểu những gì ta nói, như vậy có vẻ như ta bạc đãi người rồi. Người đâu! Lấy ngọc như ý năm nay Tây La tiến cống ban cho hắn.”

Lời nói vừa thốt ra, liền có cung nữ bưng một chiếc khay vàng phủ khăn nhung đỏ thắm đi vào. Trên đó đặt một viên ngọc như ý xanh đậm, khắc đầy vân mây cầu mong phú quý cát lành.

Tiểu thái giám biết được giá trị của viên ngọc, dùng ánh mắt ao ước nhìn Bách Khiếu Thanh.

Bách Khiếu Thanh đầu tiên là ngây ngẩn, mờ mịt không biết chuyện gì, sau khi tạ ơn xong, chạm vào viên ngọc, cảm thấy vô cùng nhai nhụi tinh tế, còn ẩn ẩn lộ ra hơi ấm. Ý thiên tính không phải ngốc tử, lập tức hiểu được đây là báu vật khó có thể có được.

“Tốt lắm, hôm nay các người trước dẫn hắn đi cho quen thuộc Ngâm Phương cung. Ta cùng bệ hạ còn muốn đánh cờ. Đều lui xuống đi.” Khương quý phi mỉm cười, hướng bọn họ phất tay.

Tiểu thái giám hành lễ một tiếng, dẫn Bách Khiếu Thanh lui ra.

Ra cửa phòng, Bách Khiếu Thanh cuối cùng nhịn không được mở miệng, hỏi tiểu thái giám bên cạnh “Chuyện ta nói tới, là chuyện của Nguyễn Oa, nương nương đã đáp ứng rồi ư?”

Khương quý phi vừa rồi bộ dáng tâm tình tốt lắm, vẻ mặt ôn hòa, còn thưởng cho y vật quý trọng như vậy, lời của nàng mặc dù nghe không hiểu lắm, nhưng y nghĩ nàng đã đồng ý rồi.

“Hắc hắc, nương nương là người tôn quý, đương nhiên là không trực tiếp nói ra. Sau này a, người phải chú ý học nghe ý tứ trong lời nói của chủ nhân, chuyện này người cố mà học tốt đi.” Tiểu thái giám vỗ vỗ vai y “Người nào mệnh đó, chuyện của Nguyễn Oa, là không được.”

Bách Khiếu Thanh phủng trữ ngọc như ý, cúi đầu, chỉ cảm thấy trong ngực từng cơn khó chịu buồn bực quay cuồng không ngớt.

Nguyễn Oa nhất định còn ở gian phòng kia chờ y.

.....

Sau sa mạn bình phong, Khương quý phi còn đang cùng hoàng đế chơi cờ. Ngọc cờ hai màu hắc bạch, đặt trên bàn cờ xanh biếc, gõ thành tiếng vang tinh tế.

“Ái phi, đứa nhỏ kia thật tốt, còn muốn cho bằng hữu của mình cùng học.” Hoàng đế trẻ tuổi một thân nhàn phục mỉm cười, đưa ngón tay nhắc một quân bạch tử ra khỏi bàn cờ “Nàng đáp ứng thì có sao? Chỉ nhiều hơn một người thôi.”

Khương quý phi lắc đầu, khiến cho những sợi dây bằng vàng cũng theo đó nhẹ nhàng lay động, khoe môi dẫn thành nụ cười “Đứa nhỏ kia trọng tình, đây là chuyện tốt, thiếp xem trọng y cũng vì điểm ấy. Nhưng tình cảm của y, sau này chỉ có thể đặt trên người Tiểu Vị. Tương lai của hần, chỉ vì Tiểu Vị mà sống... Cho nên, nếu hần đã không còn thân nhân vương tộc, thì lại càng không cần cái gọi là bằng hữu.”

“Ái phi, nàng nằm mộng quả thực đúng lúc.” Hoàng đế ban đầu nhú nhú mày, ánh mắt xẹt qua tia không đành lòng, nhưng sau lại lập tức giãn ra cười nói.

“Bệ hạ rõ ràng biết, y là một cô nhi không có lai lịch, vậy sao không hỏi lý do cho y tiến Ngâm Phương cung? Lại còn lấy đó mà trêu chọc thiếp.”

“Nói lại, nếu y tuổi nhỏ một mình cô đơn độc nhưng lai lịch rõ ràng, thêm nữa xuất thân đạt quan vương tộc, ái phi hần sẽ không đưa người này đến đây bồi dưỡng đâu.”

“Ha hã, hàng phòng thủ ở hướng tây của bệ hạ, đã muốn bị thần thiếp phá rồi.”

“..... Ai nha!”

“Công công, đưa ta về nhìn xem Nguyễn Oa đi.”

Đi ra khỏi căn phòng khảm vàng kia, Bách Khiếu Thanh cầu xin tiểu thái giám bên cạnh.

“Khó lắm, nương nương đã phân phó người ở Ngâm Phương cung tham quan một chút cho quen cảnh vật, cũng để người biết đường đi.” Tiểu thái giám cười nói “Đương nhiên, chúng ta cũng không ngăn cản người. Nếu người tìm được đường, tự mình có thể đi đến chỗ Nguyễn Oa.”

Bách Khiếu Thanh không thềm nói lại. Trong cung quá lớn, dọc đường đi lại trải qua chín khúc mười tám cua quanh co vòng vèo, tự mình có thể tìm được đường đi là hoàn toàn không có khả năng.

“Ta đưa người đi gặp Nhị hoàng tử, người tương lai sẽ hầu hạ người, trước tiên phải cúi đầu nhận chủ nhân đã.”

Tiểu thái giám dẫn y, đi qua chiếc cầu vòm bắt qua con suối nhỏ đầy hoa, đi đến một tòa đại viện trắng lệt, liền tiến vào.

“Nhị hoàng tử cùng nương nương ở nơi này?” Bách Khiếu Thanh đánh giá rường cột trạm trở xung quanh mình, chỉ cảm thấy hoa mắt “Chúng ta vừa ở căn phòng lớn kia, đây là chỗ nào?”

“Phòng vừa đi ra là Thiêm Hương các, còn nơi này là Tiễn Phong viện, đều thuộc Ngâm Phương cung.” Tiểu thái giám chỉ y “Nương nương ở Thiêm Hương các, Nhị hoàng tử từ khi ra đời liền được bà vú cùng cung nữ mang đến đây, ở lại Tiễn Phong viện.”

“Sao, mẫu tử ở cùng một chỗ mới sẵn sóc tốt chứ? Vì sao lại phải tách ra?”

“Đây là quy củ hoàng thất, hoàng tử hoặc công chúa sinh ra, đều phân phó mười mấy bà vú cùng cung nữ hầu hạ, còn có quả sự chuyên chăm lo chuyện may vá hay sử hoán nhân để sai bảo, nhiều vô kể... Nếu nương nương có rảnh thì mới lại đây thăm một chút.”

Bách Khiếu Thanh vẫn cảm thấy không thể lý giải được, nghiêng nghiêng đầu.

Cho dù bên cạnh có nhiều người hầu hạ đến đâu, nhưng sự chăm nom của mẫu thân vẫn không ai có thể thay thế được a.

“Đúng rồi, quên nói với người. Ý của nương nương chính là muốn người sau này ở Tiễn Phong viện, sẽ có hai người chiếu cố cuộc sống hàng ngày cho người, để cho người chuyên tâm đọc sách, học võ.” Tiểu thái giám huých vào bả vai Bách Khiếu Thanh, cười nói “Ái, tiểu tử người quả nhiên một bước lên trời.”

Một đường đi, một đường nói, bọn họ rất nhanh đi tới trước phòng ngủ của Nhị hoàng tử.

Đẩy hai phiến cửa gỗ trạm trổ hoa hồng, chỉ thấy một phòng ngủ rộng thênh thang, lót một tầng thảm mềm mại thật dày, bốn góc phòng đốt bồn than, ấm áp như mùa xuân.

Hai cung nữ đứng bên giường phủ gấm sang quý, tiểu thái giám dẫn Bách Khiếu Thanh, mặt hướng giường quỳ xuống.

Trên giường là một nam hài mũm mĩm như búp bê, bộ dáng khoảng chừng mới đầy nửa năm tuổi.

Nam hài trên đầu đội tiểu mạo tử[2], trên đỉnh đỉnh đầy trán châu, trên cổ đeo một chiếc vòng trường sinh bằng vàng. Đứa nhỏ một thân gấm y đỏ thắm, lộ ra hai cánh tay phần mịn cùng khuôn mặt hồng hào như cánh sen, đôi môi đỏ tươi như trái dâu nhỏ, đáng yêu vô cùng.

Bách Khiếu Thanh quỳ xuống, đoan đoan chính chính khấu đầu hai cái.

Chờ y ngẩng đầu, nhìn đến nam hài mở cái miệng nhỏ nhắn cùng cánh môi đỏ tươi đối y cười khanh khách.

Đứa nhỏ chân mày rất dài và đen, tà tà chếch cao, sáng ngời, xinh đẹp dị thường... Đó là dung mạo của Khương quý phi.

Tâm Bách Khiếu Thanh nhất thời hẫng một nhịp.

Rồi sau đó, bất giác hướng đứa nhỏ mỉm cười.

Trong thâm cung, bốn mùa luân phiên luân hồi, thời gian thấm thoát trôi qua.

Trong nháy mắt, Bách Khiếu Thanh ở Tiễn Phong viện đã tám năm. Từ một đứa nhỏ đơn độc cái gì cũng đều không hiểu, dần dần trở thành một thiếu niên mười sáu tuổi đầy rạng rỡ oai vệ.

Cũng trong những năm này, Kim Ma ở phương bắc điều binh khiển tướng, bắt đầu đại quy mô xâm lấn Thiên Triều. Biên quan Thiên Triều liên tiếp báo nguy, vua dân cao thấp ai nấy đều lo lắng không ngừng.

Tuy rằng Bách Khiếu Thanh còn ở trong Tiễn Phong viện, đảm nhiệm việc bồi đọc cho Chu Nguyên Vị, nhưng có tin tức truyền đến, Khương quý phi đã thuyết phục Hoàng thượng, lần này xuất chinh, cho y một danh phận gia nhập quân binh, ở trên chiến trường tung hoành một phen.

Y chỉ mới mười sáu tuổi, tuy mọi mặt so với bạn đồng lứa đều tốt hơn, nhưng ngay cả Khương quý phi đều không mong đợi nhiều sự thể hiện của y trên sa trường. Chỉ là hi vọng y có thể hiểu thêm vài điều, tương lai thật tốt trở thành cánh tay đắc lực của Nguyên Vị.

Năm này, là năm Kiến Thuần thứ tám.

Mùa đông vừa trôi qua, liễu rủ đỏ hồng dọc tường cung, mầm lá xanh biếc nhú ra, từng nhành cây trong gió lay động nhẹ nhàng.

Bách Khiếu Thanh lấy ra một chiếc túi nhỏ được bọc lại kỹ càng, bước ra đại môn Ngâm Phương cung, đi qua hành lang gấp khúc uốn quanh co, bước chân như bay, ước chừng khoảng một canh giờ, ở trước cánh cửa cách đó không xa dừng lại cước bộ.

Nơi gọi là Hương Phường, trên thực tế lại là địa phương tanh tưởi nhất trong cung. Nơi này phụ trách đào vét các mao xỉ trong hoàng cung, đồng thời cọ rửa toàn bộ bồn cầu, bô chậu.

Bách Khiếu Thanh đứng ở cửa, cách một khoảng xa, mũi còn có thể ảm ảm ngửi được mùi xú uế từ bên trong bay ra, không biết bên trong còn thối đến cỡ nào.

Y đứng trong chốc lát, liền thấy một thái giám gầy tong teo, y phục đầy những mụn vá đắp chằng chịt, dùng vải thô bao lấy miệng mũi, đẩy một chiếc xe hai bánh lạch cạch đi tới. Trên chiếc xe, tất cả đều là bô cầu còn đầy cứt đái.

“Nguyễn Oa!” Bách Khiếu Thanh hô một tiếng, hướng hần chạy lại.

Thái giám ngăn người, hai tay bám lấy hai bánh xe buông ra, chậm rãi đứng thẳng dậy.

“Nương nương không muốn ta và người tiếp xúc nhiều, ta là lén tới đây, chỉ nói ngắn gọn được thôi. Đây là bạc ta tích góp tám năm qua, còn có thêm ban thưởng ngày tết, tổng cộng là hơn năm mươi lượng vàng.” Bách Khiếu Thanh chạy đến đối diện Nguyễn Oa, đem cái bọc nhỏ nhét vào tay hắn “Ta nghe nói, người ở trong cung bị khi dễ. Người đừng ở lại đây nữa... Dùng số tiền này chuộc thân, rồi ra bên ngoài dùng nó buôn bán gì đó...”

Nguyễn Oa nâng mắt, ánh mắt đầy cừu hận nhìn lên Bách Khiếu Thanh, chậm rãi kéo tấm vải thô bịt miệng mũi xuống.

Bởi vì nhiều năm thiếu dinh dưỡng, Nguyễn Oa vừa gầy lại vừa nhỏ, hai má hóp vào làm nổi bật chiếc cằm nhọn hoắt. Khuôn mặt hắn vốn ưa nhìn, hơn nữa lại tinh thần, nhìn tựa như một nữ hài tử thanh tú xinh đẹp.

“... Ta không cần người thương hại ta.” Nguyễn Oa nhìn y một lúc, lạnh lùng thùy hạ mi mắt “Đem tiền của người đi đi!”

Hắn thanh âm lạnh lạnh trong trẻo, càng giống nữ hài hơn.

“Nguyễn Oa... Ta là muốn tốt cho người.” Bách Khiếu Thanh cắn môi dưới “Đừng cãi nhau như vậy, đừng nổi giận vô cớ mà.”

“Ta cãi nhau?! Ta nổi giận vô cớ?!” Nguyễn Oa bỗng nhiên trở nên kích động, vươn tay, bấu vào vạt áo Bách Khiếu Thanh, ngửa đầu nhìn y “Người đã cao như thế... Còn ta, so ra ta còn lớn hơn người hai tuổi.... Người có biết, mấy năm nay ta phải làm sao mới có thể sống sót được hay không?! Nương nương của người chính là muốn chính chết ta! May mắn ta vốn thông minh, đều né được mà sống.... Nhưng ở trong cung, không ai ôm lấy ta khi ta chìm dưới đáy bùn như nhớp, tất cả chỉ biết dốc sức dẫm nát ta dưới chân!!”

“....Cho nên, ta mới kêu người rời đi.” Bách Khiếu Thanh cúi đầu, thấp giọng như đã làm gì sai.

“Bách Khiếu Thanh, nếu người thật tình xem ta là huynh đệ, muốn tốt cho ta, vậy hãy ly khai yêu bà kia đi, cùng ta rời khỏi hoàng cung.” Nguyễn Oa nhếch môi, giống như xà nhìn chòng chọc vào y, cười đến chua ngoa “Nhưng người có chịu hay không?”

Bách Khiếu Thanh nhìn hắn “Nương nương đối ta ân trọng như núi, hơn nữa gởi gắm rất nhiều kỳ vọng... Ta không thể.”

“Ta biết... Chính vì vậy, người sau này đừng tái khuyên ta nữa. Ta đã thối rửa một mạng, nam không ra nam, nữ không ra nữ, chết mà cũng không phải chết! Ta bằng lòng, nguyện chết ở trong cung!”

Nguyễn Oa buông vạt áo Bách Khiếu Thanh, quay đầu bước đi.

Bách Khiếu Thanh vội vàng ôm lấy cánh tay gầy guộc của hắn, nhét bọc vàng nhỏ vào trong tay “Tiền người cứ cầm lấy... Có đi hay không người hãy nghĩ kỹ.”

Nguyễn Oa đưa mắt nhìn y, hốc mắt chậm rãi đỏ hoe. Tim hắn đập mạnh và loạn nhịp, sau đó, bỗng nhiên vung cánh tay, đem cái bọc nhỏ dùng sức ném xuống, nghẹn ngào nói “Ta biết, ta biết.... Người thích cái kia chó má nương nương.... Á so với bất kỳ ai đều quan trọng hơn.... Cút! Người cút cho ta!! Ta không bao giờ muốn gặp người nữa!!!”

Nói xong, Nguyễn Oa dùng tay áo lau nước mắt, bước nhanh đến xe hai bánh, đẩy vào Hương Phưởng.

Bách Khiếu Thanh đứng bất động trong chốc lát, chậm rãi đi đến trước mặt bọc nhỏ mà Nguyễn Oa ném xuống, nhặt nó lên, vỗ vỗ bụi, ủng vào trong ngực, ngồi ngây ngốc.

Cho đến khi thanh âm trong trẻo của trẻ con vang lên bên tai khiến y bừng tỉnh “Tiềm Chi.”

Tiềm Chi là tự mà đại học sĩ Tô Kháng cấp cho Bách Khiếu Thanh.

Bách Khiếu Thanh quay đầu nhìn lại, thấy Chu Nguyên Vị tám tuổi trang phục chỉnh tề, đứng trước mặt y xoa cái mũi nho nhỏ, phía sau là mấy thái giám cung nữ, không khỏi cả kinh “Điện hạ làm sao lại tới đây?”

“Khụ khụ, ta có chuyện quan trọng muốn cùng Tiềm Chi thảo luận, các người lui trước đi.” Nguyên Vị khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc hướng đám người phát tay.

Cung nhân khom người, lui ra cách bọn họ hơn mười lăm bước, xoay lưng ngược về bọn họ.

“Hôn nhẹ Tiềm Chi! Ta ngủ trưa đây đã không thấy người, hại chết ta, ta lập đi tìm người!” Nguyên Vị liền như bạch tuộc dán vào người Bách Khiếu Thanh, hôn y làm khắp mặt vương đầy nước miếng, nhỏ giọng nói “Người yên tâm, mẫu phi vội đi đâu đó rồi, thái giám cung nữ đều nhận được ưu đãi của ta, nàng tuyệt đối sẽ không biết! Nơi này hảo thảo, người sao lại tấn bộ đến đây... Mau cùng ta quay về Tiên Phong viện, chúng ta chơi đánh trận nhé!”

“Hảo, hảo.” Bách Khiếu Thanh cười đáp hần, dặt bàn tay nhỏ bé của hần “Bất quá, câu ‘Hôn nhẹ Tiềm Chi’ là từ chỗ vô liêm sỉ nào học được? Sau này không được nói nữa.”

“Hắc hắc... Đây là thị vệ trong cung nói với tể tướng[3] Tiểu Lan, hần kêu nàng ‘Hôn nhẹ Tiểu Lan’. Yên tâm, ta đương nhiên biết đây là lời vô liêm sỉ, cho nên tuyệt đối không nói trước mặt người khác.” Nguyên Vị lại hôn nhẹ lên mặt y, nói nhỏ “Ta chỉ nói cho người nghe.”

Nguyên Vị còn nhỏ vẫn chưa rõ ràng nét đặc thù nam nữ, dung mạo đẹp đến mỹ lệ, mày hơi chếch cao, thêm một đôi mắt dị thường linh động giảo hoạt, rất giống Khương quý phi.

Bách Khiếu Thanh bị hần tiến sát như thế, lại đưa tay sờ soạng, thế nhưng lại đỏ mặt, lồng ngực giống như nai con khua loạn.

Y khụ một tiếng, dặt tay Nguyên Vị đi về phía trước che dấu “Điện hạ không được chơi nữa, thư cùng vô công không thể xao nhãng được.....”

“Không phải đã nói rồi a, khi không có ai, gọi ta là Tiểu Vị!”

Không một ai phát giác, Nguyên Oa đứng nép ở cửa Hương Phường, nhìn bóng dáng họ đi xa.

Ánh mắt đầy oán độc không cam lòng, càng ngày càng mãnh liệt bức người.

Trở lại Tiên Phong viện, Nguyên Vị lập tức vui vẻ ôm lấy chiếc hộp đựng đồ đính tử kim, lôi Bách Khiếu Thanh cùng đi vào tiểu hoa viên tràn ngập hương hoa và tiếng chim hót véo von.

Khắp nơi cảnh xuân tươi đẹp, gió nhẹ thoảng lướt qua. Nguyên Vị đem hộp đựng đồ đặt trên thạch bàn, mở nắp, rồi mới tháo sợi tơ vàng buộc giữa hoành cách[4] ra, bứt một cọng cỏ khều khều trên chọc.

Hai chú dê béo tốt đen thui vểnh râu dò xét, sau đó rất nhanh bò qua lại, bắt đầu cắn xé.

Nguyên Vị ghé vào mép bàn, một bên xem, một bên vỗ tay trầm trồ thích thú. Bách Khiếu Thanh ngồi ở ghế đá đối diện, sủng nịch nhìn hần mỉm cười.

Khi hai chú dê đang đá nhau hăng say, có cung nữ đi tới truyền lời “Bách công tử, nương nương có việc tìm ngài.”

“Được, ta lập tức tới.” Bách Khiếu Thanh vội vàng đứng lên, lại nhìn tới Nguyên Vị nói “Điện hạ chơi thì chơi, nhưng đừng quên bài tập ngày hôm nay, lão sư sẽ kiểm tra đó.”

“Được rồi được rồi, nếu người không ở đây, một mình ta chơi còn hứng thú gì nữa.” Nguyên Vị chu chu cái miệng nhỏ nhắn, bắt đầu thu gom hộp để lại, mặt xụ xuống “Ta trở về phòng làm bài tập.”

Bách Khiếu Thanh cười, xoay người đi ra khỏi tiểu hoa viên, hướng về chỗ Khương quý phi – Thiêm Hương các – đi đến.

Y là người chăm nom, trông giữ, nhìn Nguyên Vị lớn lên. Ở mặt ngoài tuy là chủ tử, thực tế tình như thủ túc.[5]

Nguyên Vị thuở nhỏ đã cùng Bách Khiếu Thanh quần quít hồ nháo thành thói quen, cái gì cũng không kiêng kỵ. Nguyên Vị sinh ra ở hoàng thất, tình thương của phụ mẫu so với tình huynh đệ với y, ngược lại còn không thấm thiết bằng.

Bách Khiếu Thanh đi vào chính sảnh Thiêm Hương các, nhìn thấy Khương quý phi một thân gấm bào vàng ánh đỏ, tóc mây vấn cao, thân thể mềm mại yêu kiều nghiêng nghiêng dựa vào nhuễn đệm, bên người còn có một cung nữ quen thuộc hầu hạ, đang chờ y.

Bách Khiếu Thanh tim đập như hươu chạy loạn, không dám nhìn thẳng vào dung nhan của nàng, hướng nàng khấu đầu rồi mới đứng lên, cung kính đứng thẳng, chờ nàng nói chuyện.

“Ngày đại quân Thiên Triều bắc hạ đã định, là sau năm ngày nữa.” Khương quý phi nhìn y, khinh đạm miêu tả, nhẹ nhàng băng quơ mở miệng “Người đi chuẩn bị đi.”

“Vâng.” Bách Khiếu Thanh ngẩn gọn trả lời.

“Còn có, người ở trên chiến trường phải học hỏi kinh nghiệm, lo chuyên tâm làm chuyện chính. Còn các phương diện khác, chuyện Nguyên Vị, người cũng biết... Hắn thật sự rất thích người.” Khương quý phi cười cười “Thường thì tuổi nhỏ, thích một người nào đó tất sẽ nũng nịu càn quấy, cũng không hẳn là chuyện xấu... Nhưng là năm nay hắn đã tám tuổi, chuyện như thế không thể lặp lại được. Người lần này đi ra ngoài, có lẽ cũng đến một năm rưỡi, để cho hắn kiểm chế lại, biết rõ ràng vị trí thân phận của mình.”

“Vâng.”

Người được xưng là hoàng tử, tương lai đều là dưới một người trên vạn người, thậm chí có thể là bậc cửu ngũ chí tôn. Đối với mọi người, hoàng tử có thể là vua, quan hệ có mà như không có này, không nên để nó ràng buộc tình cảm sâu hơn được.

Nếu không, đối với người đứng nơi đầu sóng ngọn gió như hoàng tử mà nói, không thể nghi ngờ là một nguy hiểm khôn lường.

“Tốt lắm, người lui xuống đi.” Khương quý phi vươn ngón tay ngọc ngà nhỏ dài, nhu nhu thái dương chính mình “Mấy ngày nay nên làm gì thì cứ làm cái đó, cứ thường xuyên lui tới cùng hắn học và nghỉ ngơi là được, không cần nói những lời này của ta, khiến người cùng Nguyên Vị vô tình bất hòa. Chuyện này, chờ sau khi người đi, để cho chính hắn hiểu ra là tốt rồi.”

Suy cho cùng vẫn là cốt nhục chính mình thân sinh, hướng hồ mới chỉ là đứa nhỏ tám tuổi, vẫn là không nỡ để hắn lập tức chấp nhận sự thật lãnh ngạnh tàn khốc này.

“Vâng, thần xin cáo lui.” Bách Khiếu Thanh lui vài bước, xoay người đi ra khỏi thính môn.

Khương quý phi giơ bàn tay, nhìn đến chiếc nhẫn thúy ngọc trên ngón tay, khóe môi câu lên một cái cười khê.

Bách Khiếu Thanh đứa nhỏ này, cuối cùng cũng được bồi dưỡng dạy dỗ. Năm đó, quả nhiên chính mình không nhìn nhầm người.

Ngày đó, đại quân Thiên Triều bắc hạ, Nguyên Vị ôm chặt Bách Khiếu Thanh khóc rống một hồi, cảm rất nhiều đồ chơi yêu quý đưa cho y, lại một đường tiễn y ra đến cửa cung, lúc này mới luyến tiếc không rời trở về Ngâm Phương cung.

Nếu không phải là chủ nhân tiễn người hầu, còn khóc đến rối tinh rối mù, e ngại người bên ngoài nhìn thấy cười chê, chỉ sợ Nguyên Vị đã một đường tiễn y đến quân doanh.

Tổng soái đoàn bắc chinh họ Trì, là một lão tướng dày dặn kinh nghiệm chốn sa trường. Bên dưới hắn có bốn phó soái, dưới bốn phó soái gồm tám tướng quân, dưới tám tướng quân, mỗi người lại có hai phó tướng.

Mà quân binh lại trực tiếp ở dưới tay phó tướng, mỗi tiểu đội gồm ba trăm người.

Đại quân đã đi được hơn một tháng, từ kinh thành một đường đi tới biên cảnh phương bắc.

Cảnh phồn hoa đô hội chốn kinh thành, đã không còn cảm nhận được. Càng đi về phía bắc, cảnh tượng càng hoang vu thê lương.

Bởi vì Kim Mã mấy năm nay luôn liên tục càn quét cướp đoạt, dân chúng lầm than, khắp nơi đều có người chết đói. Rõ ràng xuân phong thắng tử, là lúc mà cây cỏ sinh sôi nảy nở, hoa khai thơm trái, vậy mà vừa

đến phụ cận biên cảnh, lại ngay cả một ngọn cỏ non đều không thấy, cây cối cũng trụi lủi, không có lá cũng không có vỏ, đều bị mọi người đói thành cuồng bóc lấy ngọn cho no bụng.

Bách Khiếu Thanh cười một con ngựa màu trắng xám, thân mặc hắc giáp, dẫn ba trăm binh dưới trướng cùng đại quân đi cuối cùng đầy hùng dũng, oai nghiêm.

Mọi người đều biết, chỗ dựa phía sau của y chính là vị Khương quý phi được tối sủng ái, ai cũng không dám đắc tội, nhưng đồng thời cũng đều xem thường y.

Một đường đi, nhiệm vụ phân cho y, đều là việc nhỏ chỉ cần chút sức là làm được.

Bách Khiếu Thanh không để trong lòng, chỉ hết sức cố gắng hoàn thành nhiệm vụ thật tốt, khiến cho người bên cạnh ít nhiều thay đổi ấn tượng với y.

Chúng soái nhìn kết quả. Tuy rằng không đảm nhiệm trọng trách, nhưng làm việc cũng được đánh giá là cần cù cẩn thận, thông minh linh hoạt, có thể cùng binh lính dưới trướng đồng cam cộng khổ, lưng được lòng người, lại càng không tỏ ra đáng vẻ kiêu căng bệ vệ, ý thế hiếp người.

Hơn nữa lại còn trẻ, sau này tuyệt đối sẽ công thành danh toại.

Nhưng e ngại tăng quan hệ với Khương quý phi kia, ai dám để cho y lên chiến trường, phục tùng mệnh lệnh chân đao chân thương[6] đối lấy công lao? Nếu y chết trận, vạn nhất vị nương nương kia giận chó đánh mèo, ai sẽ chịu trách nhiệm? Y vốn cũng có khả năng tiềm tàng, bất quá vẫn chỉ dám để cho y ở hậu phương làm nhiệm vụ trụ cột.

Dù sao trong trận chiến này, y không có công lao cũng có khổ lao, đề bạt thăng cấp cho y thêm một hai bậc để phô trương, cũng không phải là không được.

Khi đại quân Thiên Triều đi đến biên cảnh Ti Ấp, lương thảo mang theo cũng đã sắp cạn. Nhưng may mắn thu được tin tức, hai ngày nữa hậu phương sẽ cung cấp, cũng bớt lo lắng hơn.

Ti Ấp, là thành trì giáp giới giữa Thiên Triều và Kim Ma.

Bất quá, nói là thành trì, không bằng nói nó là một tòa thành quy mô lớn, Thiên Triều dựng nên để chống cự lại quân đội Kim Ma. Bên trong thành không có người dân, không có sự sống, thường xuyên cư trú chỉ có quân đội, dựa vào lương thảo hậu phương đưa tới duy trì cuộc sống.

Nhưng điểm đóng quân máu chốt này cách đây không lâu đã bị Kim Ma mạnh mẽ đại giới công chiếm. Chiến dịch đầu tiên của Thiên Triều, chính là muốn đoạt lại Ti Ấp này.

Rạng sáng ngày thứ hai ở biên cảnh, đại quân Thiên Triều bắt đầu phát động công thành.

Bách Khiếu Thanh cùng tiểu đội của mình đương nhiên bị lưu lại bản doanh, phụ trách tuần tra cùng trông coi lửa trại.

Kim Ma tựa hồ cũng rất coi trọng điểm trọng yếu này, đồ một lượng quân lớn bằng mọi giá đoạt được nơi này, bên trong còn bố trí quan đội hơn năm nghìn binh lính đóng lại.

Nhưng Ti Ấp dù sao cũng là vì chiến tranh mà kiến tạo, dễ thủ khó công, trận này nhất định sẽ quyết định cục diện chiến tranh, theo đó chiến đấu từ sáng sớm đến khi chạng vạng, mới hoàn toàn chấm dứt.

Trong lúc này, tiểu đội Bách Khiếu Thanh ở hậu phương, ngay cả nửa điểm dao quang kiếm ảnh cũng chưa gặp. Nghĩ đến người khác trên chiến trường lập công, chính mình chỉ có thể ở lại nơi đóng quân quanh quẩn, khó trách binh lính oán khí tận trời. Cũng may Bách Khiếu Thanh từ trước đến nay đối xử với mọi người không tồi, mới không có náo loạn lên.

Trận thứ nhất đại thắng, toàn quân rộn rã, vui mừng phấn khởi kéo nhau đi vào Ti Ấp.

Quân đội Thiên Triều dự định ở Ti Ấp một hai ngày, chờ đợi hậu phương cung cấp lương thảo, rút ra một phân đội đóng phía sau Ti Ấp, một lần nữa đại quân bắc hạ, cùng Kim Ma chính thức giao chiến.

Tuy rằng chưa chính thức công bố danh sách đội quân sẽ ở lại phòng thủ Ti Ấp, nhưng từng tướng soái trong lòng đều rõ, Bách Khiếu Thanh cùng tiểu đội của y, chắc chắn sẽ bị lưu lại.

Bởi vì từ bây giờ về sau, Ti Ấp không thể nghi ngờ là nơi an toàn nhất giữa chiến tuyến.

Toàn quân tiến được vào Ti Ấp, sắc trời đã tối đen, người ngựa đều không chống cự được cơn mệt nhọc, đại quân liền đi vào giấc mộng. Chỉ có mấy tiểu đội đến ca vẫn còn tuần tra bên ngoài tường thành.

Đêm nay, vốn không phải đêm Bách Khiếu Thanh cùng đội của mình trực đêm, nhưng từ việc bàn tán của binh sĩ từ chiến trường trở về, y biết được tình hình chiến đấu ban sáng, trong lòng luôn ảm ảm bất an, lần qua lần lại vẫn không ngủ được, liền một mình trở dậy, đi dạo bên tường thành.

Ban đêm vốn yên tĩnh vô cùng, trên bầu trời tinh không nguyệt ảm, Bách Khiếu Thanh chỉ cầm một cây đuốc bằng nhựa thông trong tay, ở trong gió phách phách bạch bạch cháy, chiếu sáng lên bốn phía tường thành ảm xanh nhiễm đầy vết máu.

Thời điểm cùng thời tiết như thế này, cho dù thị lực có tốt đến mấy thì tầm nhìn vẫn vô cùng hẹp, đối việc tuần tra vô cùng bất lợi.

Nếu đại địch..... lúc này phát động tập kích ban đêm thì sẽ như thế nào?

Nghĩ đến đó, Bách Khiếu Thanh nhẹ nhàng lắc đầu mỉm cười.

Ti Ấp nổi danh dễ thủ khó công, hiện tại trong thành đóng nhiều quân như thế, lại được quân trang hoàn mĩ, cho dù quân địch có đột ngột tập kích, cũng khẳng định sẽ vô ích, tổn binh hao tướng uổng phí mà thôi.

Nhưng mà, nhưng mà..... Trong lòng cứ bồn chồn lo lắng một điều gì đó, không thể nói đó là gì, nhưng dự cảm đó sẽ là tai họa ngầm then chốt khiến quân ta thất bại.

Vẫn là cảm thấy chính mình có điểm buồn lo vô cớ, Bách Khiếu Thanh thở dài, đang chuẩn bị xuống khỏi thành lâu, trở về ngủ, bỗng nhiên lại nhìn ra bên ngoài tường thành Ti Ấp, tựa hồ thấy được trong màn đêm mịt mờ bát ngát, một ngọn đuốc, lại tiếp một ngọn đuốc bùng sáng lên.

Ngọn đuốc đỏ cam nhanh chóng làm thành một vòng tròn dày và hoàn hảo, chiếu sáng nửa không trung, đem cả Ti Ấp vây ở bên trong.

Bên dưới cây đuốc chính là binh tướng Kim Ma hồng y kim giáp, cờ xí bay phấp phới đầy hung mãnh.

Bách Khiếu Thanh kinh hãi, đồng thời nghe được tiếng khua gõ inh tai từ trên thành lâu vang vọng. Hiển nhiên, nhóm tuần tra cũng đã phát hiện được tình hình, vội vàng báo động toàn thành.

Bên trong Ti Ấp đèn đuốc nối tiếp nhau cháy rực, vừa rồi vẫn là một đêm yên tĩnh, rất nhanh đã ồn ào nhốn nháo như nước ùng ục sôi trào.

Bách Khiếu Thanh chỉ cảm thấy ngực bị xiết chặt, bỗng nhiên hiểu được dự cảm vừa rồi của mình rốt cuộc là cái gì. Y vội vã xuống tường thành, hướng về doanh trại trong thành chạy không ngừng.

[1] Kim ngọc anh lạc: Chuỗi ngọc vàng (?)

[2] Tiểu mạo tử: hao hao giống như vậy a *mặc dù cái này hiện đại mất rồi =__=*

4. Chương 3-2: Hạ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đi đến trước đại tướng của chủ soái, Bách Khiếu Thanh đẩy hộ vệ hai bên, xốc mình xông vào, bên trong tướng soái đều tụ tập tại sảnh đường, toàn thân y giáp mạnh mẽ, đao khí chỉnh tề.

Với thân phận của y, nguyên bản không thể vào đại tướng khi nghị sự, nhưng nhiều người lại trơ mắt bất chấp để y vô. Vén áo choàng quỳ xuống trước chủ soái, Bách Khiếu Thanh lớn tiếng nói “Quân địch đóng năm nghìn người trấn giữ Tì Ấp, cố ý để chúng ta thắng dẫn toàn quân vào thành. Sau đó đêm khuya bao vây, nhất định không phải công thành mà là muốn cắt đứt đường cung cấp lương thảo, âm mưu đem đại quân chúng ta vây chết bên trong thành!”

“Đại tướng của chủ soái há là nơi cho phép người xông loạn cao giọng ồn ào?! Còn không mau đi ra ngoài!!” Tướng lĩnh bên cạnh vì Bách Khiếu Thanh mà toát mồ hôi, vội vàng lớn tiếng quát đuổi y.

“Được rồi.” Vị chủ soái ngồi phía cao cao nhẹ nhàng một tiếng “Hắn tuy có chút quá phận nhưng cũng vì nghĩ tới quân tình, tâm ý đáng khen ngợi, để hắn vào trong trường cũng không việc gì... Huống hồ, hắn nói đúng, quân ta đích thật đã trúng quỷ kế của Kim Ma, đây đều là trách nhiệm của ta, thật hối hận trước khi vào thành đã không nghe góp ý của Giản phó soái.”

“Kim Ma từ trước đến nay hung mãnh hiếu chiến, sùng thượng vũ lực, đừng nói chủ soái, đến cả nhóm quân sư mưu sĩ cũng không thể đoán được đây lại là kế của bọn tặc tử đó... Xin chủ soái đừng tự trách.” Bên trái có tướng lĩnh ôm quyền nói “Sách lược duy nhất bây giờ chỉ có tập trung binh lực, quyết tâm sát phạt phá vây ngoài thành.”

Bách Khiếu Thanh đứng phía dưới, không khỏi âm thầm trách bản thân lỗ mãng. Đến chính mình còn nhận ra tình hình, chủ soái cùng chúng tướng làm sao có thể không biết? Nhưng Kim Ma ắt đã chuẩn bị kỹ lưỡng mới xuất quân, vậy trận phá vây này sẽ không dễ dàng chút nào.

“Phó soái Trương Viễn nghe lệnh!” Chủ soái trầm ngâm một lúc, sau đó khôi phục tinh thần, rút ra một kim lệnh tiễn[1] “Lệnh cho người dẫn đoàn kỵ binh tinh nhuệ tức tốc đột phá cửa thành, tuyệt đối không được sai sót!”

“Vâng!” Một người mặc giáp bạc dũng mãnh từ trong hàng ngũ bước ra, khom người tiếp nhận lệnh tiễn.

“Phó soái Tống Phạt nghe lệnh!” Chủ soái lại rút ra một kim lệnh tiễn khác “Lệnh cho người trên cổng thành bố trí cung nỏ thủ, yểm trợ Trương phó soái phá vây!”

“Vâng!” Một vị tướng trung niên khác y giáp gọn nhẹ, nhìn lại khôn khéo giảo giang bước ra khỏi hàng, đồng dạng khom người nhận lệnh tiễn.

“Các tướng soái còn lại, tùy thời cơ chờ lệnh, hành động kịp thời... Hiện tại dừng tại đây.” Bố trí hết thấy, chủ soái phất tay, trên nét mặt thoáng có chút mệt mỏi.

Sau khi chúng tướng hướng chủ soái hành quân lễ, đều rời khỏi đại tướng.

Bách Khiếu Thanh đi ra lều lớn, đang chuẩn bị trở về vị trí thì thấy vai bị nứu giữ, quay đầu nhìn lại, vội vàng khom người hành lễ.

“Giản phó soái.”

Giản Tùng, là một trong bốn vị phó soái trẻ tuổi nhất, kiến thức cùng bản lĩnh xuất sắc hơn người, còn chưa đến ba mươi tuổi đã đạt được chức vụ cao trong quân đoàn. Trước khi đại quân tiến vào Tì Ấp, hắn đã đoán trước tình huống này có thể phát sinh, từng hướng chủ soái góp lời nhưng lại bị gạt qua.

“Mới tiến quân được hơn một tháng, lại có thể nhanh chóng hiểu được tình hình chiến đấu như vậy, thật sự khó khăn cho người.” Giản Tùng hướng y mỉm cười “Vừa rồi người chỉ hơi chút lỗ mãng, nhưng đừng đánh giá thấp bản thân... Với thiên tư của người, chỉ cần cần cù, nếu có thể ở lại trên chiến trường, tuyệt đối sẽ trở thành một danh tướng.”

Nói xong, Giản Tùng vỗ vỗ bờ vai y như cổ vũ, xoay người rời đi.

Bách Khiếu Thanh dõi mắt nhìn theo, nhìn đến vạt áo choàng thêu hoa của Giản Tùng biến mất trong dòng người, lồng ngực đồng thời một trận nhiệt huyết sôi trào, tâm tư kích động không thôi.

So với ở trong triều đình lục đục đấu đá nhau, y thật sự muốn ở lại trong quân đội, vì bảo gia hộ quốc mà chiến đấu.

Nhưng tại nơi mưu quyền tầng tầng mù mịt như thế, lại có một người y không thể rời bỏ được...

Ngày vừa lờ mờ sáng, Trương phó soái liền dẫn đầu đoàn khoái kỵ tinh nhuệ đột phá cửa thành.

Tiếp vốn phòng thủ là chính, cho nên cửa vào thành cũng không lớn, lại có một con sông đào bảo vệ xung quanh, cầu treo cửa thành buông xuống, trên sông cũng chỉ có một cái thông lộ nhỏ hẹp.

Đôi bên hận thù khó nhin, một hồi hỗn chiến lộn xộn, cung nỏ thủ song phương đều không ngừng yểm trợ, cuối cùng hợp lại huyết nhục ngày càng nhiều.

Dân Kim Ma vốn nổi tiếng dũng mãnh thiện chiến, đánh giáp lá cà sẽ chiếm ưu thế rất lớn. Phó soái Trương Viễn đã mười lần tập hợp đột kích phá vây, đều bị đại tướng bên địch dẫn binh dồn ép về sau, đừng nói đến xông ra vòng vây trùng trùng điệp điệp kia, ngay cả cầu treo để thông thành kia còn không qua được.

Binh lực Kim Ma dùng để vây thành, trú binh bên trong thành không có, chỉ cần có một lỗ hổng hở ra, toàn quân phá vây ra bên ngoài, nhưng thắng bại chưa biết, đã bị quân địch chiếm ưu thế tuyệt đối, đem đại quân áp chế bên trong thành, cắt đứt lương thảo.

Chạng vạng, phó soái Trương Viễn sốt sáng đỏ cả mắt, tự mình đem binh ra trận chém giết, bị đại tướng bên địch mấy lượt trăm hạ, treo xác trước doanh trại địch.

Sau một ngày chém giết thảm liệt, màn đêm buông xuống, chúng tướng soái mặt co mày cau tập hợp ở đại trướng chủ soái.

Xem ra phá vây là không thể thực hiện được, mỗi người đều bắt đầu lo lắng thảo luận các biện pháp khác, nhưng vẫn chưa tìm ra được giải pháp nào.

Bách Khiếu Thanh đứng dưới đám hạ thủ thấy tình hình như vậy, nhin không được bước ra khỏi hàng, vén vạt áo bắm đầy bụi quỳ xuống “Chủ soái, tại hạ đề xuất tái chiến.”

Chúng tướng ồ lên, thi thề Trương Viễn treo trên địch doanh bên kia, ai không kinh hãi?

Bách Khiếu Thanh tiếp tục nói “Quân ta lương thảo đã cạn, đã không còn đường lui, không thể phụ lại những người đã dũng cảm hy sinh được, tại hạ khẩn cầu dẫn binh phá vây!”

Chủ soái nghe Bách Khiếu Thanh nói xong, nhú mày trầm ngâm.

“Chủ soái, việc đã đến nước này, nếu không ngại xin hãy để y thử một lần.” Giản Tùng từ giữa đội ngũ đứng dậy, hướng chủ soái chấp tay “Không thể phụ lại những người đã dũng cảm hy sinh, quả thực đúng như vậy.”

“... Hảo.” Sau khi do dự một lát, chủ soái vươn tay, rút ra một kim lệnh tiễn “Bách phó tướng nghe lệnh!”

“Vâng!” Bách Khiếu Thanh tiến lên, cung kính hành quân lễ, vươn hai tay ra.

“Lệnh cho người sáng ngày mai dẫn theo một vạn quân, phá vây cửa thành, tuyệt không được sai sót!”

Bách Khiếu Thanh khom người tiếp nhận kim lệnh tiễn, vô số ánh mắt gắt gao siết chặt vào người y, y vô thức đứng thẳng thân người.

Rạng sáng ngày tiếp theo, khi vòng sáng đỏ lửa của mặt trời từ phương đông từ từ dâng lên, cửa thành Tiếp lần thứ hai ầm ỉ mở ra, cầu treo vương đầy vệt máu loang lổ dần dần hạ xuống.

Nước con sông đào bảo vệ thành một mảnh đỏ hồng, không biết là do ánh sáng mặt trời, hay do máu tươi từ ngày hôm qua nhuộm hồng.

Đại tướng Kim Ma Chính Thành Niên, thân hình cường tráng cao lớn, một thân hồng y kim giáp, cười trên một thân tuần chiến mã toàn thân đen tuyền, bốn vó lại trắng như tuyết, trong tay cầm một trường búa đứng đối diện cầu treo.

Chỉ cần một lần lia qua, liền uống vô số máu tươi của binh sĩ Thiên Triều.

Khi cầu treo buông xuống, binh lính Thiên Triều một lần nữa xông tới, đại tướng Kim Ma không khỏi cảm khái ngửa đầu cười lớn “Các huynh đệ, mấy kẻ tự tìm đường chết lại tới nữa! Vậy chúng ta giết cho thống khoái đi!!”

Thanh âm như lũ cuốn, chấn động ngay cả màng tai binh sĩ Thiên Triều phía đối diện cũng ông ông tác hưởng, tâm bỗng nhiên vài phần nhụt chí.

Cho dù không có nhiều hiểu biết, bọn họ đều hiểu rằng tướng quân Kim Ma không phải là người mà chỉ cần có sự dũng cảm là có thể đánh bại.

Trong nháy mắt, hai quân đã tiếp cận nhau.

Trường búa của đại tướng Kim Ma không ngừng vung quét, giống như lưỡi hái của tử thần, vút đến nơi nào, nơi đó liền có tướng sĩ Thiên Triều ngã nhào.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, máu văng đọng khắp nơi trên mặt đất.

Đánh còn chưa hăng máu, chợt nghe bên trong Ti Áp tiếng kim khí vang lên, từ cổng thành một người cười ngửa xám vằn đen, trong tay cầm trường đao, một thân hắc bào, thân hình thon dài cao ngất, khuôn mặt tuấn mỹ còn có vài phần trẻ con đi ra.

“Ha ha ha! Bên trong Ti Áp quả nhiên là không còn người sao? Mà đến ngay cả hài tử thể này cũng phải đưa ra chịu chết?” Đại tướng Kim Ma lớn tiếng cười nói, cầm trường búa thúc ngựa tiến lên “Xem ta lấy đầu người!”

Người chưa đến, Bách Khiếu Thanh đứng ở đầu cầu treo đã cảm giác được cỗ sát khí mãnh liệt của cả người lẫn ngựa Kim Ma đại tướng.

Đây quả thực là cỗ khí thể đáng sợ, khiến cho đối thủ còn chưa mở mắt ra đã ngã xuống. Khó trách phó soái Trương Viễn miễn cưỡng chống đỡ mấy hiệp đã bị hấn trăm vu mã hạ.

Khi hấn tới gần, Bách Khiếu Thanh vẫn không hề động. Đại tướng Kim Ma tưởng khí thế của mình dọa đến đối phương, càng thêm cười đến càn rỡ đắc ý.

Cho đến lúc khoảng cách giữa hai người chỉ còn cách khoảng năm bước, Bách Khiếu Thanh bắt đầu di chuyển. Y một tay cưỡi xuống áo choàng đen thêu vân hổ của chính mình, ném phủ lên mặt đại tướng Kim Ma.

Hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cổ xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Nguyên lai... Đây là cảm giác khi bị chém đầu... Hắn từng vô số lần đoạt lấy đầu người khác, giờ phút này chính hắn lại bị người khác chặt đầu.

Bách Khiếu Thanh túm lấy đầu của đại tướng Kim Ma, treo bên cạnh yên ngựa, kẹp vào giữa giáp và thân của thanh hoa thông[2], cho ngựa phóng đi trước, ở giữa chiến trường hô to “Đại tướng của các người đã bị chém chết, còn đánh nữa thì được lợi ích gì?!”

Lúc này đây, trường đao sáng bóng của y đều loang lổ vết máu, trên yên ngựa treo đầu đại tướng của địch đang trợn ngược mắt, bộ dáng như đại họa ập xuống.

Đại tướng chết, quân binh Kim Ma nhất thời tan rã, tinh thần tướng sĩ Thiên Triều lại bùng lên, chỉ thấy quân Kim Ma trước sự chỉ huy cùng tiến công của Bách Khiếu Thanh càng ngày càng lui về sau.

Vòng vây ban đầu vốn vững chắc là thế, dần dần bị đánh tạo thành một lỗ hổng, đại quân bị vây bên trong thành nhất thời như thủy triều ào ra ngoài.

Ở vòng vây bên ngoài, phía trên chiếc chiến xa cao ngất, một trung niên nam tử một thân trang phục ngũ long tỏa đầy lãnh khí “Hãn Tương đứng đầu Kim Ma, hoàn toàn bị một đao lấy mạng... Kẻ đó là người phương nào?”

“Khởi bẩm chủ thượng, thần không rõ, nhưng thần nghĩ rất nhanh nữa sẽ nhận được tin tức.” Bên cạnh một người giả dạng mưu sĩ, nhưng thực chất là nam tử ở trong triều thâm niên khom người lên tiếng.

“... Đại tướng chết trận, quân tâm tan rã, kế hoạch vây quanh thành chặn lương thảo bị phá, tái chiến một lần nữa cũng không lợi ích gì... Thôi, chúng ta trước bảo tồn binh lực, rút lui đi.” Trung niên nam nhân thở dài, phát tay “Kẻ dũng mãnh phi thường như vậy, nếu có thể có được hẳn cho Kim Ma ta...”

.....

Ngày xuân ánh mặt trời thật dịu, mã xa lộc cộc, đại quân Kim Ma theo đường đến nhanh chóng lui lại.

Tuy rằng quân tâm sĩ khí Kim Ma đang dâng trào, nhưng đã nếm qua một lần âm mưu ngoan độc như vậy, luôn phòng phía trước có trá, không tiến hành truy kích.

Nguy cơ vây thành khiến cạn kiệt lương thực cứ như vậy hữu kinh vô hiểm bị giải trừ.

Đại tướng bị giết chính là đệ nhất dũng sĩ Đa Nạp, được mệnh danh là Lôi Thần, lĩnh quân tác chiến chưa từng bại, uy danh lan xa. Sau trận chiến này, cái tên Bách Khiếu Thanh không ngừng lan truyền khắp Kim Ma cùng Thiên Triều, vậy mà chính y ngày thơ còn chưa phát giác ra.

Hai năm sau, đầu hạ, Tiễn Phong viện.

Trong thư phòng, trên bàn đặt một chung trà xanh ấm nóng, kim thú ngồi xồm ở góc phòng miệng phả khí Long Tiên Hương, làn khói nhẹ nhàng tỏa ra bốn phía.

Chu Nguyên Vị mười tuổi đầu đội tiểu kim quan, một thân lụa ánh màu xanh nhạt, nằm trên án tập viết cùng làm bài tập hôm nay. Viết xong, hắn ném bút ngọc qua một bên, tựa người vào ghế duỗi thắt lưng, nhìn nội thị bên cạnh đang đứng quạt “Thật sự nhầm chán... Nói cho ta biết chuyện Tiềm Chi ở biên quan, rõ ràng một chút.”

“Vâng.” Nội thị khom người, trên mặt lộ ra tươi cười đầy lấy lòng “Hai năm trước, Bách đại nhân vừa tới biên cảnh liền lập kỳ công, chém đầu đệ nhất Hãn Tương Đa Nạp của Kim Ma. Đa Nạp kia vốn được xưng là Lôi Thần, thân cao trượng hai[3], thanh âm như lũ cuốn...”

.....

Nội thị bên người thuật lại sống động như thật, cũng không phải không có vài phần miêu tả khoa trương, nhưng Chu Nguyên Vị càng không ngừng gật đầu, khóe môi mỉm cười, trong ánh mắt sáng rọi nở rộ thần kỳ.

Truyền kỳ về Bách Khiếu Thanh hắn đã nghe người khác nói không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần, hắn đều say mê, muốn ngừng mà không ngừng được. Tình cảm hắn dành cho Bách Khiếu Thanh là luyện mộ, cũng là sùng bái.

Nội thị vẫn tiếp tục chậm rãi nói “... Bởi vì liên tiếp lập kỳ công, bây giờ, Bách đại nhân đã được đề bạt lên làm phó soái, dẫn binh đánh giặc trưa bao giờ bại trận, quân Kim Ma nghe thấy tên Bách Khiếu Thanh đều sợ mất mật...”

Nội thị nói cơ bản đều là thật, đồng thời cũng chỉ là miêu tả phiến diện.

Hai năm qua, quân Thiên Triều bại nhiều thắng ít, không thể chịu được sự tấn công cường thế của quân Kim Ma. Bách Khiếu Thanh chưa từng bại, đó là vì năng lực cầm binh tác chiến của y có phần hơn người, hơn nữa dần dần càng trở nên thuần thực hơn; một phần khác chính là vua Kim Ma yêu thích y thiếu niên anh hùng, trên chiến trường luôn đối y lưu tình.

Thậm chí, còn thường xuyên phái đặc sứ tặng Bách Khiếu Thanh vàng bạc châu báu, ngựa dương và ngựa.

Tuy Bách Khiếu Thanh đối với chuyện này chỉ cười, rồi sai người chuyển về lại, vẫn không hề có một hành động gì khác, nhưng các đại thần trong triều đều cảm thấy bất an. Sợ xin thanh tra y, thỉnh thoảng vẫn xuất hiện trên ngự án trước mặt hoàng đế —

Bách Khiếu Thanh mặc dù trước mắt không có ý phản hồi lại, nhưng gió sương biên cảnh lạnh khủng khiếp, lại được vua Kim Ma đãi ngộ, năm rộng tháng dài, y làm sao không có chút dao động nào cho được?

Y bây giờ danh vọng như mặt trời ban trưa, lại ở biên cảnh. Một khi phản loạn, đến ngay cả một điểm hãm chân y còn không có.

Giữa tình hình như vậy, sau một thời gian hoàng đế cũng bắt đầu lung lay.

Cuối cùng hạ thánh chỉ, cử một người khác tiếp nhận vị trí của y, còn y trở về kinh, thăng quan thành giám sát sử Thái Học viện.

Chuyện này như giấu dưới mặt nước, Chu Nguyên Vị tất nhiên không biết được rõ ràng. Hắn chỉ biết là, Tiềm Chi của hắn gặt hái đầy vinh quang, từ chiến trường trở về, trở lại bên cạnh hắn.

Nghe nội thị đã một trăm linh một lần kể lại chuyện Bách Khiếu Thanh ngày trước xong, Nguyên Vị cảm thấy mỹ mãn đứng lên, bước ra bên ngoài thư phòng “Nghe mẫu hậu nói, tầm chạng vạng nay Tiềm Chi sẽ về tới kinh. Chuẩn bị quần áo cùng mã xa cho ta, ta muốn ra cổng thành đón hắn.”

Triều đình cứ việc vì Bách Khiếu Thanh mà lo lắng, nhưng giữa lúc quân đội Thiên Triều luôn dâng tấu trình thất bại như thế này, dân chúng không thể nghi ngờ y chính là một anh hùng.

Đây cũng chính là tước đi quân quyền của y, để cho y một mình quay về, tuy ban thưởng cho y thật nhiều, nhưng thực chất lại là chức vụ không có thực quyền.

“Điện hạ, giờ vẫn đang là buổi sáng mà, không cần phải vội vã như vậy đâu.” Nội thị hấp tấp nói phía sau.

“Gọi người thì người cứ đi!” Nguyên Vị không kiên nhẫn phân phó, mở cửa thư phòng, đúng lúc nhìn thấy mẫu hậu, theo sau còn có mấy cung nữ theo hầu đứng ở cửa, nhìn hắn cười.

Hai năm này, trong cung cũng xảy ra vài đại sự. Một trong số đó chính là Hoàng hậu bị phế truất, khiến cho Khương quý phi từ Tây cung chuyển qua Đông cung.

Trước kia là Khương quý phi, bây giờ đã là bậc mẫu nghi thiên hạ Khương hoàng hậu.

“... Mẫu hậu.” Nguyên Vị sửng sốt phút chốc, rồi vội vàng khom mình hành lễ.

“Tiềm Chi trở về là chuyện tốt, bất quá cũng không cần phải như vậy.” Nàng che miệng mỉm cười “Đón cấp dưới mà giống như đi cưới vợ vậy.”

Nguyên Vị mặt đỏ hồng, lúng ta lúng túng nói không nên lời.

“Được rồi, ta cũng hiểu được, người không đi, chung quy không thể an tâm.” Khương hoàng hậu cười phất tay “Đi đi, phụ hoàng người cũng đã chuẩn bị xong rồi, bằng không Tiềm Chi trở về kinh sớm hơn lại không kịp.”

Nguyên Vị cao hứng reo lên, hướng mẫu hậu hành lễ, vén vạt áo, một mạch ly khai khỏi phòng.

Khương hoàng hậu đứng phía sau nhìn theo bóng dáng hắn chạy đi, ý cười trên mặt chậm rãi thu liễm.

Bọn họ tương lai thân phận phân biệt quân thần, Tiểu Vị để tâm với Bách Khiếu Thanh như thế... chỉ sợ không phải là điều tốt cho hắn.

Bách Khiếu Thanh chạng vạng về tới kinh. Từ sáng sớm đã có rất nhiều người người tụ tập trước cổng thành cùng hai bên đường chào đón, đến giờ, người đã đông nghịt.

Một chiếc thảm hồng thêu hổ văn thật dài và rộng, trải suốt từ cửa thành ngoại thông tới trong đình.

Bố liêm phủ trên xe ngựa phủ đầy bụi, cô lính đón ánh chiều tà. Đến khi dân chúng xuất hiện trong tầm mắt, vô số hoa sen hồng tươi cùng tiếng hoan hô thật lớn vang lên, tung ném vào xe ngựa.

“Tiềm Chi! Tiềm Chi!” Nguyên Vị một thân gấm lam bào, thắt lưng đeo ngọc đá bằng sừng tê giác, cùng phụ hoàng đứng trên thảm hồng trong đình hạ đón Bách Khiếu Thanh, cao giọng gọi lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn vì kích động mà đỏ bừng.

Xe ngựa đi đến trước đình, đầu tiên hai tên lính đánh xe bước xuống, quỳ hành lễ trước mặt hoàng đế, sau đó Nguyên Vị nhìn đến màn xe bám đầy bụi được người hầu vén lên, biết sẽ cùng Bách Khiếu Thanh mặt đối mặt, trong khoảnh khắc, tim đập như trống vỗ.

Bách Khiếu Thanh bước xuống xe ngựa, đến trước mặt đế vương, quỳ một gối. Hoàng đế mỉm cười, tự mình rót cho y một chén rượu, y đứng lên tiếp nhận, ngửa đầu một hơi uống cạn.

Suốt trong lúc này, Nguyên Vị từ đầu đến cuối si ngốc nhìn Bách Khiếu Thanh, cái gì cũng đều quên sạch.

Y cao gầy rắn chắc, khuôn mặt càng thêm anh tuấn kiên nghị. Y mặc bào giáp đen tuyền, phía sau tiếng reo hò biến thành đại dương, đám người vẫn hướng về y mà tung hô, y đứng giữa một trời đầy cánh hoa bay lá tả, giống như thiên thần hạ phàm vậy.

Cho đến khi Bách Khiếu Thanh đi đến trước mặt hắn, cúi người cười nói “Điện hạ gần đây học tập tiến bộ không ít phải không?”

Nguyên Vị mới hồi phục tinh thần, đỏ mặt, miễn cưỡng khụ khụ hai tiếng “Đây là đương nhiên.” Rồi mới trộm nắm lấy tay Bách Khiếu Thanh, luyến tiếc không muốn buông ra.

“Đêm nay, trẫm ở trong cung, vì ái khanh đã an bài yến tiệc chào mừng, quân thần chúng ta không say không về.” Hoàng đế nhìn thoáng qua Nguyên Vị, cười nói “Hoàng tử sắp trưởng thành cũng có thể đi... Nếu Vị nhi thích thì cùng tới.”

“Tạ ơn phụ hoàng!”

Nguyên Vị hoan hỉ vui vẻ trả lời, kéo tay Bách Khiếu Thanh, dắt y qua xa liên[4] bên cạnh.

Xa liên quá cao, Nguyên Vị lại còn nhỏ, Bách Khiếu Thanh liền bế hắn lên, đặt trên nhụyễn ghế lót gấm vàng ánh đỏ, sau đó mới nhảy phốc lên, ngồi bên cạnh Nguyên Vị.

“Tiềm Chi, nhớ chết ta!”

Liên trưởng của xa liên vừa buông xuống, Nguyên Vị lập tức ngã nhào vào lòng ngực Bách Khiếu Thanh, ôm lấy cổ, một đường hôn y.

“Điện hạ cũng không còn nhỏ nữa.” Bách Khiếu Thanh nhíu nhíu mày, đẩy hắn ra “Không thể giống như trước, không thể cùng thần hồ nháo được.”

“... Nga.” Nguyên Vị nhìn Bách Khiếu Thanh trong chốc lát, sau khi xác định y nói là nghiêm túc, giống như quả bóng bị xì hơi, bụng cổ y ra, ngoan ngoãn ở bên người y ngồi xuống, gục đầu vào gối.

Bách Khiếu Thanh nhìn thấy bộ dáng Nguyên Vị tràn đầy ủy khuất, cũng có chút không đành lòng, nhưng khi nhớ tới lời nói của Khương hoàng hậu trước kia, cuối cùng vẫn quyết tâm nhìn thẳng về phía trước, không nhìn xem Nguyên Vị nữa.

Nguyên Vị thấp đầu một hồi, nhin không được bèn quay qua hướng khác nhìn y, đợi cho đến khi y có cảm giác phát hiện ra, lại vội vàng cúi thấp đầu, như thế lặp đi lặp lại, thật giống như con chuột con đi ăn trộm.

Bách Khiếu Thanh trong bụng cảm thấy buồn cười, nhưng trên mặt không lộ ra nửa điểm thanh sắc.

Đêm buông xuống, đèn lồng thấp sáng khắp hoàng cung.

Cánh tay trắng muốt, nhóm vũ nữ dị quốc trên tay còn nguyên vết thử cung[5] đỏ tươi, mặc y phục rực rỡ, đeo chuỗi ngọc trai đính vàng lóng lánh, bộ dáng đầy ma mị, sóng mắt lưu chuyển khắp đại điện, nhẹ nhàng khởi vũ.

Các đại thần được cho phép ngồi quanh các hoàng tử, rau quên gấp, rượu quên uống, tất cả mọi ánh mắt đều không tự chủ được đều dừng lại trên người các nàng.

“Điện hạ, nghe nói đây là các vũ nương từ Tây Mông Uyên, lần đầu đến kinh thành. Điện hạ xem, các nàng múa rất đẹp đúng không?” Bách Khiếu Thanh ngồi bên phải hoàng đế, cười hỏi Nguyên Vị bên cạnh.

“Hừ hừ hừ!” Nguyên Vị hừ mũi ba tiếng tỏ vẻ bất mãn, nâng chén rượu trong tay, hờn dỗi cầm uống được nửa chén lại bị sặc “Khụ khụ khụ... Xấu, xấu hoắc!”

Hắn không thích Bách Khiếu Thanh nhìn ngấm đấm vũ nữ này, chán ghét cực kỳ.

Bách Khiếu Thanh bắt đấm dĩ cười cười lắc đầu, đưa tay vỗ vỗ lưng cho Nguyên Vị.

Nguyên Vị một bên ho khụ khụ, một bên nâng ánh mắt đã bị rượu làm cho ngấn nước nhìn đến Bách Khiếu Thanh.

Đôi mày kia, đen sẫm tinh tế, tà tà chéch cao, chăm chú dõi theo Bách Khiếu Thanh đến tâm cũng run rẩy, kinh ngạc một lát.

Trong nháy mắt, giữa đấm vũ nương có cánh tay trắng muốt lật lại, từ bên hông rút ra một thanh đao sắc bén sáng loáng.

Giống như động tác của vũ điệu, một vũ nữ tiếp một vũ nữ lướt nhẹ ra khỏi đấm, dùng cánh tay trắng tuyết rút lưỡi đao sắc bén giấu bên dưới, y phục rực rỡ tung bay, như một đàn bướm bồ nhào về trước.

“Hộ giá! Mau hộ giá!!”

Một đoàn Ngự lâm quân vội vã xuất binh khí bày trận, vây quanh trước hoàng đế.

Nhưng mục tiêu của các nàng không phải là hoàng đế, mà là Bách Khiếu Thanh bên phải kia.

Bách Khiếu Thanh sợ làm thương tổn đến những người xung quanh, vội vàng hét dài một tiếng, nhún người nhảy lên phía trước nghênh chiến, cùng đấm thích khách làm thành một đoàn.

Y mặc dù võ công siêu phàm, nhưng theo quy củ trong triều, quan viên thượng diện không được mang theo vũ khí, chỉ bằng một đôi chưởng tay mà đối phó với đàn cầm cùng vũ khí sắc bén, đấm nữ thích khách vô công lại đẩy mình, cho dù nhất thời có rơi xuống hạ phong, cũng đã chiếm lợi thế không ít.

Y trong lòng tính toán, trước cứ dồn toàn lực bảm trụ đấm nữ tử này, chờ sau khi bệ hạ cùng quan viên an toàn rút khỏi đại điện, sẽ có Ngự lâm quân trợ giúp, hẳn là có thể hang phục đấm thích khách này.

Một đao sắc ngọt như gió lạnh tập kích từ phía sau, y biết có người ở sau đánh lén, đang muốn tránh đi, đột nhiên lại nghe âm thanh non nớt của Nguyên Vị hét lớn “Tiềm Chi! Cẩn thận!!”

Tiếp theo, chính là thanh âm của vũ khí chém vào da thịt.

Y sợ hãi xoay người, nhìn đến Nguyên Vị ngăn lại nữ tử đánh lén mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vai trái bị một thanh nhuyễn kiếm bén ngọt lạnh thấu xương xuyên qua vẫn còn đang rung rung.

“Điện hạ! Điện hạ!!” Y vươn tay, ôm lấy Nguyên Vị mềm nhũn ngã xuống, chứng kiến máu tươi ào ào như suối từ chỗ bị thương không ngừng trào ra.

“... Sau khi người đi, ta... ta học rất ngoan nha... Đọc sách, còn cả tập võ nữa.” Mối Nguyên Vị cũng không còn một chút huyết sắc, ở trong lòng ngực của y, nhắm hai mắt lại, lẩm bẩm nói “Động tác của ta... Rất nhanh đi...”

“AAAA——!!!”

Bách Khiếu Thanh ôm chặt Nguyên Vị, bỗng nhiên trợn mắt trừng trừng, khàn giọng rống to, xoay người một cái, chụp được vũ khí của nữ tử bên cạnh, dùng sức vung mạnh, đem phần eo của ả chém thành hai đoạn.

Máu tươi điên cuồng bắn ra càng ngày càng nhiều, cả đại điện nhất thời biến thành ngục huyết trì.

Vừa rồi, y chính là muốn nữ tử này hàng phục rồi bắt sống, cũng không hề có sát khí, cho nên mới bị vây lại, đầu ngang hàng ngang sức. Nhưng mà hiện giờ, chứng kiến máu tươi của Nguyên Vị, sớm mất đi lý trí, không ngừng nghĩ phải đem các ả giết sạch mới toại nguyện được.

Y dù sao cũng từng một đao chém ngọt đầu của đệ nhất Hãn Tương Kim Ma.

Nhóm nữ tử một thân y phục rực rỡ xinh đẹp khi nhìn thấy vũ khí sắc bén trong tay Bách Khiếu Thanh, lại giống như hoa dầu hạ đang nở rộ, bỗng nhiên bị một trận gió thu xơ xác tiêu điều cuốn lấy, từng cánh hoa thưa thớt rơi rụng xuống mặt đất, sắc hồng dần dần dập nát, hóa thành bùn hòa vào lòng đất.

Sau một khoảnh khắc, đợi đến khi Bách Khiếu Thanh khôi phục thần trí, y cùng Nguyên Vị cả người đã nhiễm đầy máu tươi, dưới chân khắp nơi toàn là thi thể.

Hoàng đế, các đại thần cùng nhóm Ngự lâm quân, toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn, dăm dăm nhìn y đứng giữa chính điện.

Đám thích khách, không một kẻ nào còn sống sót.

Một đêm thịnh yến, cứ như vậy hỗn loạn mà tan.

Theo lời thái y nói, vết thương của Nguyên Vị sâu thì có sâu, nhưng không tổn hại đến gân cốt, ngừng chảy máu sau này sẽ vô hại.

Chỉ có điều, sau này khó tránh khỏi để lại vết sẹo.

Suốt cả quá trình chữa trị, Bách Khiếu Thanh luôn bồi trừ bên cạnh Nguyên Vị. Khi rút thanh kiếm từ vai trái ra, Nguyên Vị trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cắn chặt răng, trong mắt ngấn lệ quang, nhưng vẫn không kêu đau một tiếng.

Bách Khiếu Thanh là người hùng trong lòng hần, cho dù có bị thương, hần cũng muốn biểu hiện chính mình vô cùng kiên cường cho y xem.

Khương hoàng hậu vào Tiễn Phong viện một chuyến, sau khi hướng thái y hỏi qua tình hình của Nguyên Vị, lại nhìn đến một màn này giữa Bách Khiếu Thanh cùng Nguyên Vị, mày nhẹ nhàng nhướn lên, phân phó nhóm cung nhân hầu hạ chu đáo, chiếu cố cho Nguyên Vị xong liền rời đi.

Bách Khiếu Thanh biết trong lòng nàng suy nghĩ điều gì.

Y sống là vì Nguyên Vị, chết cũng vì Nguyên Vị. Vậy mà hiện giờ, Nguyên Vị lại đem tính mạng của y so với chính mình còn quan trọng hơn.

Sau khi được thượng dược và cầm máu, Nguyên Vị rất nhanh mơ màng trầm trầm ngủ. Bách Khiếu Thanh nhẹ nhàng tách ngón tay nhỏ bé của hần vẫn luôn nắm chặt góc áo của mình, đứng lên, ly khai khỏi phòng ngủ, theo hướng Đông cung đi tới.

Nửa năm trước, Khương hoàng hậu tiến vào Đông cung. Nguyên Vị không đi cùng, thế nên vẫn ở Ngâm Phương cung, trên danh nghĩa lại phân ra, khoảng cách mẫu tử hai người, lại càng xa hơn.

Bách Khiếu Thanh vừa đến bên ngoài cửa chính Đông cung, đã có thái giám dẫn y đi vào, nói là Hoàng hậu đang chờ y.

Nàng biết y sẽ đến. Đã nhiều năm như thế, tối hiểu biết con người y, thủy chung vẫn là nàng.

Khí thế chính sảnh Đông cung, so với Ngâm Phương cung trước kia, không phân biệt hơn thua được bao nhiêu. Chỉ có người đang cao cao ngồi trên ghế phượng kia, dung nhan mặc dù vẫn vạn phần xinh đẹp, nhưng khóe mắt lại có vài nếp nhăn nhợt nhạt.

Năm tháng vô tình. Trên khuôn mặt nàng nhiều không chỉ là vài vết lưỡng đạo nhợt nhạt ấy, càng nhiều hơn, chính là ánh mắt đầy tang thương mệt mỏi.

Đã không còn là mùa đông mười năm trước, Bách Khiếu Thanh ở bên hồ gặp được một nữ tử khẽ cười đầy xinh đẹp, còn có vài phần gian xảo.

Nhưng vô luận là thời điểm nào, cho dù tới một ngày tóc bạc da nhăn, nàng vẫn mãi là người Bách Khiếu Thanh đặt trong lòng cung phụng, như một nữ thần không dám có nửa điểm khinh nhờn.

“Đến đây.” Khương hoàng hậu sau khi phát lui mọi người xung quanh, thản nhiên hướng Bách Khiếu Thanh nói.

Bách Khiếu Thanh vừa định quỳ xuống dập đầu hành lễ, lại bị nàng ngăn lại “Không cần quỳ, ngồi đi. Hai năm không gặp, chúng ta hảo hảo trò chuyện.”

Lúc này đã là đêm khuya, trong sảnh đốt hơn mười ngọn nến Bàn Long, chiếu khắp bốn phía sáng như ban ngày.

Bách Khiếu Thanh tạ ơn một tiếng, ngồi vào ghế dựa theo tay nàng chỉ nằm giữa cây lê và hoa cảnh, lặng lẽ chờ nàng nói chuyện.

Quan hệ giữa bọn họ, từ lúc trước cho đến nay vẫn là như vậy. Nàng mở lời, y phục tùng.

“Tiềm Chi, ngươi còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau chứ?”

Y toàn thân chấn động, rồi mới tận lực bình tĩnh trả lời “Thưa rõ.”

“Ha ha.... Lúc ấy, ta vì mới sinh Tiểu Vị nên được thăng làm Quý phi.” Nàng thùy hạ mi mắt, khóe môi khẽ mỉm cười như nắng xuân chiếu xuống nền tuyết mịn, nhưng chỉ giây lát lại biến mất như chưa từng xuất hiện “Ai cũng nói ta vinh hoa nở mày nở mặt, ắt hẳn phải thỏa mãn lắm, nhưng bọn họ lại không biết trong lòng ta phải vô cùng kìm nén... Ta xuất thân bình dân tuyền tú, phía sau không có người thân làm đại nguyên soái thống lĩnh binh mã thiên hạ như cậu của Hoàng hậu làm chỗ dựa... Nhưng ta lại không cam tâm, ta muốn Tiểu Vị sẽ trở thành người được thừa kế ngôi vị, muốn nắm giữ quyền lực trong tay.”

Khi nàng nói những lời này, giữa vẻ sắc bén của đôi mắt dần dần lại có một tia xơ xác tiêu điều. Năm tháng mài mòn thanh xuân của nàng, nhưng loại hơi thở đầy lợi hại này, là cùng sinh ra mà có, trừ khi chết đi, bằng không ai cũng không thể đem nó cướp được.

“Tiền đế đã sớm về tây thiên, thánh thượng kế vị khi tuổi còn nhỏ, quân chính cùng triều chính, vẫn bị cậu cùng cha của Hoàng hậu nắm giữ, ngay cả đại hôn cũng là thân do bất kỳ... Người không muốn trở thành con rối cho ngoại thích, nhưng thế lực tri kỷ bên người lại ít, thế là sau một số việc, liền cùng ta chung sức trừ tể. Mọi người nói ta dụ dỗ để được sủng ái, nhưng họ lại chẳng biết vì cái sủng ái này, ta đã phải trả giá quá nhiều, đã thay đổi không biết bao nhiêu tâm tư... Ha ha, bên trong hoàng cung, làm gì có chân tình thật lòng gì chứ. Có! Nhưng là có thể lợi dụng hay là không thể lợi dụng thôi.”

“Thời điểm đó, ta cùng Tiểu Vị đều đứng nơi đầu sóng ngọn gió, không đoán được số mệnh sẽ như thế nào. Mà bên người, người thân tín đắc lực lại ít... Cho nên ta ưng ý ngươi, đã nghĩ sẽ đem ngươi bồi dưỡng thành người có thể hỗ trợ trong tương lai, bảo hộ Tiểu Vị, ở bên giúp đỡ cho Tiểu Vị.”

“... Nương nương!” Nghe đến đó, Bách Khiếu Thanh vừa sợ vừa hoảng hốt, không tự chủ được thốt thành tiếng.

“Cứ khoan, ngươi nghe ta nói tiếp.” Nàng phất phất tay “Ngươi rất tốt, so với mong đợi của ta còn tốt hơn nhiều lắm... Nhưng ngàn tính vạn tính, ta thủy chung không nghĩ được, Tiểu Vị đối với ngươi lại có tâm tư như thế... Chuyện này nếu còn tiếp tục, là rất nguy hiểm cho Tiểu Vị.”

“Nương nương.” Bách Khiếu Thanh cắn chặt răng, rồi mới nói “Chuyện này sẽ không tiếp tục nữa đâu ạ.”

“Ta biết, ngươi vẫn luôn là đứa nhỏ khi xưa.” Nàng cười cười “... Đúng rồi, ngươi có biết thích khách bị ngươi giết chết đến tột cùng là người phương nào được sai tới hay không?”

Bách Khiếu Thanh mở miệng lắc đầu.

“Là vua Kim Ma.” Khương hoàng hậu khinh đạm miêu tả, nhẹ nhàng băng quơ “Hiện tại tin đồn đã lan khắp cung, nói rằng thích khách hành thích thánh thượng cùng hoàng hậu, đã bị ngươi giết người diệt khẩu. Nhân cơ hội này, từ nay về sau, ngươi hãy tới hoàng thành Bạch Hổ môn phụ trách trông coi cửa thành đi.”

“Vâng.” Bách Khiếu Thanh khom người đáp.

Khương hoàng hậu nhìn về phía y, đôi mày liễu khẽ lộ một chút ưu sầu.

Nguyên nhân chính là để tạo khoảng cách với Tiểu Vị.

Bách Khiếu Thanh là do một tay nàng tài bồi, thánh thượng bây giờ đã nắm được quyền lực, bắt đầu dần dần cùng nàng tạo bất hòa, cho nên cũng không muốn trong dụng ý... Y là một đứa nhỏ thông minh, hẳn là có thể đoán ra.

[1] Kim lệnh tiên: Thẻ lệnh, tượng trưng cho quân lệnh. Có lẽ giống giống thế này nhỉ?

[2] Thanh hoa thông: Là con ngựa ấy ạ (*__*)

[3] Trương: Tùy thời kỳ mà người ta định một trượng là bao nhiêu. Theo như trên Wikipedia, trong hệ đo lường cổ Trung Hoa, 1 trượng bằng 3,33m, quá trời là lớn rồi và không thể là như thế được ~~, nên mình nghĩ kết quả 1 trượng bằng khoảng 1,7m hợp lý hơn nên lấy kết quả này luôn. Vậy anh tướng Ma kia cao khoảng 1m9, ở thời mình cũng thuộc dạng cao zời chứ đừng nói cổ đại các anh .

[4] Xa liên: Xe của vua.

[5] Thủ cung: Thạch sùng, hay còn là vết chu sa, nhằm chứng minh một người con gái còn trong sạch. Sở dĩ gọi là thạch sùng vì chu sa này làm từ thạch sùng nhốt trong một loại hũ đặc biệt trong một thời gian nhất định, sau đó sẽ được chế biến rồi bôi lên người hoặc uống, sau đó sẽ hiện lên vết chu sa trên tay người con gái. Một khi đã đánh mất trinh tiết, vết này sẽ biến mất hoặc dần dần mất đi.

Chú thích này cảm ơn bạn fangshang rất nhìu ^^~

5. Chương 4-1: Thượng

Đến giữ cửa thành Bạch Hổ môn, kỳ thực đối với Bách Khiếu Thanh mà nói, so với nhận chức giám sát sử ở Thái Học viện vừa ý dễ chịu hơn nhiều lắm.

Y có tiểu đội với năm trăm người, mỗi ngày cũng có chút việc thực sự để làm, cùng với cái chức hư danh

kia tính ra vẫn tốt hơn hẳn. Y thậm chí còn thật cảm kích Khương hoàng hậu đã cử y đến vị trí này.

Chỉ có điều nơi đây cách khá xa hoàng cung, từ sau khi nhận chức vị mới vẫn chưa từng gặp lại Nguyên Vị.

Nguyên Vị vì muốn thấy y, đã từng nháo vài lần, cuối cùng nhờ Khương hoàng hậu ngăn cản cũng đã ổn thỏa.

Một năm này, ngay tại thời điểm kinh thành cây cỏ đang tươi tốt xanh biếc bỗng chốc hóa thành hoàng điệp[1] bay tán loạn theo gió, từ biên cảnh truyền về tin dữ.

Toàn bộ tuyến biên ải của Thiên Triều thất thủ, ngay cả khi quân Kim Ma đoạt hơn mười tòa thành trì, cũng chỉ biết trở mắt để chúng thẳng tiến về kinh thành.

Chủ soái chết trận, chỉ còn duy nhất phó soái Giản Tùng dẫn tàn quân chạy trốn trở lại.

Cả triều đình kinh hãi, chia làm hai phái đề xuất ý kiến.

Phái thứ nhất chủ chiến, chủ trương hoàng đế nên triệu tập toàn bộ binh mã trong tay, ngự giá thân chinh, ở ngoại thành sống mái chiến đấu với quân Kim Ma đến cùng.

Phái thứ hai chủ lui, cho rằng đối đầu với Kim Ma là không khôn ngoan, nên rời bỏ kinh thành, bảo tồn binh lực tài lực, rút về Giang Nam, chờ ngày cá gạo dư thừa, trở nên mạnh mẽ và hùng hậu hơn, một lần nữa thu phục non sông.

Thế lực ngoại thích của Hoàng thượng đã suy yếu, ban đầu một tay quyền lực, kể cả những quan viên trước đây từng bám váy ngoại thích, phần lớn lần lượt đã bị giết, bị phế hoặc bị lưu đày. Vốn đang tính âm thầm bồi dưỡng một vài người tài thân cận cho mình. Ai ngờ đâu, lo lắng trong lòng vừa mới lắng xuống, còn chưa kịp nghỉ ngơi cho lại sức, họa ngoại xâm đã bùng lên.

Tình hình lúc này, tránh đi không thể nghi ngờ là một lựa chọn đúng đắn. Nhưng vấn đề ở đây là, hoàng đế căn cơ chưa ổn, trong triều phái chủ chiến lại chiếm đa số, tinh thần quần chúng cũng sục sôi mạnh mẽ, nguyện nhập quân quyết chiến.

Cũng không có gì khó hiểu. Những năm gần đây, quốc gia chiến tranh liên miên. Ngay cả những nam hài chỉ mới mười hai, mười ba tuổi đều được điều động đến chiến trường, chính hoàng đế đương triều đã có lời khen ngợi tinh thần bảo gia hộ quốc của chúng. Vậy mà bây giờ lại lui, bỏ rơi dân chúng cùng đất đai chạy về Giang Nam, hỏi ai có thể đồng tình đây?

Khi nội tâm còn đang giằng co, mùa đông đã tràn về kinh thành, quân Kim Ma rồi cũng sẽ nhanh chóng vây quanh.

Kiến Thuần năm thứ mười, trận tuyết đầu mùa đông, tuyết từ trên bầu trời ảm đạm xám xịt lả tả bay xuống.

Thế gian này, tựa hồ chẳng tồn tại cái gọi là công bằng. Chỉ có ánh mặt trời, sương tuyết, mưa gió... cùng với cái chết là vĩnh hằng.

Trong căn phòng hoa lệ ảm áp, hay là dưới mái hiên đơn sơ rách nát, nhìn thấy bông tuyết, đều là như nhau cả thôi.

Quân Kim Ma có thể đánh vào nội thành bất kỳ lúc nào, ý thức được thời kỳ này vô cùng nhạy cảm, Bách Khiếu Thanh ngày đêm đều canh giữ ở Bạch Hổ môn, một thân áo giáp, trên tóc đều là tuyết, dẫn đầu nhóm binh sĩ đi tuần, không dám có nửa phần lơ lửng.

Mùa đông năm nay, tuyết phá lệ rơi sớm. Màn đêm còn chưa buông xuống, Bách Khiếu Thanh đã đứng trước cửa Bạch Hổ môn, nhìn đến con đường đầy gió tuyết bên trong thành, loáng thoáng xuất hiện một bóng người.

“Là kẻ nào?!” Bách Khiếu Thanh hét lớn, chìa trường thương lên “Không biết bây giờ đã là giờ giới nghiêm sao?!”

“Đừng, đừng! Ta là đến tìm Bách đại nhân!” Người nọ giơ hai tay lên, thanh âm hơi lạnh lạnh từ xa truyền tới “Có chuyện quan trọng cần bàn bạc.”

Người nọ cởi áo tơi rồi tới gần, Bách Khiếu Thanh mới phát hiện hắn là người mấy năm nay luôn bên cạnh hầu hạ Khương hoàng hậu, là kim bảo thái giám đặc lực tối tri kỷ. Năm đó, khi Bách Khiếu Thanh mới vào Ngâm Phương cung, hắn hai mươi mấy tuổi, hiện giờ có lẽ cũng đã qua ba mươi, khuôn mặt trắng nõn đã không còn, thay vào đó là vài nếp nhăn sớm tuổi.

Bách Khiếu Thanh biết một khi đã cử kim bảo thái giám này tới, nhất định Khương hoàng hậu là có việc tìm y, cũng không phản ứng gì đặc biệt cả, chỉ tiếp nhận, rồi hướng tả hữu nói “Hắn tìm ta có việc, các người trước cứ trông nơi này, ta sẽ trở lại ngay.”

Nhóm binh sĩ đáp một tiếng, tiếp tục trực gác, Bách Khiếu Thanh nhanh chóng rời đi cùng kim bảo thái giám, đi đến giữa đường tuyết mới hỏi nhỏ “Nương nương có chuyện gì phân phó sao?”

“... Là đại sự! Nương nương muốn Bách đại nhân tới Đông cung một chuyến!” Kim bảo thái giám thấp giọng trả lời, ngữ điệu dồn dập.

Bách Khiếu Thanh chỉ thấy vô cùng ngạc nhiên. Ẩn ẩn một chút dự cảm không hề tốt, nhưng không kịp nghĩ nhiều, bỏ lại vị thái giám, dắt ra thần tuần khoái mã “Ô Văn Đạp Tuyết” từng hai năm trước theo mình đấu với Đệ nhất Hãn Tương của Kim Ma, xoay người sải bước, giục ngựa mau chóng phi nhanh chạy tới hoàng cung.

Một đường chỉ có tiếng vó ngựa, cấp bách xông vào trong cung, ven đường trống trơn hiu quạnh, bình thường chuyện này vốn là đại thất lễ bất kính, thế mà bây giờ lại không có người nào ngăn y lại.

Trong cung, từ khi nào đã biến thành khung cảnh quạnh quẽ như vậy?

Bách Khiếu Thanh tâm như hỏa đốt đi tới đại môn Đông cung, một thân bám đầy tuyết trắng, xoay người xuống ngựa, sau khi buộc Ô Vân Đạp Tuyết vào gốc mai già, nhấc chân đi vào.

Cả Đông cung, tuyết rơi đóng lại thật dày, không có ai dọn dẹp, ập lên cả cây mai trồng trước cửa, cành bị đè gãy cả, nếu cánh hoa kia là ánh bình minh, hẳn đã vương đầy trên mặt đất.

Tiến vào đại sảnh, y liền bắt gặp Thịnh Niên hoàng đế cùng Khương hoàng hậu một thân đồ trắng, song song ngồi ở long phượng ỷ. Hoàng đế khuôn mặt xanh mét, đầu mềm oặt nghiêng qua một bên vai.

Khương hoàng hậu sắc mặt mặc dù trắng bệch không còn chút máu, nhưng vẫn đoan đoan chính chính ngồi thẳng, chậm rãi chuyển động con người, nhìn về phía Bách Khiếu Thanh.

“Nương nương vạn tuế!” Trông thấy cảnh này, nước mắt nhất thời trong hốc mắt chảy xuống, nghẹn ngào, quỳ gối dưới chân Khương hoàng hậu.

“... Ta và bệ hạ, đều đã trúng độc... Bệ hạ đã đi trước, ta cũng sắp đến gần rồi...” Khương hoàng hậu thùy hạ mi mắt, vươn những ngón tay thon dài đeo đầy nhẫn thúy ngọc, run rẩy phủi đi bông tuyết trên tóc y “Thật tốt, người đến thật đúng lúc làm sao... Không cần nói gì hết, nghe ta nói là được rồi...”

“Lúc này đại loạn ập tới, hoàng đế quyết định hy sinh thân mình cho đất nước... Chỉ có như vậy, mới có thể không tới Giang Nam, ổn định quân tâm dân tâm.” Đôi môi nàng run run và tái nhợt như giấy trắng “Nhưng hẳn cho dù đã chết, vẫn không yên tâm về ta... Hẳn sợ Tiểu Vị bị ta thao túng, rồi dẫm vào vết xe đổ chuyên quyền như bên ngoại thích... Cho nên, ta phải cùng hẳn ra đi.”

“Nương nương!” Y khóc đến không thành tiếng.

“Người có lẽ còn chưa biết... hiện giờ, quân đội kinh thành đã bắt đầu lui xuống phía nam... Ta và bệ hạ đem chính sự phía sau phó thác cho hữu tướng Lăng Trục Lưu, quân vụ giao cho Giản Tùng... Nhưng chỉ như vậy, ta vẫn rất lo lắng...” Nàng ho khan vài tiếng, kể đó là dòng máu đen từ khóe môi trào ra “Bọn họ xác thực là trung thần, nhưng thế sự khó liệu... Cho nên, ta vẫn muốn tìm một người có thể song song kiểm chế họ. Người đó... chính là người, Tiềm Chi.”

Bách Khiếu Thanh bất ngờ ngẩng đầu lên, một bên khóc, một bên hoảng loạn mà ôm lấy mặt nàng, đưa tay lau đi vết máu bên môi.

“... Ta tin người, từ lúc nhỏ so với ai người cũng đều ngoan ngoãn hơn cả... Cho nên, người hãy chặt đầu của ta và Hoàng thượng, giao cho vua Kim Ma. Lăng Trục Lưu cùng Giản Tùng cũng biết điều này, bọn họ sẽ hỗ trợ giúp người ra khỏi thành... Sau đó, trong mắt mọi người, người sẽ là kẻ tạo phản... Đợi đến khi Tiểu Vị nắm được quyền, có thể chế ngự thần dân, giành lại kinh thành, người sẽ gặp lại ta dưới hoàng quyền....”

Lời vừa nói xong, hai mắt, mũi cùng miệng của nàng trào ra máu tươi, từ từ khép mắt lại.

“Nương nương! Nương nương!”

Nàng đã tuyệt khí, Bách Khiếu Thanh toàn thân run rẩy, gọi nàng vài tiếng. Mãi đến khi đầu ngón tay cảm nhận da thịt ấm áp của nàng đã dần lạnh lẽo cứng đờ, mới lặng lẽ buông hai tay ra.

Nàng muốn y đến Kim Ma vờ hàng phục, cùng Lăng Trục Lưu và Giản Tùng phụ trợ cho Tiểu Vị sau này bước lên đế vị, thu phục non sông.

Mà thời điểm đại công cáo thành[2], là lúc trên lưng y đeo theo bêu danh bán nước, cũng là lúc chết đi.

Chặt đầu để hậu chạy tới Kim Ma, đây quả nhiên là bước đi tuyệt vời, người Kim Ma không thể nghi ngờ y chỉ giả làm phản, mà y, cũng không còn cách quay đầu được nữa rồi.

Y là quân cờ giữa hai phe đối chọi, nàng là người nhấc tốt[3] qua sông, một khi đã tiến tới liền không còn đường quay trở về.

Ý tứ của nàng, y hoàn toàn hiểu được. Lăng Trục Lưu và Giản Tùng có lẽ cũng hiểu rõ điều này.

Bách Khiếu Thanh hướng nàng cùng hoàng đế đã băng hà lay hai lay, rồi rút đao bên thắt lưng, đột nhiên vung lên. Chỉ thấy hàn quang rét lạnh sắc ngọt xẹt qua cổ đế hậu, đầu của hoàng đế và Khương hoàng hậu nhanh như chớp lặn xuống.

Quan hệ giữa nàng và y, từ trước đến nay vẫn là nàng mở miệng, y phục tùng.

Nguyên Vị thay một bộ thường dân bằng vải thô, bên hông giấu một kim bài thông hành, theo một lão thái giám ra đến cửa cung.

Hắn còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết trong cung rất nhiều người vội vã rời đi. Sau có lại có người đưa tin đến, còn đưa cho hắn kim bài thông hành, dặn thừa dịp đêm hôm hãy đi tới Chu Tước môn, tìm

đại tướng quân Giản Tòng.

Nguyên Vị tuy rằng mới mười tuổi, nhưng đối với chuyện tình trước mắt đại khái vẫn hiểu biết phần nào. Tình hình trong cung thế này, chắc chắn là đang muốn bỏ dân nội thành, trốn tới Giang Nam.

Phụ hoàng cùng phụ mẫu hẳn là đã đến Chu Tước môn, bí mật hướng về phía nam.

Ra cửa cung, khắp nơi tuyết trắng xóa. Nguyên Vị liếc mắt một cái liền nhìn thấy một bóng người toàn thân hắc giáp, dắt theo hắc mã đang chậm chậm bước đi phía trước.

“Tiềm Chi!” Nguyên Vị không khỏi cao hứng reo lên, một bên đoạt đèn bằng ngọc lưu ly trong tay lão thái giám, đập lên tuyết đọng tới cả mắt cá chân, chạy vụt tới trước mặt người nọ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn “Ta còn đang tính đến Bạch Hổ môn tìm người, bây giờ trong cung mọi người đều...”

Nói tới đây, Nguyên Vị bỗng nhiên đưa tay che miệng, từng bước từng bước lui lại.

Kia... Trên yên hắc tuấn mã treo hai đầu người, không còn giọt máu nào, ngọn đèn trên tuyết chiếu rọi, mặt mày hiện lên càng thêm rõ nét.

Đó... chính là phụ hoàng phụ mẫu hẳn...

“Cái này, cái này là chuyện gì... Tiềm Chi, đây là chuyện gì?!” Thân mình nho nhỏ của Nguyên Vị run rẩy như lá trong gió. Hắn ngẩng đầu nâng đôi mắt đầy lệ, thương xót cầu xin nhìn về phía Bách Khiếu Thanh.

Bách Khiếu Thanh không ngờ được lại gặp Nguyên Vị ở nơi này, chết sững tại chỗ, tim đập mạnh và loạn nhịp một hồi.

“Nha! A!!!” lão thái giám đứng một bên đã sớm bị dọa hồn phi phách tán, lão đảo nghiêng ngã một bên hét lớn, một bên chạy trốn “Có người giết Thánh thượng! Có người giết Thánh thượng!!”

Để cho lão thái giám hô hoán lên, vậy cũng tốt.

Bách Khiếu Thanh đưa mắt nhìn Nguyên Vị một cái, khẽ cắn môi, xoay người nhảy lên ngựa, một đường như diên phóng đi.

Nguyên Vị suy sụp ngồi thụp xuống nền tuyết, trước mắt tất thấy đều nhòe đi, cái gì cũng không thấy rõ, chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt ấm nóng không ngừng theo hai khóm mắt uốn lượn xuống, chảy trên hai má lạnh lẽo, liền kết thành băng.

Trong lồng ngực, tựa hồ như cũng có cái gì đó vừa rét vừa cứng, chỉ cần chạm nhẹ vào cũng sẽ vỡ vụn.

Không biết như vậy qua bao lâu, một người sau lưng đeo một bọc nhỏ, hắt là từ trong cung đi ra, khi tới bên cạnh Nguyên Vị, thấy được kim bài đeo bên hông Nguyên Vị.

“Là Nhị hoàng tử ả.” Người nọ dừng bước nghiêng ngẫm một lát, loay hạy thân mình, nâng Nguyên Vị từ trên nền tuyết lên “... Điện hạ làm sao vậy? Người muốn đi đâu?”

“Phụ hoàng, phụ mẫu đều bị giết... Chu... Chu Tước môn... Ta muốn đi Chu Tước môn.” Nguyên Vị thần hồn phách lạc máy móc trả lời.

“... Nếu vậy, xin hãy để hạ thần đưa người đi.”

Nguyên Vị nâng mắt lên, giữa cơn mịt mờ, hắt thấy được một khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, trên má trái còn nhàn nhạt lúm đồng tiền, đang mỉm cười với mình.

“... Người tên gọi là gì?”

Người nọ thay Nguyên Vị phủi tuyết đọng trên người, nghe thấy Nguyên Vị hỏi.

“Nô tài tên là Nguyễn Oa.”

Người nọ nắm lấy tay hắt, mỉm cười.

Nguyễn Oa thân phận thấp hèn, đại nạn ập tới, cũng không có người nói cho hắt biết. Nhưng hắt xưa nay lạnh lợi, nhìn thấy tình hình căng thẳng trong cung, cũng đoán được tám, chín phần. Thế là thay đổi trang phục, cuốn thêm chút nữ trang vàng bạc trong cung, suốt đêm trốn đi.

Hiện giờ toàn thành giới nghiêm, hắt không thể ra khỏi thành mà không có kim bài, dự trước sẽ cùng đám thường dân trốn đi, tóm lại sao đi chăng nữa so với ở lại trong cung vẫn an toàn hơn.

Nhưng thật không ngờ, hắt ở cửa cung lại gặp được Nguyên Vị, lập tức gạt bỏ ý tưởng đó.

Mười năm thâm cung, luôn bị xem thường khi nhục. Hiện giờ, cuối cùng hắt cũng có được cơ hội ngẩng cao đầu!

Kiến Thuần năm thứ mười, khi quân Kim Ma sắp đánh vào hoàng thành Thiên Triều, Bách Khiếu Thanh một mình vào cung, chém đầu hoàng hậu cùng hoàng đế Thiên Triều, ra hàng Kim Ma, được đề hậu Kim Ma vô cùng trọng dụng.

Trong lúc đó, quân đội Thiên Triều mất đi hoàng đế do đại tướng quân Giản Tùng cầm quyền, ủng hộ Nhị hoàng tử Chu Nguyên Vị lên làm tân đế, vượt sông tiến về Giang Nam, bỏ lại lãnh thổ rộng lớn phía bắc. Một năm sau, sửa niên hiệu thành ‘Thành Phục’.

Dân Thiên Triều khắp chốn bắc nam đều thương tiếc cho vong đế, đồng thời vô cùng tưởng niệm cố quốc, đem Bách Khiếu Thanh hận tới thấu xương.

Sau khi quân Kim Ma tiến vào kinh thành, dã tâm bùng bùng từng vài lần phát động công kích về phía Giang Nam. Nhưng bởi vì thủy quân Thiên Triều chiếm ưu thế tuyệt đối, hơn nữa Giản Tùng lại có một đội quân chiến đấu liều chết, cho nên Kim Ma đành đại bại mà rút quân.

Giang Nam giàu có và đông đúc, có lý nào Kim Ma lại buông tha. Thiên Triều lại đang ở giai đoạn nghỉ ngơi phục hồi, không muốn tái chiến. Cuối cùng trải qua hiệp nghị song phương, cắt sông mà trị, Thiên Triều hàng năm sẽ tiến cung Kim Ma cống nạp, nhưng không xưng thần.

Quyết định lấy một con sông ngăn cách Thiên Triều và Kim Ma, hai bên yên ổn, cứ như vậy mà qua sáu năm.

Thành Phục năm thứ sáu, thu — lại đến mùa Thiên Triều hướng về Kim Ma cống nạp.

Từng đại đội thuyền từ phía nam vượt sông mà đến, khiến cho người dân khắp dọc đường đi không thể không ngoái nhìn, hàng hóa tất cả đều được thò trên lưng la.

Từ sáng sớm, từng đoàn từng đoàn nối tiếp nhau, nhưng mãi cho đến chạng vạng mới kiểm kê xong. Lúc sắc trời nhá nhem tối, cống vật do đoàn sứ giả Thiên Triều mang tới mới hoàn toàn được đẩy vào dịch quán.

Đoàn sứ giả tổng cộng có hơn hai mươi người, trong đó có một người tuần mĩ trẻ tuổi nhất, kéo lão hán Kim Ma phụ trách dịch quán, cười nói “Hôm nay là rằm tháng tám, nghe đồn ở nước các ngài từ đế vương đến thường dân ai nấy đều ngoạn nguyệt ngắm trăng có phải không?”

“Cũng không hẳn là vậy.” Lão hán sau một hồi sững sốt, cũng cười “Từ hai năm trước, chúng ta mới bắt đầu tổ chức ngày hội của người Trung Nguyên. Bây giờ trên đường lớn, khắp nơi đều bán rượu trái cây, sinh ca hát hò, Hạnh Hoa lâu chỗ trống cũng không còn vì đã bị người ngắm trăng bao hết, náo nhiệt đến tận bình minh, thật sự rất vui nha!”

“Nghe nói Ung Dương tướng quân Bách Khiếu Thanh của các ngài cũng xuất hiện ở Hạnh Hoa lâu để ngắm trăng, có thật không vậy?” Ánh mắt người trẻ tuổi dần dần lợi hại, tản mát hào quang sắc bén.

“Đúng vậy, cái này ai nấy đều biết.” Lão hán ngoảnh chung quanh không có người, tiến đến bên tai người trẻ tuổi thấp giọng nói “Tuy hẳn có công với Kim Ma... Nhưng thành thật mà nói, đừng nói Thiên Triều hận hẳn, ngay cả người Kim Ma cũng không mấy ai coi trọng hẳn... Hành thích giết vua mà là kẻ tốt à? Hẳn bây giờ không còn nơi nào để đi, mới ở cái chốn cách Giang Nam nghìn dặm này, giống như chó canh cửa cho Kim Ma để ấy chứ!”

Nghe được ba chữ ‘Chó canh cửa’ này, con người sâu thẳm của người trẻ tuổi hơi hơi co rút lại, nhưng nháy mắt liền khôi phục thái độ bình thường “Chúng ta đêm nay không có việc gì làm, lại đang là rằm tháng tám, đường phố náo nhiệt như thế trở về ngay cũng đáng tiếc... Ngài có thể cho chúng ta đi dạo quanh phố phường một chút được không?”

Sau khi lão hán đánh giá đoàn người một chút, cười nói “Đúng ra các người đến từ Giang Nam thì không được, nhưng nơi này vốn là một nơi hỗn tạp, các người lại chỉ có hai mươi mấy người, ra ngoài tản bộ cũng không có việc gì. Chỉ có điều đừng nói thân phận ra, chia nhau mà đi, trước bình minh thì trở về, đừng để cho ta khó xử là được.”

“Đó là điều tất nhiên rồi, xin ngài cứ yên tâm.”

Người trẻ tuổi nhét vào trong tay lão hán một thỏi bạc, liền quay lại hướng đoàn sứ giả phát tay “Đêm nay không còn chuyện gì, chúng ta chia nhau ra, ra ngoài tìm vui thôi.”

Thế là hơn hai mươi người, phân thành tốp năm tốp ba, vô cùng hào hứng ra khỏi dịch quán.

Người trẻ tuổi cùng một nam nhân da trắng đi chung với nhau, khi đến trước cửa Hạnh Hoa lâu, nam nhân kéo vạt áo hắt lại “Vị gia, chúng ta không nên đi vào.”

“Nguyễn Oa, sợ bị hắt nhận ra sao?” Nguyên Vị khẽ nhướn hàng mày dài nhập tẩn, đôi mắt xinh đẹp đen láy hơi hơi nheo lại, đánh giá nam nhân “Người xem thử, ta có còn là bộ dáng sáu năm trước không?”

“... Thừa không.” Nguyễn Oa cúi đầu, thanh âm nhu hòa mang theo chút lạnh lạnh.

Nguyên Vị bây giờ thân trường ngọc lập[4], chân mày cùng khuôn mặt cũng đã có góc cạnh sắc sảo của một nam tử, so với đứa nhỏ trước kia, quả thật là thay đổi rất nhiều.

Nhưng Nguyễn Oa biết, bộ dáng hiện tại của mình, so với sáu năm trước vẫn không có gì khác biệt.

“Người yên tâm, ta đã tính toán rồi.” Nguyên Vị vỗ vỗ vai Nguyễn Oa, cúi đầu thấp giọng nói “Chúng ta tìm chỗ nào cạnh cửa sổ, treo thêm tấm bình phong... Đảm bảo chỉ có chúng ta nhìn thấy y, chứ y không thể nào thấy chúng ta được.”

Nói xong, hắt kéo Nguyễn Oa lên lầu.

Lúc này, khách nhân ngồi trên lầu đã kín chỗ, chỉ còn một vị trí trống cạnh cửa sổ ở góc phía tây bắc.

Nguyên Vị đoán chỗ đó là chỗ được giữ cho Bách Khiếu Thanh, cho nên đến một chỗ cách đó không xa, đưa cho người chủ bàn hai thỏi bạc, sau khi đẩy được họ đi, lại gọi một bàn rượu và thức ăn, lấy cớ sợ không thích người khác nhìn, kêu tiểu nhị treo hai bức bình phong chắn lại.

Hai chén rượu vừa mới xuống bụng, chợt nghe có tiếng người ồn ào, Nguyên Vị buông chén, cẩn rằng xoay người, từ khe hở của bức bình phong nhìn ra bên ngoài.

Bách Khiếu Thanh thân mặc thường phục, dẫn theo hai gã lính, an vị ghé vào cửa sổ uống rượu.

Trên bàn của y có vài món đồ nhắm, một bình rượu đại đàn quế hoa, so với tướng tượng của Nguyên Vị thì đơn giản hơn nhiều lắm.

Y hơi hơi hướng về phía cửa sổ, nghiêng nghiêng lộ ra sườn mặt. Mỗi một phân góc cạnh, mỗi một tác hình dáng, đều là bộ dáng in sâu trong trí nhớ Nguyên Vị, anh tuấn mà ôn nhuận, mang thêm một chút u buồn tang thương.

Đáng chết! Sáu năm trước y đi nương vào địch quốc, không phải là vì theo đuổi vinh hoa phú quý sao? Không phải là muốn làm mưa làm gió không ai bì kịp đó à? Rồi còn nhất định phải đi rêu rao khắp nơi, dương dương tự đắc nữa?!

Nguyên Vị một bên cầm phần, quăng chén rượu trong tay, một bên lại có chút phát run.

Bách Khiếu Thanh nhấp môi vài chén, hơi hơi nhíu mày. Trực giác nhạy cảm được hun đúc từ trên chiến trường làm cho y cảm giác được một đạo tầm mắt đang nhìn mình, ánh mắt này hung ác nham hiểm, không tốt chút nào.

Mấy năm nay, người Thiên Triều muốn ám sát y không phải là ít. Mà y còn mang sứ mệnh quan trọng, lúc này vẫn còn chưa tới thời điểm.

Bách Khiếu Thanh đứng lên, nhìn tới một chỗ cách đó không xa, sải bước đi đến vị trí treo bức bình phong ngăn cách kia.

Nguyễn Oa ngồi ở ghế dựa bên cạnh, từ khe hở của bức bình phong nhìn ra, thấy thân ảnh của Bách Khiếu Thanh càng ngày càng gần, trên trán mồ hôi lạnh tinh mịn tầng tầng chậm rãi chảy ra.

Bách Khiếu Thanh rút bội kiếm bên hông, hướng về tấm bình phong vẽ không tước đậu trên nhánh tùng xanh biếc một kiếm chém tới, bình phong nhất thời bị rách thành hai mảnh.

Nguyên Vị nắm chặt chén rượu, cùng Bách Khiếu Thanh hai mắt nhìn nhau chăm chăm.

Sau khi ánh mắt sắc bén của Bách Khiếu Thanh nhìn đến Nguyên Vị, tầm mắt đảo qua Nguyễn Oa bên

cạnh “Hội trung thu, ra ngoài uống rượu ngắm trăng chính là vui chơi náo nhiệt. Nếu muốn yên tĩnh, chỉ bằng về nhà, chứ che che dấu dấu là ý gì?”

Nói xong, y trở về vị trí của mình, không như chưa từng phát sinh chuyện gì tiếp tục uống rượu, thi thoảng còn nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm trăng lên cao.

Nguyên Vị nhẹ nhàng thở ra, Nguyễn Oa trong lòng lại đại chấn.

Bách Khiếu Thanh làm như vậy, rốt cuộc là có ý tứ gì? Bách Khiếu Thanh cho dù nhận không ra Nguyên Vị, cũng không thể không nhận ra mình được.

Với thân phận nội thị của mình, làm thế nào mà được phép ra khỏi cung? Chỉ cần dùng chút tâm tư liền có thể đoán ngay. Chẳng lẽ y không muốn lần thứ hai lập công, trước mặt Kim Ma để tranh công lĩnh thưởng ư?

Phải chăng...

Nguyên Vị đứng dậy rời bàn, kéo Nguyễn Oa, trước ánh nhìn chăm chú của mọi người đi xuống tử lâu.

Bách Khiếu Thanh không nhìn bọn hắn.

“Y quả nhiên không nhận ra ta! Mấy năm nay, ta chính là ngày ngày đêm đêm, không có lúc nào không nhớ tới y.” Ra khỏi tử lâu, đến chỗ đám đông náo nhiệt, Nguyên Vị dừng cước bộ, ngửa đầu nhìn bầu trời đen thẫm.

Ngữ điệu thống hận thê lương, lại ẩn ẩn sâu não.

Gặp qua Bách Khiếu Thanh, Nguyên Vị không còn lòng dạ nào mà uống thêm được nữa, thế là cùng Nguyễn Oa lướt qua phố xá phồn hoa sầm uất, đèn sáng trưng như ban ngày trở về dịch quán, qua loa rửa mặt chải đầu rồi ngủ.

Lão hán của dịch quán còn chê cười bọn họ một trận, nói rằng tuổi trẻ mà không biết ngao du thưởng thức.

Phòng dịch quán cứ hai người một gian, trên bàn đốt một ngọn đèn dầu, hai chiếc giường được đặt đối diện nhau.

Nguyên Vị gặp lại Bách Khiếu Thanh, sau khi ngủ chỉ cảm thấy tinh thần rối bời, những giấc mơ hỗn loạn cứ thay phiên nhau ủa tới.

Ánh trăng sáng tỏ từ phía tây rọi vào cửa sổ, nhẹ nhàng lướt qua bóng đêm, làm cho gian phòng trở nên

trong trời sáng ngời.

Nguyên Vị nửa mơ nửa tỉnh, liên tục cựa mình.

Nguyễn Oa ở giường đối diện, thật cẩn thận mà nằm, không ngủ, cũng là không dám ngủ.

Dưới ánh trăng, hắn nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ của Nguyên Vị dần dần ửng hồng, giữa hai chân thon dài phủ tiết khổ bằng bạch gấm, gồ lên một ngọn đồi nhỏ.

Đó là dục vọng sắp thức tỉnh của thiếu niên... Nguyễn Oa, chưa bao giờ trải qua cái gọi là dục vọng.

Tuy nói lúc này, hắn ở bên cạnh Nguyên Vị coi như được sủng ái, nhưng vền vền chỉ là một kẻ được chủ thượng xem trọng nhiều hơn đám nô tỳ một chút thôi. Hắn đã mất đi rất nhiều, hắn không muốn cả đời chỉ dậm chân ở mức này.

Hắn muốn đường đường chính chính đứng trên triều đình, thậm chí nắm giữ vận mệnh của kẻ khác... Giống như ngày trước những kẻ kia nắm giữ hắn vậy.

Hắn đối với Nguyên Vị mà nói, nhất định là có điểm đặc biệt ở phương diện nào đó, bất luận kẻ nào cũng không thay thế được.

Tim Nguyễn Oa đập như trống vồ. Hắn lặng lẽ xoay người ngồi dậy, xỏ giày, đi đến bên giường của Nguyên Vị, dùng những ngón tay linh hoạt mềm mại cởi tiết khổ thiếu niên xuống.

Phân thân mang theo một chút ngây ngô, cứ như vậy thẳng tắp bật ra. Tuy rằng còn chưa phát dục hoàn toàn, nhưng kích cỡ đã phi thường đáng nể.

Nguyễn Oa do dự một lát, cuối cùng cúi người, đem thô vật trên đỉnh đang chảy ra chất lỏng trong suốt, còn có điểm lơ lửng tanh ngậm vào trong miệng, dùng lưỡi khẽ mút chậm liếm.

Loại chuyện này, trong những năm tháng dài đằng đẵng bị Khương hoàng hậu hãm hại kia, hắn vẫn trộm làm. Với cung đình thị vệ, thậm chí là những cung nữ, nương nương tịch mịch khó nhịn... Nếu không phải vậy, cộng thêm một chút mảnh khén, hắn làm sao có thể sống sót tới ngày hôm nay?

Bách Khiếu Thanh thuận buồm xuôi gió vĩnh viễn sẽ không biết, hắn vì sống sót, đến tận cùng đã phải trả giá đại giới quá nhiều.

Nguyên Vị nhẹ nhàng phát ra một tiếng rên rỉ, chậm rãi mở mắt. Nhìn đến Nguyễn Oa phủ trên người hắn, ánh mắt mê mông.

“... Bệ hạ, xin hãy để nô tài hầu hạ người.”

Việc đã đến nước này, lại thấy Nguyên Vị không có gì bài xích, Nguyễn Oa lá gan càng thêm lớn, một mặt tiếp tục vỗ về an ủi dương vật của thiếu niên, một mặt cởi bỏ tiết khổ, trào lên trên giường Nguyên Vị.

Hắn hướng Nguyên Vị nở nụ cười quyến rũ, mở ra hai chân, đưa tay quệt lấy dịch của thiếu niên đưa vào hậu đình của chính mình, bắt đầu trều tống khuếch trương.

Nguyên Vị nhìn hắn, không nói được lời nào, trong đôi mắt hơi hơi có chút tơ máu.

Nguyễn Oa tiếp tục điều tâm, vẫn cười xinh đẹp, ngón tay đưa đẩy ra vào ngày càng nhanh.

Hắn đã sắp qua hai mươi sáu tuổi, đối mặt với dung nhan tuần mỹ của Nguyên Vị, thật sự không tin tưởng nhiều lắm có thể hấp dẫn được đế vương trẻ tuổi này.

“... Xoay người sang chỗ khác!” Nguyên Vị bỗng nhiên mở miệng, thanh âm cùng thần tình hung ác “Đừng có để cho trẫm thấy phía dưới cùng mặt của ngươi!”

Nguyễn Oa vội vàng xoay người, dùng tư thế nằm úp sấp, lưng hướng về Nguyên Vị.

Hắn không nhìn thấy Nguyên Vị, chỉ có thể cảm giác được Nguyên Vị từ phía sau gắt gao ôm lấy hắn, dùng răng nanh cố sức cắn lấy cổ của hắn, bàn tay liều mạng tàn sát hai nhũ tiêm trước ngực.

Cái loại tư thế cùng lực đạo này, hung mãnh giống như dã thú chốn rừng già, bức bách như muốn nuốt hắn vào bụng.

“Bách Khiếu Thanh... Trẫm muốn giết ngươi! Trẫm muốn tận tay xẻo thịt róc xương của ngươi!!” Nguyên Vị một bên hung dữ bá đạo va chạm, một bên ồ ồ thở dốc.

Âm thanh nện vào da thịt đâm mĩ, đệm theo là tiếng mắng chửi không rõ ràng của Nguyên Vị, trong bóng đêm dày đặc yên tĩnh vang lên.

Không biết qua bao lâu, hai người đều trong tình trạng kiệt sức mà xụi lơ ngã xuống giường, thần trí mơ hồ.

Nguyễn Oa gần như mê man nhớ rõ, thời điểm tới lần cuối cùng, động tác của Nguyên Vị bỗng nhiên trở nên triền miên mà mềm nhẹ, lời nói thốt ra, cũng chỉ lặp đi lặp lại một câu kia —

“Tiềm Chi, Tiềm Chi của trẫm...”

[1] Hoàng điệp: Bướm vàng.

[2] Đạo công cáo thành: Việc lớn đã xong.

[3] Tốt: Là một quân trên bàn cờ tướng. Mỗi bên bàn cờ sẽ có 5 con tốt tượng trưng cho đơn vị quân đội nhỏ nhất ngày xưa là 1 đội gồm 5 người lính, họ sử dụng 5 loại binh khí khác nhau. Tốt chỉ được đi thẳng theo chiều đứng và có thể ăn quân từng bước một, khi qua sông, chúng có thể đi và ăn theo chiều ngang. Nhưng dù ở đâu đi nữa thì tốt vẫn không được đi lùi. Cho nên, Bách Khiếu Thanh nói mình không thể trở về nữa là vì vậy.

[4] Thân trường ngọc lập: đại khái là thon dài cao lớn, đẹp đẽ tôn quý như ngọc.

6. Chương 4-2: Hạ

Trăng tròn vạnh như mâm dần dần chìm vào phía đông.

Đêm trung thu hằng năm, Bách Khiếu Thanh đều đến Hạnh Hoa lâu, ngắm trăng uống rượu.

Y từ nhỏ đã sống lang thang trôi dạt, thấp kém gian khổ. Thời gian duy nhất sinh mệnh cảm giác được hạnh phúc là tám năm được ở bên nương nương và Nguyên Vị, thêm đó là hai năm ở biên quan kia.

Mỗi mùa thu trong mười năm ấy, cho dù là đang ở quân doanh, nương nương và Nguyên Vị đều không quên y, vẫn nhớ cấp cho y một ít lễ vật gì đó.

Rõ ràng biết nên là quân thần, quan hệ chủ tớ, nhưng từ đáy lòng vẫn nồng đậm nảy sinh cảm giác ấm áp của gia đình.

Dù rằng liều lĩnh, nhưng rất muốn ôm lấy ấm áp kia, mặc cho đằng sau sự ấm áp này ẩn giấu toàn gai độc, thật giống như thiêu thân lao đầu vào lửa vậy.

Đến Kim Ma được sáu năm, nhưng đêm trung thu hằng năm vào Hạnh Hoa lâu, Bách Khiếu Thanh mới có thể hoàn toàn thả lỏng tâm tình, tạm thời đem tất cả hỗn loạn vương vãi gác ra sau đầu.

Chỉ là không tưởng tượng ra, đêm trung thu năm nay lại bất ngờ gặp được người ngoài dự đoán.

Nhị diện hạ năm đó luôn lơ đãng theo mình giờ đã cao như thế, đã dần dần có bộ dáng của một nam nhân, duy chỉ có đôi mắt vẫn không thay đổi gì cả.

Xem ra Nguyễn Oa cũng không tệ lắm... Minh hẳn có thể yên tâm rồi.

Nghĩ đến khi Nguyên Vị nhìn về phía mình, ánh mắt hung ác nham hiểm không hề tốt chút nào, đáy lòng lại âm ỉ đau. Thế nhưng mà cũng không thể trách hẳn được...

Có điều, Nguyên Vị vì sao lại ở chỗ này? Hoàng đế tự mình đến địch quốc không phải rất mạo hiểm sao? Lăng Trục Lưu và Giản Tùng vì sao cũng không nói trước cho y biết?

Không khỏi lo lắng và lo lắng.

Bách Khiếu Thanh hơi ngẩng cổ, một hơi uống cạn rượu quế hoa trong chén sứ, đứng lên, không nói lời nào ly khai Hạnh Hoa lâu.

Ngã tư đường phía trước, người vẫn như triều dâng, đèn đuốc sáng như ban ngày.

Bách Khiếu Thanh đem theo hai tên lính, ở giữa đám đông ngược dòng mà đi, hướng về phủ đệ của chính mình.

“Tướng quân, đêm nay là đêm trung thu mà không dạo quanh phố phường ạ?”

Mở miệng là một binh sĩ tuổi chỉ chừng mười bốn mười lăm tuổi, gương mặt và đôi mắt đều tròn tròn, khiến cho khuôn mặt càng có vẻ trẻ con hơn.

Bách Khiếu Thanh nhìn hắn, cười cười.

Đứa nhỏ này tên là Tiểu Ly, sáu năm trước, khi Bách Khiếu Thanh đi tuần tra thì gặp một khất cái người Kim Ma đang cùng một con cẩu đói tranh nhau nửa miếng bánh bao thịt. Có lẽ là đồng mệnh tương liên, y liền thu nhận hắn, bố trí vào quân tịch, vẫn luôn dẫn hắn theo bên người.

Sau vài năm, chờ cho Tiểu Ly lớn chút nữa, tìm một cơ hội và viện cớ nào đó để cho hắn rời khỏi quân tịch, trở thành dân thường.

“Nói không chừng còn có thể gặp tướng quân phu nhân tương lai a.” Bách Khiếu Thanh từ trước đến nay nuông chiều Tiểu Ly, Tiểu Ly với y riết thành thói quen, thấy y không nói lời nào, tiếp tục nháy mắt ra hiệu.

“Không được, các người muốn đi thì đi đi.” Bách Khiếu Thanh phát phát tay.

Y như thế nào lại không biết, Tiểu Ly tuổi trẻ ham vui, trong lòng hẳn đã có dự tính sẵn rồi.

Quả nhiên, hai tên binh sĩ sau khi cao hứng bùng bùng hướng y hành lễ xong, nhanh chóng xoay người, hòa vào giữa đám đông náo nhiệt.

Bách Khiếu Thanh cười lắc đầu, một mình tiếp tục đi về phía trước.

Y chỉ mới hai mươi bốn tuổi, thể nhưng cũng đã có tâm tình của tuổi già.

Vượt qua đường phố náo nhiệt, đi đến trước cánh cửa trang nghiêm lạnh lẽo của tướng quân phủ, hướng hai thủ vệ chào mình khẽ gật đầu, bước vào đại môn đất đồng còn dính hai vòng khóa cửa đỏ thắm.

Y hơi hơi ngẩng đầu, nhìn đến một cái bóng nhỏ tinh tế đổ lên cửa sổ âm u của phòng ngủ, dưới ánh trăng còn lấp lánh ngân quang.

Y nhanh chóng đi vào phòng, bóng dáng kia liền phành phạch bay lên, đáp trên cánh tay, gù gù kêu vài tiếng. Hóa ra là một chú bồ câu đưa thư toàn thân tuyết trắng.

“Phi Tuyết, vất vả cho ngươi rồi.”

Bách Khiếu Thanh tháo ống trúc có chứa thư từ trên đuôi của nó xuống, nắm chặt trong tay. Chú chim hoàn thành xong nhiệm vụ, vỗ vỗ cánh làm vài chiếc lông vũ rơi xuống, đảo một vòng rồi bay đi.

Vào buồng ngủ, châm cho ngọn nến sáng hơn, Bách Khiếu Thanh mở ống trúc được bịt kín bằng sáp, lôi mảnh giấy được cuộn ở bên trong ra, dưới ánh đèn mở xem.

Sau khi xem xong nội dung, y thở một hơi thật dài.

Nguyên lai, Nguyên Vị lần này đến Kim Ma là trà trộn vào đám sứ giả tiến cung, hơn nữa còn không nói cho hai người Lăng Giản biết, đến khi mọi chuyện đã lỡ mới phát giác khiến bọn họ lo lắng vô cùng.

Bất quá cũng đã yên tâm phần nào, nếu là y phát hiện, Nguyên Vị nhất định sẽ không có chuyện gì.

Nam ngạn trải qua nghỉ ngơi lấy lại sức, quân binh đã dần dần phục hồi. Thời khắc cùng Kim Ma quyết chiến, e là không đến vài năm nữa.

Lăng Giản hai người, một lo chính vụ một điều quân sự, đều là những vị trọng thần đứng đầu tinh thông, mưu kế hơn người, toàn tâm toàn ý phụ trợ tân đế. Lo ngại cuối cùng của nường nường, có vẻ đã có chút dư thừa.

Nếu như, dụng ý để Bách Khiếu Thanh kiểm chế hai người bọn họ không cần tới, vậy thì y chỉ một tác dụng duy nhất.

Đó chính là tiếp tục ẩn mình ở Kim Ma.

Đợi đến ngày quyết chiến, với năng lực của y, Kim Ma để nhất định sẽ giao cho y một phần binh lực rất lớn. Chỉ nhiều đó đã là then chốt giúp cho Thiên Triều giành được chiến thắng.

Đợi đến khi Thiên Triều thành công, đến khi thu phục được giang sơn, chính là lúc y chết đi.

Mấy năm nay, những khi nhàn rỗi, y đều tượng tưởng đến cái chết của mình.

Y không mong muốn sau khi bị bắt, bị trói và xử tử dưới ánh mắt theo dõi của cả bàn dân thiên hạ. Tuy rằng mang bêu danh ô nhục cuộn cuộn, nhưng chết kiểu này không khổ quá mức thống khổ.

Trước khi đó, y sẽ tự kết liễu, cái còn lại chỉ là một khối thi thể. Muốn cho cả Thiên Triều an tâm, cho dù có chết cũng phải cho họ thấy xác của y... Dù sao cũng là một đồng tử thịt đã mất tri giác, cứ mặc cho bọn họ giày xéo, xẻo thịt róc xương thôi.

Nghĩ đến đây, y ngẩng đầu nhìn ánh trăng, cảm thấy trong lòng bàn tay tuôn ra tầng tầng mồ hôi lạnh.

Y chẳng qua chỉ mới hai mươi bốn tuổi, thân cường thể kiện, thế mà có thể tinh tường nhìn được cái chết của chính mình, một cái chết vô cùng bi thảm.

Kỳ thật, nếu có một đường hi vọng, y vẫn là không muốn chết. Người càng lớn tuổi, càng gặp qua nhiều thương vong, lại càng bắt đầu sợ hãi cái chết hơn. Tuy rằng cảm thấy như thế thật đáng hổ thẹn, nhưng cũng không thể nào tránh được.

Thành Phục năm thứ mười – thu – vào một đêm sương giăng mịt mờ, đại quân Giang Nam đổ bộ lên bờ, hoàng đế Thiên Triều tuổi còn trẻ tự mình chỉ huy đại quân, tiếp cận Kim Ma đánh úp bất ngờ.

Ứng Dương tướng quân Bách Khiếu Thanh tổ chức thủ thành chống cự lại, đồng thời lệnh cho thuộc hạ cấp báo về kinh thành cho Kim Ma để, yêu cầu tiếp viện binh lực.

Theo báo, quân đội Thiên Triều lần này dốc hết binh lực cả nước, đột ngột tập kích, binh lực đóng ở bắc ngàn căn bản không thể ngăn cản.

Bách Khiếu Thanh thủ thành hai ngày thì nhận được hồi đáp của Kim Ma để, lệnh cho y rời Bắc Giang thành, mang theo tất cả lương thảo bên trong, dẫn binh lui về Lục Dã thành nằm giữa Bắc Giang thành và kinh thành, tại đó hợp nhất với Vương sư, chung sức kháng địch.

Tuy nói Kim Ma là bộ tộc hiếu chiến, nhưng lại không hề khinh địch vô mưu. Loại lựa chọn này, không thể nghi ngờ so với phái binh tiếp viện phần thắng sẽ lớn hơn, Bách Khiếu Thanh cũng chỉ có thể phục tùng.

Xem ra, trận này không thể trong vòng hai ba tháng mà có thể chấm dứt.

Chỉ có điều, bỏ lại Bắc Giang thành, mang theo cả quân đội, lương thảo và ngựa, nhưng lại không dẫn theo dân chúng Kim Ma.

Nhận được tin tức lúc rạng sáng, lúc mặt trời còn chưa lên hẳn, Bách Khiếu Thanh liền vội vàng chỉnh đốn binh mã dưới trướng, đến khi có lệnh mở thành, toàn quân xuất phát tiến về phía Lục Dã thành.

Nắng sớm nửa tỏ nửa mờ, giữa đoàn mã xa lộc cọc, Bách Khiếu Thanh một thân hồng y kim giáp, cưỡi Ô Vân Đạp Tuyết, nhìn đến tùy thị Tiểu Ly bên cạnh cũng đồng dạng kỵ mã, thân hình và dung mạo đều rút đi vài trẻ con, bỗng nhiên cảm thấy tâm mềm nhũn.

Gần như là Bách Khiếu Thanh nhìn Tiểu Ly lớn lên. Hai năm trước đã để hắn thoát khỏi quân tịch, lại bị hắn âm ỉ quần nháo dọa tìm cái chết, cuối cùng phải lấy thân phận tùy thị giữ hắn lại.

Chỉ mới mười tám mười chín tuổi, vẫn là đứa nhỏ tràn đầy nhiệt huyết, cái gì cũng đều chưa hiểu mà thôi.

Lại nói, Nguyên Vị tuổi cũng xấp xỉ cỡ này, thế nhưng trên lưng lại gánh vác trách nhiệm lớn lao vô cùng.

“Tiểu Ly... Sau khi ra khỏi thành rồi, người không cần phải theo chúng ta đến Lục Dã thành.” Bách Khiếu Thanh nhìn hắn, chậm rãi mở miệng “Dù sao người cũng không phải là quân nhân, tìm một nơi nào đó tránh thân, chờ sau khi chiến tranh chấm dứt rồi...”

“Tướng quân cho rằng, Tiểu Ly là người sợ chết như vậy sao?” Tiểu Ly cắt ngang lời y, ưỡn thẳng ngực, vẻ mặt quả cảm kiên quyết “Ngài chớ nên nói những lời như thế. Tướng quân là người tha hương còn bằng lòng vì bảo hộ đất đai và dân chúng Kim Ma mà chiến đấu, Tiểu Ly há có thể chạy trốn vào lúc này sao?”

Bách Khiếu Thanh yên lặng không nói tiếp nữa. Y thùy hạ mi mắt, gần như vô thức vươn tay, sờ lên lớp lông thô cứng của Ô Vân Đạp Tuyết.

Mười năm ngủ đông, này chiến mã một thời từng cái thế vô song, cũng bắt đầu già đi.

Y hỗ then với Tiểu Ly, với sự tín nhiệm của chúng quân Kim Ma dưới trướng. Nhưng y, còn có sứ mệnh không thể không hoàn thành.

“Cho nên, tướng quân, xin hãy cho Tiểu Ly theo đội quân, cho ta tận mắt chứng kiến phe nhà đẩy lùi kẻ xâm lăng, thu phục Bắc Giang thành, cứu lấy dân chúng bên trong.”

Tùng tự Tiểu Ly nói, rõ ràng trở nên sục sôi mạnh mẽ.

Mười năm trước, Kim Ma vì củng cố thống trị, không biết đã giết chết bao nhiêu con dân Thiên Triều... Hiện giờ là trăm họ Kim Ma ở lại Bắc Giang thành, chẳng đoán được sẽ như thế nào đây.

Bách Khiếu Thanh sau một lúc yên lặng thật lâu, nâng mắt lên, nhìn Tiểu Ly cười yếu ớt “Hảo, vậy thì ở lại đi.”

Tiểu Ly hoan hô một tiếng, lại khôi phục bộ dáng hoạt bát thường ngày, bắt đầu nói đùa “Tướng quân mấy năm nay không thú phụ nhân, chắc là đối với nữ tử Bắc Giang thành không hợp mắt. Lục Dã thành so với nơi này lớn hơn rất nhiều, lại vô cùng phồn hoa. Đi chuyến này, nói không chừng tướng quân lại gặp được người vừa ý đó!”

Bách Khiếu Thanh lắc đầu cười khẽ.

Y vẫn để Tiểu Ly lại bên cạnh, ngoại trừ sự kiên trì của hắn, kỳ thật cũng có chút tâm tư.

Tiểu Ly này thiên chân vô tà, lại cứ thích bám dính lấy y, giống như Nguyên Vị khi xưa vậy. Mặc dù bộ dạng bất đồng, nhưng thần thái cùng tuổi tác thì gần như ngang nhau.

Nhìn Tiểu Ly cứ từng chút từng chút lớn dần lên, thật như là thấy được Nguyên Vị ở bờ đối diện sông Trường Giang, cứ thế không tự giác được mà sủng hắn, mặc hắn hồ nháo.

Bách Khiếu Thanh dẫn binh lui về Lục Dã thành. Bắc Giang thành đã bị quân Thiên Triều không chút trở ngại công hãm chiếm lĩnh. Hoàng đế Chu Nguyên Vị chỉ huy đại quân Thiên Triều, tiếp tục hướng Lục Dã thành thẳng tiến.

Kim Ma để dã tâm bùng bùng, toan tính ở trên chiến trường sẽ đường đường chính chính cùng Nguyên Vị sống mái một phen, một là bắt giữ, hai là giết chết vị hoàng đế Thiên Triều trẻ tuổi này.

Hắn chia binh lực trong tay thành ba phần, một là đội quân tiên phong do đại tướng Kim Ma dẫn đầu, là mũi nhọn nghênh địch. Một cổ khác trấn giữ do Bách Khiếu Thanh thống lĩnh, ở lại trong thành, cổ còn lại do chính mình điều khiển, phân bố ở bên trong, vừa phụ trợ quân tiên phong đón địch, vừa duy trì vận chuyển lương thảo, củng cố binh lực.

Hai quân giằng co giao chiến, đương vào lúc quyết nhất tử chiến, từ nội thành Lục Dã truyền đến tin dữ.

Có lẽ là do gian tế Thiên Triều trà trộn, kho chứa lương thảo bên trong đều bị thiêu hủy. Tuyến tiếp viện của hậu phương cũng tạm thời bị gián đoạn.

Quân tâm Kim Ma nhất thời đại loạn.

Dưới tình huống hiểm ác này, Kim Ma để chỉ còn biết hi sinh đội quân tiên phong, lệnh cho đại tướng dẫn đầu liều chết ngăn cản quân Thiên Triều tiến công, hẳn cùng phụ trách phòng thủ hậu phương Bách Khiếu Thanh rời khỏi Lục Dã thành, một đường rút lui.

Đại tướng Kim Ma cùng quân dưới trướng, sau hai ngày một đêm đẫm máu chiến đấu cản đường, đã hoàn toàn bị quân Thiên Triều giết sạch.

Chiến thuật cơ bản, chính là tập trung những ưu thế binh lực của mình, đánh vào các điểm yếu của đối phương.

Vốn binh lực Kim Ma hùng hậu hơn quân Thiên Triều, thế nhưng giờ đã mất đi một phần ba, tình thế rõ ràng đã xấu đi.

Lúc này đây, bất ngờ lại luôn xảy ra. Quân Kim Ma liên tục bại lui, quân Thiên Triều rất nhanh thu phục hoàng thành, như một cơn gió cuốn đi tất cả, không ngừng càn quét khuếch tán.

Bách Khiếu Thanh biết, chính mình có thể đến hoàng tuyền gặp nương nương rồi.

Trận chiến này, từ mùa thu đánh tới mùa hè năm sau.

Thành phục năm thứ mười một, đầu hạ, Kim Ma dâng thư xin hàng Thiên Triều, thỉnh cầu ngưng chiến, nguyện ý từ này về sau xưng thần tiến cống.

Quan Ngoại[1] là vùng các dân tộc khác nhau sinh sống, tín ngưỡng kỳ quái khác xa với người Trung Nguyên, gần như là một thế giới khác, với tình trạng Thiên Triều trước mắt là không thể quản lý khống chế được.

Cho nên, dù đã đánh tan toàn bộ Kim Ma tộc, có đánh tới Quan Ngoại, trừ bỏ hao tổn binh lực tài của quốc gia, còn lại cũng không có ý nghĩa gì.

Huống chi, chiến lực Kim Ma giờ đã sa sút, vài chục năm tới căn bản chẳng có khả năng mà quấy nhiễu Thiên Triều, vậy nên Thiên Triều bèn khoan hồng độ lượng, đáp ứng Kim Ma ngưng chiến cầu hòa. Hơn nữa còn đồng ý cho phép dân chúng Kim Ma ở Trung Nguyên toàn bộ di chuyển về nước.

.....

Kim Ma, hoàng thành Trữ Phong, trong khoảnh khắc nhỏ khiếm tốn, dương quang đầu hạ nhẹ nhàng ti ti lũ lũ

chiếu vào phiến đá cẩm thạch, phản quang ánh lại trên mặt đất, liền hóa thành những vệt đốm li ti không rõ hình thù.

Đình viện yên tĩnh không bóng người, Bách Khiếu Thanh một thân thường phục, ngồi trên tảng đá lớn bóng loáng bằng phẳng, dưới gốc cây đại thụ hơi hơi ngả đầu, trên tay còn cầm một bình sứ Trang Mãn tửu, bên tai là tiếng gáy đơn điệu của hạ thiềm. *(Ve mùa hạ)*

Đầu ngón tay run run, không ngừng mơn trớn thân bình man mát. Bên trong bầu rượu này, pha trộn Hạc Đỉnh Hồng[2] thượng đẳng. Y đã không còn đường lui nữa rồi.

Bỗng nhiên lại nhớ đến, thời điểm sơ ngộ Khương nương nương kia. Dung mạo nàng khéo léo mỹ lệ, đôi mày đen tinh tế, ánh mắt loan loan và xảo tiểu xinh đẹp —

Người có đồng ý nguyện chết thay ta không?

Thưa có, nương nương... Ta nguyện vì người...

Y bất giác mỉm cười, trong mắt chậm rãi ập lên một tầng hơi nước, nâng bầu rượu, đưa đến bên môi.

Nhưng đúng lúc này, lối vào trong sân bỗng nhiên truyền đến tiếng gào lớn “Tướng quân! Tướng quân!!”

Y buông bầu rượu, nhìn về phía Tiểu Ly nghiêng ngả lão đảo chạy tới bên cạnh mình, khẽ nhướn mày “Không phải ta đã phân phó bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào sao?”

“Không xong! Việc lớn không tốt! Tướng quân còn có tâm tư ở trong này uống rượu?!” Tiểu Ly hốt mắt cùng chớp mũi đều đỏ hồng, giọng nói còn mang khốc âm nức nở “Hoàng đế Thiên Triều đã đáp ứng trả lại toàn bộ dân Kim Ma ở Trung Nguyên về nước!”

“... Kia... tốt lắm a.”

Bách Khiếu Thanh cười yếu ớt, không hổ là bệ hạ của hắn.

“Nhưng điều kiện là, Kim Ma phải giao sống tướng quân!!” Tiểu Ly nói tới đây, nước mắt cuối cùng cũng trào ra “Bệ hạ đã đồng ý... Người đã tới đây bắt tướng quân, đang muốn xông vào trong phủ!”

Bách Khiếu Thanh hít vào một hơi thật sâu, đứng lên. Y nhìn thấy đoàn Ngự lâm quân dưới quyền Kim Ma để được trang bị đầy đủ, đang đẩy quần gia và một vài tên gia đình trong phủ của mình, hướng bên này đi tới.

Nguyên Vị hận y thấu xương, đưa ra yêu cầu như vậy, cũng không ngoài dự liệu. Chỉ là trăm triệu lần lại

không tưởng tượng được, Nguyên Vị sẽ lấy dân chúng Kim Ma ra thỏa hiệp.

Hai bên giao chiến, dân chúng vô tội phải hứng chịu... Nguyên lai, hắn vẫn không trốn được quả hình[3] này.

“Bách tướng quân, thỉnh.”

Ngự lâm quân đi đến trước mặt y, bao vây lấy y, tuy rằng lời nói vẫn có điểm khách khí, nhưng động tác lại gọn gàng không chút lưu tình, nhanh chóng đeo cùm xích chân cho y.

Tiểu Ly khóc đến nghẹn ngào không thành tiếng.

“Tiểu Ly.” Bách Khiếu Thanh bị Ngự lâm quân vây quanh, sau khi đi được mấy bước, quay đầu nhìn hắn “Đừng đụng chạm lung tung, bình rượu dưới gốc cây kia có độc.”

Nói xong, lại ngoảnh mặt đi...

Thời điểm Bách Khiếu Thanh nói những lời này, vẻ mặt đầy ôn nhu, tựa hồ còn có nụ cười nhàn nhạt.

“Tướng quân! Tướng quân!!”

Tiểu Ly khóc hét kêu to, chạy đến trước mặt y, muốn nhìn y, thế nhưng bị Ngự lâm quân một phen đẩy ra, ngã ngửa trên mặt đất.

Bách Khiếu Thanh khe khẽ thở dài, dẫn lòng không quay đầu lại.

Gần như là bị Ngự lâm quân kéo đi, ly khai khỏi sân.

Tiếng ve kêu trong đình viện, cùng với tiếng khóc của Tiểu Ly, dần dần trôi xa.

Xoa búi tóc, thay tù phục, ngồi trên xe tù, diệt sạch mọi cơ hội tự sát, được một đoàn quân Kim Ma trùng trùng điệp điệp hộ tống, trải qua lộ trình hơn hai tháng đã đến hoàng đô Thiên Triều – kinh thành.

Xe tù cùm xích Bách Khiếu Thanh vừa mới tiến vào thành, hai bên ngã tư đường vốn rộng lớn đã đứng chật ních dân chúng Thiên Triều.

“Kẻ phản quốc đã tới! Kẻ phản quốc đã tới!!”

Theo tiếng hô vừa vang lên, chỉ thấy vô số đá vụn, đồ vật hôi thối từ trong tay mọi người ném vào xe chở tù.

Nhiều năm trước, cũng ở nơi này, đã từng vì y mà trải thảm hồng, để vương tự mình mời rượu để chào đón, cũng đám người này, từng vì y mà tung ném hoa tươi, reo hô ngập trời.

Nhiều năm trước, y nhiệt huyết, anh vĩ tuần lãng, là anh hùng trong mắt mọi người.

Giờ đây, y tóc mai rối tung, cả người lẫn mặt đều dơ bẩn kinh khủng, mỗi người lại hận y thấu xương.

Nếu không phải chung quanh có quân đội che chắn lại, đám người phẫn nộ kia đã sớm xông lên, chém vụn thầy y.

Một viên đá góc cạnh sắc bén ném trúng vào trán y, phát ra âm thanh trầm đục. Ngay sau đó, máu tươi từ chỗ bị thương chảy xuống, cơ hồ còn trào vào mắt.

Cứ như thế, một đường được đưa vào hoàng thành, giam vào thiên lao.

Ngục tốt trong lao lại ngại y bẩn, thêm nữa biết y bản lĩnh siêu quần, sau khi chắc chắn đem tay chân y khóa chết vào khóa sắt trên tường, cố sức tạt thêm mấy gáo nước lạnh, liền ly khai.

Giữa trưa cuối hạ, tiết trời còn thực oi bức, mặc dù bị tạt nước lạnh, đợi tối thêm chút nữa, cũng không cảm thấy quá mức gian nan.

Chỉ có điều trên đầu và người bị đá dầm dính vào miệng vết thương, lại thêm nước lạnh kích thích, máu ở miệng vết thương lại rỉ ra, rất rần rần, đau nhói không thôi.

Kỳ thật lại là cảm giác rất quen thuộc. Trong trí nhớ về năm tám tuổi kia, loại vết thương này vốn thường xuyên phải hứng chịu.

Có điều không nghĩ được rằng, kết thúc và bắt đầu của mình, trở trêu thay lại trùng nhau đến thế.

Nguyên Vị mười tám tuổi lập hậu. Hoàng hậu chính là chi nữ của thừa tướng đương triều Lăng Trục Lưu, tên gọi Thuần Ninh, so với Nguyên Vị nhỏ hơn hai tuổi, dung nhan tú lệ, tính tình dịu dàng hòa nhã, lời ăn tiếng nói lại tinh thông, được Nguyên Vị sủng ái vô cùng.

Mới đây, Thuần Ninh lại mang thai, Nguyên Vị phê sơ xong, xử lý một đồng chính vụ, liền đi đến Đông cung thăm nàng.

Cuối hè, thời tiết vẫn còn thực nhiệt. Chạng vạng, để hậu hai người ở hoa viên Đông cung, ngồi ở đình nghỉ mát ven hồ giải khuây nóng hạ, nói nói cười cười, thấy sắc trời đã sẫm tối, liền phân phó nội thị thu dọn huân hương sa trường, chuẩn bị bữa tối.

Nguyên Vị dìu đôi tay trắng nõn nhỏ bé của Thuần Ninh, vừa mới đứng dậy, bỗng nhiên nhìn thấy Nguyễn Oa đầu đội mũ ô sa[4], một thân tử y, bước chân vội vàng hướng bên này đi tới.

Hiện giờ, Nguyễn Oa đã là đại thái giám phụ trách trông coi việc thờ phụng trong cung, bình thường nếu không có chuyện gì, hoặc không có sai gọi, cũng không cần phải bồi bên người Nguyên Vị nữa.

Nguyễn Oa đi đến trước mặt Nguyên Vị và Thuần Ninh, sau khi hành lễ vãn an xong, chấp tay bẩm “Hôm nay giờ Dậu, Bách Khiếu Thanh đã bị áp giải đến kinh thành, lúc này người đang trong thiên lao.”

Sắc mặt Nguyên Vị lập tức thay đổi. Hắn buông tay Thuần Ninh ra, kéo ống tay áo Nguyễn Oa “Đi, tới thiên lao gặp y!”

“Bệ hạ, trước cùng thần thiếp dùng qua bữa tối rồi hẵng đi cũng không muộn...”

Thuần Ninh muốn giữ hắn, nhưng Nguyên Vị lại để ngoài tai, ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại, giống như một cơn gió, cùng Nguyễn Oa ào đi.

Thuần Ninh nhìn bóng dáng thon dài cao ngất của Nguyên Vị, có chút mất mát thất vọng.

Bất quá, cũng chẳng trách Nguyên Vị được. Bách Khiếu Thanh, kẻ này đã từng chặt đầu tiên đế tiên hậu, phản bội Thiên Triều, hiện giờ gặp lại cừu nhân, ắt nhiên là vội vã.

Chỉ có điều, việc này chiếu đúng theo luật lệ thẩm tra xử lý phải nên chém thì chém, nên lăng trì thì lăng trì, lo liệu đằng hoàng thỏa đáng thì mới tốt, chứ không nên như Nguyên Vị làm theo cảm tính, chung quy chưa chắc đã là để vương hợp đạo.

Trải qua hơn hai tháng lặn lội đường xa, hơn nửa lại mất máu, trời vừa mới xẩm tối, Bách Khiếu Thanh đã bắt đầu buồn ngủ.

Mặc cho cả lưng đều dán vào tảng đá trên tường lạnh như băng, mặc cho cổ tay cổ chân bị cùm sắt cà vào đến phát đau, cũng không thể ngăn cản cơn mệt mỏi nồng đậm xâm nhập.

Không biết như vậy qua bao lâu, bỗng nhiên cảm thấy có ngọn đèn sáng rực chiếu thẳng lại đây. Tiếp theo, có người dùng sức túm tóc y lên, khiến cho y phải ngẩng đầu.

“Thật nhếch nhác quá, Bách đại nhân.”

Y mở to mắt, trước mặt là khuôn mặt phóng đại của Nguyên Vị.

Lần cuối cùng nhìn thấy Nguyên Vị, đã qua bốn năm. Dung mạo và thân hình Nguyên Vị thay đổi không ít, nhưng mà, chỉ cần liếc mắt một cái y liền nhận ra hắn.

Có lẽ, là khuôn mặt cực kỳ giống Khương nương nương... cùng với, khí thế sắc bén nghiêm nghị ấy.

Y nhìn Nguyên Vị, tựa như chìm vào cõi mơ, bất giác khóe môi khẽ cong lên.

“Hừ!”

Nguyên Vị lại tưởng y cười nhạt, buông y ra, trước mặt y cảm phần đảo lại hai vòng, gần giọng cười “Xem ra đến ngày này Bách đại nhân còn rất thư thái. Người trong thiên lao này còn chưa dùng tới hình sao?!”

Ngoại trừ hồi cung thu thập chứng cứ, ẩn theo luật pháp Thiên Triều mà nói, lao ngục đều không được tự tiện dùng hình tra tấn. Nhưng một khi hoàng đế đã hỏi, người bên dưới, nào có kẻ nào lại không nịnh hót thượng cấp cho được?

“Vâng, vâng... Đã có quy định hết ạ.” Ngục tốt đầu tiên tiến lên đáp, lại vội vàng nháy mắt với người phía sau, ý bảo bọn họ gọi ngục tốt chuyên phụ trách hình phạt tới đây “Chỉ là do hắn mới tới, lại có chút muộn, nhất thời chưa kịp dụng hình.”

“Nếu đã thế, không cần chờ tới ngày mai, buổi tối hôm nay ngay tại nơi này, cấp hình cho Bách đại nhân đi thôi.”

Nguyên Vị cười, ngồi xuống nhuyến ghế mà Nguyễn Oa mang đến, trong mắt xẹt qua tia tàn nhẫn “Trẫm ngồi đây xem xem, các người dùng giết chết y là được... Trên người cũng dùng để làm vết thương, máu chảy đầm đìa thật khó coi. Dù sao sau này vẫn còn phải thẩm vấn, cả chuyện đưa lên pháp trường thụ hơn trăm đao quả hình nữa.”

Bách Khiếu Thanh lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, nghe được Nguyên Vị nói hai chữ ‘Quả hình’, cả người không tự chủ được mà chấn động.

Nguyên Vị hai mắt sáng lóe, không chút bỏ sót những biến hóa về tinh thần và thân thể y, nụ cười hài lòng ở bên môi càng ngày càng đậm.

Rất nhanh, hai gã ngục tốt chuyên trách hình phạt đã mang các loại hình cụ vào giữa nhà tù. Bọn họ hướng Nguyên Vị hành lễ, xả Bách Khiếu Thanh bị khóa sắt ghim trên vách tường xuống, bó chặt hai tay treo cao lên.

Hai tên chuyên trách kia tặng người cũng không vạm vỡ như đã tưởng tượng, chỉ là hai gã trung niên không cao không thấp. Có điều trên vẻ mặt và hành động, đầy đủ lộ ra sát khí cùng dân thường bất đồng.

Tuy rằng bóng đêm tối tăm, nhưng trong gian tù này, đèn đuốc lại sáng trưng tựa như ban ngày.

Mũi chân Bách Khiếu Thanh cách mặt đất một thước, mắt cá chân buộc hơn mười thiết cầu đen thùi nặng trĩu, khiến cho thân mình thon dài của y phải đứng thẳng tắp.

Khi ngực tốt dùng sức xé áo tù trên người y, phơi bày nửa người trên một màu thiến mạch, Nguyên Vị theo bản năng mà nuốt xuống một ngụm.

Tuy rằng y là một tướng quân chinh phạt thiện chiến, thanh danh uy chấn, nhưng lại không hề có cơ bắp cuộn cuộn nào nổi lên cả. Mỗi đường vân trên cơ thể Bách Khiếu Thanh đều cân đối mà gợi cảm, đồng thời lại tiềm ẩn sức mạnh lạ thường, thật bất khả tư nghị.

Huống chi, Nguyên Vị vẫn còn nhớ rõ khí tức nhàn nhạt thủy hương trên người y.

Nhìn đến mi mắt y buông xuống, hai hàng lông mày cau lại, hai má hốc hác, tâm Nguyên Vị bỗng nhiên nhảy dựng, giây sau đó, lại càng thêm hận y.

[1] Quan Ngoại: Là vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc (Theo QT)

[2] Hạc Đỉnh Hồng: Là một trong những loại thuốc độc cực mạnh của Trung Quốc thời xưa.

[3] Quả hình: Qua hình, lằng trề, xẻo thịt róc xương.

[4] Mũ ô sa: Tên gọi ban đầu là mũ phốc, nhưng đến thời Minh thường được làm bằng thứ sa đen, nên còn gọi là mũ ô sa. Đây chỉ mang tính minh họa:)

7. Chương 5-1: Thượng

Ngực tốt lấy ra hai cái kẹp ngón tay cỡ lớn, trên tay quần huyết sắc tiên tử (*roi*), bước đi vững chắc, vùng roi quất mạnh lên lưng Bách Khiếu Thanh.

Âm thanh chói chói vang lên, trên tấm lưng nhẵn nhụi của Bách Khiếu Thanh, đầu tiên in xuống một lần trắng thật dài, rồi ngay lập tức, vết trắng đó dần chuyển thành tím đen, tấm lưng màu mạch với những đường vân da tuyệt đẹp mà hữu lực chậm rãi sưng hẳn lên.

Mỗi một lần roi quất xuống, Bách Khiếu Thanh chỉ cảm thấy như đao phủ càng thêm mạnh tay, nhức buốt mãnh liệt ngoài sức tưởng tượng. Y kêu lên một tiếng đau đớn, cả người như cá mắc cạn, bị treo giữa lưng chừng mà run rẩy co giật, toàn thân toát ra tầng tầng mồ hôi lạnh.

“Mới một roi đã đau thành như vậy...” Nguyên Vị nheo mắt lại, hướng ngực tốt hầu hạ bên cạnh ra hiệu “Trẫm xem roi này, thô không đủ thô, nặng không đủ nặng, cũng không có đầu gai linh tinh gì đó, thật có thể đau nhiều vậy sao?”

“Bệ hạ thánh minh.” Tên ngực tốt thụ sủng nhược kinh, vội vàng tiến lên khom mình trả lời “Thân thể con người, kỳ thật tầng ngoài là nhạy cảm nhất, cũng là nơi phải hứng chịu thương tổn nặng nhất. Nhưng áp bách tinh thần vẫn là hiệu quả hơn cả, thậm chí chẳng cần đụng chạm mà vẫn khiến cho con người ta đau đớn không thôi. Roi này đã được chế tạo đặc thù, có thể giới hạn tối đa tổn thương ngoài da, tuy nhiên sẽ như bệ hạ phân phó, không thấy huyết, nhưng trí tàn.”

Khi bả máu, đã có vài roi hạ xuống. Trên lưng Bách Khiếu Thanh chong chéo tử ngân, toàn thân ướt sũng mồ hôi, đầu mềm oặt gục xuống, hôn mê bất tỉnh.

Hình quan thấy như thế, nhanh chóng tát một gáo nước muối lạnh vào đầu y, vưng y tỉnh lại.

Sau ba mươi tiên si hình[1], hai ngực tốt cố ý ở trước mặt Nguyên Vị phô bày bản lĩnh, còn đầy hưng phấn thêm vào một vài thủ thuật hay ho.

Đạp tuyết thưởng tàn mai, yên vũ nhâm bình sinh, lộ thấp kim lữ y... Một đám cấp dưới ra vẻ tao nhã lịch sự, thế mà chẳng những hủy hoại thân thể con người, đồng thời còn không ngừng lăng nhục tinh thần đến mức suy sụp.

Bách Khiếu Thanh ban đầu còn kiên cường chịu đựng. Y là người thân kinh bách chiến, nhưng cuối cùng, thần trí cũng trở nên mơ hồ, khàn giọng khóc lớn, hướng người thi hình cầu xin thương xót, mau chóng ban cho cái chết.

Nguyên Vị nhìn y như vậy, thâm tâm cũng không sáng khoái như đã tưởng tượng vô số lần, ngược lại còn có vẻ có chút lo lắng, mười ngón tay thon dài như ngọc gắt gao bám chặt vào tay vịn nhuyễn y.

Trong trí nhớ của Nguyên Vị, Bách Khiếu Thanh thủy chung là một người anh hùng, kiên nghị dũng mãnh, dám nghĩ dám làm, cho dù có vì vinh hoa tiền đồ mà phản quốc, y vẫn sẽ là y.

Vô luận là trường hợp nào, Bách Khiếu Thanh chắc chắn đều không thay đổi sắc mặt, chịu chết hay chịu hình đều là như nhau.

Hắn không thể thừa nhận Bách Khiếu Thanh như vậy, ở trước mặt hắn, người này không ngừng khóc lóc giãy giụa.

“Bệ hạ, đó chỉ mới là màn dạo đầu, còn chưa phải là hình khiến cho con người đau đớn nhất.” Ngục tốt tiến đến trước mặt Nguyên Vị, nịnh nọt nói “Trò hay còn ở phía sau ạ.”

Ngay lập tức, Nguyên Vị nhìn thấy hai tên hình quan người nhẽ nhại mồ hôi, đem Bách Khiếu Thanh mình đầy thương tích hạ xuống khỏi hình giá, rồi một lần nữa lại treo cao lên, cởi quần y, đưa tay cầm lấy ngọc hành yếu ớt.

Địa phương kia là bộ vị tối mẫn cảm, đồng thời cũng là nơi thụ hình có thể khiến cho người cảm thấy hổ thẹn sợ hãi nhất.

Hô hấp Nguyên Vị trở nên dồn dập, dường như không có cách nào nhịn được nữa, bất thành linh đứng phắt lên “Dừng tay!”

Nhóm ngục tốt bị Nguyên Vị quát, hoảng hốt dừng lại, quỳ rạp xuống đất.

Chỉ có Nguyễn Oa vẫn đứng đó, mi mắt bán hạ, vẻ mặt bình tĩnh, phảng phất như hết thấy đều đã đoán được.

“Trẫm mệt rồi... Cứ đem hắn đến Võ Dao cung đi.”

Nguyên Vị cũng tự cảm thấy có chút thất thố, xoay người che giấu, bước ra ngoài cửa ngục.

Nguyễn Oa vẫn một mực theo sát phía sau hắn.

Đám ngục tốt quỳ trên mặt đất liếc nhau dò xét.

Võ Dao cung là tẩm cung của thiên tử, chính cung nường nường chưa được đồng ý còn không được phép đi vào.

Cho dù là muốn tự tay trừng phạt giải hận, cũng thật không tưởng tượng nổi lý do nào mà phải đem một tên tù nhân nhất định phải chết vào tẩm cung chứ.

Bách Khiếu Thanh hình thương quá nặng, lại được Nguyên Vị phân phó “Cứ đem đến Võ Dao cung đi.”. Thế là ngay cả khi còn đang hôn mê, cả người trần truồng, vẫn bị người nâng tới tẩm cung Nguyên Vị.

Nguyên Vị phất lui tất cả người hầu bên trong, chỉ để cho Nguyễn Oa cùng mười mấy nội thị canh giữ bên ngoài, ai cũng không được phép tiến vào.

Trên bầu trời đêm thăm thẳm điểm đầy sao, làn mây xám trắng mờ ảo lặng lẽ trôi.

Đại môn màu son thật dày, ngăn cách hết thấy mọi động tĩnh bên trong. Nguyễn Oa cùng mười mấy nội thị, im lặng mà cung kính khoanh tay đứng chờ.

Xung quanh im lặng quý bí giống như tử địa, chỉ có mấy chục chiếc đèn lồng đỏ thắm treo trên mái cong vàng kim, thỉnh thoảng theo làn gió lay động, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Đứng một hồi, liền thấy Lăng hoàng hậu dẫn theo một vài cung nữ, khoác một tấm áo choàng thêu phượng đỏ thắm đi tới bên này.

Nguyễn Oa vội vàng ra hiệu cho nội thị, hướng nàng quỳ xuống hành lễ.

“Nguyễn công công xin đứng lên.” Lăng hoàng hậu thanh âm kiều nhuỷ “Không biết bệ hạ, đã dùng bữa tối chưa?”

“Bẩm nương nương, vẫn chưa ạ.” Nguyễn Oa thành thật trả lời.

“Có chuyện gì xảy ra mà đến giờ vẫn chưa ăn? Long thể bị thương thì làm thế nào?” Lăng hoàng hậu chân mày khẽ nhướn “Nguyễn công công không nhắc nhở thánh thượng sao?”

“Bẩm nương nương, nô tài từng thưa qua, nhưng hoàng thượng nói không cần ạ.” Nguyễn Oa đứng lên, ở trước mặt nàng khom người bộ dáng phục tùng.

“Khó trách được... Để ta đi vào khuyên nhủ bệ hạ.”

Lăng hoàng hậu toan dợm bước đi vào bên trong, lại bị Nguyễn Oa ngăn lại “Thánh thượng phân phó, không cho bất luận kẻ nào tiến vào. Nếu cãi lời, lập tử vô sắc[2].”

Cho dù là Võ Dao cung, là hoàng đế không cho phép, bất luận kẻ nào cũng không dám tự ý vi phạm quy củ. Nhưng Thuần Ninh thân là hoàng hậu, lại được Nguyên Vị sủng ái vô cùng, cho nên từ trước đến nay đều không tuân thủ theo.

Lúc này bị Nguyễn Oa lời lẽ cứng rắn ngăn lại, khó tránh khỏi kinh ngạc một lát. Tuy nhiên, nàng dù sao cũng là tiểu thư khuê các được tận tình giáo dưỡng, liền cười nói “Vây đành thôi vậy... Lát nữa Nguyễn công công nhắc nhở bệ hạ việc này là tốt rồi.”

Nói xong, nàng thật sâu liếc mắt nhìn cửa cung màu son khép chặt một cái, trong mắt xẹt qua tia bắn khoắn, mang các cung nữ thưởng tha rời đi.

Trên tấm thảm đỏ thẫm thêu đầy long vân đồ án, nam nhân đáng hận thấu xương, cả người trần trụi, mình đầy thương tích đang cuộn mình ở giữa.

Bốn phía chầm hơn mười ngọn nến Bàn Long cao ngất thẳng đứng, mỗi ngọn to như một cánh tay, lửa hừng hực cháy sáng, đem mỗi tắc vân da trên thân thể màu mạch, mỗi một đạo vết thương của nam nhân kia chiếu rọi đến rõ ràng.

Nguyên Vị đi đến trước mặt Bách Khiếu Thanh, túm lấy tóc y, bắt y từ trên mặt đất ngửa lên, thẳng tắp nhìn vào khuôn mặt tiều tụy trắng bệch ấy.

Bách Khiếu Thanh thương cực quện cực[3], ngay cả nói đều không ra hơi, chỉ cố sức hé mắt nhìn Nguyên Vị một cái, rồi lại khép lại.

Nguyên Vị vừa bị y nhìn đến, chỉ cảm thấy trong người có một cỗ hơi nóng bốc lên.

Ngọn đèn chiếu vào, vẻ mặt Bách Khiếu Thanh đầy mệt mỏi tĩnh lặng, đôi mắt khép hờ, mái tóc đen rối xù, trên cơ thể cao lớn mà cân xứng đẹp đẽ giăng kín vết thương còn rướm đầy máu.

Đó là kẻ mà Nguyên Vị hận biết bao năm nay, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy hắn.

Tay Nguyên Vị bỗng nhiên dùng sức, đẩy ngã Bách Khiếu Thanh lại trên mặt đất, rồi từng ngón tay mới run rẩy, cởi bỏ dây lưng của chính mình, cúi người đè áp xuống.

Cơ thể như bị lửa thiêu, ngọn lửa đã cháy hừng hực suốt mười năm qua. Hắn hé miệng, hung hăng tàn bạo mà cắn lên đôi môi y, lên cổ, trong ngực... thẳng đến khi máu tươi bê bết, mới cảm thấy thoáng phát tiết.

“Không... A...” Bách Khiếu Thanh vô lực phản kháng, chỉ có thể ở dưới thân hắn giãy giụa, khóe mắt hơi ẩm ướt, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ cùng cầu xin.

Nguyên Vị đưa móng tay cào vào vết thương trên lưng Bách Khiếu Thanh, cảm giác được máu của y róm ướt đầu ngón, toàn thân hưng phấn đến run rẩy, không thể phân biệt được là vì trút được căm hận, hay là vì cuối cùng đã có thể nắm được khoái cảm của người này trong tay.

Hắn vẫn nhớ rõ, năm mười tuổi ấy, giữa một đêm đông tuyết rơi nhiều, trở mắt nhìn Bách Khiếu Thanh mang theo đầu tiên để tiên hậu phóng ngựa đi xa, nhưng hắn lại không thể làm gì ngoại trừ cảm thấy nội tâm hoàn toàn lãnh liệt.

Nguyên Vị cầm lấy hai chân Bách Khiếu Thanh đột nhiên dồn sức mở ra thật rộng, ấn mạnh xuống thẳm, nghe được hai tiếng xương cốt răng rắc vang to, kèm theo là tiếng kêu khàn khàn thảm thương của Bách

Khiếu Thanh.

Xương đùi bị bẻ gãy... đây là người xứng đáng nhận được.

Mắt Nguyên Vị đỏ ngầu, một bên hung bạo cắn thần cánh hoa huyết nhục đã muốn mơ hồ của Bách Khiếu Thanh, một bên đem cự vật kinh người nóng rực cứng rắn, cố sức đâm vào hậu đình của y.

Khi Bách Khiếu Thanh ý thức được hẳn làm cái gì, giống như con thú sắp chết phải đối diện với tia sáng cuối cùng, bỗng nhiên liều mạng vùng vẫy giãy giụa.

Xương đùi của y đã bị bẻ gãy, không có cách nào đứng lên cử động được, chỉ còn một đôi tay, cũng đã bị Nguyên Vị túm chặt lấy.

Nguyên Vị giữ y, nhưng không có đề lại khiến cho y từ dưới thân hẳn vùng quẫy thoát ra ngoài.

Bách Khiếu Thanh cả người cuộn lại, một tay ôm lấy vết thương trên tay, mới trên thảm hồng bò đi được nửa thước, đã bị Nguyên Vị từ phía sau tàn nhẫn đè xuống.

“Trẫm cho người chạy! Cho người chạy!!”

Nguyên Vị giận cấp công tâm, mò lấy khăn thấm mồ hôi thêu tùng xanh biếc, cột hai cổ tay Bách Khiếu Thanh lại, đoạn túm lấy khăn một đường kéo y tới cạnh long sàng, buộc hẳn khăn vào bức tấm rèm bằng lụa tơ tằm mau sắc rực rỡ, đem hai tay y cố định chặt chẽ ở đầu giường.

Trong suốt quá trình, Bách Khiếu Thanh cơ hồ bị thít đến tím tái, Nguyên Vị cũng bất quản không thềm đếm xỉa.

“Bệ, bệ hạ... Không cần như vậy... Thỉnh quý trọng danh tiết...”

Khi Nguyên Vị lần thứ hai áp lên người y, Bách Khiếu Thanh cuối cùng run rẩy khé miệng, trong mắt đỏ hồng, ánh mắt đầy sợ hãi tuyệt vọng.

Một nam nhân cùng nam nhân khác giao cấu, ở Thiên Triều là chuyện vi phạm luân lý đạo đức. Người bị đặt dưới thân, chính là điều sỉ nhục không thể chấp nhận được, sẽ bị coi là dâm đảng thấp hèn, cả đời đừng mong góc đầu dây.

Trong những năm tháng ở quá khứ, y đã từng vô số lần đoán qua cái chết của mình, thậm chí còn nghĩ tới sẽ bị lăng trì.

Nhưng y không thể tưởng tượng nổi, Nguyên Vị mà y xem như trân bảo lại đối với mình làm loại chuyện

này. Trước khi chết, lại vẫn phải chịu nỗi nhục nhã bất kham thế này sao.

“Sao thế? Sợ hãi sao?” Nguyên Vị một bên thở dốc, một bên đắc ý cười, tiếp theo bỗng nhiên dùng sức, đem phần thân của chính mình đâm vào thật sâu bên trong hậu đình căng chặt của Bách Khiếu Thanh “... Hiện giờ mới biết sợ, đã quá chậm rồi!”

Theo một tiếng như tơ lụa bị xé rách, máu tươi men theo nơi hai người giao hợp tràn ra.

Nguyên Vị cắn một ngụm lên đầu vai Bách Khiếu Thanh, gắt gao túm lấy tóc của y, bắt đầu mãnh liệt trườn sát.

Kỳ thật, Nguyên Vị cũng không nhận được khoái cảm là bao. Kia dững đạo quá khô khốc chặt chẽ, thậm chí khi trườn tống còn có chút đau đớn. Nhưng hẳn chính là không tìm được hưng phấn, tựa hồ như mỗi một cọng tóc, mỗi một tác da đều ngấm chìm trong nỗi hãi hùng khi được xâm phạm.

Tóc Bách Khiếu Thanh bị Nguyên Vị từ đằng sau kéo lấy, khiến cho mặt y phải ngửa lên.

Lí trí dần dần vỡ vụn, thân thể đau đớn, cùng với tinh thần bị thương quá mức mà chậm rãi tiêu thất.

Nước mắt không biết vì sao, cũng cảm không được mà xuôi theo hai gò má chảy xuống.

Nguyên Vị cảm giác được vết kiếm thương bên vai trái từng chút từng chút nóng rực lên, ần ần đau.

Vết thương ấy không tính là sâu, nhưng sau khi khép miệng vẫn để lại sẹo, da thịt nơi ấy hết sức mẫn cảm.

Tần suất trườn sát của Nguyên Vị chậm lại, chậm rãi buông tóc Bách Khiếu Thanh ra, hai bàn tay giữ lấy mặt y, để y đối mặt với chính mình.

Bách Khiếu Thanh mở to mắt, con ngươi không chút chuyển động, ánh mắt tan rã như tro tàn, như là đang nhìn Nguyên Vị, cũng như là cái gì cũng chưa hề xem, chỉ có nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nguyên Vị hốt nhiên một trận chua xót, dường như muốn gạt đi giọt lệ ấy, thế là gắt gao ôm chặt lấy y, phảng phất như muốn khảm nhập y vào cơ thể mình vậy.

Một đêm đó, Nguyên Vị đem Bách Khiếu Thanh gây sức ép đến chết đi sống lại, thẳng đến giờ Dần một khắc, bên ngoài bấm báo đã đến giờ vào triều, lúc này mới từ trên người Bách Khiếu Thanh khắp thân huyết ô bạch trọc, vệt tuyết không tính đi xuống, phân phó nội thị tiến vào, hầu hạ chính mình rửa mặt, chải đầu, ăn sáng.

Nguyễn Oa một đêm không ngủ, không dám có chút lơ lửng đứng canh gác bên ngoài. Đợi đến khi tiến vào, nhìn thấy Bách Khiếu Thanh hai tay bị trói chặt buộc vào cạnh long sàng, toàn thân đều là vết tích bị lăng nhục, mặc dù đã đoán trước chuyện này sẽ xảy ra nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi cả kinh.

Nguyên Vị tuổi trẻ thể kiện, hơn nữa nhiều năm chờ đợi, hiện tại được bù đắp, giờ phút này tinh thần sáng láng, không hiện nửa điểm mệt mỏi, một bên hướng bên ngoài tắm cung bước tới, một bên phân phó Nguyễn Oa “Trước khi vào triều, trẫm muốn tắm rửa thay y phục. Chân hần bị gãy, tìm thái y đến trị cho hần, vết thương trên người cũng phải chữa cho xong. Hôm nay trẫm còn muốn dùng hần, hậu mặt thật sự là chẳng ngon lành gì cả. Người ở lại đây, thay trẫm hảo hảo chỉnh hần.”

Nói xong, người cũng vừa khéo bước ra đến đại môn tắm cung.

“Thưa vâng.”

Nguyễn Oa khom người hành lễ, con người bị hàng lông mi thật dài che phủ, lóe ra quang mang khác thường.

Sau khi lâm triều xong, Nguyên Vị vẫn như thường đi đến Càn Chính điện phê sớ.

Đóng cửa điện, thời điểm một mình ngồi trước long án phê chiết tử^[4], hần thỉnh thoảng nghĩ đến Bách Khiếu Thanh, có chút tâm viên ý mã.

Không thể nghi ngờ là hần hận Bách Khiếu Thanh vô cùng, thế nhưng lại không cam tâm đem Bách Khiếu Thanh giao cho hình bộ xử trí.

Không muốn nhìn cảnh Bách Khiếu Thanh bị chém thị chúng, hay bị trói giữa pháp trường, dưới con mắt của bàn dân thiên hạ mà phải chịu thiên đao vạn quả.

Không có nguyên nhân gì cả, chỉ là trực giác muốn bảo hộ mà thôi, giống như là người thì sẽ tự động biết tránh khỏi ngọn lửa hay lưỡi đao sắc bén vậy.

Nguyên Vị vì ý nghĩ của chính mình mà hơi cảm thấy bất an cùng khó chịu. Hần nhượng mảy, nhìn chiết tử ở phía đối diện, suy nghĩ trong chốc lát, bưng tỉnh đại ngộ.

Đúng rồi... Hần không muốn như vậy, nhất là loại hình phạt tử mạng này, đối với Bách Khiếu Thanh mà nói, là rất nhẹ rất nhẹ!

Loại người giống như Bách Khiếu Thanh... cái loại người này, tốt nhất là nên sống trong tủ nhục thống khổ cả đời, không được giải thoát, mới có thể hoàn lại mọi tội lỗi cho chính mình gây ra.

Ngĩ đến đây, Nguyên Vị hơi hơi cắn răng, hạ phúc có chút nóng lên.

“Bẩm hoàng thượng, Lăng thừa tướng cầu kiến.” Nhưng đúng lúc này, bên ngoài có tiểu thái giám thông báo.

“Nga~, cho hần vào.”

Nguyên Vị nháy mắt chỉnh lại cảm xúc cho bình thường, đoan đoan chính chính ngồi thẳng, nhìn đến Lăng Trục Lưu một thân tử mãng, thất lưng đeo ngọc đá từ ngoài bước vào, hướng hần khom mình hành lễ.

Nếu sinh ra trong một gia đình bình thường, bọn họ hần phải là quan hệ ông cháu. Nhưng đây là hoàng cung, là quân thần, một chút cũng không được vi phạm lễ pháp quy củ.

“Ngồi đi, ái khanh có chuyện gì muốn bàn bạc với trẫm?”

Nguyên Vị buông bút chu sa vào ngọc quản[5], Lăng Trục Lưu đến phòng phê chiết tử, nhất định là có chuyện mà trên triều đình không thể bẩm báo được.

“Vâng.”

Lăng Trục Lưu ngồi trên chiếc ghế làm bằng đàn mộc lũ hoa phía bên trái Nguyên Vị, cẩn cẩn dực dực mà mở miệng “Thần nghe nói, đêm qua hoàng thượng đến thiên lao, đem quốc tặc Bách Khiếu Thanh tới Võ Dao cung, tự mình thẩm vấn?”

“Đúng vậy.” Nguyên Vị đưa mắt liếc hần một cái.

Xem ra Lăng Trục Lưu còn chưa biết rõ đêm qua chính mình đối Bách Khiếu Thanh cụ thể là làm chuyện gì. Nếu biết, không đoán được sẽ thất kinh thành bộ đáng gì đây.

“Tâm tình của bệ hạ, vi thần có thể lý giải. Nhưng dựa theo pháp luật nước ta, việc này phải giao cho hình bộ xử lý... Hoàng thượng là đấng quân vương của đất nước, thống trị thiên hạ, nếu hành động theo cảm tình như thế, chung quy không ổn...”

“Khanh tới đây, chỉ để nói chuyện này thôi sao? Vậy không cần nhắc lại nữa, trẫm đều có chủ ý cả rồi.” Nguyên Vị cắt ngang lời hần, cười nói “Cái gì mà không ổn? Trẫm tọa ửng thiên hạ, chẳng lẽ một việc nhỏ như vậy cũng không thể thỏa mãn được sao?”

Lăng Trục Lưu lúng ta lúng túng mà im lặng một lát, bỗng nhiên lại mở miệng “Hoàng thượng anh minh nhân hậu, mặc dù Bách Khiếu Thanh tội không thể xá, nhưng trước kia cũng có công lao với đất nước, vậy ban cho hần một kết thúc thống khoái là được, đừng dùng khổ hình tra tấn hần, vậy không khỏi có chút...”

Có vẻ như Lăng Trục Lưu mặc dù không biết hết thấy chuyện phát sinh trong Võ Dao cung, nhưng nội tình trong thiên lao thì phi thường rõ ràng.

Nguyên Vị nheo mắt lại “Nghe những lời này, thật giống như khanh cùng Bách Khiếu Thanh có quan hệ cá nhân vậy?”

Lăng Trục Lưu đột nhiên hốt hoảng vội vàng đứng khỏi ghế, quỳ xuống trước mặt Nguyên Vị “Thần chưa từng... Thần chính là hi vọng bệ hạ có thể vị tha nhân ái một cách đúng đắn...”

“Hảo, hảo. Trẫm biết ý tứ của ngươi rồi, lui xuống đi... Tóm lại, trẫm sẽ cho các ngươi một cái công đạo.”

Nguyên Vị không kiên nhẫn mà nghe hần nói, phát phát tay.

Lăng Trục Lưu không nề hà, chỉ đứng dậy, sau khi hướng Nguyên Vị hành lễ xong, rời khỏi Càn Chính điện.

Bên ngoài là hai tiểu thái giám đứng trông coi, lặng yên không một tiếng động, lần thứ hai đem cửa điện thật khẽ khép vào.

Sau khi Lăng Trục Lưu tới, Nguyên Vị bắt đầu tâm loạn phiền tảo, ngồi cũng không được, đứng cũng không xong, càng lúc càng nghĩ đến người đang ở tẩm cung kia.

Không biết gãy xương cùng miệng vết thương trên người đã được ngự y xử lý tốt hay chưa?

Cũng không biết Nguyễn Oa đến tột cùng là chính hần như thế nào?

Nguyên Vị đem hơn mười tấu chương trên long án xem qua loa một lần, không thấy có đại sự khẩn cấp gì, liền quyết định để muộn chút nữa lại phê tiếp.

Hần muốn gặp Bách Khiếu Thanh, muốn đến mức gần như không thể chờ đợi nữa.

Tẩy trừ thân thể, nối xương, cố định thanh nẹp, bôi thuốc... Một loạt quá trình này, Bách Khiếu Thanh đều trong trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Đợi đến khi xử lý vết thương xong hoàn toàn, ngự y cùng một vài sai sử nội thị xung quanh, toàn bộ rời khỏi Võ Dao cung, chỉ còn lại hai người là Nguyễn Oa cùng Bách Khiếu Thanh đang mê man.

Nguyên Vị trước khi đi không phân phó, ai cũng không dám nâng Bách Khiếu Thanh lên trên giường trị

liệu. Y tạm thời nằm trên một tháp thượng bực gấm nhỏ, đôi mắt nhắm chặt, hô hấp có chút hỗn loạn.

Nguyễn Oa từng bước một đi đến gần y, cầm viên thuốc đẳng ngồi xuống cầm tháp[6], nâng cánh tay đầy vết thương của y, chậm rãi đem đôi môi của mình chạm vào cổ tay tím bầm ấy.

Khẽ như chuồn chuồn lướt nước, rồi lại buông xuống.

Bách Khiếu Thanh không có phản ứng gì, vẫn trầm trầm mê man như cũ.

Nguyễn Oa nhìn y một lát, giữa mâu quang xẹt qua một mặt oán độc, dùng cánh tay trắng nõn mảnh khảnh mà quệt chút thuốc mỡ, dò xét tiến vào giữa hai chân, ở bên ngoài cúc huyệt đã sưng đỏ không thể chịu nổi, chỉ nhìn sơ qua cũng biết nứt rạn, nhẹ nhàng chậm rãi xoay tròn mà tham nhập.

Bởi đã từng trải qua, cho nên Nguyễn Oa biết, loại tổn thương này có biết bao nhiêu sỉ nhục cùng đau đớn. Cũng bởi vì như thế, hắn càng thêm oán hận nam nhân đang nằm trước mắt này.

Dưới tác dụng của dược vật, Nguyễn Oa cảm giác được hậu đình của Bách Khiếu Thanh dần dần khuếch trương hơn, thế là lấy ra một ngọc thể kích thước trung bình, thay cho ngón tay, một tắc lại một tắc đẩy vào đến tận gốc mới thôi.

Địa phương kia của Nguyên Vị lớn kinh người, nếu không chuẩn bị kỹ càng, song phương đều không dễ chịu gì. Không biết tối hôm qua, Nguyên Vị là làm sao mà làm được, mà Bách Khiếu Thanh lại là thế nào mà tiếp nhận.

Bách Khiếu Thanh bị dị vật lạnh lẽo sáp nhập vào hậu đình, gợi lại đêm qua Nguyên Vị hết làm nhục lại là làm nhục, giữa cơn hôn mê, yết hầu bắt đầu tê tê rung động, trên trán gân xanh nổi đầy, hai tay theo bản năng mà quờ quạng vào giữa không trung.

Nguyễn Oa hoàn thành nhiệm vụ, lại thấy y tỉnh, liền rút tay ra, ngồi thẳng người nhìn y.

Bách Khiếu Thanh một thân mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch mở hai mắt. Thấy Nguyễn Oa ở đối diện, mấp máy đôi môi sưng đỏ do bị cắn gặm mà thành, cái gì cũng không nói thành lời.

“Không tưởng tượng được, ngươi cũng có ngày hôm nay.”

Nguyễn Oa hướng y cười lạnh, nhìn bộ dáng Bách Khiếu Thanh hiện tại, không biết tại sao còn có khoái ý không nói nên lời.

Ngày xưa, Bách Khiếu Thanh ở trên tầng mây, được mọi người nâng niu cung kính; hắn lại giống như một đồng bần lầy, ai nấy đều coi thường hắn, chà đạp lên hắn.

Đều là người giống nhau, sao chỉ có vẻ vụn vặt một Bách Khiếu Thanh được thăng chức nhanh đến vậy?

Nếu chỉ như vậy, ừ thôi cũng được.

Nhưng luôn là Nguyễn Oa bất hạnh, mà phần lớn là do chính Bách Khiếu Thanh ban tặng; luôn là trong chuỗi ngày nhơ nhớp, Bách Khiếu Thanh còn tự cho rằng vẫn còn tồn tại một tình bạn, thường giống như mèo khóc chuột mà đến xem hắn, khuyên hắn.

Rồi sau tất cả, Bách Khiếu Thanh không thể lý khai được nường nường và điện hạ của y.

Hai người kia, chính là hai tôn thần trong lòng y.

Nguyễn Oa mà y coi trọng bất quá chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi. Nhiều nhất cũng chỉ là chút tình cảm áy náy khi còn thơ ấu.

Người này, người này... Thật sự là đáng giận!

Nguyễn Oa cảm thấy được một cỗ hỏa nhiệt cuộn cuộn trong ngực, không thể phát tiết ra được. Nhưng khi nhìn đến những vết thương trên người Bách Khiếu Thanh, thật sự là không kìm nén thêm nữa, ngón tay liền vôn về hai tiểu nhũ trước ngực, móng tay dài còn không ngừng vừa cào vừa ngất.

Bách Khiếu Thanh cúi đầu kêu lên một tiếng đau đớn, đáy mắt phiếm thượng tầng nước mỏng, vừa sợ vừa đau nhìn Nguyễn Oa.

Đợi Nguyễn Oa buông tay ra, chỉ thấy hai khóa nhũ kia đã đứng thẳng, hai hạt nhỏ biến thành đỏ tươi, trên đỉnh còn chảy ra tơ máu.

Nguyễn Oa nheo mắt lại, như bị mê hoặc mà cúi đầu xuống, ngậm một bên nhũ tiêm trước ngực y, dùng đầu lưỡi liếm đi tơ máu.

Hắn từ một cái nội thị nho nhỏ, hiện giờ lên được đến vị trí này, trước sau đều làm việc kín đáo cẩn thận, không dám có nửa điểm khinh suất lơ là. Hắn rõ ràng biết Bách Khiếu Thanh là người mà Nguyên Vị nhớ thương nhiều năm, áy vậy mà vẫn là nhện không được lại làm thế này.

... Dù sao, nơi này cũng chỉ có hai người bọn họ, Bách Khiếu Thanh tuyệt đối không có khả năng nói ra.

Nghĩ đến đây, hắn lại đổi sang bên kia, mút mát một nhũ tiêm đầy tơ máu khác.

Cho dù Nguyễn Oa năm mươi tuổi ấy đã mất đi đặc thù của nam nhân, nhưng khi làm chuyện này với Bách Khiếu Thanh, háng bộ của hắn bắt đầu nhiệt trường, ngứa ngáy tê dại.

Đó là cảm giác hắn chưa bao giờ trải qua. Hắn vì phát hiện mới này mà hưng phấn đến loạn nhịp.

“Không, không...”

Khóe mắt Bách Khiếu Thanh chậm rãi trào ra nước mắt, vươn đôi tay hư nhược vô lực, đẩy đầu Nguyễn Oa đang phủ trước ngực mình, nhưng cuối cùng cũng không làm xê dịch được chút nào.

Từ tướng quân biến thành tù nhân, vốn là chuyện đã dự liệu được. Nhưng trong một đêm này, Nguyên Vị mà chính mình một lòng bảo hộ, cùng với người bạn tốt trước kia đều dùng phương thức này mà lãng nhục y, y không thể chịu đựng được.

Phàm là nam nhân, đều không thể chịu được.

“Giết ta... Làm ơn... Xin người nể tình trước đây...”

Bách Khiếu Thanh khàn giọng khóc lớn, cầu xin Nguyễn Oa.

Nguyễn Oa ngẩng đầu, nhìn đến khóe mắt đầy nước mắt, vươn tay thay y lau, cười nói “Kia... không được. Nếu người chết, hoàng thượng sẽ bắt ta đền mạng. Ta đến được vị trí này không hề dễ dàng, còn không muốn chết sớm như thế đâu.”

Bách Khiếu Thanh im lặng một lát, khẽ gật gật đầu “Người hận ta... Hắn là vậy rồi... Người yên tâm, ta sẽ không liên lụy đến người.”

Nói xong, tuyệt vọng mà khép hai mắt lại.

Nguyễn Oa thấy y như vậy, trong lòng phát lạnh, tựa hồ có thể hiểu được. Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa có thanh âm của cung nhân kéo dài thật dài “Hoàng thượng giá lâm!”

Nguyễn Oa không kịp nghĩ nhiều, vội vàng đứng dậy đi đến trước cửa, vén vạt áo, quỳ xuống tiếp giá.

Nguyên Vị đã cải triều phục, thay một thân trường sam bằng gấm trắng, thần thái sáng láng. Hắn vừa vào cửa, liền đi qua chỗ Bách Khiếu Thanh, cười nói “Người hắn, có xử lý qua chưa?”

“Bẩm hoàng thượng, miệng vết thương và gãy chân đều đã ổn thỏa... Trong hậu đình chứa ngọc thể, tùy thời đều có thể dùng.” Nguyễn Oa vừa quỳ vừa trả lời, cảm thấy được cổ họng cay cay.

“Tốt lắm, người lui xuống đi.”

Nguyên Vị không thèm nhìn tới Nguyễn Oa, chỉ đưa tay kéo ôm Bách Khiếu Thanh trên cẩm tháp.

Nguyễn Oa đứng lên, đưa mắt nhìn phía trước rồi lui ra ngoài cửa lớn, đem đại môn cẩn thận đóng lại.

Trong nháy mắt khép cửa, hắn nghe được thanh âm Nguyên Vị hôn môi Bách Khiếu Thanh, cùng với đó là tiếng giấy giụa yếu ớt.

Nguyễn Oa đứng ngoài cửa, trong lòng một trận chua xót, bỗng nhiên nghe thấy Nguyên Vị bên trong gào lớn, tiếp theo chỉ thấy Nguyên Vị từ tấm cung đẩy cửa lao đảo chạy ra.

“Mau! Mau gọi ngự y!!!” Nguyên Vị thần sắc kinh hoàng bắt lấy áo của Nguyễn Oa, cả người đều phát run, nói năng lộn xộn “Y sẽ chết... Không! Trẫm tuyệt đối không cho y chết!! Mau gọi ngự y!!!”

Trên xiêm y bằng gấm trắng của Nguyên Vị, trước ngực là mảng máu lớn còn đỏ tươi bị phun tung tóe, nhìn cực kỳ ghê người. Đôi tay hắn bắt lấy áo Nguyễn Oa cũng nhuộm đầy máu tươi.

Phía dưới đã có một tiểu thái giám lạnh lợi vội vàng chạy khỏi Võ Dao cung, đi tìm ngự y.

Nguyễn Oa khom người, đỡ Nguyên Vị còn đang không ngừng run rẩy, cùng hắn lần thứ hai đi vào tấm cung.

Bách Khiếu Thanh miệng bị nhét một chiếc khăn bạch quỳên, nghiêng nghiêng tựa vào đầu long sàng, đôi mắt khép chặt, đầu nghiêng mềm về một bên.

Máu không ngừng từ khóe miệng y uốn lượn chảy xuống, khăn bạch quỳên cũng bị máu nhuộm thành đỏ hồng.

[1] Si hình: Hình phạt quất đánh bằng roi.

[2] Lập trảm vô sắc: Lập tức chém không cần sắc chỉ.

[3] Thương cực quỳên cực: nôm na là bị thương, mệt mỏi đau đớn vô cùng.

[4] Chiết tử: Sô xếp, sô con, là cái quỳên anh đang phê đó.

[5] Ngọc quân: Ông đừng bút bằng ngọc =,=.

[6] Cẩm tháp: Cẩm = gấm; tháp = sạp, giường nhỏ.

Lời tác giả:

Tổng hợp lại ý kiến một chút... Ừa, vừa X vừa chạy thật tốt, có thể đồng thời thỏa mãn yêu cầu của mọi người... muahahaha~~~

Đúng rồi, ở chương này đính kèm một chút liệt kê tuổi tác cho Phản tướng . Tôi lần trước tính sai rồi, thật có lỗi... Kỳ thật cho dù vẫn X đến lúc thức chạy trốn, cũng không đến bốn năm như vậy đâu, hai năm rưỡi mà thôi.

Niên biểu đây:

Kiến Thuần năm thứ nhất:

Thanh đại thúc 8 tuổi, vừa vào cung, gặp Khương quý phi, trở thành bồi đọc bên người Nguyên Vị.

Vị vô lương lúc này mới sinh, còn đang bò bò.

Kiến Thuần năm thứ tám:

Thanh đại thúc 16 tuổi, xông pha chiến trường giải vây cứu thành, áp chế sĩ khí của chúng tướng Kim Ma.

Vị vô lương 8 tuổi, bắt đầu bắt đầu xuất hiện dấu hiệu đoạn tụ (*yêu nam nhưn í a*).

Kiến Thuần năm thứ mười, đầu hạ:

Thanh đại thúc 18 tuổi, vì lời đồn không ngừng của các quan thần mà phải trở về, giữ chức Giám sát sử nhưng sau sự cố lại đến trấn ở Bạch Hổ môn.

Vị vô lương 10 tuổi, bắt gặp Thanh đại thúc chặt đầu để hậu, phản quốc. Nhờ ủng hộ lên làm tân đế, bắt đầu giai đoạn nhân sinh thống khổ nhất.

Thành Phục năm thứ sáu, thu:

Thanh đại thúc 24 tuổi, danh xưng là Ứng Dương tướng quân. Giang Nam của Thiên Triều và Kim Ma tình hình khá ổn định.

Vị vô lương 16 tuổi, cùng Nguyễn Oa theo đoàn tiến cống sang Kim Ma, xuất hiện ở Hạnh Hoa lâu.

Thành Phục năm thứ tám:

Vị vô lương lập hậu.

Thành Phục năm thứ mười, thu:

Thanh đại thúc 28 tuổi, dẫn quân lui về Lục Dã thành, làm nội gián gây suy yếu thế lực Kim Ma.

Vị vô lương 20 tuổi, dẫn quân tiến đánh Kim Ma, thu phục hoàng thành.

Thành Phục năm thứ mười một, đầu hạ:

Thanh đại thúc 29 tuổi, bị Vị vô lương lấy dân chúng ra uy hiếp, cưỡng chế mang về Thiên Triều bắt đầu lăng nhục.

Vị vô lương 21 tuổi, mang dân chúng đe dọa Thanh đại thúc, bắt đầu tra tấn hãm.

Thành Phục nửa sau năm thứ mười bốn:

Thanh đại thúc 32 tuổi, bị dân chúng trong thôn Tá Giáp phát hiện thân phận, đánh gãy tay gãy chân rồi bị Vị vô lương mang đi.

Vị vô lương 24 tuổi, biết được Thanh đại thúc trốn đi, dẫn người truy tìm lần thứ hai SM Thanh đại thúc (chữ SM này của tác giả a~).

8. Chương 5-2: Hạ

Hỏa tốc triệu hơn mười ngự y, đều nói mạch máu lưỡi đã bị cắn đứt, chảy máu quá nhiều, tuy chưa chết người nhưng vẫn còn rất nguy kịch.

Nguyên Vị hỗn hển, tàn nhẫn mà lớn tiếng với đám ngự y nếu y chết, bọn họ cùng gia quyến đừng mong sống sót.

Những lời này không phải chỉ là nói suông. Nguyên Vị thật sự điều binh, đem già trẻ lớn bé một nhà ngự y

giam lại.

Chỉ cần Bách Khiếu Thanh vừa chết, tất cả những người này cũng sẽ rơi đầu xuống đất.

Các ngự y không còn cách nào, chỉ có thể dốc toàn bộ bản lĩnh, nỗ lực tìm mọi được liệu trân quý, điều phối được vật, cứu mạng Bách Khiếu Thanh trở về.

Năm ngày năm đêm, Nguyên Vị vẫn canh giữ bên cạnh Bách Khiếu Thanh, một tắc cũng không rời, ngay cả chiết tử cũng đều ở bên cạnh y phê duyệt, lâm triều tuyệt nhiên không đi.

Thấy tình hình Bách Khiếu Thanh đã ổn định phần nào, lâm triều cũng không thể bỏ thêm được nữa, Nguyên Vị vẻ mặt đầy mệt mỏi, liền bắt đầu xuất hiện tại triều đường.

Chuyện Bách Khiếu Thanh gặp nạn lớn như vậy, lại thêm Nguyên Vị vốn luôn luôn cần chính, cư nhiên năm ngày không vào triều. Cứ việc phong tỏa tin tức, nhưng trọng thần trong triều, tỷ như Lăng Trục Lưu đều hiểu rõ.

Nguyên Vị ngồi trên long ỷ thượng, một bên nghe các đại thần bẩm báo chính sự trọng đại trong năm ngày vừa qua, một bên chờ người khơi mào chuyện Bách Khiếu Thanh.

Kết quả cuối cùng, rốt cuộc không ai dám trực tiếp tham tấu.

Tuy nhiên, lại được chính Lăng Trục Lưu mờ mịt nhắc tới —

Lúc này đây, tinh thần dân chúng hoàng thành đầy xúc động phần nộ, thi thoảng còn tụ lại, yêu cầu hình bộ mau chóng cân nhắc mức phạt xử tử cho quốc tặc Bách Khiếu Thanh.

Ngẫm lại, loại chuyện này nháo đến tận triều đình, quân thần phải nên xử trí để tránh dị nghị.

Xem ra Lăng Trục Lưu cứ việc biết, với ngoại giới cứ việc phong tỏa tin tức nhưng rốt cuộc vẫn rất bận tâm đến thể diện của triều đình.

Nếu như vậy, Nguyên Vị cũng không thể không cho hân một viên thuốc an thần.

Cho nên, Nguyên Vị đầu vào đấy xử lý xong mọi tham bẩm của các vị đại thần, bỏ lại một câu “Quốc tặc tội không thể xá, trẫm sẽ cho bàn dân thiên hạ một cái công đạo.”

Nói xong, liền bãi triều rời đi.

Sau khi hạ triều, Nguyên Vị nhanh chóng hạ lệnh vài người, nâng Minh Hoàng nhuyển kiệu, thẳng đến Ngâm Phương cung – Tiễn Phong viện.

Nơi đó là nơi có Bách Khiếu Thanh.

Mười một năm trước, Bách Khiếu Thanh, Nguyên Vị cùng với mẫu hậu của Nguyên Vị, đều ở nơi đó.

Sau khi phục quốc quay về kinh, toàn bộ Ngâm Phương cung liền thành một khoảng không, không an bài bất kỳ phi tần nào vào ở, Nguyên Vị tựa hồ cố tình trong lúc vô tình, giữ lại một hồi ức, một phần kỷ niệm ngày nào.

Mấy ngày nay Bách Khiếu Thanh giầy giũa giữa lưỡng tuyến sinh tử, cần một nơi yên tĩnh để dồn toàn lực trị liệu tinh dưỡng, Nguyên Vị ngay lập tức liền nghĩ tới Ngâm Phương cung.

Thời điểm đến Tiễn Phong viện, Nguyên Vị xuống kiệu, đi bộ vào.

Ngày trước, hần thường cùng Bách Khiếu Thanh ngồi trên bàn ghế đá vẫn còn đặt ngoài sân kia mà đầu gối, nhưng giờ nó đã không còn sáng loáng sạch tươm như năm đó nữa rồi, còn dần dần bị rêu bao phủ.

Nguyên Vị thấy trong lòng có chút chua xót, vội vàng quay mặt đi, mại khai bộ tử[1], một đường đi thẳng vào tẩm gian.

Ngay cửa tẩm gian, một dược lô đang âm ỉ sắc những dược liệu quý hiếm, một cỗ dược hương khí ngay lập tức xộc vào khoang mũi.

Cửa mở ra, Nguyên Vị đi vào, thấy một lão ngự y ngồi trên ghế bọc gấm, canh giữ ở đầu giường Bách Khiếu Thanh, nhẹ giọng hỏi “Y thế nào rồi? Tình hình có xấu lắm không?”

Lão ngự y vội vàng đứng dậy, hướng Nguyên Vị xoay người trả lời “Hiện tại vẫn còn hôn mê, nhưng cũng đã không còn gì đáng lo ngại... Chỉ là có một chút, thần không biết có nên nói hay không?”

“Nói đi.”

Nguyên Vị vén sa trường che giường lên, nhìn Bách Khiếu Thanh nằm trên sàng đan lục sắc bằng gấm, mắt nhắm nghiền, hai má lõm thật sâu, sắc mặt tái nhợt, vồng mắt lõm sâu thâm quầng, mái tóc dài đen như đàn mộc xoa tung trên gối.

Màu da Bách Khiếu Thanh vốn là màu thiên mạch khỏe mạnh, nhưng vì mất máu quá nhiều, hai cánh tay

khô gầy lộ ra ngoài, nhưng lại cũng cùng sắc mặt giống nhau, trắng bệch bột bột.

Nếu không nói tránh, bộ dáng y lúc này quả thực như người đã chết.

Lão ngự y bộ dạng phục tùng thu hồi ánh mắt, chậm rãi mở miệng “Người một khi một lòng muốn chết, mặc cho ai cũng không ngăn cản được... Lời nói bất hảo, nhưng may mắn cứu được một lần, không cứu được lần thứ hai. Nếu cứ như vậy cũng không phải là biện pháp.”

“Nga, vậy theo ý kiến của người thì sao?” Nguyên Vị nhướn mi, xoay người lại nhìn ngự y.

“Thần có bí được, danh thất tâm tán. Người nào sau khi ăn được sẽ quên mất bản thân trước kia.” Lão ngự y lau mồ hôi “Nếu bệ hạ đồng ý, thần sẽ cho hẩn dùng...”

“Được kia... Có thương thân không?” Nguyên Vị có chút do dự “Nếu là hổ lang chi được, thân mình y sẽ không chịu được.”

“Bệ hạ yên tâm, hẩn uống thuốc này, nếu có chuyện gì xảy ra, bệ hạ cứ việc đổi thần tru di cứu tộc.”

“... Được, như vậy việc này giao cho người.”

Nguyên Vị sau khi lưỡng lự một lát, cuối cùng quyết định.

Mấy ngày nay, hẩn đối mặt với Bách Khiếu Thanh gần như sắp chết, hoảng sợ vô cùng, có đôi khi còn xem xét lại.

Hẩn hận Bách Khiếu Thanh như vậy, tại sao khi đối mặt với tử vong của y, lại sợ hãi khổ sở như vậy?

Không, tuyệt đối không phải vì dư tình quá khứ. Y chặt đầu phụ hoàng mẫu hậu, là tội nhân phản bội cả Thiên Triều, hẩn sao có thể còn có dư tình như vậy?

Là dục vọng, chính là vì chính mình đối với thân thể Bách Khiếu Thanh còn có dục vọng.

Cho nên, làm cho Bách Khiếu Thanh quên mất bản thân trước kia, vĩnh viễn mê mê tỉnh tỉnh mà sống... cũng tốt.

Nguyên Vị canh giữ bên giường, ngồi hơn nửa canh giờ, nhìn Bách Khiếu Thanh vẫn bất tỉnh, có việc lại phải rời đi.

Ngự y sau khi cung tiễn Nguyên Vị xong, cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Phía sau, trong sa trường, truyền đến thanh âm mỏng manh khàn khàn “Chu ngự y...”

“Vâng, Bách đại nhân.” Chu ngự y đi vào giường, vén sa trường “Ngài đừng nói gì hết, thân mình quan trọng hơn.”

Bách Khiếu Thanh mở to mắt nhìn hắn, dung nhan gầy guộc tái nhợt, ánh mắt lại trong suốt sáng ngời.

“... Không có loại dược này, ngài yên tâm. Đây là kế sách tạm ứng của Lăng thừa tướng thôi.” Ngự y thở thật dài “Ngài tạm thời phối hợp, đừng nghĩ tự tử nữa... Nếu không, trong cung từ trên xuống dưới lại loạn ngất trời, nói không chừng còn chết một nhóm người.”

Bách Khiếu Thanh cố sức gật đầu, nhắm mắt lại.

Nguyên Vị hận y, hẳn là vậy rồi... Nhưng không tưởng tượng được Nguyên Vị sẽ làm chuyện này với mình, hơn nữa còn năm lần bảy lượt bức bách dây dưa.

Thậm chí đem chính mình bức tới mức không thể không dùng phương pháp tự sát đầy nông nổi này.

Có lẽ phải như Lăng Trục Lưu nói, giả vờ si điên ngây ngốc, mới có thể tránh được.

Trong cuộc đời y, nếu có yêu một người, thì người đó chính là mẫu thân của Nguyên Vị. Năm đó, khi chính tay mình phải chém đầu của nàng, tâm cũng như tro tàn.

Cứ việc không muốn chết, nhưng sống, cũng gần như chỉ vì thành toàn nguyện vọng của nàng mà thôi.

Nương nương không có sai, nàng đến chết đều không có sai.

Chỉ cần y sống, chính là chương ngại trên con đường trở thành minh quân của Nguyên Vị.

Tội danh hành thích vua, phản quốc đã vô cùng xác thực, Nguyên Vị còn không hạ thủ được mà giết y. Nếu y thật sự dựng thân cầm quyền, thực dễ dàng quyền khuynh triều dã[2], dưới một người trên vạn người.

Đối với quốc gia, có một nhân vật như vậy tồn tại, không thể nghi ngờ là hung hiểm vạn phần.

Cho dù hiện tại y trung tâm xích đảm[3], nhưng hai mươi năm sau, ba mươi năm sau thì thế nào? Tại nơi đây hiển hách nhưng nguy cơ tứ phía như vậy, ai có thể cam đoan sẽ an vu hiện trạng[4], không kết bè kết phái, không sinh dã tâm tham vọng lớn hơn?

Chính y, cũng không thể cam đoan.

Gần ba mươi năm, đã có chút thấu hiểu, y rất rõ ràng.

Con người khi còn sống, luôn luôn mê mẩn cố chấp một cá nhân hay một điều gì đó.

Khương hoàng hậu lợi dụng y si mê, khiến y vì Nguyên Vị và Thiên Triều bán mạng.

Nguyên Vị đối với y si mê cố chấp là điều ngoài ý liệu của nàng. Cho nên, sau khi nàng không thể lợi dụng y, liền hi sinh y.

Mà chấp nhất của y, đã như gương vỡ khó lành, cho nên chỉ biết hứng chịu.

Giữa đêm khuya tịch mịch, y vẫn thường nhớ lại tám tuổi ở ven hồ băng năm ấy, nàng lúm đồng tiền như hoa, trong trẻo rạng ngời, vạt áo tung bay tựa hồ điệp.

Y vẫn yêu nàng, cho dù nàng đã chết, cũng vẫn là vị thần duy nhất trong lòng y.

Hết thấy đều là mệnh, nửa điểm không thể né tránh.

[1] Mạo khai bộ tử: Bước đi ấy ạ .=

[2] Quyền khuynh triều dã: Kẻ có quyền lực thao túng cả triều đình.

[3] Trung tâm xích đảm: Can đảm táo bạo, một lòng trung thành; cùng với Hạo nhiên chính khí, Kiên nhẫn bất đạt và Vô tư vô ngã là bốn phẩm chất của một quân thần.

[4] An vu hiện trạng: An nhàn, hài lòng với cuộc sống hiện tại.

9. Chương 6-1: Thượng

Cỏ dại là loài có sức sống mạnh mẽ kiên cường, không giống như danh quý hoa mộc được tỉ mỉ chăm chút, chỉ cần có nắng, có hơi nước, thậm chí ở giữa kẽ nứt của khe đá, đều có thể mọc lên xanh tốt.

Từ khi còn nhỏ, Bách Khiếu Thanh đã giống như cỏ dại sinh tồn ở khe đá, sức sống và ý chí so với bao người mạnh mẽ kiên cường hơn nhiều lắm.

Sau hơn một tháng, thân thể y dần chuyển biến tốt đẹp. Trừ bỏ những vết sẹo nhọt nhọt nhỏ vụn khắp người và gãy chân chưa lành, còn lại đã khôi phục gần như nguyên vẹn.

Trong hơn một tháng này, Nguyên Vị hoàn toàn ở lại trông giữ Bách Khiếu Thanh.

Có lẽ vì tác dụng của vi thất tâm tán, y càng ngày càng... trở nên si ngốc, nói với y cái gì y cũng nhớ không rõ, đến cả nửa ngày mới phản ứng lại.

Nguyên Vị đối với chuyện y như thế, vừa cảm thấy an tâm, nhưng đồng thời cũng ảm ảm buồn bực.

Thời gian này, làn sóng nhân dân kêu đòi trừng trị quốc tặc ngày càng dâng cao.

Này một toan nho tú tài có chút tên tuổi, cũng hơi hơi nổi danh, thật lòng cảm phần liên liên hợp chấp bút dâng “Vạn nhân thư” thỉnh nguyện lên triều đình.

Nguyên Vị kéo dài tới hiện tại đã là cực hạn. Hắn không thể không cho dân chúng một cái thuyết pháp.

Đối với chuyện này, Nguyên Vị cố ý gọi hình bộ thượng thư tới, hỏi hắn có biện pháp gì có thể miễn cho Bách Khiếu Thanh tội chết hay không.

Hình bộ thượng thư tuy có chút kinh ngạc, nhưng hoàng đế đã hỏi ý kiến, trong đầu không thể không lục lại hình bộ.

Phạm hành thích vua là trọng tội, theo lý mà nói sẽ không thể miễn tử.

Nhưng dựa theo luật lệ Thiên Triều, vẫn có hai loại lựa chọn để được miễn tử.

Thứ nhất, chính là tru di cửu tộc, cung hình đại tử[1].

Bách Khiếu Thanh xuất thân cô nhi, không có thân nhân chín tộc, nói cách khác, chỉ cần y chịu nhận cung hình này là có thể thoát khỏi tội chết.

Nguyên Vị khi nghe đến đó, nét mặt sa sầm, rõ ràng khó coi.

Thế là, hình bộ thượng thư không dám nhắc lại, nói tiếp loại thứ hai.

Thứ hai, vẫn là tru di cửu tộc, nhưng có thể đóng dấu, biếm thành nô lệ chẳng khác nào trâu ngựa gia súc.

Người Thiên Triều chia làm ba đẳng.

Nhất đẳng là hoàng tộc, nhị đẳng là quan lại, tam đẳng là bình dân.

Trong đó phạm vi bình dân rất rộng, có thể là thương nhân, là đủ mọi loại nghề nghiệp, thậm chí là con hát, kỹ nữ Cầu Lan viện... đều gọi chung là bình dân.

Nô lệ, lại không vào bất cứ nhóm nào, bị đối xử như súc vật, mặc cho chủ nhân mua bán sử dụng, thậm chí chỉ cần một cái mất hứng, chặt tay chặt chân, hành hạ đến chết để tìm niềm vui cũng là chuyện bình thường.

Nhà phú hào quyền thế, trong nhà nếu có người chết, có trăm nô lệ chôn cùng, sẽ khoa trương hiển hách vô cùng.

Nếu người bên ngoài giết phải nô lệ, bắt quá chỉ như trâu ngựa mà trả giá bồi thường thôi.

Hơn nữa, ngay cả khi nô lệ có con nhỏ thì đời đời chúng vẫn vĩnh viễn là nô lệ, như rót xuống và gắn liền với địa ngục, mãi mãi không được siêu sinh.

Phương pháp miễn tử thứ hai này, khuất nhục và tàn nhẫn đến cực hạn, hơn nữa là chuyên biệt nhằm vào trọng phạm xuất thân hiển quý, cho nên nếu có người nào phạm vào tử tội, thường thường tình nguyện lựa chọn tử hình cũng không cam nguyện chịu loại hình phạt này.

“Vây, đóng dấu cho hẩn đi.” Nguyên Vị nghe hình bộ thượng thư bẩm báo xong, nhẹ nhàng phát tay “Việc này cũng không thể chần chờ thêm được nữa, mấy ngày tới, thông báo cho đông đảo dân chúng đến xem, thanh thế lớn một chút, làm cho cả hoàng thành, không, cả Thiên Triều đều biết... Còn nữa, trẫm muốn tự tay động thủ.”

Một khi đóng dấu lên người, sẽ không có cách nào tiêu trừ. Nguyên Vị hi vọng, người lưu lại ấn kí vĩnh hằng trên cơ thể Bách Khiếu Thanh, chính là mình.

“Vâng.” Hình bộ thượng thư đáp.

Trong lòng, đã bắt đầu tính toán làm sao an bài chuyện này mới có thể khiến Thánh thượng cùng với dân chúng trong thiên hạ vừa lòng.

Thành Phục năm thứ mười một, thu, trong ngoài hoàng thành đều đại trương cáo thị, tuyên bố hoàng hậu hạ sinh long thai, nhưng hoàng tử không may đã chết non, hơn nữa quốc tặc Bách Khiếu Thanh tội ác ngập trời, vạn lần chết không đền hết tội, vì thế, lấy đóng dấu thay tử hình, vĩnh viễn nô dịch như trâu ngựa.

Ngày đó sau ba hôm hoàng băng dán thông cáo, dân chúng đứng ngoài pháp trường đông nghìn nghịt. Không chỉ có dân chúng trong kinh thành, ngay cả trăm họ ngoại thành, chỉ cần có điều kiện cũng đều tới xem.

Nguyên Vị điều năm nghìn cấm vệ binh, phân thành ba tầng vây quanh bên ngoài, đề phòng dân chúng phần nộ ào vào bên trong.

Chân Bách Khiếu Thanh còn cùm cặp bản[2], không có cách nào đứng thẳng hay quỳ xuống, chỉ có thể chịu đựng sức nặng của gông xiềng, cứ như vậy bị hai binh sĩ kéo lê đến giữa pháp trường, xé áo y ra, đè y nằm sấp trên hình đài, lưng hướng lên trời.

Gió thu lạnh lẽo, dưới ngàn vạn ánh mắt oán hận khinh thường đang chăm chú nhìn mình, Bách Khiếu Thanh toàn thân đều hơi hơi run sợ.

Từ nay về sau, y cứ việc còn sống, nhưng trong mắt mọi người, y chỉ là một kẻ đã chết.

Không, thậm chí y không thể nói, nhưng y vẫn muốn là chính mình!

Y sợ hãi, y mờ mịt bàng hoàng, phảng phất như rơi vào vực sâu vô đáy. Hóa ra, y không thể kiên cường như mình đã nghĩ.

Nhưng cho dù là như thế, y vẫn không muốn hi sinh tôn nghiêm, vẫn muốn được bảo hộ người đó.

Thế nhưng hiện tại muốn quay đầu lại, đã không thể nữa rồi.

Việc đã đến nước này, hai người Lăng Trục Lưu và Giản Tùng, sẽ không cho phép y quay đầu lại. Hơn nữa vì tương lai của Nguyên Vị và Thiên Triều, còn có di mệnh của nường nường... tất cả giống như gông xiềng chồng chất vây lấy y, khiến y không thể động đậy, chỉ có thể tùy ý vận mệnh xâm lược.

Bên cạnh hình đài, một lò than cháy đỏ rực, bên trên còn có cả một khối sắt nung.

Bách Khiếu Thanh úp sấp giữa pháp trường khoảng một canh giờ. Trong thời gian đó, đủ mọi loại đồ vật dơ bẩn vẫn không ngừng từ giữa đám dân chúng ném mạnh lại đây.

Cũng may khoảng cách khá xa, cấm vệ binh cũng quản chế nghiêm, nên mới không làm ra thương tổn gì.

Nhưng quần được điều này, lại không quần được tiếng mắng như tát nước của dân chúng. Những lời này, so với khả năng tưởng tượng của Bách Khiếu Thanh còn ác độc chua ngoa nhiều lắm, giống như mũi dao sắc bén liên tiếp đâm vào lòng.

Sau khi thưởng thức dân chúng tận tình bày tỏ cảm xúc xong, Nguyên Vị thẳng người, mang theo tươi cười đi vào pháp trường, đến bên cạnh Bách Khiếu Thanh, vươn bàn tay đã mang bao tay da, cầm lấy chuỗi gỗ của lạc thiết rút lạc thiết ra khỏi chậu than.

Lạc thiết là cục sắt ở trên đó =.=

Cả khối sắt nung đã đỏ hồng.

Bách Khiếu Thanh mặc dù cả người gồng cùm trùng trùng, hai chân lại không thể hành tẩu nhưng dù sao cũng từng là một danh tướng, để phòng ngừa y gãy giữa vùng vẫy làm hoàng thượng bị thương, xung quanh là bốn đại hãn thân thể khỏe mạnh, đè chặt tứ chi y lại.

Nguyên Vị đem khối sắt nung đã đỏ hồng đến vai trai Bách Khiếu Thanh, hung hăng ấn hạ, bốn phía nhất thời lặng ngắt như tờ.

Một tiếng kêu thảm thiết thật dài, cùng với tiếng xèo xèo do da thịt bị nướng cháy, từ giữa pháp trường vang lên.

Chung quanh sau một khoảng im lặng thật lâu, liền vỗ tay reo vang đến ngập trời.

Chờ khối sắt trên da thịt Bách Khiếu Thanh dần dần đen lại, Nguyên Vị mới rút ra quãng sang một bên, đi đến trước mặt Bách Khiếu Thanh, túm lấy tóc của y, nhìn vào gương mặt ấy.

Bách Khiếu Thanh tuy rằng đau đớn cực điểm, cả đầu cả người ướt sũng mồ hôi lạnh, nhưng chưa ngắt, chỉ là thần trí cùng tâm mắt đều trở nên không rõ ràng, mịt mờ cùng Nguyên Vị nhìn nhau.

Nguyên Vị cởi bao tay, dùng đầu ngón tay sượt qua mặt y một chút, khóe môi nổi lên tươi cười khoái ý.

Dấu vết kia thoát nhìn cháy đen một mảng, xem không ra hình dạng gì. Đợi cho miệng vết thương lành lại, sẽ thấy rõ ấn ngũ trảo phi long phi thường sống động.

Khắp thiên hạ, đó là dấu ấn độc nhất vô nhị, là dấu ấn chỉ có Nguyên Vị mới được sử dụng.

Từ nay về sau, Bách Khiếu Thanh thật sự đã trở thành nô lệ của hắn, sẽ không bao giờ... rời xa hắn nữa.

Cảnh tượng về mùa đông mười một năm trước, hắn cô đơn bất lực ngồi trên tuyết, nhìn Bách Khiếu Thanh phóng ngựa đi xa, sẽ không bao giờ còn tái diễn.

Hai tháng sau màn lạc hình[3], mùa thu đã trôi qua, mùa đông lại kéo đến.

Bách Khiếu Thanh càng ngày càng ngây dại, dần dần ngay cả nói cũng không lên tiếng.

Nguyên Vị thế nhưng vẫn không ghét bỏ, vẫn để y ở lại Tiễn Phong viện trong Ngâm Phương cung, mỗi ngày đều đến nhìn y.

Lúc này, tinh thần của Bách Khiếu Thanh tuy rằng đã muốn hỏng mất, nhưng thân thể đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Xương đùi đã hoàn toàn lành lại, cũng đã đi lại được, những vết sẹo nhỏ vụn khắp người cũng nhờ thuốc bôi sang quý bí chế trong cung, mỗi ngày sau khi tắm rửa đều xoa bóp cẩn thận, bây giờ nhìn không ra đến nửa phần, thậm chí ngay cả sờ lên cũng chỉ cảm thấy nhẵn nhụi mềm mướt như lụa.

Nguyên Vị ôn tồn săn sóc y rất nhiều, cả phương diện kia cũng không quá mức cưỡng cầu, hơn nữa còn để ý đến cảm nhận của y, phần lớn thời gian, do nhìn y cố sức gắng gượng nên gần như lấy tay thay thế. Hơn hai tháng, hai người chỉ chân chính làm vài lần, số còn lại là đến bằng tay.

Đầu đông vừa đến, trong phòng ngủ ở Tiễn Phong viện đã sớm đặt noãn lô, trải thêm nệm dày chăn ấm. Dù sao cũng là nơi hoàng đế thường xuyên giá lâm, nhóm cung nhân ai dám chậm trễ.

Lâm triều xong, xử lý hết chính vụ, cơ hồ thói quen của Nguyên Vị chính là đi tới Ngâm Phương cung – Tiễn Phong viện.

Hắn vừa mới vào sân, thái giám canh giữ ở cửa viện liền vội vàng ngân dài “Hoàng thượng giá lâm!”

Nguyên Vị không khỏi lắc đầu cười.

Tuy là lệ thường, nhưng người si si ngốc ngốc trong phòng kia, cho dù có nghe cũng không đứng lên tiếp giá.

Nội thị phòng thủ trong viện cũng nhanh chóng bước về phía trước, thay Nguyên Vị đẩy cửa phòng ngủ ra, dẫn hắn đi vào.

Bách Khiếu Thanh ngồi trên cấm tháp, bên chân là một ấm lô đồng. Y một thân trường bào mỏng màu lam, lưng quay về phía Nguyên Vị, tựa hồ đang nhìn ngoài cửa sổ.

Nguyên Vị phát tay cho lui mọi người trong phòng, đóng cửa lại, đi đến ngồi xuống bên cạnh rồi cầm lấy

tay y.

Bách Khiếu Thanh sợ hãi rút lui, nhưng cuối cùng vẫn để cho Nguyên Vị nắm tay.

Nguyên Vị mỉm cười, e là từ lần đó trong trí nhớ vẫn còn lưu lại một ít kí ức không tốt về mình “Tiềm Chi... Người như vậy, thật tốt biết bao. Cái gì cũng nghe theo trẫm, sẽ không bao giờ... rồi bỏ trẫm nữa.”

Đưa tay ôm lấy mặt Bách Khiếu Thanh, những ngón tay bạch ngọc thon dài lướt qua từng đường nét phong trần còn mang theo một chút tang thương, nhưng lại vẫn như cũ tuấn lãng của y.

“Lúc này đây, trẫm ở cùng với người, cũng đã suy nghĩ rất nhiều... Dù sao nơi này cũng không có ai, người nghe không hiểu, cũng không nói chuyện, trẫm vẫn sẽ lặng lẽ nói cho người nghe.” Nguyên Vị nhích lại gần hơn, ánh mắt si mê nhìn y chăm chú, thanh âm vẫn nhỏ nhẹ nhu hòa “Trẫm nghĩ rằng, trẫm luôn thích người... mãi mãi thích người. Cho nên, trẫm không muốn người chết, trẫm muốn người vĩnh viễn bồi bên cạnh trẫm.”

Nghe xong những lời này, trong con người của Bách Khiếu Thanh xẹt qua một tia kinh hoàng, lập tức thùy hạ mi mắt, che giấu cảm xúc lại.

“Ha ha... Trẫm cũng choáng váng như người vậy... Mà nói những lời này với người, cũng chẳng có ích gì... Người cái gì cũng đều không hiểu, cái gì cũng đều không biết.”

Nguyên Vị ôm mặt y, hôn lên đôi môi của y, đầu lưỡi tham nhập vào khoang miệng, khuấy đảo.

Y không phản kháng, cũng chẳng đón ý hòa theo, chỉ tiếp nhận.

Nguyên Vị một bên hôn, một bên đè y xuống cảm thác, cởi bỏ trường bào bào.

Bách Khiếu Thanh dưới lớp áo mỏng, cái gì cũng không có mặc.

Trong phòng ấm áp như xuân, hơn nữa nhóm cung nhân hầu hạ đều biết Nguyên Vị bất cứ lúc nào cũng có thể tới nơi này lâm hạnh y, cho nên chỉ để y mặc như vậy, cả mình lẫn ta đều thuận tiện.

“Tiềm Chi, trẫm có bí được dùng để giao hợp, người đã khỏe lên rồi, chúng ta thử xem đi... Yên tâm, một chút cũng không đau.”

Nguyên Vị ôn nhu mềm giọng, như dỗ dành tiểu hài tử, từ trong tay áo lấy ra một lọ nhỏ nhỏ bằng pha lê trong suốt, đựng đầy thuốc mỡ màu lục nhạt.

Nguyên Vị dùng đầu ngón tay quét một chút, hôn lên xương quai xanh Bách Khiếu Thanh, ngón tay tìm

được bí huyết, chậm rãi đưa vào trườ sấp.

Bách Khiếu Thanh cả người chấn động. Hắ bị Nguyên Vị ôn nhu mà tử mĩ hôn đến vong tình, trong ánh mắt lại dần dần hiện ra bi thương.

Hắ ở trong mắt mọi người, chỉ là một tính nô không có suy nghĩ, để vương tùy thời có thể lâm hạnh, cần bản chẳng xem hắ là người, hết thấy chăm sóc hắ, đều là vì Nguyên Vị mà thôi.

Nguyên Vị cũng vậy. Không một ai quan tâm đến cảm thụ cùng ý nghĩ của hắ.

Đúng vậy... Là do chính hắ buông bỏ mọi cảm thụ cùng ý chí của bản thân. Cho nên, hết thấy đều là hắ nên nhận được.

Thế nhưng vì sao lại đau đớn đến vậy?

Rất nhanh, âm thanh dâm mĩ do cơ thể nện vào nhau, bắt đầu ở bên trong vang lên.

Quả giống như lời Nguyên Vị nói, một chút cũng không đau, thậm chí còn có khoái cảm mãnh liệt, nhanh chóng từ địa phương được bồi được dần dần tràn tới phía trước.

Hai người không ngừng thở dốc, lần đầu tiên đồng thời cùng tới cao trào.

Nguyên Vị bắn trong cơ thể Bách Khiếu Thanh, Bách Khiếu Thanh bắn trên bụng mình.

Nguyên Vị nằm úp sấp trên người y một hồi lâu, ngẩng đầu lên, mới phát hiện y đã nước mắt đầy mặt.

“Ngoan, đừng khóc... Có phải đau lắm không?” Nguyên Vị rút khỏi thân thể y, nhìn hai chân y hơi chút vắn vẹo, cười nói “Trẫm thấy rồi, không đỏ không sưng cũng không xuất huyết, có thể thấy thuốc này thật tốt... Ngoan, đừng khóc nữa, sao lại sợ đau như thế, cùng lắm thì lần tới ta sẽ bảo bọn họ đưa thuốc tốt hơn nhé.”

Nguyên Vị thay y lau khô nước mắt, cúi người xuống, bắt đầu thăm dò cái bụng rắn chắc, liếm liếm một chút bạch trọc bắn ra còn sót lại, cuối cùng cũng cảm thấy mĩ mãn “Um... Mùi vị của Tiềm Chi thật ngon.”

Làm xong, Nguyên Vị gọi người tiến vào, đổi một bộ thường phục mới, rời khỏi Tiễn Phong viện. Hôm nay là sinh nhật của hoàng hậu, hắ phải bớt chút thời gian đến bồi nàng.

Hậu mặt phải rửa sạch sẽ, đều có nhóm cung nhân xử lý.

Giáo dục thuở nhỏ y được học chính là như vậy. Việc sinh hoạt thường ngày là do hạ nhân chăm lo, hoàn

toàn không phải là phạm vi y cần quan tâm. Y chỉ cần cao cao tại thượng ra lệnh là tốt rồi.

Sau khi Nguyên Vị đi xong, Bách Khiếu Thanh gian nan theo cắm tháp ngồi dậy, hai chân bủn rủn vô lực, mặc bạc bào, rồi mới đem nút thắt, từng nút từng nút một cài vào “Lăng đại nhân... Ngài có thể đi ra rồi.”

Sau một tiếng kết vang lên ở phía tủ quần áo, Lăng Trục Lưu một thân thường phục từ bên trong đi ra.

Bách Khiếu Thanh vành mắt cùng chớp mũi ửng đỏ, không dám nhìn thẳng vào Lăng Trục Lưu, thùy hạ mi mắt.

Hôm nay là sinh nhật hoàng hậu, vốn nghĩ Nguyên Vị sẽ không đến, cho nên đã ngầm hẹn Lăng Trục Lưu gặp mặt thương lượng sự tình.

Không nghĩ tới Nguyên Vị thế nhưng vẫn tới đây. Dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể để cho Lăng Trục Lưu trốn vào trong tủ áo.

Nguyên Vị làm chuyện này với y, Lăng Trục Lưu hẳn đã nghe thấy rõ ràng.

Giờ phút này, y chỉ cảm thấy nan kham nhục nhã vô cùng, chán ghét chính mình đến cực điểm.

Tuy rằng y sống đến bây giờ, nhẫn hạ mọi lăng nhục, tất cả đều là yêu cầu của người trước mắt này.

Lăng Trục Lưu đã gần năm mươi, bộ dáng thanh liêm, thân hình cao gầy, trên cằm ba lũ hoa râu râu dài. Hắc xuất thân danh môn, thi đậu Trạng nguyên, lại luôn luôn đứng ở địa vị cao, cả người là cỗ khí độ thanh quý khác xa quan lại bình thường.

Tuy rằng thông qua nội ứng đã biết Nguyên Vị và Bách Khiếu Thanh là quan hệ như vậy, nhưng biết là biết, so với chính mắt mình nhìn thấy, vẫn là khác nhau một trời một vực.

Lăng Trục Lưu cũng hiểu sẽ xấu hổ, đồng dạng không dám nhìn Bách Khiếu Thanh, chỉ đứng tại chỗ chậm rãi mở miệng “... Bách đại nhân, thực xin lỗi.”

Lời xin lỗi này, mặc dù là Lăng Trục Lưu nói, nhưng không có nghĩa chỉ dành cho hắn.

Còn có Khương nương nương, Nguyên Vị, Giản Tùng... cùng với hằng thiên thiên vạn vạn dân chúng không hiểu rõ sự tình ngoài kia.

Bách Khiếu Thanh không lên tiếng, Lăng Trục Lưu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, tiếp theo lại nói “Tình hình Thánh thượng, Bách đại nhân cũng thấy được... Khương nường nường năm đó tuy tàn nhẫn, nhưng lo lắng cũng không phải không có đạo lý.”

“Hiện giờ, Bách đại nhân đã được miễn tử, giang sơn đã định, Hoàng thượng đã trưởng thành, hoàn toàn có khả năng nắm quyền lực trong tay, sẽ không bị quần thần xung quanh chi phối nữa. Mà những người này lại bảo thủ nhất định không chịu thay đổi, một mực đòi mạng của Bách đại nhân... Do đó, Bách đại nhân cũng không thể ở lại đây được nữa.”

Sứ mệnh của Bách Khiếu Thanh đã hoàn thành, lưu lại, ngoại việc trở thành ràng buộc cùng vết nhơ trên con đường trở thành đế vương của Nguyên Vị, không còn nữa điểm tác dụng.

Bách Khiếu Thanh chậm rãi gật đầu. Rời đi, cũng là nguyện vọng của y.

“Vài ngày sau sẽ là hội săn bắn mùa đông, hoàng thượng sẽ cùng hoàng thân quốc thích đi săn, kéo dài đến nửa tháng. Với tính tình của hoàng thượng, nhất định sẽ mang Bách đại nhân đi theo... Khi đó, ta sẽ an bài để Bách đại nhân trốn đi.”

Trong những năm ẩn nấp ở Kim Ma, Bách Khiếu Thanh, Lăng Trục Lưu cùng Giản Tùng chỉ tiếp xúc, liên lạc qua thư, bí mật vạch kế hoạch cùng mưu kế, cho dù không gặp mặt, đôi bên lại phi thường ăn ý.

Lăng Trục Lưu từ trước đến nay làm việc chu đáo, hẳn có thể nói như vậy, sự tình dù không chuẩn bị đủ mười phần, cũng đã nắm chắc tám chín phần.

Chính vì thế, Bách Khiếu Thanh không hỏi thêm phương pháp cùng lộ tuyến để thoát thân. Đến lúc đó, ắt sẽ có người an bài tiếp ứng.

Lăng Trục Lưu nhắc đến đây, đã chẳng còn lời nào để nói, thế là hướng Bách Khiếu Thanh cung kính khom người, rời khỏi phòng ngủ.

Ngoài cửa lập tức có cung nhân tiến lên, lặng lẽ đưa hắn đi ra ngoài.

Hôm nay, người hầu hạ trong Tiễn Phong viện đều do Lăng Trục Lưu an bài, chuẩn bị chu đáo đến không thể nói gì thêm.

Nếu không khi Nguyên Vị tiến vào sân, tiểu thái giám giữ cửa không ngăn dài cuống họng, Lăng Trục Lưu hẳn đã bị phát hiện rồi.

Ngẫm lại, thật sự nguy hiểm.

Nguyên Vị ngày ấy đầy thỏa mãn, lại tìm thêm không ít bí được xuân được, mỗi ngày đều thay đổi đa dạng, dùng thử trên người Bách Khiếu Thanh. Vô số lần, cả hai đều là dục tiên dục tử.

Nguyên Vị đang lúc tuổi trẻ, thân thể cường kiện, tính dục cùng tính năng đều tràn đầy vô cùng. Chỉ có điều, từ khi Bách Khiếu Thanh vào cung đến nay, hắn không còn lâm hạnh tần phi nữa.

Nói vậy, nghĩa là Bách Khiếu Thanh không thể không là một trong những nguyên nhân.

Bách Khiếu Thanh sao cũng không cự tuyệt, thậm chí có đôi khi dưới tác dụng của dục vật còn vô thức đón ý hòa theo. Thế nhưng đối mặt với Nguyên Vị ôn nhu quần quít, thần tình vẫn ẩn ẩn vài phần bi thương.

Cứ như vậy ngày dần trôi qua, hội săn bắn mùa đông mỗi năm một lần của hoàng gia đã tới rồi.

Sáng sớm, từng đoàn mã xa nối đuôi nhau, chở theo con rồng cháu phượng cùng trọng thần triều đình, được nhóm vệ binh khôi giáp dày đặc hộ tống, xuất phát rời khỏi kinh thành.

Lúc này, tuyết đầu đông bỗng nhiên rơi xuống. Từng bông tuyết nhỏ mịn, giống như hương phấn của cung nữ, bay bay trên bầu trời.

Nhưng so với hương phấn, này lại bớt đi một phần hương, lại thêm một phần băng hàn.

Nguyên Vị cùng Bách Khiếu Thanh sóng vai, ngồi ở một khoang xe rộng rãi, Nguyên Vị lấy ra một cái bao tay bằng lụa còn mới tinh đeo vào, gầy gầy bồn than trong xe ngựa.

“Trong xe ấm như vậy, sao tay Tiềm Chi còn lạnh như thế?” Nguyên Vị cười cầm lấy tay Bách Khiếu Thanh, cởi áo lông cừu, choàng lên người y “Đến, trầm ủ ấm cho người.”

Nói xong, Nguyên Vị thuận thế vươn hai tay, kéo y vào trong lòng ngực, nói nhỏ “Tiềm Chi... Trầm chỉ ôm người như vậy, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, như vậy có thấy an tâm không?”

Hắn hỏi, gặp Bách Khiếu Thanh không có phản ứng gì, chỉ nhẹ nhàng thở dài “Ai~... Người không rõ, thôi vậy.”

Bọn họ trước đây, đã trải qua quá nhiều ân oán tình cừu.

Có lẽ chỉ có phương thức như hiện tại, mới có thể đem người đã lấy đi quá nhiều tình cảm của mình, an an ổn ổn ôm vào trong lòng.

Mã xa lộc cộc, từ sáng sớm chạy đến chính ngọ, cuối cùng cũng tới bãi săn ngoại thành.

Bên ngoài bãi săn là một tòa hành cung nhỏ, vào mùa săn bắn chính là nơi để hoàng đế, các hoàng tử vương gia cùng với các đại thần ở lại.

Nguyên Vị trẻ tuổi, lại chưa có hoàng tử hoàng nữ. Huynh đệ Nguyên Vị có năm người, do năm mẫu thân khác nhau sinh ra, hấn đứng bậc thứ hai.

Trong đám người đi theo, thân phận tôn quý nhất, cũng chính là bốn vị vương gia.

Mã xa đi đến trước hành cung tráng lệ, Nguyên Vị đỡ Bách Khiếu Thanh, giữa sự bao quanh của đám đông, xuống xe. Huynh trưởng của Nguyên Vị – An Bình vương – nhìn đến cảnh này, không khỏi nhú mày, lại ngại thân phận nên chung quy cũng chưa nói gì.

Tại hành cung, quân thần cùng nhau dùng ngự thiện, nghỉ ngơi non nửa canh giờ, liền thay đổi trang phục, lệnh người hầu chuẩn bị ngựa, cung tiễn đao thương hoàn chỉnh, bắt đầu đi săn thú.

Lúc này, tuyết mịn vẫn vẫn vũ đầy trời nhưng không hề ảnh hưởng đến hưng trí cùng tâm tình của mọi người.

Đại đội nhân mã y giáp hàng ngũ chỉnh tề, nghiêm chỉnh đứng ở lối vào cánh rừng.

Dựa theo thường lệ, đem nhân mã chia làm ba đội, Nguyên Vị dẫn một đội, An Bình vương Chu Duẩn Văn dẫn một đội, Tam đệ của Nguyên Vị Chu Hữu Huyền, Phụ vương dẫn một đội.

Tứ đệ và Ngũ đệ, một người mười ba, một người mười hai tuổi, do còn nhỏ nên đều ở lại cung, chưa được phong ấp, cũng chưa có khả năng đảm đương chức trách thống lĩnh, cho nên chỉ dẫn theo Duẩn Văn và Hữu Huyền.

Trước khi tiến vào cánh rừng, Nguyên Vị đi đến xe ngựa Bách Khiếu Thanh, tự mình vén màn lên, cười kéo y xuống dưới “Tiềm Chi cũng cùng đến đây đi... Trước kia, cung mã kiếm thuật của Tiềm Chi ai cũng không so được, hiện tại không biết như thế nào?”

Bách Khiếu Thanh bị hấn kéo, đi đến trước một tuần mã toàn thân đen tuyền, mà bốn vó lại trắng như tuyết.

Bách Khiếu Thanh kinh ngạc một hồi, ánh mắt không thể che dấu được tia kinh hãi. Đây rõ ràng là Ô Vân Đạp Tuyết mà y từng cười, cùng y tung hoành sa trường hơn mười mấy năm!

“Trẫm vì lần săn bắn này đã có ý đến Kim Ma tìm đấy.” Nguyên Vị vô cùng thân thiết mà xoa xoa tay y “Tiềm Chi còn nhớ nó không? Cưỡi nó, là có thể cùng trẫm đi vào trong rừng.”

Ô Vân Đạp Tuyết thấy chủ cũ, bỗng nhiên ngửa cổ, giơ cao chân trước, hí lên một tiếng thật dài.

Ngựa mà mọi người đang kỵ, cũng không thiếu giống tốt có danh tiếng, nhưng khi Ô Vân Đạp Tuyết hí lên, tất cả đều hiện ra tư thái thần phục, hướng mặt về phía Ô Vân Đạp Tuyết cúi đầu.

Nó đứng thẳng hiên ngang giữa đàn, lông mao thật dài giữa tuyết mịn bay lên, ngẩng mặt lên cao, khoe mắt là bề ngễ của một con ngựa đầu đàn.

Ô Vân Đạp Tuyết tuy nói có chút già, nhưng dù sao cũng từng anh dũng chiến đấu, đã nhìn quen đao quang huyết ảnh, lương mã danh mã (*đại khái là ngựa tốt có tiếng*) bình thường dùng để kéo xe hoặc kỵ thừa nào có thể sánh với.

Bách Khiếu Thanh giống như bị mê hoặc mà sờ, vuốt ve hắc mao có phần thô cứng của nó.

Nó một đôi mắt đen láy, ôn nhu mà nhìn chủ cũ, vươn đầu lưỡi rấp nhám, liếm liếm lòng bàn tay Bách Khiếu Thanh.

Bách Khiếu Thanh bỗng nhiên trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nước mắt gần như chực trào.

Ngựa vẫn dũng liệt như thế, mà người lại không thể giống trước kia.

Y khẽ lắc đầu, thoát khỏi suy nghĩ hỗn loạn, đưa chân đạp lên bàn đạp, phốc một cái xoay người, vững vàng ngồi trên lưng ngựa.

Nguyên Vị lúc này cũng đồng dạng kỵ mã, lập tức phóng ngựa đi lên đầu đội ngũ, nhưng lại sợ Bách Khiếu Thanh do mất trí nhớ, vạn nhất có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, phân phó hai kỵ binh theo ở phía sau chiếu cố Bách Khiếu Thanh.

Dựa theo quy củ lệ thường, đế vương đi săn đi tuần, nếu có cưỡi ngựa, bên cạnh sẽ không cho phép có người... đi song song.

Lịch sử Thiên Triều, người có thể cùng đi song song với đế vương, ngoại trừ văn thần võ tướng công trạng hơn người, có thể được ân chuẩn cũng chỉ có duy nhất một người ba trăm năm trước – dung nhan tú lệ, tính thông tất cả cưỡi ngựa bắn cung binh pháp, từng vì nước nhà lập chiến công cái thế – Ngôn hoàng hậu.

Ba trăm năm trước, đế hậu song song kỵ mã đi săn, đã trở thành giai thoại truyền đời.

Nguyên Vị cho dù có sủng Bách Khiếu Thanh như thế nào đi chăng nữa, nhưng thân phận Bách Khiếu Thanh vẫn chỉ là nô lệ miễn tử chịu tội mà thôi. Hai người bây giờ, vĩnh viễn không thể sánh vai.

Đi sâu vào rừng, Nguyên Vị ra lệnh một tiếng, chỉ thấy tuyết trên nền đất bắn tung tóe, ba đội tách thành ba hướng, phóng ngựa phi như tên bắn.

Khi bắt đầu săn, Nguyên Vị còn lo lắng Bách Khiếu Thanh không buông tay buông chân. Nhưng dù sao hắn vẫn là tâm tính thiếu niên, khi nghe thị vệ bẩm báo nói An Bình vương đã săn được ít nhiều, liền nổi lên ham muốn giành chiến thắng, nôn nóng không ngừng.

Thế là quyết định để cho hai kỵ binh thị vệ bồi Bách Khiếu Thanh chậm rãi đi dạo, chính mình dẫn theo đại đội nhân mã, hướng sâu vào rừng hòng làm một quả lớn.

Rất nhanh, Bách Khiếu Thanh cùng hai kỵ binh thị vệ đã không còn thấy bóng dáng đại đội đâu nữa.

Chung quanh cây cối um tùm, cành cây phủ đầy tuyết sáng lấp lánh, để ngựa đi chậm chậm, ý định thưởng thức cảnh trí ưu nhã một phen.

Cứ lững thững như vậy, bỗng nhiên Bách Khiếu Thanh nghe một tiếng kêu rên, rồi tiếp đến là thanh âm đồ vật gì đó rơi xuống đất.

Y vội vàng quay đầu lại, nhìn đến hai kỵ binh đi theo sau, một trong số đó đã bị dây cung xiết mạnh cửa chặt cổ.

Tên kỵ binh đó ngã nhào trên mặt đất, có lẽ bởi vì trời lạnh nên máu đông lại rất nhanh, hoặc có lẽ bởi vì đối phương quá cao tay, làm máu tươi từ vết cắt chảy ra không nhiều lắm.

“Bách đại nhân chớ kinh sợ, tại hạ là người Lăng đại nhân phái tới.” Để mặc xác kỵ binh ngã nhào, sát thủ quăng dây cung nhiễm máu trong tay, hướng Bách Khiếu Thanh ôm quyền “Thỉnh Bách đại nhân thay đổi xiêm y khô giáp của hắn, nhanh chóng rời khỏi rừng! Ở cửa rừng, sẽ có người tiếp ứng!”

Bách Khiếu Thanh tuy rằng kinh hãi, cảm thấy giết người vô tội như vậy là không đúng, nhưng việc đã đến nước này, hắn không còn lựa chọn nào khác, cũng không nói thêm gì nữa, xoay người xuống ngựa, cùng với kỵ binh kia, bắt đầu tháo khô giáp của kỵ binh đã chết, giắt thẻ bài vào thắt lưng.

Bách Khiếu Thanh mặc khô giáp, kỵ binh ở ngay bên cạnh, từ bên hông lấy ra một gói vải bọc, vốc mấy chục vốc vãi lên người Ô Vân Đạp Tuyết.

Một lát sau, Bách Khiếu Thanh đã mặc xong, Ô Vân Đạp Tuyết cũng đã thành một chú ngựa xám, kỵ binh kia lại tiến lên, lấy ra một vài đồ vật, cẩn thận quẹt quẹt chà chà lên mặt y xong, cười nói “Như thế này, có thánh cũng không nhận ra. Nơi này đã có tại hạ lo liệu, Bách đại nhân nhanh đi đi thôi.”

Bách Khiếu Thanh nguyên bản muốn cảm tạ kỵ binh kia, nhưng nhìn đến cỗ thi thể trên mặt đất, lời nói liền nghẹn lại ở hầu gian.

Lập tức, y chỉ hướng kỵ binh chấp tay, liền xoay người nhảy lên Ô Vân Đạp Tuyết, phóng ngựa chạy ra khỏi rừng.

Nếu có thể, y vẫn không muốn chết.

Cho nên chỉ cần có cơ hội sống sót và tự do, y sẽ đưa tay nắm chặt lấy.

[1] Cung hình đại tử: Hoạn thay chết. Cho nên Nguyên Vị mới mặt khó coi =))))))

[2] Cập bản: Đây thì hơi dài và dành cho nhiều người, mình chỉ cần nhìn hai lỗ thôi là được rồi:v

10. Chương 6-2: Hạ

Nguyên Vị cùng chúng vương truy đuổi săn bắn đến thích thú, thẳng đến khi mắt thấy sắc trời đã dần tối, mới đem cả đội từ sâu trong rừng rậm, theo đường cũ trở về.

Lúc này, tuyết rơi suốt một ngày cũng đã muốn ngừng.

Nguyên Vị tâm tình vui vẻ mà dẫn đầu đội ngũ, phía sau hắn là một đoàn kỵ mã thật dài, trên yên ngựa mỗi người đều buộc ngỗng ngang con mỗi to nhỏ.

Trên yên của Nguyên Vị cũng trói một chú tuyết điêu béo phì do chính tay hắn săn được, cũng là thu hoạch lớn nhất của ngày săn hôm nay.

Hắn hưng trí bừng bừng muốn sau khi quay về kinh thành, sẽ đem da con tuyết điêu lệnh cho dệt kim phờng trong cung tỉ mỉ làm may thành một cái áo choàng, thưởng cho Bách Khiếu Thanh.

Kỳ này, hắn dẫn đội săn đủ mọi loại dã vật lớn nhỏ, nhưng An Bình vương và Phụ vương bắt tay chung sức vẫn nhiều hơn hắn, không khỏi làm hắn mất hứng.

Đi tới nửa đường, Nguyên Vị nhìn thấy xa xa một tên vệ binh kỵ mã, chạy về hướng bên này.

Đến gần, chỉ thấy tên vệ binh kia tóc tai bù xù, miệng đầy máu tươi, đoạn kiếm còn đang cắm trên vai trái, thấy Nguyên Vị, ngã người xuống ngựa liền quỳ xuống đất.

Nguyên Vị nhận ra đây là một trong hai gã kỵ binh đi cùng Bách Khiếu Thanh, lòng đột nhiên trùng xuống “Xảy ra chuyện gì?!”

“Khởi bẩm bệ hạ, Bách Khiếu Thanh đoạt cung tiễn của thần xiết cổ một huynh đệ khác. Sau khi thần bị hấn đả thương, vội vàng chạy trở về. Hấn phải lo thoát thân nên không đuổi giết thần, thần mới có thể sống sót trở về!”

Kỵ binh há mồm thở dốc, mu bàn tay không ngừng lau khóe mắt, khóc lóc kể lại.

“Hấn bỏ chạy làm sao?!” Nguyên Vị lớn tiếng quát, trong mắt chậm rãi nổi lên vài đạo tơ máu.

“Sau khi giết người xong, lập tức hướng ngoài rừng chạy đi.”

Nguyên Vị nhất thời tâm loạn như ma, gần như phát cuồng, nhất thời cái gì cũng không thể nghĩ, chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu chính là đem Bách Khiếu Thanh trở về.

Hấn không nhìn tên kỵ binh quỳ gối trước mặt, cũng không nói lời nào, gươm roi hung hăng quất vào mông ngựa, hướng cửa rừng giục ngựa chạy như điên.

Đám người phía sau thấy thế, nào dám chậm trễ, vội vàng thúc ngựa đuổi theo.

Trên đường, Nguyên Vị quả nhiên gặp được một cỗ thi thể binh sĩ bị xiết cổ, vũ khí cùng khôi giáp đều bị lột sạch.

Chỉ còn một chú ngựa đơn độc cứ quẩn quanh bên cạnh xác chết, thỉnh thoảng ngửi ngửi chủ nhân.

Đợi cho một đoàn nhân mã chạy thực mạng tới cửa rừng, tâm Nguyên Vị đã trầm xuống, cả người lạnh như băng.

Hai mươi mấy binh sĩ trông coi ở cửa rừng, nếu không phải đã chết cũng là trọng thương, nằm rên rỉ trên mặt đất.

Bách Khiếu Thanh từng là tướng quân thân kinh bách chiến, giờ lại kỵ mã, người mặc khôi giáp, trong tay lại cầm vũ khí, nói chính y đã xông ra chém giết hai mươi binh sĩ kia cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Nguyên Vị còn nhớ rõ cảnh tượng đêm yến tiệc chào mừng năm hấn mười tuổi đó, Nguyên Vị ôm hấn đã bị thương, chỉ dùng một thanh kiếm, khiến cho cả đại điện ngập chìm trong máu tanh.

Chỉ cần chứng kiến cảnh đó, cả đời cũng không thể quên.

“Y lừa trầm... Nguyên lai, y một mực lừa trầm...”

Giữa cơn cấp khí công tâm, Nguyên Vị ôm lấy ngực, chỉ cảm thấy đau như bị đao đâm vào, thân mình ở trên ngựa lao đảo mấy cái rồi té xuống.

“Hoàng thượng!”

“Bệ hạ!”

.....

Bên cạnh lập tức có một đồng người hô hoán chạy tới, nâng Nguyên Vị từ mặt đất dậy.

Nguyên Vị đối với đám người vây quanh không có bất luận phản ứng gì, trong đầu không ngừng nhớ lại những ngày hắc và Bạch Khiếu Thanh ở chung bên nhau ——

Hắn từng nói với Bạch Khiếu Thanh, hắn thích Bạch Khiếu Thanh, muốn vĩnh viễn cùng y một chỗ.

Hắn cũng từng nói với Bạch Khiếu Thanh, hắn chỉ cần ôm Bạch Khiếu Thanh, là đã cảm thấy mãn nguyện vô cùng.

... Khi tình nồng, hắn là thân cửu ngũ chí tôn, ấy thế mà vẫn dùng đầu gối, một chút lại một chút liếm đi yêu dịch của y.

.....

Thời điểm hắn làm việc này... Người kia, người kia hoàn toàn thanh tỉnh, đem tất cả yêu thương của hắn thu vào đáy mắt, ở một nơi mà hắn không thể nhìn thấy được, lạnh lùng cười nhạo trò hề đa tình của hắn, rồi mới ẩn nhẫn chờ đợi thời cơ, chuẩn bị đào thoát, chạy trốn khỏi hắn.

Nguyên Vị xấu hổ và giận dữ đến cực điểm, một đôi mắt nhắm phủ kín tơ máu, da mặt trắng tuyết dần tím lại, sau khi biết bản thân bị người đùa bỡn, trái tim như bị hung hăng chà đạp biến thành đồng bùn nhão.

Hắn cố gắng ép ổn định tinh thần, bỗng nhiên như nhớ tới điều gì, gạt đám người tả hữu hai bên ra, đứng thẳng dậy, lạnh lùng nói “Người đâu! Truyền khẩu dụ của trẫm, lập tức bắt Chu ngự y trong cung đến đây, không được chậm trễ!”

Người kia hướng hắn hiển cái gọi là bí được thất tâm tán, nhất định là đồng mưu của Bạch Khiếu Thanh, chắc chắn sẽ biết chút gì đó.

Đám người chung quanh im lặng một hồi, mới có người lớn gan tiến lên “Bẩm hoàng thượng... Ba ngày trước, Chu ngự y đã chết vì bệnh, một nhà già trẻ lớn bé đã rời khỏi kinh thành, nói là hồi hương, hiện không rõ

tung tích.”

Nguyên Vị nghe xong những lời này, sau khi tim đập mạnh loạn nhịp một lát, một cổ tinh ngọt nồng đậm liền theo cổ họng trong nháy mắt bốc lên, muốn dừng cũng không dừng được.

Hắn hé miệng, một ngụm máu tươi lập tức phun ra, bắn tung tóe rơi xuống nền tuyết trắng mịn, cực kỳ ghê người.

“Bệ hạ bảo trọng!”

Vương gia trọng thần xung quanh cùng với thị vệ, thấy tình hình Nguyên Vị không ổn, vừa sợ vừa hoảng đồng loạt quỳ xuống.

Buổi chiều, Bách Khiếu Thanh ra khỏi cánh rừng dựa theo lời chỉ dẫn của thị vệ giữ ở cửa rừng, nhắm theo hướng đông phía nam giục ngựa chạy như điên.

Y biết, chuyện này, Lăng Trục Lưu nhiều nhất cũng chỉ kéo dài được đến trước khi mặt trời lặn mà thôi.

Đến lúc xẩm tối, Nguyên Vị nhất định phải dẫn đội quay về hành cung, khi đó, không thể không phát hiện y đã chạy trốn.

Nguyên Vị chỉ cần ra lệnh một tiếng, vô số binh mã trong khu rừng sẽ tập hợp chỉnh tề. Dựa theo lệ thường, binh mã sẽ được chia thành nhiều đội, phân thành nhiều hướng song song tiến hành lùng bắt.

Bách Khiếu Thanh sợ phải trở về cái nhà giam kia, gặp lại Nguyên Vị, ngay cả khi đêm xuống cũng không dám nghỉ ngơi, thúc giục Ô Vân Đạp Tuyết suốt đêm chạy đi.

Trời đêm, bạc vân vẩn vù, ánh sao điểm chút tinh quang cho bóng đêm lạnh lẽo, rọi vào tuyết trên mặt đất, mặc dù không thể sáng như mặt trời ban ngày, nhưng còn có thể phân rõ đường và cảnh vật xung quanh.

Cứ như vậy chạy phi nước đại một đêm, thẳng đến khi phương đông hừng lên tia nắng sớm.

Ô Vân Đạp Tuyết tuy rằng tuần thân, nhưng dù sao cũng có chút già, trải qua nửa ngày một đêm bôn ba mệt nhọc, không ngừng thở dốc phun nhiệt khí, bột vôi bám trên lông hòa cùng mồ hôi ẩm ướt dính vào nhau, quả thật trở thành một chú ngựa xám bẩn cấu rôi.

Bách Khiếu Thanh thấy nó như vậy, có chút đau lòng, lại thấy phía trước có một con sông, cách đó không xa còn có khói bếp bốc lên nghi ngút, có lẽ có một trấn nhỏ.

Tốc độ của Ô Vân Đạp Tuyết thật đáng kinh người. Đây một đường băng băng, không được một ngàn dặm cũng được tám trăm dặm, cho dù là truy binh cũng không nhanh được như thế.

Thế là xuống ngựa, dắt nó đến bờ sông, định cho nó uống nước xong sẽ đến trấn nhỏ kia tìm cho nó chút cỏ khô.

Mặt trời đỏ dần lên cao, chiếu vào mặt nước lóng lánh ánh hồng như hoa xuân.

Ngựa ở bờ sông uống nước, Bách Khiếu Thanh đứng ở bên cạnh, thấy bóng của mình, không khỏi bật cười.

Trên mặt y, một ngang lại một dọc, tất cả đều y như vết sẹo, tự mình nhìn mình mà còn không nhận ra.

Nếu biến thành như vậy mà có thể đổi được một đời tự do an bình, cũng thật tốt.

Y suy nghĩ một lát, cỡi khôi giáp cùng bội kiếm trên thắt lưng ra, ném từng cái một vào giữa sông.

Mặt nước ùm ùm vài tiếng, sau khi tung tóe bắn bọt sóng, liền im lặng mà nuốt lấy chúng, lặn sủi tăm.

Bách Khiếu Thanh đứng ở bờ sông, chờ Ô Vân Đạp Tuyết uống nước xong, dắt nó rời đi, không hề quay đầu lại.

Ở nơi này, y quyết định ném xuống, không phải chỉ là vài món đồ đó.

Còn có cả quá khứ của y, tất cả sỉ nhục, tất cả hạnh phúc, tất cả vinh quang, tất cả đau xót, nhất định theo thời gian sẽ lắng xuống, biến mất không còn dấu vết.

Sau khi cùng Ô Vân Đạp Tuyết đi hết non nửa một canh giờ, ở trước lối nhỏ đi vào trấn, y thấy một người tiểu phu một thân vải thô đang ngồi dựa vào bó củi khô, ngồi bên đường nghỉ chân.

Tiểu phu thấy Bách Khiếu Thanh dẫn ngựa lại đây, liền đi đến chặn y lại “Vị huynh đệ này, ta thấy điềm xấu trên ấn đường của huynh, đổi quần áo với ta, dịch vỏ mà sống mới có thể tai qua khỏi.”

Bách Khiếu Thanh sững sốt một lát, bỗng nhiên gặp chuyện ngoài dự đoán, hướng tiểu phu ôm quyền “Vâng, làm phiền huynh rồi.”

Tiểu phu đổi quần áo Bách Khiếu Thanh xong, vác củi lên vai, đưa cho Bách Khiếu Thanh một cái chìa khóa đồng, nói “Có một ngôi nhà gạch ở góc phía tây của trấn, nhưng đồ dùng trong nhà đều đầy đủ, xà nhà có vàng, góc phòng có bạc[1]... Ta chỉ có thể giúp huynh đến đây, huynh cứ tạm thời trụ lại, chờ tai họa qua đi, tương lai như thế nào, toàn bộ đều do huynh làm chủ.”

Nói xong, liền khiêng bó củi, lướt qua Bách Khiếu Thanh đi về hướng bờ sông xa xa.

Bách Khiếu Thanh cầm chìa khóa đồng, sờ sờ Ô Vân Đạp Tuyết, đi ngược lại hướng của tiều phu.

[1] Xà nhà có vàng, góc nhà có bạc: QT là thương lượng có kim, ốc sừng có ngân.

bưng mặt Ta không hiểu nên hảo chém a~, có ai biết nghĩa nó là gì thì giúp ta với T_T

11. Chương 7

Hai năm sau, Thành Phục năm thứ mười bốn, thu, Phong Trấn.

Bách Khiếu Thanh ở lại nơi này, bình an mà sống đã hơn hai năm.

Tuy bố cáo treo giải tìm quốc tặc được dán khắp nơi, nhưng ai cũng không thể ngờ đó sẽ là một nam nhân dựa vào một chú ngựa xám cấu bần, thường chở củi chở than thuê kiếm sống qua ngày.

Sáng sớm hôm nay, khi sắc trời còn chưa rõ, Bách Khiếu Thanh đã như thường lệ dắt Ô Vân Đạp Tuyết đến bờ sông bơi lội.

Bách Khiếu Thanh từ thuở nhỏ đã có thói quen luyện tập thể lực hằng ngày, hoặc tập thương luyện kiếm, hoặc đánh mấy bộ quyền, nhưng lấy thân phận hiện tại của y, làm như vậy khó tránh khỏi sự nghi ngờ của người xung quanh, liền thay bằng bơi lội qua sông, nhân tiện cho Ô Vân Đạp Tuyết gặm chút cỏ bên bờ, so với thức ăn sẵn vẫn là tốt hơn hẳn.

Vết sẹo trên mặt đều là lấy tro quét lên, gặp nước sẽ trôi mất, cho nên bình thường khi có nhiều người y không dám xuống nước. Chỉ có vào sáng sớm, vào lúc sắc trời còn mờ mờ mới đi bơi vài vòng. Đợi đến khi hừng đông, thừa dịp người trên đường còn ít, lại dùng nón rộng vành che mặt, dẫn ngựa trở về.

Khả năng bơi lội của y so với người bình thường chỉ nhỉnh hơn một chút, nhưng được cái là thân cường thể kiện, hơn nữa nước của dòng sông này cũng ôn hòa, rất nhanh đã qua đến bờ sông bên kia rồi lại một vòng bơi trở lại.

Cảm thấy đã đủ, y một thân trần trụi, cả người còn đầy bọt nước đi lên bờ, nhìn Ô Vân Đạp Tuyết dụi dụi vào mình, mũi phát ra tiếng phì phì lo lắng, nửa chân đã bước vào trong nước.

“Sao vậy, lão khóa kẹ[1], người cũng muốn tắm...” Bách Khiếu Thanh cười dắt dây cương, nhưng tươi cười lập tức đọng lại trên mặt.

Trong lớp sương mù mỏng lúc bình minh, y ần ần thấy được bóng dáng đội kỵ mã, nghe thấy được cả tiếng vó ngựa.

Lấy kinh nghiệm nhiều năm chinh chiến sa trường phán đoán, đội dung chính tề như vậy, tốc độ mau lẹ như vậy, không phải là đoàn buôn, chỉ có thể là đội kỵ binh!

Mà lý do cả một đoàn kỵ binh đi vào trấn nhỏ này, chắc chắn chỉ có một!

Vốn tưởng rằng bản thân đã ẩn trốn rất tốt, bọn họ là làm như thế nào mà tìm được?

Bách Khiếu Thanh biết chính mình không còn lựa chọn nào khác, cắn chặt răng, nhặt quần áo trên mặt đất lên, nhanh chóng nhảy lên lưng Ô Vân Đạp Tuyết rồi thúc ngựa chạy đi.

Hai năm này, Ô Vân Đạp Tuyết bị xem là một con ngựa già chậm chạp, bởi ngày thường ngoài thồ than, củi lửa linh tinh gì đó, cũng chỉ được người cầm dây cương mà dắt đi, yên ngựa đều không dùng để ngồi.

“Đi!”

Bách Khiếu Thanh hô to, Ô Vân Đạp Tuyết giương cao đầu hí một tiếng thật dài, tung bốn vó, chạy băng băng về phía trước.

Vô luận như thế nào, Bách Khiếu Thanh đối với đôi chân của nó vẫn là tuyệt đối tin tưởng.

Truy binh phía sau, sẽ không có biện pháp đuổi theo y.

Lúc này, tứ phía đều không có đường đi, nhưng chạy dọc theo sông thêm hai mươi dặm sẽ có một cái ngã ba tách làm ba hướng, bên đò, trạm dịch và thành trấn.

Sự tình bất thành linh, Bách Khiếu Thanh và Ô Vân Đạp Tuyết chỉ có thể men theo bờ sông mà chạy, sau khi thoát khỏi truy binh, tới ngã ba rồi tính tiếp.

Qua hơn một khắc, Bách Khiếu Thanh tới được đường rẽ, truy binh phía sau đã bị bỏ xa, bỗng y ghì cương, dừng chân lại.

Tại lối rẽ, một đội kỵ binh xếp thành hàng ngang dày đặc, đoán chừng cũng phải đến một nghìn người, đứng chặn phía trước y. Nhóm kỵ binh áo giáp chỉnh tề, dựa theo phục sức cùng vũ khí tinh xảo cầm trong tay, đúng là hoàng thành cấm vệ kỵ đội.

Kỵ đội thấy y, cũng không có lập tức hành động.

Ở giữa lối, Nguyên Vị cười Tây Vực Hãn huyết bảo mã, chậm rãi đi ra, đi đến đối diện Bách Khiếu Thanh cách đó không xa. Trong đội, duy nhất một mình hãn không mặc khôi giáp, chỉ mặc một bộ thanh sam được cắt theo vô cùng tinh tế.

Nguyên Vị so với hai năm trước gầy hơn, cả người thẳng tắp ngồi trên lưng ngựa, khí thế凛冽, tay áo tung bay trong gió thu, giống như một danh kiếm rút ra khỏi vỏ, đẹp đến lạnh.

“Trước không đường đi, sau có truy binh. Bách Khiếu Thanh, trầm xem ngươi còn chạy trốn đi đâu!”

Nguyên Vị dùng roi ngựa chỉ vào Bách Khiếu Thanh, hận đến tâm đều đau.

Hắn treo giải thưởng tìm Bách Khiếu Thanh đã hai năm, gần như tuyệt vọng.

May mắn thay, có một người cưỡi ngựa đi ngang qua Phong Trấn, thấy trong trấn đó một người dắt ngựa xám thỏ củi than, đây chính là Ô Vân Đạp Tuyết, liền trộm đến hoàng bảng treo giải thưởng ở kinh thành, mật báo triều đình, Nguyên Vị mới có thể bố trí thế cục này.

Trước mắt, Bách Khiếu Thanh cả người trần trụi ngồi trên lưng ngựa, hãn là mới từ dưới sông đi lên, còn chưa kịp mặc quần áo.

Hai năm này, dung mạo hãn không có nhiều biến hóa, thân thể... cũng là bộ dáng trong trí nhớ.

Thiêu mạch nhàn nhạt, thân hình cao gầy, mỗi một khối da thịt cân xứng tuyệt đẹp đều ẩn chứa sức mạnh kẻ khác không thể lường được, chỗ vai kia còn có ấn ký ngũ thảo phi long cực kỳ sống động của riêng Nguyên Vị.

Hãn tinh tường nhớ rõ, nhiệt độ của khối thân thể này, khí tức mang theo thủy hương dễ nghe của cơ thể này.

Hạ phúc Nguyên Vị bắt đầu không chịu thua kém mà nóng lên. Nguyên Vị vì phản ứng thành thật của cơ thể mình, vừa thẹn vừa giận, lớn tiếng quát “Bắt hãn cho trẫm!”

Một câu ra lệnh vừa xong, đội kỵ binh phía sau Nguyên Vị lập tức giống như thủy triều, ào ào xông về phía Bách Khiếu Thanh.

Bách Khiếu Thanh nhìn bốn phía, môi hiện lên một cái cười khổ.

Hắn thật sự không còn đường đi nữa rồi... chỉ trừ dòng sông trước mặt kia.

Nơi này, vừa vặn là nơi hai nhánh sông giao nhau, nước cuộn cuộn chảy xiết, ngay cả những người chèo thuyền thành thạo cũng không dám đi vào khu vực này.

Nếu từ chỗ này nhảy xuống, có lẽ không có cách nào sống sót. Nhưng mà, y đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Y quay đầu ngựa, thúc nó chạy đến vách núi đá gần đó.

Bên dưới vách núi lởm chởm, chính là con sông lớn cuộn cuộn sóng.

Đoàn quân mã truy đuổi Bách Khiếu Thanh phía sau có cảm giác nhạy bén trời sinh, đi đến gần vách đá, biết phía trước là tuyệt địa, hoặc chậm chân, hoặc hí cao nhất quyết dừng lại, mặc cho đánh chửi cũng không chịu đi tới.

Nhưng Ô Vân Đạp Tuyết bất đồng, nó là chiến mã đã nhìn quen đao quang huyết ảnh, chỉ cần chủ nhân muốn, vô luận phía trước là hoàn cảnh như thế nào, nó vẫn dũng cảm xông tới.

Chỉ có bảo mã Hãn Huyết của Nguyên Vị, huyết thống cao quý, là vua của các loài ngựa, tuyệt không chấp nhận những con ngựa phía trước làm hồng uy phong của mình, bám theo Ô Vân Đạp Tuyết chạy đến vách đá. Nhưng khi Hãn Huyết còn cách vách núi thăm thẳm khoảng năm mươi bước, cũng không dám tiến lên thêm nữa.

Nguyên Vị chỉ có thể bỏ nó lại, nhảy xuống ngựa, liều mạng chạy về phía Bách Khiếu Thanh.

Đứng ngay vách núi, Bách Khiếu Thanh xuống lưng Ô Vân Đạp Tuyết, đứng tại chỗ chờ Nguyên Vị.

Nguyên Vị đi đến trước mặt y, một phen giữ chặt cánh tay y, vừa thở, vừa cắn răng nói “Một tên mại quốc cầu vinh như ngươi, nhất định là rất yêu quý sinh mệnh đi... Làm cái loại tư thái này để cho ai xem? Yên tâm, ngươi theo trẫm về, trẫm sẽ không lấy mạng của ngươi, cũng sẽ không làm khó dễ ngươi, chỉ cần giống như trước đây, trẫm...”

Lời này của Nguyên Vị, một phần là để trấn an Bách Khiếu Thanh, một phần thật sự là thật tâm.

“... Bệ hạ.” Bách Khiếu Thanh nhìn truy binh bỏ lại ngựa chạy đến đây ở trước mặt, bỗng nhiên mỉm cười “Xin hãy bảo trọng.”

Đứng đến tận lúc này, Bách Khiếu Thanh chỉ vì sợ sau khi y nhảy xuống vực, Nguyên Vị lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà thôi.

Những ngày tháng ở chung, y thần trí thanh minh, không phải không thấy được tâm tư của Nguyên Vị đối với mình.

Hiện giờ, phía sau, tướng lãnh binh sĩ đã gần đuổi tới, y không phải lo lắng Nguyên Vị nữa.

Nói xong câu đó, Bách Khiếu Thanh đột nhiên dồn sức, một tay đẩy Nguyên Vị về lại đám người đằng sau hắn, xoay người, không chút do dự nhảy xuống vách đá.

Sóng dâng cuộn cuộn, rất nhanh nuốt trọn lấy thân thể y.

“Không!!!” Nguyên Vị hét lớn, ào tới vách đá, sắc mặt và thanh âm đều thê lương đến cực điểm.

May mắn phía sau có chúng tướng, kịp lúc mà ôm lấy hắn, nếu không, khó mà đảm bảo thời khắc đó hắn sẽ không nhảy xuống theo Bách Khiếu Thanh.

Ô Vân Đạp Tuyết đứng ở vách đá, thấy chủ lao mình xuống vực, ngựa đầu bi thương tê rống một tiếng, nhưng lại cũng tung cao bốn vó, đồng dạng nhảy vào lòng sông.

Nguyên Vị thần hồn phách lạc bị mọi người vây ở giữa, mọi người ai cũng không dám mở miệng, chỉ dám cúi đầu lặng lẽ quỳ xung quanh.

Sau một lúc lâu, mọi người mới nghe được thanh âm của Nguyên Vị ——

“Không, y chưa chết... Chưa nhìn thấy thi thể, trăm tuyệt đối không tin y đã chết! Tiếp tục treo giải, nhanh chóng tìm y cho trăm!”

Mọi người ngẩng đầu lên, nhìn nét mặt Nguyên Vị mặc dù vẫn có vẻ điên cuồng, nhưng phần nào đã khôi phục bình tĩnh, lúc này mới an tâm.

Thành Phục năm thứ mười lăm, xuân.

Những cánh hoa trắng nhỏ vun, vẫn đang không ngừng theo gió nhẹ nhàng bay bay, đáp trên gối đầu giường của Bách Khiếu Thanh.

Ngoài cửa sổ thuyền, đâu đó có tiếng cười của thị vệ cùng thị nữ.

Đúng rồi, y sau khi vội vã nhảy vào dòng nước hung hãn cuộn cuộn sóng dữ, bằng bản năng muốn sống sót, y đã vùng vẫy để bơi trong sự hỗn loạn thật lâu, rốt cuộc bị một dòng nước xiết cuốn vào, mất đi ý thức.

Đến khi tỉnh lại, đã thấy mình nằm ở nhà A Lưu.

Lúc này, mặt trời còn chưa ngả về tây, Nguyên Vị cũng chỉ vừa rời phòng không bao lâu, Bách Khiếu Thanh cũng đã nhớ lại toàn bộ quá khứ của mình.

Nhân sinh trong nháy mắt vụt lên, phảng phất như mây khói tan đi.

Sau khi được vớt lên ở thôn Tá Giáp, y chẳng khác nào đã chết qua một lần. Khi đó, y thực sự mong rằng mình có thể trở thành Hồng Dẫn, ở lại bên cạnh A Lưu, bình an mà hầu hạ bà sống hết quãng thời gian còn lại, bình an mà trải qua một đời.

Nhưng chung quy, vẫn trốn không được số mệnh dây dưa.

Có hai người đi vào phòng, bê thêm một bồn nước ấm, lấy ra một cái hòm thuốc, đi đến bên người y, y chậm rãi nhắm mắt lại.

Loại chuyện sỉ nhục cực hạn này, y không phải chưa từng trải qua. Chỉ cần nhắm mắt lại, không xem không nghĩ, sẽ sống dễ chịu hơn chút.

Không ai nói chuyện, chỉ có người hầu dùng khăn bông nhúng vào bồn nước, sau khi chà lau qua vết máu cùng bạch trọc trên người y, tiếng bỏ khăn vào bồn đồng vò giặt vang lên.

Ước chừng đổi khoảng năm bồn nước, mới tính là đã tẩy trừ xong tất cả thứ không sạch sẽ trong người.

Tiếp theo là thượng dược. Hậu đình bị xé rách, vết thương do Nguyên Vị cắn, vết cấu ngất, hết thấy đều được bôi thuốc qua một lần.

Sau đó, tất cả giống như tiến vào im lặng, hai người lặng lẽ đi ra ngoài.

Thuyền lớn đi trên sông ba ngày, sau đó đoàn người lại lên mã xa đi thêm hai ngày, cuối cùng cũng về tới kinh thành.

Nguyên Vị không gặp Bách Khiếu Thanh. Sau khi trở lại cung, chỉ sai người quăng y vào Ngâm Phương cung Tiễn Phong viện, không bao giờ... quẩn hồi y nữa.

Nguyên Vị và hoàng hậu đã có thái tử, tên là Chu Quân Tiêu, năm nay ba tuổi, sau một tháng học vỡ lòng, đã thuộc vài bài thơ ngũ ngôn, vài tờ Tam Tự Kinh.

Tần phi tây cung, cũng có vài vị đã hạ sinh hoàng tử hoàng nữ.

Hôm nay, Nguyên Vị xử lý xong chính vụ, liền đến chỗ hoàng hậu ngồi một lát, xem công khóa của Quân Tiêu xong, mới trở về Võ Dao cung.

Mấy năm nay, hắn cố gắng thực hiện chức trách của một vị hoàng đế, cần cù chăm chỉ xử lý chính vụ, ban đêm chỉ cần hơi chút hưng trí thì lâm hạnh tần phi cảm thấy ưng mắt, dùng hết khả năng cho các nàng lưu lại con nối dõi.

Nhưng tất thấy đều thấy vô vị. Triều đình sát phạt phán đoán, ai đảo ai lập, tần phi trong hậu cung dẫu dằng duyên dáng, tranh nhau tranh thủ tình cảm, nhưng không thể làm hấn xúc động.

Hắn chỉ xuôi theo nghĩa vụ như những người đi trước là duy trì máu mủ cho quốc gia này. Còn lại những thứ khác, ai hi sinh cũng được, ai máu chảy thành sông cũng tốt, chỉ cần không ảnh hưởng đến hấn là được.

Hắn hiện tại, giống như mong muốn của Bách Khiếu Thanh, Lăng Trục Lưu, Giản Tùng và cả mẫu thân của hấn, càng ngày càng giống một vị đế vương hoàn mỹ.

Trở lại Võ Dao cung, Nguyên Vị phát tay cho lui toàn bộ cung nữ nội thị, chỉ chừa lại tiểu thái giám Lữ Ái ở bên trong hầu hạ.

Nguyên Vị yêu thích nam sắc hơn nữ sắc, lại thêm cung nữ tuy rằng lấy hồ điệp xuyên hoa đổi hết lần này đến lần khác, nhưng nam nhân bên cạnh lại thường cố định một người.

Nguyên bản, nếu hấn có nhu cầu sẽ triệu Nguyễn Oa giải quyết. Nhưng Nguyễn Oa năm nay đã ba mươi lăm, đã bắt đầu già.

Nam nhân bị hoạn, khi còn trẻ da thịt trơn mượt non mềm, so với nam nhân bình thường càng mỹ mạo thanh tú, nhưng phi thường dễ dàng già cỗi, hơn nữa một khi già đi, da thịt mềm nhão, sờ cũng không thích sờ, trên giường nhìn càng khó chịu.

Cho nên nửa năm qua, hấn đổi thành Lữ Ái hầu hạ bên cạnh.

Lữ Ái thấy Nguyên Vị đuổi hết người xung quanh đi, chỉ chừa lại một mình mình, liền hiểu Nguyên Vị muốn làm gì.

Lữ Ái chậm rãi quỳ gối bên chân Nguyên Vị, thật cẩn thận mà cởi bỏ quần của hấn, hé miệng, đem long căn cực đại ngâm sâu vào bên trong, đến khi đỉnh đụng vào yết hầu, mới xuất ra mọi kỹ xảo, khẽ nhắm chậm liếm.

Nguyên Vị không nhúc nhích, mặc cho hấn hầu hạ.

Đợi đến khi Lữ Ái đem toàn bộ nuốt xuống xong, Nguyên Vị mới thản nhiên nói “Được rồi, hôm nay hầu

hạ không tôi, muốn cái gì, nói đi.”

Lữ Ái giúp hấn buộc dây lưng, tìm nhất thời bang bang đập.

Vốn là hấn muốn một thứ đáng giá nào đó, nhưng nhớ tới phân phó của Nguyễn Oa hôm qua, thế là quỳ xuống mở miệng nói “Hoàng thượng... đối với người trong Tiễn Phong viện kia là như thế nào ạ?”

Hấn có thể hầu hạ bên cạnh Nguyên Vị, trở thành nội thị được tới sủng ái, toàn bộ đều nhờ Nguyễn Oa dẫn dắt.

Lại nói, Nguyễn Oa có thể an bài hấn, liền cũng có thể an bài người khác. Nguyễn Oa tuy đã bắt đầu già, tướng mạo không được đẹp, không thể hầu hạ thánh thượng, nhưng vẫn là tử y cung phụng đại thái giám, phụ trách trông coi mọi sự.

“Sao lại hỏi như vậy?” Nguyên Vị hơi hơi nheo mắt nhìn hấn.

“Vì... nô tài nghe nói, y đã từng có một thời gian ở trong cung. Thời gian đó, hoàng thượng không lâm hạnh người khác.”

Lữ Ái một năm trước mới tiến cung, đối với chuyện từ trước còn chưa rõ ràng.

“Nga.” Nguyên Vị thật ra cũng không sinh khí, khóe môi cong lên “Sao thế? Lo lắng à? Sợ hấn uy hiếp địa vị của người sao?”

“Nô tài không dám!” Lữ Ái vội vàng hướng Nguyên Vị dập đầu, khom người trên mặt đất, sợ tới mức phát run, không dám ngẩng đầu lên.

Đương kim thánh thượng hỉ nộ vô thường, tính tình lại là sát phạt quyết đoán. Hấn phi thường rõ ràng, lời nói này không chừng lại chính là họa sát thân.

Nhưng Nguyễn Oa đã phân phó, nếu hấn không hỏi, chỉ sợ sống cũng không được yên ổn.

“Nhìn một cái đã sợ thành như vậy.” Nguyên Vị đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài “Chuyện trước kia, trầm đều đã quên, đều đã phai nhạt cả rồi, cho nên, không sao cả.”

Nam nhân kia, năm lần bảy lượt phản bội hấn, trốn khỏi hấn, cho hấn hết vết thương rồi lại vết thương. Nếu hấn còn ôm phần tình cảm kia, cố chấp không buông, chẳng phải thật sự là một tên ngốc sao.

Sâu thăm trong Bách Khiếu Thanh, hấn cũng biết hấn như vậy, hấn sẽ cười nhạo khinh thường hấn.

Cứ cho là có đôi khi, hắn vẫn nghĩ tới Bách Khiếu Thanh... nghĩ mà đau tới tận tâm phế, nhưng chỉ ít, hắn phải duy trì tôn nghiêm của mình đã.

Hắn muốn cho Bách Khiếu Thanh biết, hắn không còn thích y, tuyệt đối không còn... Hắn chỉ là không thể để cho tên nô lệ của mình nhỡn như ngoài vòng pháp luật mà thôi.

Đó là tổn hại tôn nghiêm đế vương của hắn.

Chỉ như vậy mà thôi.

.....

Lữ Ái không dám tiếp tục hỏi nữa, cũng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ cúi đầu quỳ một chỗ.

Nguyên Vị nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, lại đi đến trước mặt Lữ Ái, tháo một khối ngọc bội trong suốt sáng bóng ném tới trước ngực hắn.

Rồi mới dùng mười ngón tay thon dài như ngọc nâng hai gò má hắn lên, nhẹ nhàng vuốt lông mi của hắn “Người này lông mi lớn lên thật đẹp, đậm nhạt vừa phải, ánh lên anh khí, cùng y giống nhau như đúc...”

Nói tới đây, Nguyên Vị phát giác lỡ lời, im lặng không nói nữa.

Lữ Ái gắt gao nắm khối ngọc bội kia, nhìn dung nhan tuấn mĩ của Nguyên Vị, cảm thấy trong mắt Nguyên Vị thể nhưng lại ẩn ẩn ôn nhu dịu dàng, nhất thời có chút ngây ngốc.

Lông mi của hắn, đến tột cùng là giống ai? Là nương nương Na cung ư?

Hắn nhất thời nghĩ không ra.

Xuân tàn, mùa hạ lại tới.

Ngâm Phương cung Tiễn Phong viện, cỏ dại lan tràn khắp nơi, xanh um rậm rạp.

Cửa hiên sơn son bong ra từng mảng, đồ dùng trong phòng, đệm chăn quần áo đều của ba năm trước đây,

tất cả đều ám mùi bụi bặm ẩm mốc lâu ngày.

Bách Khiếu Thanh vào Tiễn Phong viện đã hơn ba tháng.

Lúc mới bắt đầu, nhóm cung nhân hầu hạ còn được coi là thật sự cẩn thận, nhưng thấy Nguyên Vị không quan tâm, dần qua loa sơ sài dần.

Đến bây giờ, hai ba ngày mới mang một chút đồ ăn thừa đến cho y, chủ yếu là giữ mạng mà thôi. Đồng thời, cũng vì ăn uống ít sẽ tiện cho việc chiếu cố bài tiết.

Những chỗ xương bị gãy cũng đã lành lại, còn tháo cả băng gạc và cặp bản ra, nhưng gân tay gân chân vẫn theo ý tứ của Nguyên Vị, không được nổi nên hoàn toàn không thể cử động.

Trừ bỏ hai ngày sẽ bài tiết một lần, Bách Khiếu Thanh suốt ngày chỉ có thể nằm trên giường phủ gấm, nhưng lại có mùi nấm mốc khó chịu vô cùng.

Giữa trưa hôm nay, ánh mặt trời theo song cửa tràn vào nhà, rọi sáng mấy chỗ trên sàn, vô số tro bụi trôi nổi cuốn lên bay trong tia nắng.

Ngoài cửa sổ, tiếng ve kêu râm ran.

Bách Khiếu Thanh nửa co người nằm trên giường, hai má lồm vào thật sâu, môi nứt ra chảy máu. Y nhìn nhìn chén trà nhỏ đã nguội lạnh trên bàn bên cạnh, liếm liếm môi.

Hai ngày trước, nội thị phụ trách ăn uống cho y, bởi vì trên đường có người gọi đi đánh bạc, vô cùng nôn nóng, nên khi còn chưa uy xong đã đặt chén trà ở đây, ác thanh ác khí để cho y tự uống.

Mọi người đều biết, y căn bản không có khả năng tự uống nước.

Lúc này là giữa hè, Bách Khiếu Thanh khát đến đắng họng. Vô luận như thế nào, y rất muốn uống nửa chén trà lạnh trên bàn kia.

Y run rẩy, cố chống khuỷu tay dậy, lết đến mép giường gần cái bàn, rồi mới rướn cổ đến, miệng hồng hồng mong chạm vào được cái chén.

Nhưng cả người y không có nửa điểm khí lực, lại run lấy bầy, cả người không có điểm tựa ngã nhào xuống đất.

Cùng lúc đó, chén trà cũng bị y làm đổ, vỡ toang thành những mảnh nhon sắc bén.

Ba năm trước đây, mặt đất nơi này đều trải thảm, nhưng mà hiện tại lại là nền đá cứng lạnh.

Thời điểm ngã xuống, trán Bách Khiếu Thanh sượt qua một góc bọc đồng của cái bàn. Y quỳ rạp trên mặt đất, máu từ trên trán chảy xuống, chậm rãi uốn lượn tới cằm, rồi mới từng giọt nhỏ xuống, rơi trên mặt đất.

Không thể tưởng tượng được, y thể nhưng ngay cả nửa chén trà, cũng uống không đến miệng.

Y nhắm mắt lại, thấy ngực thật buồn, nhưng hai mắt lại khô khốc, muốn khóc cũng không khóc được.

Không biết như vậy qua bao lâu, chỉ biết vết nắng trên mặt đất đã vắn vẹo hình dạng đổ dài về phía đông, máu trên miệng vết thương cũng chậm chậm đông lại, không chảy ra nữa.

Phía sau, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Một đôi tay nhu bạch mảnh mai, được bảo dưỡng vô cùng tốt, ngón tay đeo đầy nhẫn vàng bạc bảo thạch, đưa y trên mặt đất nâng dậy.

Y ngẩng đầu, trong ánh sáng ảm đạm thấy được khuôn mặt Nguyễn Oa. Nguyễn Oa một thân tử bào, đầu đội mũ ô sa đính ngọc, theo phía sau còn có hai tiểu thái giám.

Vài năm không gặp, Nguyễn Oa rõ ràng đã già đi đôi chút.

Khóe mắt cùng khóe môi đều hơi trề xuống, còn xuất hiện vài nếp nhăn nhỏ.

Bất quá, trong ánh sáng ảm đạm đó, hình dáng mặt mày, vẫn là thanh tú xinh đẹp như xưa.

“Đứng đó làm cái gì?! Còn không mau lại đây hỗ trợ!”

Nguyễn Oa quay đầu lại, khiển trách hai tiểu thái giám kia, thanh âm cùng tư thế đều trầm trầm uy nghiêm.

Suy cho cùng, thì vẫn là đại thái giám cung phụng nhiều năm.

Hai tiểu thái giám liền vội vàng tiến lên, giúp Nguyễn Oa nâng Bách Khiếu Thanh trở về giường.

“Các người ra ngoài đi.”

Nguyễn Oa phát tay, hai tiểu thái giám lập tức rời khỏi phòng, kính cẩn đứng ở bên ngoài giữ cửa.

Hiện tại, trong phòng chỉ còn Bách Khiếu Thanh cùng Nguyễn Oa đối mặt nhìn nhau.

“Xem ra, bệ hạ của người đã ném người vào nơi này nhưng không hề để mắt tới, đem người tra tấn đến chết mới thôi.” Nguyễn Oa vươn tay, sờ trớn một chút đôi môi khô nứt của Bách Khiếu Thanh, chăm chú nhìn ngọn lửa khác thường toát lên trong y “Bất quá... Sau này đừng lo, ta vừa mới đem người hầu trong này, toàn bộ đổi qua một lượt rồi.”

Bách Khiếu Thanh nghiêng đầu qua một bên, không lưu loát mở miệng “... Nguyễn Oa, ta biết người hận ta.”

“Ta đương nhiên hận người! Ta vì cái gì mà không hận người?!” Nguyễn Oa bỗng nhiên buông tay ra, âm điệu trở nên cao vút bén nhọn “Chỉ vì nương nương chó má kia, cả tên hoàng đế ngu xuẩn đó... Người, người...”

Bách Khiếu Thanh quay lại, sợ hãi mở to hai mắt nhìn hắn.

“Đúng vậy, ta biết tất cả.” Nguyễn Oa vươn đầu lưỡi, liếm liếm vết máu trên mặt y, trong nháy mắt, lại thay bằng vẻ mặt tươi cười ôn hòa.

“... Không, không thể nào!” Bách Khiếu Thanh khàn khàn giọng, thốt ra.

Chuyện kia, Nguyễn Oa không có khả năng biết được.

Lăng Trục Lưu cùng Giản Tùng, một người là thừa tướng, một người là thái úy đương triều, đều không phải là người Nguyễn Oa có thể dễ dàng tiếp cận và uy hiếp.

Nguyễn Oa không có khả năng biết bất kì thông tin liên quan đến sự tình năm đó.

“Ha hã... Lăng thừa tướng cùng Giản thái úy đương nhiên là đem chuyện này chặt chẽ giấu diếm, ai cũng không nói cho.” Nguyễn Oa bắt tay tham tiến vào trong quần áo của y, đùa bỡn hai nhũ tiêm trước ngực “Nhưng ngoại trừ bọn họ, vẫn có người biết... Người đó, người hắn đã quên.”

Y cắn răng, vặn vẹo thân mình, muốn tránh khỏi tay của Nguyễn Oa, đối ấy Nguyễn Oa càng hung hăng ngắt véo.

Sau khi Bách Khiếu Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, Nguyễn Oa buông tay, chỉ thấy trên y phục trắng chỗ ngực có vết máu nhỏ, giống như trên giấy Tuyên Thành điểm cánh hoa đào, chậm rãi lan rộng ra.

“Người kia, chính là kim bảo thái giám bên cạnh Khương nương nương. Ngày người làm phản đó, sau trận đại tuyết, là hắc đến Bạch Hổ môn tìm người, người còn nhớ rõ chứ?” Nguyễn Oa nhìn y, bộ dáng tâm tình đều rất tốt “Ta không uy hiếp được người khác, nhưng uy hiếp một lão thái giám thất thế, đương nhiên không thành vấn đề.”

“Người đang nghĩ lão thái giám kia sao rồi ư? Ừm? Hắc đã chết. Sau khi ta hỏi hết mọi chuyện, liền bịt kín miệng hắc, sai người đánh chết... Bằng không, chuyện này càng nhiều người biết, tương lai của Thiên Triều và cả hoàng thượng, đều không tốt đâu.”

Nguyễn Oa ngữ điệu thoải mái mà nói, tâm Bách Khiếu Thanh cứ từng chút một trầm xuống.

“Bách, Khiếu, Thanh.”

Nháy mắt tiếp theo, Nguyễn Oa bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên y “Hai mẫu tử kia đã vắt kiệt hết thanh xuân nửa đời người của người, thực sự là uống máu của người, ăn thịt của người, người vì cái gì mà không nói?! Tại sao cứ khăng khăng một mực chịu đựng như vậy?!”

“...Nguyễn Oa.” Bách Khiếu Thanh không nhìn hắc, bán ngồi dựa vào đầu giường, vẻ mặt mệt mỏi, thanh âm khàn khàn trầm thấp “Người vì sao hoài nghi điều này? Vì sao lại điều tra nó?”

“Bởi vì ta thấy chung không tin người thật có thể xuống tay giết Khương nương nương.” Một thân tử bào, ngồi vào đối diện y, lấy tay ôm mặt của y, dùng ánh mắt như độc xà nhìn y chòng chọc “Người thích nàng, người thật sâu yêu nàng... Ta hiểu Bách Khiếu Thanh, hắc thà hi sinh chứ tuyệt không để nương nương của hắc mất một cái lông tơ... Đáng tiếc, hoàng đế được bảo hộ lên tận trời kia, căn bản không hiểu người.”

“Khắp thiên hạ này, chỉ có ta là hiểu người... Bởi vì, chúng ta vốn là người giống nhau.”

Nguyễn Oa bỗng nhiên hôn lên môi Bách Khiếu Thanh, mút cánh môi khô nứt của y, liếm duyệt khoang miệng ấy, kích động đến cả người sợ run, hạ phúc khô nóng.

Hắc muốn làm như vậy, đã muốn rất nhiều năm.

Đúng vậy, hắc và y vốn là người giống nhau, ngay cả linh hồn nhỏ bé cũng đều tương tự.

Hắc và y, vốn nên vĩnh viễn cùng một chỗ, hoạn nạn cùng một chỗ, vinh hoa cùng có nhau.

Lần đó tách ra, chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn.

Không có Khương nương nương, không có Nguyên Vị... Bách Khiếu Thanh là của hắc, chỉ là của hắc.

Bách Khiếu Thanh hoảng loạn giãy ra, nhưng không có khí lực phản kháng, chỉ có thể mặc cho hấn hôn.

Nụ hôn của Nguyễn Oa làm dịu đôi môi khô nứt của y, kỳ thật cũng không khó chịu, ngược lại thật thoải mái.

Suy nghĩ bắt đầu trở nên trì độn.

Mơ mơ hồ hồ, lại nhớ đến lời nói của Nguyễn Oa ——

Vì sao lại không nói?

Đúng vậy, vì sao lại không nói?

Trước đây là vì thành toàn nguyên vọng của Khương nương nương, giúp đỡ con trai nàng trở thành một vị đế vương hoàn mỹ đến không chệ vào đâu được... Nhưng, sau khi gặp A Lưu, đã bắt đầu mơ hồ cảm thấy, cũng không hoàn toàn là vì nguyên nhân này.

Thiên Triều cũng tốt, Kim Ma cũng tốt, đương quyền chấp chính là ai cũng không trọng yếu.

Dân chúng, hằng thiên thiên vạn vạn dân chúng giống như A Lưu, chỉ cần một chính quyền ổn định mà cường đại thống trị, bảo hộ bọn họ, làm cho bọn họ có thể an ổn bình yên mà hảo hảo sống.

Vô luận là ai, vương triều cai trị thiên hạ nào, kỳ thật đều là trăm sông đổ về một biển. Nhưng một chính quyền chân chính không phải lấy xương chất thành núi, máu chảy thành sông xây dựng mà thành.

Y – Bách Khiếu Thanh, chẳng qua là một binh sĩ nhỏ nhoi ở giữa hi sinh mà thôi, bé nhỏ đến không đáng kể.

Trên chiến trường, biết bao nhiêu nam nhi vì lý do đường hoàng mà hư ảo này đầu rơi máu chảy. Bọn họ cũng giống như Bách Khiếu Thanh, cũng đồng dạng là những sinh mệnh.

Tựa như đứa con đã chết của A Lưu.

Y không muốn nói, bởi vì rõ ràng Nguyên Vị có tình cảm với mình, không muốn dao động chính quyền khó khăn lắm mới lập nên căn cơ này.

Mỗi một lần thay đổi triều đại, chúng vương tranh đoạt, tuyệt không vĩ đại vì hi sinh cho đại giới.

Không muốn làm cho triều đình rung chuyển, lần thứ hai làm cho dân chúng lâm vào bể khổ luân hồi.

Đương nhiên, trừ lần đó ra... y thực sự muốn sống sót, vô luận bằng cách nào cũng tốt.

Lần này, không chỉ là bản năng.

Mà còn bởi vì, nước mắt của A Lưu, làm cho y bắt đầu đối nhân thế có điều chờ mong.

Cũng bởi vì phải sống sót để có thể nhìn thấy hoàng triều do chính tay Nguyên Vị thống trị, chân chính trở nên thái bình thịnh thế.

Thành Phục năm thứ mười lăm, mùa hè ở kinh thành phá lệ oi bức, thời tiết nóng đến bốc hơi.

Giữa trưa, Nguyên Vị cái gì cũng không muốn làm, sai nội thị đứng quạt, toan ngủ một giấc.

Hắn cởi long giày, vừa nằm xuống, chợt nghe có người bấm báo, nói là cung phụng thái giám Nguyễn công công cầu kiến.

Nguyên Vị nghĩ nghĩ, cho người tuyên Nguyễn Oa đi vào.

Nguyễn Oa cúi đầu đi đến trước long sàng, kính cẩn khom người hướng Nguyên Vị hành lễ “Có chuyện này, mọi người không để ý, nhưng nô tài không dám giấu diếm bệ hạ, sợ bệ hạ lại không vui... Người kia ở trong Ngâm Phương cung, thật sự không cần nổi tĩnh mạch tay chân ạ? Nếu không nổi, thần e sẽ không bao giờ... đi lại được nữa.”

Nguyên Vị hơi hơi trở mình không để ý, có chút buồn ngủ mông lung “Không đi được thì không đi, cứ để hắn cả đời nằm một chỗ vậy là tốt nhất.”

“Nhưng, tay chân cơ thể hắn đã bắt đầu héo rút.” Nguyễn Oa cúi đầu hạ mi mắt, thanh âm bình tĩnh không gợn sóng “Tay chân không có lực, qua một hai năm, tiếp theo ba bốn năm nữa, sẽ teo lại như củi khô, nô tài sợ đến lúc đó, hoàng thượng nhớ đến hắn, đến nhìn lại không vui...”

Hắn đến cầu kiến Nguyên Vị nói những lời này, một phần vì quả thật lo lắng cho Bách Khiếu Thanh, mặt khác cũng là lần thứ hai thử tâm hoàng thượng.

Nếu hoàng thượng thật sự mặc kệ không quan tâm, hắn sẽ bí mật sai người nổi tĩnh mạch cho Bách Khiếu Thanh, cùng một chỗ với y, từ nay sẽ không cần phải âm thầm lo lắng cho y nữa. Nhưng nếu hoàng thượng vẫn tỏ vẻ quan tâm, như vậy, trước mặt Bách Khiếu Thanh vẫn không thể chạm vào, hết thấy cần phải tính

toán kĩ hơn.

Hắn có thể đi đến địa vị như bây giờ, chính vì có gan mạo hiểm làm chuyện lớn mật, nhưng đồng thời cũng không thiếu phần thận trọng kỹ lưỡng.

Nguyên Vị nghe đến đó, buồn ngủ toàn bộ nhất thời tiêu tán, nhưng lại không muốn thể hiện cảm xúc ra mặt ngoài, xỏ giày, đứng lên thản nhiên nói “Phải không? Hắn biến thành như vậy cũng vì ác tâm ghê tởm của mình thôi... Kêu ngựa y, theo trẫm đi nhìn một cái, xem thử có thật là hắn đã thành cái dạng đó rồi không.”

Nguyễn Oa từ trước đến nay thất khiếu[5] tinh nhạy, lập tức hiểu được Nguyên Vị vẫn còn tình cảm với Bách Khiếu Thanh, trong lòng trầm xuống “Vâng.”

Đợi đến khi cái nắng đỏ lửa dịu một chút, Nguyên Vị mới ra khỏi cửa, cung nhân ngay lập tức chuẩn bị Minh Hoàng nhuyển kiệu cho hắn, nâng hắn đi đến Ngâm Phương cung.

Nâng ngựa kiệu, bởi vì xung quanh thường thường là quan viên người hầu đi bộ theo, lại thêm phải chú ý vừng vàng, tốc độ không nhanh không chậm. Nguyên Vị lúc này lại phá lệ, có vẻ vội vàng xao động, dọc đường đi mắng kiệu phu không ít lần, bức bọn họ không đủ mau, nhóm kiệu phu sợ tới mức cuối cùng cũng phải bước xa như bay.

Nội thị cung nữ đi theo không còn cách nào, cũng chỉ có thể chạy mau bên cạnh cỗ kiệu.

Tội nhất là ngựa y, tuổi đã một bó to, còn cầm theo cả hộp thuốc nặng, một đường chạy, một đường thở dốc quẹt mồ hôi.

Cứ như vậy, đoàn người rất nhanh đi tới Ngâm Phương cung, Tiễn Phong viện.

Nguyên Vị xuống kiệu, nhìn đến Tiễn Phong viện bụi gai cỏ dại mọc loạn, cửa hiên sơn son bong ra từng mảng, bụi bặm phủ đầy, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Vài năm nay, hắn không đến nơi thương tâm này, không muốn đến, không dám nhìn, nhưng không thể ngờ được nơi này lại điều linh đến vậy.

Bất quá cũng khó trách... Hắn đã tận lực quên đi, sai người khóa nơi này lại, dĩ nhiên nhiều năm sẽ không được quét tước sửa sang.

Nhưng mà, nhưng mà... Nơi này rõ ràng có người ở, ba tháng nay, cung nhân cũng không biết quét dọn lại một chút sao?!

Nguyên Vị nghĩ đến đây, ánh mắt bỗng nhiên sắc bén, hung hăng trừng trừng nhìn tất cả cung nhân một

cái.

“Bẩm bề hạ... Lúc trước, khi có người vào, bề hạ đã phân phó thần sai một tiểu thái giám trông coi người trong Tiễn Phong viện, còn lại, nói là chỉ cần người sống, không cần quan tâm như thế nào cũng được.” Nguyễn Oa sợ Nguyên Vị giận chó đánh mèo, vội vàng tiến lên giải thích “Người không đủ, tất nhiên không thể quét tước tu chỉnh một cái sân lớn như thế này... Hơn nữa, nơi này không có ngân chi hàng tháng, cửa hiên cũng không có biện pháp sơn lại, nên trông rách nát một chút.”

Nguyên Vị á khẩu không đáp lại được, chỉ ráng nhần xuống, mở miệng “Đây tốt xấu gì cũng là một nơi có người ở, lại ở trong cung, tồi tàn đến như vậy còn gì là thể diện? Trẫm nhìn bực bội. Người sau này sai người, tái chi chút bạc, đem nơi này hảo hảo sửa sang lại.”

“Hoàng thượng tha tội, là nhóm nô tài không lo lắng chu toàn.” Nguyễn Oa vội vàng khom người trả lời.

Nguyên Vị nói xong, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì “Sau này, nơi này do người trông nom phụ trách đi.”

Nguyễn Oa đã từng là người bên gối của hần, làm việc hợp ý, không giống như một đám nội thị gốc đầu mộc nãi kia, hần nói cái gì chính là cái đó, một đỉnh đóng một lỗ, hoàn toàn không linh hoạt gì cả.

Nguyên Vị mang theo ngự y, đi vào phòng ngủ chỗ Bách Khiếu Thanh, để đám cung nhân chờ ở bên ngoài.

Vừa đẩy cửa ra, một cỗ ẩm thấp mốc meo mang theo tro bụi liền ập vào mặt.

Nguyên Vị đi đến bên giường, nhìn thấy Bách Khiếu Thanh cuộn thành một đoàn, lưng đưa về phía hần, toàn thân đều phát run.

“Này, người làm sao thế?” Nguyên Vị lật y lại, chỉ cảm thấy xương cốt nhô lên dưới bàn tay, trong lòng giật mình, đến khi nhìn mặt y, lại càng cả kinh.

Hơn ba tháng không gặp, y thế nhưng gây đến vậy, hư thoát đến gần như tàn phế.

Về mặt y thống khổ đến cực điểm, môi bị chính mình giảo phá, tơ máu chảy xuống tận cằm.

“Thái y, mau tới đây nhìn xem! Hần không phải sẽ chết đúng không?!”

Nguyên Vị ôm y, vì quá sợ hãi, hoàn toàn không chú ý hai mắt của mình đã chóng ướn.

Năm hần sáu tuổi ấy, hần và Bách Khiếu Thanh cùng nhau nuôi một chú chó nhỏ lông dài.

Nuôi được nửa năm, chú chó không biết bị bệnh gì, chỉ vài ngày gầy đến da bọc xương, không bao lâu sau liền chết. Trước khi chết, cũng là cuộn mình thành một đoàn như vậy, càng không ngừng phát run.

Vì chuyện này, hần lúc ấy khóc đến mấy ngày liền, đến bây giờ vẫn còn nhớ như in.

[1] Khỏa kế: Tục gọi những người cùng giúp việc kiếm ăn với mình là khỏa kế. (Theo QT)

[2] Thất khiếu: Gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng. (QT)

12. Chương 8

Ngự y thấy Nguyên Vị lo lắng, sợ tới mức không dám chậm trễ, vội vàng xem bệnh.

Nhưng hần tuổi tác lớn, lại vừa chạy một đường, cộng thêm Nguyên Vị ở bên tai không ngừng nôn nóng thúc giục, phảng phất như còn bắn tia lửa về phía hần, nhìn khí sắc nửa ngày, lần mò nửa ngày cũng không tìm ra được nguyên cớ.

Bách Khiếu Thanh cắn chặt răng, nhìn thái y đã lớn tuổi như vậy, gấp đến độ trán đổ đầy mồ hôi, bụng có chút không đành lòng, bèn cố chịu đựng đau nhức, đôi môi run run mấp máy “Ta không sao, đừng lo... chỉ là... chẳng qua, hôm nay không chừng buổi tối lại mưa.”

Ngự y bưng tỉnh đại ngộ, đứng thẳng dậy, lập tức bấm báo “Đúng rồi! Thừa bệ hạ, trong vòng nửa tháng, tay chân cùng xương sườn hần bị đánh gãy hai lần, trong thời gian lành lại vẫn ở căn phòng âm u ẩm thấp này, phong thấp tậ xương, cho nên một khi mưa nắng thất thường thì bệnh tái phát, toàn thân đau nhức không chịu nổi.”

“Vậy... Có cách nào trị dứt cơn đau cho hần không?”

Nguyên Vị biết Bách Khiếu Thanh trời sinh cứng cỏi ngoan cường, bệnh tật đau đớn bình thường không để vào mắt, hiện giờ thấy y đau đến phát run, thân thể lại suy yếu, gầy chỉ còn da bọc xương, sợ y chống đỡ không được mà đau đến chết.

“Khởi bẩm hoàng thượng, phong thấp tậ xương là bệnh mãn tính, chỉ có thể dùng được chậm rãi điều trị, nếu vội vàng nôn nóng khó có thể chữa khỏi. Trước mắt, nên quét tước lại phòng này cho sạch sẽ, thay đổi nệm giường khô ráo, bày chậu than xung quanh để bớt ẩm, sau đó dùng thêm phong thấp cao để giảm đau...”

“Được rồi, được rồi, đừng có dài dòng nữa, mau đi gọi người làm đi!”

Lòng Nguyên Vị đã sớm nóng như lửa đốt, lớn tiếng đánh gãy lời hấn.

“Vâng, vâng.” Ngự y một bên lau mồ hôi, một bên nhanh chóng ra khỏi cửa.

Rất nhanh, trong phòng liền nhiều ra một đồng cung nữ nội thị, quét quét tước tước, sau đó đặt thêm chậu than, mặt đất lần thứ hai trải thảm lông thật dày, mọi vật dụng trong phòng, thậm chí cả giường lớn, tất cả đều được đổi thành mới.

Nguyên Vị vẫn ôm Bách Khiếu Thanh, luôn miệng hỏi y cảm thấy thế nào.

Nguyên Vị và Bách Khiếu Thanh đều thân cao thể trạc, theo lý, không thể bằng một vòng tay mà thoải mái ôm y như vậy. Nhưng Bách Khiếu Thanh gây đến lợi hại, Nguyên Vị ôm vào trong ngực, ngón tay, khuỷu tay đều bị xương cốt nhô lên đâm có chút đau, không khỏi cảm thấy chua xót, hối hận bản thân lúc trước chỉ lo sinh khí khiến cho y bị người tùy ý đối xử chà đạp.

Sau khi phòng được dọn dẹp xong, nhóm cung nhân đều thối lui, Nguyên Vị thay Bách Khiếu Thanh cởi áo, đặt y lên tấm nệm bọc da điều mềm mại, để cho ngự y cời lửa, tự mình bôi thuốc cho Bách Khiếu Thanh.

Thời tiết vốn nóng bức, trong phòng còn bày thêm bảy tám chậu than lớn, chờ ngự y trị liệu xong, Nguyên Vị và ngự y đã đầm đìa mồ hôi, ngay cả xiêm y cũng ướt một mảng.

Tuy rằng Bách Khiếu Thanh cả người cũng đồng dạng ướt sũng, nhưng hơn hết đã không còn đau lợi hại như vậy nữa.

Ngự y làm xong bốn phận, liền thúc thời mà rời khỏi phòng, lưu lại hai người Nguyên Vị cùng Bách Khiếu Thanh.

Chung quanh không còn ai, Nguyên Vị lấy tay nâng mặt Bách Khiếu Thanh, buồn bã cười thành tiếng “Được rồi, người thắng... Trẫm thích người, cho dù tới mức này... trẫm vẫn không thể bỏ người.”

Nguyên Vị cười cười, trong đôi mắt, nước mắt đã lăn dài, nhỏ vào ngón tay của Bách Khiếu Thanh “Trẫm không lừa người, không hề lừa người, cũng không muốn nói dối với bản thân mình nữa... Chắc người đắc ý lắm đúng không? Mỗi một lần người lừa gạt đùa bỡn trẫm, trẫm vẫn là lại một lần đem tâm ra giao cho người...”

Bách Khiếu Thanh hơi hơi hé miệng, muốn nói một chút gì đó, nhưng chung quy cái gì cũng không thể thốt thành lời.

“Thật kì quái, nói những lời này xong, trẫm ngược lại rất thoải mái.” Nguyên Vị nhìn y, vươn tay, mơn trớn một chút lông mi của y.

Đậm nhạt thích hợp, ánh lên cổ anh khí sáng ngời.

Nguyên Vị đã nghĩ thông suốt.

Nói với Bách Khiếu Thanh những lời này, không có nghĩa là mình yếu thế.

Không rời bỏ y, nhất định không rời bỏ y.

Che giấu bảo hộ y, hoặc là vì cơn giận sai lầm không đâu kia mà đánh mất y, cuối cùng vẫn chỉ là tra tấn chính mình mà thôi.

Nếu đã như vậy, còn ngại gì mà không đem hết thấy đặt ra chỗ sáng.

Bách Khiếu Thanh là người của hắc, hắc làm gì Bách Khiếu Thanh, tốt cũng thế mà xấu cũng thế, thưởng cũng ổn mà phạt cũng vậy, không phải đều là lẽ thường sao?

“Tuy rằng trăm hận người, nhưng người ở trong tay trăm đã ăn không ít đau khổ, còn chịu một thân ốm đau...” Nguyên Vị cúi người, khẽ khàng như chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi y “Sau này, người phải theo trăm, cái gì cũng đừng muốn, trăm sẽ không cho người bất kì cơ hội nào nữa... Chờ khi người mãn thọ, hãy trấn thay trăm trấn lăng, ở nơi đó chờ trăm.”

Bách Khiếu Thanh kinh hoàng nâng mắt lên nhìn Nguyên Vị.

Trấn lăng chính là tập quán của hoàng tộc Thiên Triều. Hoàng thất sẽ chỉ định một người đắc lực tối dũng cảm ở bên cạnh phụng dưỡng, cùng chính mình táng chung một mộ, vì thế, cho dù ở âm phủ vẫn có thể bảo hộ được mình.

Người trấn lăng, thường thường là thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh bị giết, tuy rằng là một hình thức chôn cùng nhưng đồng thời cũng là tôn vinh tối cao.

Mà Nguyên Vị, muốn sau khi hắc chết y phải trấn lăng, rõ ràng là muốn cùng y hợp táng một chỗ.

“Người là người của trăm, cho dù xuống dưới cũng phải đi theo trăm, vĩnh viễn đừng mong trốn thoát thêm một lần nữa.”

.....

Nguyễn Oa đứng canh giữ ở ngoài cửa, đem những lời Nguyên Vị nói bên trong, nghe được rõ ràng từng câu từng chữ.

Mặt hần không chút thay đổi thùy hạ mi mắt, trong mắt lóe lên quang mang khác thường.

Phải không... Xem ra, hoàng thượng không có khả năng buông tay.

Hần đi tới được địa vị như ngày hôm nay, chính là dựa vào việc lấy tính mạng chính mình đánh cược.

Những thứ hần coi trọng, từ trước đến nay hần đều không nhường cho ai, hao tổn tâm tư, mạo hiểm mỗi lần càng thêm liều lĩnh, tất cả đều đáng giá.

Bách Khiếu Thanh, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Sau ngày đó, Nguyên Vị lệnh cho ngự y nối lại gân mạch cho Bách Khiếu Thanh.

Gần bốn tháng, vết đứt trên gân tay gân chân Bách Khiếu Thanh toàn bộ đều héo rút, các ngự y phải dùng dao mỏng cắt da, lại dùng thêm thiết câu vừa dài vừa nhỏ tham tiến vào tận sâu bên trong cơ thịt mới có thể tìm được điểm tiến hành ghép nối.

Trong cả quá trình, Nguyên Vị vẫn bồi ở bên cạnh Bách Khiếu Thanh.

Nhìn Bách Khiếu Thanh đau đến cả người mồ hôi lạnh, Nguyên Vị tuy rằng thủy chung không nói bất cứ điều gì, nhưng mày cũng chưa hề giãn ra.

Sau đợt cắt cơ nối gân đó, những ngày tiếp theo, Nguyên Vị dứt khoát không để cho Bách Khiếu Thanh rời khỏi bên người nữa, đưa y vào Võ Dao cung. Ngoại trừ phải lâm triều, ngay cả phê duyệt tấu chương đều ở bên cạnh, bất cứ khi nào cũng nhìn được y mới cảm thấy yên tâm.

Triều đình và hoàng cung đối với chuyện này có phần kín đáo phê bình, nhưng Nguyên Vị bất vi sở động, vẫn như cũ làm theo ý mình.

Cứ như vậy, ngày tháng chẳng mấy chốc trôi qua, nháy mắt đã nửa năm, Thành Phục năm thứ mười lăm lại rét đậm.

Bên ngoài trời rét đến đóng băng, đại tuyết như lông ngỗng, bay múa ngày một nhiều.

Võ Dao cung, trong phòng ngủ rộng thênh thang của Nguyên Vị, mặt đất trải thảm lông trắng thật dày, chung quanh đốt chậu than, ấm áp như xuân.

“Nào, ngày hôm qua ngươi không vịn vào bất cứ thứ gì đã đi được đến đây. Hôm nay nhất định phải vượt qua chỗ này.”

Nguyên Vị chỉ mặc áo mỏng, đứng cách Bách Khiếu Thanh khoảng năm mươi bước, trước mũi chân hắn là một dải lụa tơ tằm đỏ thắm được căng ngang trên mặt đất.

Trên người trên mặt Bách Khiếu Thanh đã có chút thịt, tuy rằng vẫn rất gầy nhưng cũng không đến nỗi bệnh ốm nữa. Y cắn chặt răng, chậm rãi di chuyển từng chút một, một bước lại tiếp một bước, gian nan đi về phía Nguyên Vị.

Lụa tơ tằm đỏ trên nền tuyết trắng của thảm lông mềm mại, phá lệ bắt mắt.

Chỉ năm mươi bước, thế nhưng y đi đến non nửa canh giờ, mồ hôi đầm đìa.

Hai chân sau khi giẫm lên dải lụa tơ tằm, cố đi thêm nửa bước nữa, cuối cùng tới cực hạn, lập tức tê liệt ngã xuống mặt đất.

Nguyên Vị vội vàng vươn hai tay đỡ được y, ôm vào trong ngực.

“Tiềm Chi, ngươi giỏi quá!”

Nguyên Vị hoan hô một tiếng, hôn lên môi y, ôm y đến ngồi trên nhuyễn ghế, lại chạy đến dải lụa đỏ trước mặt, thật cẩn thận mà đem nó dịch lên phía trước nửa bước.

Bách Khiếu Thanh ngồi trên nhuyễn ghế, nhìn Nguyên Vị như vậy, bỗng nhiên hốt hoảng không thôi.

Giống như, lại nhớ về năm tháng không hề nghi kỵ oán hận, tràn ngập ôn nhu đó.

Tuy rằng biết đó là ảo giác... nhưng, loại ảo giác này có thể dừng lâu hơn một chút, cũng thật tốt.

Đằng sau, ngoài cửa có người bấm báo Phụ vương cầu kiến.

Nguyên Vị tâm tình không tệ, liền sai người truyền Tam Hoàng đệ của hắn, Phụ vương tiến vào.

Phụ vương so với Nguyên Vị nhỏ hơn một tuổi, cử chỉ lời nói rất có phong độ của một vị vương, tướng mạo đường đường, cao lớn khôi ngô, chỉ là cảm hơi nhợt. Hắn đi vào, mang theo một cỗ gió lạnh, trên mũ sa cùng áo lông điều, tuyết đọng thành mảng rơi xuống.

“Bệ hạ cũng biết, Minh Nhi là ngày gì sao?” Phụ vương sau khi khom người hành lễ một cái, đứng thẳng

dậy, khoe mắt đảo qua Bách Khiếu Thanh ngồi cách đó không xa.

“Minh Nhi, là ngày giỗ của phụ hoàng cùng phụ mẫu.”

Nguyên Vị không đáp, niềm vui trong mắt biến mất hầu như không còn, Phụ vương tự mình trả lời xong, lại tiếp “Bách Khiếu Thanh tuy rằng được ân xá, miễn tử tội, nhưng vẫn phải chịu tội. Vô luận như thế nào, ngày giỗ không bắt hẩn đứng trước lăng phụ hoàng phụ mẫu nhận tội, phụ hoàng phụ mẫu ở trên trời có linh thiêng, e rằng sẽ trách cứ con nói dối bất hiếu.”

Khương hoàng hậu tuy là thân mẫu của Nguyên Vị, nhưng dựa theo lệ thường, tất cả hoàng tử đều gọi nàng là mẫu hậu.

Sau khi khôi phục non sông, lăng đế hậu được dời từ Giang Nam tới hoàng lăng kinh thành, triều đình lại buộc Kim Ma giao xương sọ của đế hậu, chôn cùng thi hài, lần thứ hai hậu táng.

“Trẫm đã biết. Chuyện này, trẫm đã có chủ ý cả rồi, người lui xuống đi.”

Nguyên Vị bị hẩn nói mấy câu, tâm tình nhất thời chùng xuống, mày nhíu chặt lại.

Phụ vương cũng không hề nói thêm gì nữa, hướng Nguyên Vị hành lễ rồi lui lại vài bước, xoay người rời khỏi phòng.

Tiểu thái giám giữ cửa, lập tức khép cửa phòng lại.

Nguyên Vị đứng tại chỗ, sau vài phút thất thần, bỗng nhiên đi về phía Bách Khiếu Thanh, hai tay ôm chặt lấy cổ y, ánh mắt trở nên lạnh như băng “Người, người này...”

Toàn thân Bách Khiếu Thanh cứng còng, trong mắt ần ần toát ra khủng hoảng.

Ở trong tay Nguyên Vị, y nếm qua không ít đau khổ.

Nguyên Vị nhìn đến vết thương trên cổ tay y, ánh mắt chậm rãi mềm dần, thấp giọng nói “Hiện giờ, trẫm với người tính toán này đó còn có ích gì... Trẫm luyện tiết giết người, là trẫm bất hiếu, không phải lỗi của người... Hơn nữa, thân thể người đã thành như vậy, cái gì cũng không thể...”

“Minh Nhi, đến để nhận tội, cũng là chuyện nên làm.” Nguyên Vị hôn lên vết sẹo trên cổ tay y, trong mắt ặng lên một tầng hơi nước “Đơn giản chỉ là đầu trần chân đất, quỳ trên tuyết một chút mà thôi... Trẫm sẽ sai người làm cho người hai cái nhuyển đệm lớn, trước khi đi, thoa một chút dược chống tê cóng là tốt rồi.”

Tình cảm hoàng tộc không thể so với dân chúng bình thường. Nguyên Vị thuở nhỏ đã tách ra khỏi mẫu

thân, phụ thân có đến thăm, cũng là theo phép mà kiểm tra công khóa, hỏi một chút về cuộc sống hàng ngày của hắn.

Cho nên tình cảm của hắn, ngược lại đã dành cho Bách Khiếu Thanh, người từ nhỏ đã kề cận với hắn.

Bây giờ nhớ lại, mùa đông năm hắn mười tuổi ấy, nhìn Bách Khiếu Thanh mang theo đầu phụ hoàng phụ mẫu phóng ngựa đi xa, đau đớn nhất không phải là cha mẹ hắn chết, mà chính là sự phản bội của Bách Khiếu Thanh.

Hắn từng tín nhiệm, sùng bái, ái mộ Bách Khiếu Thanh như vậy.

Bất quá, hiện tại đành lo.

Vẫn là thương y, không cho y ly khai, nhưng Nguyên Vị hiện tại đã không còn là đứa nhỏ ngây thơ cái gì cũng không biết nữa.

Hắn tọa ỷ thiên hạ, trong tay là hoàng quyền tối cao, đã có đầy đủ năng lực đem người mình yêu vưng vàng ôm vào lòng.

Hoàng lăng được xây dựng ở góc kinh thành, cách hoàng cung một khoảng tương đối, rộng hàng nghìn khoảnh, là nơi an táng để hậu các triều đại Thiên Triều.

Bách Khiếu Thanh đầu trần chân đất, quỳ gối trước mộ của Thánh Văn Diễn Liệt tiên đế cùng Thánh Đức Minh Từ Khương hoàng hậu.

Ấn theo luật lệ Thiên Triều, tiên đế cùng Khương hoàng hậu hợp táng trong cùng một tấm lăng, nhưng không cùng mộ thất.

Giống như quan hệ của bọn họ khi còn sống.

Mỗi người đều vì tình hình và lợi ích mà ở cùng nhau, đối với nhau không thể không hiểu biết, có lẽ cũng có một chút yêu, nhưng hai trái tim đã bị lợi ích quyền thế ăn mòn, không thể nào phù hợp.

Chỉ mong sau này ở ven hồ, vĩnh viễn không xuất hiện bóng người lo lắng khóc chẳng biết phải làm sao.

Lăng mộ từng từng cao ngất, có dạng hình bán nguyệt, tầng ngoài được xây bằng đá tảng cứng chuyên dùng để xây thành, chỉ cần đứng trước nó đã có cảm giác áp bách trầm trọng.

Ngày hôm qua, tuyết đã muốn ngừng rơi.

Nguyên Vị đứng phía sau Bách Khiếu Thanh, hơi cúi đầu, nghe trọng thần ti chương lễ bộ niệm tụng trường tế văn mà năm nào cũng phải đọc một lần, ánh mắt thế nhưng vẫn chú ý đến y.

Tuy rằng bên dưới có nhuyển đệm, hai bên có người giữ lấy Bách Khiếu Thanh, nhưng y quần áo đơn bạc, lại quỳ lâu trên nền tuyết lạnh, hàn khí tận xương, trên người bắt đầu đau đớn kịch liệt, không thể kiềm chế mà run bần bật.

Vì đây là tế lăng hoàng thất, nên ngoại trừ Nguyên Vị và Bách Khiếu Thanh, cũng không có mấy ai ở đây.

Chỉ có bốn vị vương gia, mấy tên thị hầu bưng lễ vật cùng vài quan viên lễ bộ.

Bốn bề im ắng một mảnh, khi quan viên lễ bộ đang tụng đến nhập thần, Bách Khiếu Thanh quỳ trên mặt đất bỗng nhiên đẩy hai tên nội thị đỡ y ra, dùng hết tất cả khí lực đứng lên, xoay người, cổ nhin đau nhức tận xương nhào đến xô vào người Nguyên Vị.

“Cẩn thận!”

Bất ngờ không kịp đề phòng, Nguyên Vị bị đẩy té giữa lưng đập vào mặt đất.

Cùng lúc đó, một mũi tên nhọn đen sì phá không mà đến, chập vật cắm vào gạch men xanh lát trên mặt đất cách Nguyên Vị một khoảng không xa.

Chỗ mũi tên nhọn cắm vào, mặt gạch men dần dần xuất hiện một vòng tròn ám nâu, chứng tỏ mũi tên được tẩm kịch độc.

Quan viên lễ bộ ngừng tụng, mọi người nhất thời ào lên náo động.

Ngay cả bên trong hoàng lăng linh thiêng, cư nhiên còn có kẻ dám cả gan hành thích vua!

Nguyên Vị đã có phần ổn định tinh thần, đưa tay kéo Bách Khiếu Thanh toàn thân đã đau đến phát run, thậm chí không thể nói thành lời ôm chặt vào người, đến khi từ mặt đất đứng lên, hàng trăm Ngự lâm quân từ ngoài hoàng lăng đã vọt vào bên trong, bao bọc lấy bọn họ ở giữa.

Ám sát đế vương, chuyện này không phải là việc nhỏ.

Trong nháy mắt, cả hoàng lăng hoàn toàn bị phong tỏa, trong thời gian đó, quân đội đã nhanh chóng đi tuần tra lục soát hồng bắt được tên thích khách.

Kết quả rất nhanh được đưa ra, không có thích khách!

Ở một góc bí mật của lăng mộ có giấu một cái giá đỡ đặt một nỏ cơ[1]. Nỏ được đặt vào vị trí bị kéo căng, lấy nỏ được ấn xuống rồi dùng băng đóng băng lại.

Khi buổi tế diễn ra, vừa lúc niệm tụng rầm rì, lại thêm khói hương nện che khuất cỗ nỏ cơ kia, đồng thời làm cho băng tan chảy, độc tiến cứ vậy bắn về phía Nguyên Vị.

Kẻ bố trí cỗ nỏ máy này, nhất định là người cực kỳ am tường trình tự tế lăng. Ngay cả thời gian, vị trí đứng của Nguyên Vị có gần với thị vệ hay không, cũng rõ như lòng bàn tay.

Nhưng kẻ nọ ngàn tính vạn tính cũng không thể dự đoán được, Bách Khiếu Thanh gần như đã thành phế nhân thể nhưng vẫn còn sót lại trực giác kinh nghiệm trên chiến trường, trong một tích tắc nghìn cân treo sợi tóc đã đẩy ngã Nguyên Vị, giúp Nguyên Vị né qua hung kiếp.

Đại sự ập tới, tất nhiên không thể tiếp tục tiến hành cúng tế.

Trước mắt, bị nghi ngờ đầu tiên chính là đám người phụ trách trông coi hoàng lăng cùng nội thị xếp hương đốt nến, bưng bê đồ cúng.

Bởi rằng để đặt được cỗ nỏ máy này, không thể không thông qua bọn họ.

Nguyên Vị hạ lệnh bắt tất cả thái giám thủ lăng, sau khi giao cho hình bộ thẩm vấn, lập tức mang Bách Khiếu Thanh cùng đám người liên quan ngồi vào ngự liễn, giữa vòng vây của Ngự lâm quân rời đi.

Đến khi cùng Bách Khiếu Thanh trở lại Võ Dao cung, Nguyên Vị vừa uống được nửa chén trà nhỏ, đã thấy Lăng Trục Lưu cùng Giản Tùng hốt ha hốt hoảng chạy đến.

Lăng Trục Lưu và Giản Tùng nhắc thấy Bách Khiếu Thanh bên cạnh Nguyên Vị, trên mặt đều có vẻ xấu hổ, nhưng chỉ chột lóe rồi biến mất.

Nguyên Vị không phát hiện điều gì không ổn “Chuyện nên làm, đã làm tốt chưa?”

“Thưa rồi ạ.” Giản Tùng hướng Nguyên Vị khom người “An Bình vương cùng Phụ vương đã bị tách ra giam lỏng trong cung, phủ trách của bọn họ đều bị đại quân vây quanh, gia quyến nô bộc không thể ra ngoài... Lăng Vương cùng Hữu vương tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng cũng khó đảm bảo không bị giật dây xúi giục, cũng bị tách ra giam lỏng.”

Nguyên Vị gật gật đầu “Tốt lắm... Trẫm sẽ tự mình thẩm vấn bọn họ, các người lui xuống đi.”

Lăng Trục Lưu cùng Giản Tùng cúi mình một cái thật sâu, khi đến thì vội vội vàng vàng, khi đi cũng vàng vàng vội vội không kém.

Trong cung xảy ra đại sự lớn như vậy, nơi chờ bọn họ đến để bàn bạc tra xét sự tình, còn có rất nhiều rất nhiều.

Bách Khiếu Thanh ngồi ở một bên, hết thấy nghe vào trong tai, tâm cứ như bị bóp nghẹt.

Đúng vậy! Nếu nội thị cả gan ám sát hoàng đế, phía sau chắc chắn có người bởi vì tham vọng của chính mình mà giết dây sai khiến.

Mà quyền lợi lớn nhất thế gian này, chỉ có hoàng quyền.

Mặc kệ cái gọi là huyết thống thân tình, là huynh đệ máu mủ.

Một núi không thể có hai hổ, chỉ cần trước mặt là hoàng quyền, đó là người chết ta sống.

Huống hồ, trình tự tế lăng rườm rà phức tạp, ngoại trừ một số quan viên lễ bộ cùng nội thị tham dự, biết rõ đường đi nước bước để rồi lợi dụng sơ hở, cũng chỉ có thành viên hoàng tộc.

Nhưng vô luận như thế nào... Nếu có thể, y không mong muốn nhìn Nguyên Vị huynh đệ tương tàn.

Lăng Trục Lưu cùng Giản Tùng đi khỏi, Nguyên Vị ngồi trên ghế cau mày suy nghĩ một lát, quay đầu liền thấy Bách Khiếu Thanh, trong mắt lại lộ ra hạnh phúc, đứng lên đi đến bên cạnh y, vươn song chưởng ôm chặt y vào lòng “Tiềm Chi... Người vẫn thích trầm đúng không?”

Bách Khiếu Thanh không đáp lại, cũng không biết phải nên trả lời như thế nào.

Mâu quang Nguyên Vị vụt cái hạ xuống, âm trầm nói “Hay là... Chỉ bởi vì, nếu trầm chết trước người, sẽ không có ai chữa lại cho người mạng sống?”

Bách Khiếu Thanh sợ hãi ngẩng đầu, nhìn vào Nguyên Vị “Bệ hạ cát nhân thiên tướng, sao lại nói những lời...”

“Được rồi, người cái gì cũng đừng nói.” Nguyên Vị cắt ngang, chăm chú nhìn y, khóe môi chậm rãi cong lên “Miệng người nói ra chưa hẳn đã đáng tin... Nhưng là Tiềm Chi, trầm sẽ không hỏi thêm gì cả.”

Vô luận là lý do gì đi chăng nữa, Bách Khiếu Thanh vẫn đang quan tâm Nguyên Vị, chỉ như vậy thôi cũng đã đủ rồi.

Nguyên Vị kỳ thật có điểm sợ hãi. Hắn sợ biết được nguyên nhân xác thực có thể khiến hắn mất đi đường sống mà hắn từng rất mực chờ mong.

Từ khi Bách Khiếu Thanh đến Võ Dao cung, Ngâm Phương cung liền trở thành một nơi hoang trống. Hiện giờ, Phụ vương bị giam lỏng ở Tiễn Phong viện, còn An Bình vương thì giam ở Thiêm Hương các.

Trong phòng ngủ, Phụ vương đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại ngó qua cửa nhìn quân sĩ canh gác bên ngoài, tâm loạn như ma.

Lúc ấy cùng cung phụng tử y đại thái giám Nguyễn Oa bày ra mưu kế, rõ ràng thấy đây là sách lược tuyệt đối không một tia sơ hở, nhưng sao đến cuối cùng Nguyên Vị vẫn né được?

Kịch độc được tẩm trên mũi tên kia, kiến huyết phong hầu[2], cực kì quý hiếm, người thường đừng mơ chạm tới tay.

Nếu dựa theo nó tìm hiểu nguồn gốc, rất có thể cuối cùng sẽ liên lụy đến chính mình.

Đương nhiên... sẽ không mau được như vậy đâu. Trong lúc này, ắt hẳn Nguyễn Oa đang nghĩ biện pháp đem tất cả chứng cứ hành thích vua hủy diệt.

Dù sao, nếu sự tình bị vạch trần, Nguyễn Oa cũng khó mà trốn khỏi can hệ.

Nhắc tới Nguyên Vị, hắn có phần không phục.

Mặc dù hắn nhỏ hơn Nguyên Vị một tuổi, nhưng từ bé, vô luận là học bài hay tập võ, hắn đều giỏi hơn Nguyên Vị. So với Nguyên Vị, hắn càng thích hợp trở thành vua một nước.

Chẳng qua, Nguyên Vị rất được sủng ái, lại có một mẫu thân giỏi giang, mới khiến tất cả các hoàng tử bị Nguyên Vị đè đầu.

Nghĩ đến cuộc sống thuở còn ấu thơ, mẫu thân của mình là Côn phi bởi vì thất sủng, mỗi ngày đều bị ai thống thiết, lấy lệ tẩy mặt. Hằng năm nếu Thánh thượng ban thưởng cho nhóm hoàng tử, Nguyên Vị luôn là người được lấy những thứ cực phẩm, còn hắn chỉ có thể lấy món thứ phẩm, những lúc đó lại càng thêm căm hận mẫu tử Nguyên Vị.

Vừa rồi, có tiểu thái giám bưng ấm trà nóng tiến vào, đặt trên trà kỉ. Tuy rằng hắn bị giam lỏng, nhưng vẫn đường đường là thiên hoàng hậu duệ quý tộc, không ai dám khinh nhờn vô lễ với hắn.

Phụ vương Hữu Huyền bồn chồn lo lắng không yên, đi đến bàn trà, tự rót cho mình nửa chén trà nóng, uống cạn một hơi.

Vừa uống xong, Phụ vương liền cảm thấy không bình thường.

Giây tiếp theo, cơn đau quặn quặn như xuyên thấu ruột nhanh chóng từ bụng dưới lan ra.

Hắn thét lên, tay ôm chặt bụng ngã vật xuống đất, lăn được hai vòng liền nằm yên bất động.

Đúng vậy... Nếu sự tình bị phát hiện, Nguyễn Oa cũng khó trốn khỏi can hệ.

Cho nên, Nguyễn Oa lựa chọn giết người diệt khẩu.

Vệ binh ngoài cửa nghe thấy tiếng thét, vội vàng vọt vào cửa.

Nhưng lúc này, Phụ vương tứ chi đã muốn cứng còng, thất khiếu ồ ồ chảy ra tử hắc độc huyết, vô lực hồi thiên.

“Cái gì?!”

Trong Võ Dao cung, Nguyên Vị nghe Lăng Trục Lưu bẩm báo xong, đại kinh thất sắc, đập bàn rống giận.

Phụ vương bị giam lỏng trong Tiễn Phong viện, lại có thể uống thuốc độc tự sát!

Sau khi Phụ vương tự sát, cộng thêm việc Lăng Trục Lưu hỏa tốc điều tra, so sánh với tình hình trước mắt, các điểm mấu chốt đáng ngờ trong chuyện ám sát Nguyên Vị đều chỉ về hướng Phụ vương.

Ba tháng trước, Phụ vương một mình rời phủ bí mật đến Tây Vực mua nửa cân kịch độc Đoạt Phách Lam, cùng với chất độc trên mũi tên là hoàn toàn giống nhau.

Một trong số nội thị thủ lĩnh đã nhận tội, cố nỏ cơ kia là do người của Phụ vương mang tới, mua chuộc hắn, đảm bảo chắc chắn hắn sẽ bình an vô sự, chỉ cần hắn đặt vào nơi đó.

Trong Phụ vương phủ, đã tra soát được long bào, long ủng...

.....

Nghe Lăng Trục Lưu bấm báo xong, Nguyên Vị từ kinh hãi cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh trở lại “... Người cũng đã chết rồi, vậy chấm dứt đi. Môn sinh gia quyến, còn cả những kẻ tham gia trong đó, hết thấy giao cho hình bộ xử lý.”

Nói những lời này xong, Nguyên Vị bỗng nhiên như nhớ đến điều gì “Tội hành thích vua, ắt theo luật pháp phải xử lý như thế nào?”

“Bẩm hoàng thượng, hành thích vua là trọng tội, theo luật phải tru di cửu tộc... Môn sinh bằng hữu cũng không thể thoát khỏi.” Lăng Trục Lưu lúng ta lúng túng nói.

“Nói với hình bộ, tru di cửu tộc... miễn đi. Nếu thật sự chiếu theo pháp luật, trẫm, còn cả ba vị Vương gia chẳng lẽ không phải trong vòng chín tộc của hần sao?” Nguyên Vị nhìn Bách Khiếu Thanh, mỉm cười “Họ hàng thân thích, xăm chữ vào mặt rồi dày bạo họ đi xa một chút là tốt rồi. Còn môn sinh bằng hữu thì điều tra kỹ lưỡng vào, nếu như không liên can, trẫm sẽ không vấn tội.”

“Bệ hạ thánh minh nhân đức.” Lăng Trục Lưu nghe Nguyên Vị nói xong, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng vui mừng, hướng Nguyên Vị khom mình thật sâu.

Trước đó vài ngày, Lăng Trục Lưu cùng Giản Tùng đã bí mật trao đổi với nhau về chuyện Bách Khiếu Thanh.

Năm ấy, Bách Khiếu Thanh dưới sự trợ giúp của hần đã cưới Ô Vân Đạp Tuyết chạy trốn, Nguyên Vị thể nhưng giữa chốn quân thần trừng mắt nhìn theo, miệng phun một búng máu tươi rồi ngất lịm trên mặt đất.

Sau khi hồi cung, Nguyên Vị sốt cao đến gần nửa tháng, gần như mất mạng.

Chuyện này, cũng không phải là lần đầu tiên.

Nguyên Vị mười tuổi, vào mùa đông năm ấy, chính mắt chứng kiến Bách Khiếu Thanh mang đầu song thân đi xa, cũng xảy ra tình trạng tương tự.

Ngày trước, Nguyễn Oa dẫn hần đến Chu Tước môn, khi Lăng Trục Lưu và Giản Tùng nhìn thấy, hần cũng là phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống đất không dậy nổi, sau đó là sốt cao.

Tuy rằng tình huống trước mắt không phải là nguyện vọng của Khương nương nương, nhưng nếu Bách Khiếu Thanh đã chết, tình hình tuyệt đối sẽ không tốt hơn hiện tại.

Mặc dù Nguyên Vị đang chuyên sủng Bách Khiếu Thanh, nhưng y bây giờ thân thể bán tàn, đường cũng không đi được, lại là một nam nhân, không thể sinh con nối dõi, đối với triều đình và hậu cung càng không tạo được uy hiếp.

Vả lại, Nguyên Vị sủng y, đồng thời cũng phòng y. Quan hệ hai người trong lúc này, cấu thành một loại trạng thái cân bằng vi diệu.

Nguyên Vị cũng đã lưu lại đủ con nôi dòng... Như vậy, không chỉ là phúc khí của mình Nguyên Vị mà còn là phúc lợi của cả thiên hạ.

Có điều, phải hi sinh ý nguyện cùng tương lai của Bách Khiếu Thanh.

Bất quá, Bách Khiếu Thanh không phải là người không hiểu đạo lý, ắt sẽ có thể lý giải.

Nói cho cùng, bọn họ đều là vi thần, hết thảy chỉ là phụ tá đế vương, là công cụ để duy trì xã tắc ổn định yên bình.

Nếu đã biết vị trí của mình, thân là công cụ, thì nên có giác ngộ của một công cụ.

.....

“Lăng thừa tướng, chẳng hay ngài có thấy chuyện này có chút kì quái không?”

Bách Khiếu Thanh nghe cuộc đối thoại của bọn họ, nhin không được mở miệng “Phụ vương vì sao phải uống thuốc độc tự sát? Hơn nữa, quá trình điều tra cũng quá mức thuận lợi đi?”

Lăng Trục Lưu chắc hẳn công vụ bận rộn cực kỳ, cho nên có một số việc chỉ nhìn chứng cứ, nghiên cứu xem xét không thể hoàn toàn thấu triệt. Bách Khiếu Thanh tự biết nếu lúc này không đặt vấn đề, chắc chắn sẽ không còn cơ hội nữa.

“Láo xược! Trẫm cùng Lăng thừa tướng thương thảo sự tình, há là chuyện một tên tiện nô như ngươi có thể xen vào!”

Nguyên Vị nghe Bách Khiếu Thanh hỏi xong, ý cười bên môi liếm đi, nộ khí trong mắt nhất thời bốc lên, đi đến trước mặt y, giơ tay hung hăng giáng cho y một cái tát.

Một phần, hẳn không muốn Bách Khiếu Thanh tham dự vào việc này; mặt khác, những lời Bách Khiếu Thanh nói với Lăng Trục Lưu, nếu hẳn không tỏ thái độ, tội trạng của Bách Khiếu Thanh chỉ sợ lại nhiều ra hai tội “Mị thượng hoặc quân, mưu toan tham chính”.

Má trái Bách Khiếu Thanh ngay tức khắc sưng đỏ. Y chậm rãi cúi đầu, không nói nữa.

Bởi những điều nên nói, y đã nói cả rồi.

Nguyên Vị xoay người, không hề nhìn Bách Khiếu Thanh, sau khi trầm ngâm suy tư một lát, mở miệng nói với Lăng Trục Lưu “Chuyện âm mưu hành thích của Phụ vương, mặt ngoài, cứ chiếu theo bàn bạc trước đó mà làm, giao cho hình bộ giải quyết... Nhưng phía sau, vụ này còn có rất nhiều điểm khả nghi, Lăng đại nhân cứ âm thầm điều tra, nhất định sẽ có manh mối, nhớ rõ không được dả thảo kinh xà.”

“Vâng.” Lăng Trục Lưu khom mình.

Bách Khiếu Thanh cúi đầu, nhìn phiến lông trắng trên thảm dày dưới chân, suy nghĩ miên man xáo trộn.

Nếu bên cạnh Phụ vương có đồng mưu, kẻ đó thật sự là người tâm cơ hiểm ác, thủ đoạn ngoan tuyệt, có thể bằng kịch độc giết chết Phụ vương dưới một người, trên vạn người chỉ vì diệt khẩu, giữ vững an toàn cho bản thân.

Nguyên Vị và Lăng Trục Lưu hẳn đã nghĩ tới rồi, không có khả năng là một trong ba vị Vương gia còn lại.

Nếu không, cho dù Nguyên Vị đã chết, tranh đấu hoàng quyền cũng còn lâu mới chấm dứt. Phụ vương vẫn là người có suy nghĩ, tuyệt đối không có khả năng vì chính mình mà chuẩn bị long bào long ủng sớm đến vậy.

Rốt cuộc, đến tột cùng là kẻ nào đây?

Trước mắt, thông tin thu được quá ít, không thể phán đoán thêm điều gì.

Thành Phục năm thứ mười lăm, mùa đông, Phụ vương vì ám sát đế vương đã uống thuốc độc tự sát, thê thiếp tử nữ đều bị xăm chữ lên mặt rồi đẩy đi lưu đày.

Phụ vương chỉ mới hơn hai mươi tuổi, đã có tám người con, nhưng đứa lớn nhất cũng chỉ vừa tròn sáu tuổi, bé nhất, đang còn trong trứng nước.

Phu nhân Vương phủ, long tử phượng tôn, bất luận lớn bé, hết thấy đều bị ấn dấu lên mặt, xếp thành hàng dài, bị bọn nha dịch áp giải ra khỏi kinh thành, dọc đường đi mây đen mù sương, bị ai thê lương không sao kể xiết.

Sau khi kết án, tâm Nguyễn Oa sau một thời gian như bị treo lên, thấy triều đình cùng hình bộ không có thêm bất luận động tĩnh gì, cũng yên lòng dần.

Cứ như vậy qua hơn một tháng, nháy mắt lại tới lễ hội mùa xuân hàng năm.

Trong cung, khắp nơi đều treo đèn lồng đỏ thắm, bên ngoài còn trang trí đủ màu sắc rực rỡ. Các đại thần trong triều, ngoại trừ những ai phải trực gác, đều được nghỉ mười lăm ngày về nhà lễ mừng năm mới.

Chỉ có nhóm nội thị cung nữ trong cung, vội đến chân không chạm đất. Tuy nhiên, nghĩ đến cảnh tân niên sẽ được ban thưởng nhiều hơn, vất vả mệt nhọc một chút cũng không thành vấn đề.

.....

Thành Phục năm thứ mười sáu, mười lăm tháng giêng, vừa mới vào đêm, hoàng đế mang theo hoàng hậu cùng chúng phi tần đến ngự hoa viên mở yến tiệc xem ca múa.

Nguyễn Oa bận bịu đến gần nửa tháng cũng không xảy ra chuyện gì, liền xin trở về phòng nghỉ ngơi, nằm trên nhuyễn tháp trong phòng mình, để cho Lữ Ái bóp chân, khép hờ mắt dưỡng thần.

Bách Khiếu Thanh vào Vô Dao cung rồi, Lữ Ái tất nhiên không dùng được, liền phái hắc trở về bên cạnh Nguyễn Oa.

“Công công.”

Lữ Ái nắm chặt tay, chăm chú đấm bóp, bỗng nhiên mở miệng “Từ khi ta bị hoàng thượng phái về, liền hiểu được... người giống như chúng ta, không thể dựa vào người khác, chỉ có thể tương hỗ giúp đỡ lẫn nhau.”

Nguyễn Oa biết hắc còn có hàm ý khác, chậm rãi nâng mí mắt lên, ánh mắt sắc bén bắn về phía hắc.

Đâm lao thì phải theo lao, Lữ Ái cắn chặt răng, cũng đơn giản nâng mí mắt, đón nhận ánh mắt của Nguyễn Oa “Lữ Ái muốn ra khỏi cung, sống một cuộc sống bình thường... Thừa dịp bây giờ còn chưa muộn, công công hãy cùng ta rời khỏi cung đi. Sau này đều có thể chiếu cố lẫn nhau... Ta biết tất cả, cả chuyện công công giết Phụ vương bằng thuốc độc cũng đều biết.”

Nguyễn Oa cười lạnh, duỗi chân đá một cái khiến Lữ Ái đang quỳ trên nhuyễn đệm ngã ngửa “Muốn lấy cái này uy hiếp ta sao? Người hắc là ngại mệnh dài quá rồi.”

Tiểu tử Lữ Ái này, đầu óc quả nhiên không tồi, bằng không, lúc trước đã không phân hắc đến hầu hạ bên người Nguyên Vị.

Chuyện này, mặc dù Nguyễn Oa không trực tiếp tham gia, nhưng trong lúc tới lui với Phụ vương, còn cả khi hủy diệt chứng cứ, hoàn toàn có thể nhìn ra dấu vết sót lại.

Nguyễn Oa có chút hối hận, lúc trước khi xóa chứng cứ không có lập tức giải quyết luôn Lữ Ái một lượt.

“Lữ Ái muốn xuất cung, nhưng Lữ Ái là người hoàng thượng đã từng lâm hạnh qua... Nếu không có công công trợ giúp, Lữ Ái không thể đi ra ngoài!” Lữ Ái bỏ nhào về phía trước, liều mạng ôm chân Nguyễn Oa “Hơn nữa, hơn nữa... nếu bây giờ công công không rời đi, sẽ không còn kịp nữa.”

“Ta đã trộm đem công văn mật báo công công trình lên hình bộ. Hiện tại quan viên hình bộ đều nghỉ, hồ sơ chất chồng không ít, lại không đủ người để xem xét hết... Nhưng mà, sau bình minh ngày mai, kì nghỉ xuân của quan viên sẽ chấm dứt, sẽ không còn kịp nữa.”

Lòng Nguyễn Oa kịch chấn, phần nộ cười lớn, cúi người vươn tay, nắm lấy thắt lưng của Lữ Ái, ôn nhu nói “... Người đứng lên đi.”

Lữ Ái làm việc này, tất nhiên không phải xúc động nhất thời, mà là suy tính đã lâu.

Thời gian, thời cơ, đều lựa chọn rất tốt.

Lữ Ái đứng lên, cùng Nguyễn Oa bốn mắt nhìn nhau.

“Hảo hài tử, vì sao lại phải làm như vậy?” Nguyễn Oa nheo mắt đánh giá hắn “Chỉ vì muốn rời khỏi cung sao?”

Cũng chỉ có nguyên nhân này.

Nếu lựa chọn mật báo cho triều đình, không phải là không thể được, thậm chí còn nhận được tuyết bút bạc có thể bình an sống cả đời, nhưng đổi lại, vĩnh viễn không có được tự do.

Nguyễn Oa là tử y cung phụng thái giám, có đặc quyền được dẫn người ra cung mua sắm.

Tuy nhiên, nếu ở tình huống bình thường, Nguyễn Oa để cho Lữ Ái từng được thánh thượng lâm hạnh qua chạy đi mà có người phát giác thì Nguyễn Oa cũng khó trốn khỏi can hệ. Cho nên, Lữ Ái chỉ có thể bức Nguyễn Oa bỏ trốn cùng hắn.

“Đúng vậy!” Thanh âm cùng vẻ mặt Lữ Ái đều kích động “Công công là tử y giám sát vật phẩm, ta tất nhiên không so được, lại từng bị thất sủng, không có khả năng được trọng dụng một lần nữa, đến lúc già lại phải vào chùa làm công đức, còn bị người nghiêm mật canh giữ, công công cũng có thể thấy, thái giám, chính là người không ra người, quý không ra quý...”

Nguyễn Oa cong khóe môi mỉm cười.

Lữ Ái mở to mắt nhìn Nguyễn Oa, đột nhiên không nói nổi thành lời.

Nơi ngực trái của Lữ Ái, bị một thanh chủy thủ sáng loáng đâm vào. Trên thái giám phục màu xanh, vết máu lớn bắt đầu loang rộng.

“Công công ta còn có biệt tài khác. Khi còn bé, nhà ta thật ra làm nghề giết heo... Người cũng tốt, mà heo cũng vậy, vị trí trái tim này, tuyệt không nhận sai.”

Nguyễn Oa thấp giọng nói xong, buông tay ra, Lữ Ái liền đổ ập ngã xuống bên chân hắn.

Nguyễn Oa đứng tại chỗ một hồi, xoay người, đi đến trước nhuyễn tháp, vớ lấy chiếc gối lông vũ màu lam bọc gấm mà hắn yêu thích, dồn sức xé mạnh.

Lông chim màu trắng nhất thời tựa như lạc tuyết giữa đông, bay đầy một phòng.

Nguyễn Oa bới gối, đem xấp ngân phiếu ở giữa gối nhét vào trong ngực. Hắn ném nệm, khiến cho lông vũ bay tán loạn trong không khí, chao đến cửa phòng, bay bay ra ngoài cửa sổ.

Hắn biết, cái gì cũng không thể挽 hồi nữa rồi.

Thời điểm này, đêm chỉ vừa buông xuống, còn cách hừng đông rất xa. Nếu hắn muốn chạy trốn, hoàn toàn có thể kịp.

Nhưng không biết vì sao, hắn sau khi ra khỏi cửa, không có ngay lập tức chạy đến cửa cung mà ngược lại còn đi thẳng đến ngự hoa viên.

Chỉ cần nhìn người kia một cái, hắn chết cũng cam lòng.

Một đêm cuối cùng của dịp nghỉ lễ xuân tiết, trong cung đèn lồng đỏ sáng trưng rực rỡ được treo khắp nơi, vẫn đang tràn ngập không khí vui tươi của ngày hội.

Trong ngự hoa viên, trên sân khấu kịch cao cao đang diễn vở.

Một người mặc y phục sắc sỡ, trên mũi còn gắn cục bóng tròn, ở trên đài quay mặt xuống phía nhóm hoàng thân quốc thích, ư ư a a cất cao giọng hát, gãi tay nhăn mũi làm trò hề.

Mỗi khi diễn đến đoạn thú vị, Nguyên Vị liền ôm Bách Khiếu Thanh cùng y cười ngặt, đến nỗi không thể

ngồi thẳng thắt lưng được.

Nguyễn Oa đứng trong gió lạnh, hơi hơi cắn răng, trong lòng dần dâng lên chút bi ai.

Giống như vai hề trên sân khấu kia, hài hước khoe cái xấu, tận lực diễn muôn hình muôn vẻ, nhưng mục đích cuối cùng, vẫn là mua vui cho người khác.

... Một khi đã như vậy, hấn đi, há có thể cam tâm sao?

Đúng vậy!

Hấn phải ở lại trong cung, mong ước của hấn, dục vọng của hấn, thanh xuân của hấn... tất cả đều chôn ở trong này!

Có chết cũng phải chết ở đây, hấn làm sao có thể đi?

Hướng hồ... Cho dù mất đi sinh mệnh, người thua cuối cùng, cũng không phải là Nguyễn Oa hấn.

Trên mặt Nguyễn Oa dần kéo ra một cái tươi cười, lúm đồng tiền xinh đẹp nhàn nhạt hiện lên bên má trái.

Hấn kéo tiểu thái giám đứng ở bên cạnh, dán vào tai tiểu thái giám, ôn nhu nói “Nếu hoàng thượng tìm ta, hãy nói ta ở trong Lưu Vân các.”

Nói xong, Nguyễn Oa một bên cúi đầu cười, một bên xoắn bước chân có chút hờ hững, như mê mông rời khỏi ngự hoa viên.

Tiểu thái giám kinh ngạc.

Lưu Vân các là công trình cao nhất Thiên Triều, hằng năm bốn mùa, đều lập đàn tế thiên cầu trời ban phước lành.

Bình thường, ngoại trừ quét tước lau dọn cho sạch, cũng không có ai đi lên.

Không biết bây giờ Nguyễn công công đến Lưu Vân các là có chuyện gì?

Mười sáu tháng giêng, sáng sớm.

Nguyên Vị lâm triều xong, giữa vòng vây của chúng nội thị, đang trên đường bãi giá quay về Võ Dao cung, bỗng nhiên thấy hình bộ thượng thư đầu nhể nhại mồ hôi hối hả chạy tới, trong tay còn cầm một chiết tử, đột nhiên quỳ sụp xuống trước mặt hắn.

“Bệ hạ, thần có việc cấp tấu!” Hình bộ thượng thư đem chiết tử nâng lên quá đầu “Kẻ đồng mưu với Phụ vương ám sát bệ hạ đã tìm được rồi!”

Nguyên Vị dừng lại, cau mày, cầm lấy chiết tử trong tay hắn, mở ra.

Là thư mật tấu.

Hơn một tháng nay, Lăng Trục Lưu cùng hình bộ đã bí mật thu thập không ít thông tin, bên cạnh Phụ vương nhất định còn có đồng lõa, hơn nữa kẻ đồng lõa này vì tự thân thoát tội mà đã giết Phụ vương bằng kịch độc.

Nhưng tất cả chứng cứ, ở những điểm mấu chốt đều bị chặn đứt, thủy chung không có biện pháp tóm được kẻ đồng lõa kia.

Phong mật tấu trong tay này, đem tất cả những điểm mấu chốt ấy chấp nối lại với nhau.

Nguyên Vị xem xong, tức giận tới mức cả người phát run, giọng căm phẫn nói “Hóa ra là hắn!”

“Vâng, đúng vậy. Dựa theo nội thị thông báo, đêm hôm qua Nguyễn công công không có rời cung. Thần đã phong tỏa cung điện, chỉ cho phép vào chứ không cho ra, đang phái người lục soát các nơi.”

“Bẩm bệ hạ.” Tiểu thái giám theo hầu bên cạnh thấy sự tình như vậy, lớn gan lên tiếng “Đêm qua Nguyễn công công đã đến ngự hoa viên, hắn nói với nô tài nếu bệ hạ tìm hắn thì hãy đến Lưu Vân các.”

“Hắn quả nhiên đã biết trước... Thật to gan!” Nguyên Vị hung hăng ném chiết tử xuống đất “Tập hợp Ngự lâm quân, theo trẫm đến Lưu Vân các! Trẫm muốn tận mắt chứng kiến xem hắn còn có thể giở trò gì nữa!”

Nói xong, hoàng đế tuổi trẻ khí thịnh liền sải bước đi nhanh, hướng về phía Lưu Vân các.

Sắc trời dần sáng.

Nguyễn Oa đứng ở tầng cao nhất của Lưu Vân các nhìn Ngự lâm quân phía dưới nhỏ như những chú kiến, tầng tầng bao vây Lưu Vân các, nhin không được bật cười “Thật chậm.”

Hắn vô thức vươn tay, vuốt lại vài sợi tóc dài bay tán loạn trước ngực, lại phát giác dị thường khô xơ, chẳng giống thường ngày.

Cúi đầu nhìn, đã thấy lọn tóc quăn quanh ngón tay, trắng như sương hoa lạc tuyết.

Hóa ra trên đời này, thật sự có thể một đêm đầu bạc.

Nguyễn Oa thấy thế, chỉ đơn giản tháo mũ sa cùng trâm ngọc ném xuống dưới lầu, ha hả cười lớn, cười không ngừng đến chảy ra nước mắt.

Mặc một đầu tóc trắng dài, trong gió lạnh bay lên hỗn loạn.

Cùng lúc đó, hắn nghe được tiếng va chạm của vũ khí và binh giáp, chậm rãi quay đầu.

Trước mặt là Nguyên Vị một thân triều phục, phía sau mang theo một đoàn Ngự lâm quân, thở hồng hộc, xuất hiện ở lối vào của tầng cao nhất.

“Nguyễn Oa! Trẫm không hề bạc đãi ngươi, ngươi vì sao phải làm như vậy?!”

Nguyên Vị lệnh cho đội Ngự lâm quân tạm thời canh giữ lối vào, chỉ mang vài người tiến lên, đi đến đối diện Nguyễn Oa.

Suy cho cùng cũng từng một thời là người đầu ấp tay gối, hắn không có cách nào hiểu nổi, cũng không thể nào cam tâm.

Nguyễn Oa thấy hắn tới gần, cười với hắn, rồi xoay người, nhảy xuống Lưu Vân các.

Nguyên Vị chạy lên toan giữ lấy hắn, nhưng đã quá muộn.

Giữa không trung, Nguyễn Oa nhắm hai mắt lại.

Thân thể cứ thế rơi xuống, rơi xuống rồi rơi xuống. Cùng với tiếng rít gào của gió, đoạn kí ức hơn mười năm trước, theo ánh sáng lung linh vùn vụt lướt qua hiện lên trước mặt hắn ——

Chính mình hung hăng trừng mắt nhìn y, cay nghiệt bén nhọn mà nói ——

“Bách Khiếu Thanh, nếu ngươi thật lòng xem ta là huynh đệ, muốn tốt cho ta, vậy hãy ly khai yêu bà kia đi, cùng ta rời khỏi hoàng cung.”

“Nhưng người có chịu hay không?”

Những lời đó, kì thật là những lời rất thật tâm.

Năm ấy, khi ấy, nếu người bằng lòng buông bỏ họ... cùng ta rời đi...

.....

Nguyên Vị trơ mắt nhìn Nguyễn Oa ở ngay trước mặt mình rớt xuống đài cao vạn trượng. Ở nền đá rắn chắc trên mặt đất, bung ra một đóa huyết hoa cực đại đỏ tươi.

Hắn không thể nào còn sống.

Nguyên Vị đứng ở nơi Nguyễn Oa nhảy xuống, mặc gió gào thét thổi, vẫn ngậy ngốc dờ ra, không biết tâm tình chính mình là như thế nào.

“Bệ hạ, chúng thần phát hiện hắn còn lưu lại một bức thư trên lầu các.”

Ngự lâm quân ở bên cạnh cầm lấy bức thư, đưa cho Nguyên Vị.

Nguyên Vị tiếp nhận, nhìn nhìn.

Là bút tích của Nguyễn Oa.

Nguyễn Oa xuất thân thấp kém, đến tận năm hai mươi tuổi còn không biết viết chữ. Quốc gia xảy ra biến cố, sau khi đến nam ngân, hắn vì có công hộ giá mà trở thành người hầu hạ bên cạnh Nguyên Vị.

Có đôi khi Nguyên Vị cao hứng, sẽ dạy chữ cho hắn. Hắn thiên tư coi như có phần thông minh, cứ như vậy qua vài năm, mặc dù làm thơ văn còn rập khuôn cứng nhắc, nhưng đọc viết đều không thành vấn đề.

Chính vì nguyên nhân như thế, đối với bút tích của hắn, Nguyên Vị có phần quen thuộc.

[1] Nổ cơ: Nổ là một loại vũ khí cổ dùng để bắn tên, có hai loại chính là nổ cơ và nổ cầm tay. Nổ cơ bắn được rất xa, thường dùng để công thành. Nó thường có giá đỡ và bắn theo kiểu cầu vồng. (Wiki)

[2] Kiến huyết phong hầu: Gặp máu là tử vong. Đây cũng là tên một loại kịch độc mà nếu người hay động

vật bị dính chất này bên ngoài da bị rách sẽ chết ngay lập tức. Tuy nhiên, nếu không gặp máu thì độc này không có tác dụng.

13. Chương 9-1: Thương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nguyên Vị cầm bức thư trong tay, sau khi đọc hết một lượt, sắc mặt trong chốc lát hết trắng rồi xanh, hết xanh lại chuyển thành tím.

Cơn giận bỗng bốc lên ngàn ngút, xé nát vụn tờ giấy “Toàn những lời xằng bậy! Kẻ này thế nhưng tâm tư lại ngoan độc như thế, đã chết còn muốn hại người khác sao?!”

Nguyên Vị nhìn tên lính Ngự lâm quân thần sắc sợ hãi đứng hầu bên cạnh, giọng căm phẫn nói “Quạt nát thi thể hắn, ném tới vùng hoang vu uy cầu cho trảm!”

Nói xong, Nguyên Vị liền phất áo xoay người, rời khỏi Lưu Vân Các, Ngự lâm quân cũng vội vàng theo sau. Nội dung Nguyễn Oa viết trong bức thư kia, chủ yếu nói về một chuyện.

Năm đó Bách Khiếu Thanh làm phản là xuất phát từ di chiếu của tiên đế và Khương hoàng hậu. Thiên Triều có thể mau chóng khôi phục non sông như thế, tất cả là nhờ Bách Khiếu Thanh ở Kim Ma làm nội ứng.

Khương hoàng hậu trước khi chết đã giao thân thể cho Bách Khiếu Thanh, buộc y ở Kim Ma một bên làm nội ứng, một bên kiềm chế quyền thần ở bờ bên kia, thẳng đến khi Nguyên Vị lớn lên, có thể chân chính nắm giữ hoàng quyền.

Mà Bách Khiếu Thanh cam nguyện xả thân chịu chết, chịu nhục, là vì y yêu mẫu thân của Nguyên Vị – Khương hoàng hậu.

Cho nên, y sẽ thành toàn nguyện vọng của nàng.

Nguyên Vị bình bình thịnh nộ, xăm xăm đi xuống. Sau khi lao ra khỏi lầu các, đứng trước quảng trường tế thiên, một trận gió lạnh ào qua, đầu óc quay cuồng mới dần bình tĩnh lại.

Hắn cảm thấy hai chân như nhũn ra, chầm chậm đi đến bên cạnh bạch ngọc chiêm tinh luân bàn[1], tay chống lên bàn thạch lạnh lẽo.

Những năm ở nam ngạn, rồi một năm ngự giá thân chinh kia... nếu đúng như lời Nguyễn Oa nói, vô số chuyện ngờ là bất ngờ cùng may mắn, tất thấy đều có thể giải thích.

Còn nhớ mùa thu năm mình mười tuổi ấy, có đoàn thương nhân lưu quốc từ Tây Vực đi vào nam ngạn, mang theo cả một số lượng lớn chiến mã huyết thống thuần chủng thân hình cao lớn khỏe mạnh, kèm theo đó là vũ khí tối thượng, nhưng triều đình lúc bấy giờ vì mới cống nạp cho Kim Ma nên bạc trong quốc khố không đủ mua lại.

Thiên Triều vừa phải cống nạp, cùng lúc còn phải dự trữ cho chiến tranh, nhân dân nam ngạn nhiều năm dưới mức thuế nặng nề, đã sớm không chịu nổi mà đi chiếm đoạt cướp bóc.

Về sau, nghe nói Lăng Trục Lưu cùng Giản Tùng đã vét cạn bảo khố riêng, mua lại toàn bộ số ngựa và vũ khí đó.

Nhưng mà, ngay tại mùa thu một năm ấy, khắp đầu đường cuối ngõ bắc ngạn cũng đồng thời lan truyền tin đồn Bách Khiếu Thanh bóc lột mồ hôi nước mắt của nhân dân, cưỡng ép mua thấp bán cao đồ cổ tối trân quý hòng thu tiền trục lợi cho bản thân.

Lúc bấy giờ, Nguyên Vị oán hận Bách Khiếu Thanh đến thâm sâu, cũng không suy được rằng, hai sự kiện này thật ra có rất nhiều liên hệ với nhau.

Bây giờ nghĩ lại, mới thấy quá ư trùng hợp.

Còn cả khi bản thân đại giá thân chinh, Kim Ma khi còn đang giao chiến mà kho lương ở hậu phương đã bị đốt trụi, tuyến tiếp viện cũng theo đó mặc danh kì diệu bị gián đoạn... Mà người phụ trách tiếp tế ở hậu phương, đúng là Bách Khiếu Thanh.

.....

Đương nhiên, những điều đó... cũng có thể xem là vô tình trùng hợp mà thôi.

Dù sao cũng không có bằng chứng xác thực chứng minh.

Nếu chân tướng đúng như lời Nguyễn Oa nói, giả sử có hỏi Lăng Trục Lưu và Giản Tùng, hai người cho dù có biết thì thế nào cũng giấu nhem.

Trong thư của Nguyễn Oa, còn nhắc tới chuyện gặp mặt ở Hạnh Hoa Lâu năm ấy.

Hắn nói rằng, hắn và Bách Khiếu Thanh từ nhỏ đã kết thành bạn bè tương giao, cho đến trước hơn mười ngày Bách Khiếu Thanh làm phản, hai người vẫn còn gặp mặt.

Khi đó, Nguyễn Oa hai mươi tuổi.

Gặp lại ở Hạnh Hoa Lâu, Nguyễn Oa đã hai mươi sáu, tướng mạo không hề thay đổi nhiều, cho nên, Bách Khiếu Thanh không thể không nhận ra Nguyễn Oa. Một khi đã như vậy, y cũng không có khả năng không nhận ra Nguyên Vị.

Trước mắt, chỉ cần chừng này chứng cứ, đã có thể xác định.

.....

“Quay về Cần Chính điện, gọi quân sự đại thái giám lại đây.”

Nghĩ đến đây, Nguyên Vị không chút do dự phân phó nội thị đứng cung kính bên cạnh.

Thanh âm tuy rằng vẫn cứ như cũ, trầm ổn kiên định xúng tằm với một bậc đế vương, nhưng bàn tay trong tay áo lại run rẩy không ngừng.

Nếu chuyện này là thật... vậy thì, hắn phải đối mặt với Bách Khiếu Thanh như thế nào đây?

Một trung thần chịu nhục vì nước vì dân?

Hay là một tên gian phu tư thông với mẫu thân của chính mình?

Nếu phải lựa chọn, hắn thà rằng giữ nguyên như hiện tại.

Thế nhưng... Nguyên Vị chưa bao giờ là người che mắt cụp tai, lừa gạt chính bản thân mình cả.

Vô luận như thế nào, hắn cũng phải biết chân tướng cho bằng được!

Tử y đại thái giám chưởng quản thay đổi nhân sự – Quế công công – rất nhanh bị gọi đến Cần Chính điện kiến Nguyễn Vị.

Quế công công vốn có một khuôn mặt tròn dễ gây thiện cảm, bộ dáng chừng trên dưới bốn mươi. Hắn vừa nhìn thấy Nguyên Vị đã vội vàng quỳ trên mặt đất.

“Nguyễn Oa nằm đó vào cung, có phải do người phụ trách hay không?” Nguyên Vị ngồi thẳng người ở long ỷ, cao cao nhìn xuống hắn.

“Bẩm bệ hạ, khi tên tặc tử Nguyễn Oa vào cung, nô tài chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, còn chưa được làm quân sự.” Quế công công nhanh miệng “Quân sự khi đó là Lâm công công... Tuy vậy, lúc đó nô tài đã thấy tên tặc tử ấy rất không bình thường, trong mắt luôn có cổ hung quang...”

“Được rồi được rồi.” Nguyên Vị đánh gãy lời hắn.

Thái giám trong cung, người lên kẻ xuống, lúc cúi đầu khi lại giẫm đạp lên đầu kẻ khác, hắn không có kiên nhẫn nghe mấy thứ đấy, chỉ vào trọng tâm “Vậy, Bách Khiếu Thanh và Nguyễn Oa có biết nhau không?”

“Thưa, có ạ.” Quế công công cúi đầu “Nô tài không dám giấu diếm. Khi Bách Khiếu Thanh vào cung là mùa đông nguyên niên[2] Kiến Thuần, do chính tay nô tài và Lâm công công trên đường đi công vụ mua vào, chung một nhóm với Nguyễn Oa... Hai người tình cảm rất tốt, sau vì Bách Khiếu Thanh được Thánh đức minh từ Khương hoàng hậu dẫn đi nên hai người bị tách ra, nhưng cho đến khi trưởng thành, vẫn thường xuyên gặp nhau.”

Sắc mặt Nguyên Vị nhất thời thay đổi.

Mặc dù bằng chứng thời gian không chính xác, nhưng khi trưởng thành, có một số người trước sau vẫn trẻ như thế, dung mạo không thay đổi nhiều.

Nguyễn Oa nói không hề sai.

Mà trên Hạnh Hoa Lâu, Bách Khiếu Thanh bỏ qua Nguyên Vị lúc ấy đã trở thành hoàng đế địch quốc. Chuyện trọng đại sống còn như vậy, rõ ràng không phải bởi vì Nguyễn Oa.

Tim Nguyên Vị đập mạnh và loạn nhịp một lát, hướng Quế công công phát tay “Không có chuyện gì nữa, đi xuống đi.”

Quế công công thuận theo, đứng dậy lui ra ngoài cửa, Nguyên Vị lại phân phó nội thị đứng bên cạnh “Truyền Lăng Trục Lưu và Giản Tùng tới đây.”

Lăng Trục Lưu và Giản Tùng đều đang ở trong cung xử lý chính vụ, còn chưa hồi phủ, chỉ chốc lát đã nhận được lệnh đứng trước mặt Nguyên Vị.

“Các người giấu trẫm tốt lắm!” Nguyên Vị trừng mắt, nhìn hai cố mệnh trọng thần, cười lạnh một tiếng “Trẫm không hỏi nhiều, chỉ muốn biết hai chuyện. Thành Phục năm thứ năm, bút tiền mua quân mã chuẩn bị cho chiến tranh kia đến tốt cùng là từ đâu mà có?! Thành Phục năm thứ mười, trong trận đánh Kim Ma ở Lục Dã Thành, là ai đốt kho lương của bọn chúng?!”

Lăng Giản hai người nhìn nhau, tâm rúng động.

Mặc dù không rõ Nguyên Vị làm sao biết được, nhưng câu hỏi đã rõ ràng rành rành như vậy, chắc chắn hẳn đã biết chuyện.

Một khi đã như vậy, tiếp tục giấu diếm cũng chỉ vô ích. Nhìn thần tình thái độ của Nguyên Vị, nói không chừng còn có thể đánh mình vào tội khi quân phạm thượng.

Thế là sau đó, hai người bèn bắt đắc dĩ mà nói ra toàn bộ chuyện tình năm đó.

Nguyên Vị không nói một lời nghe hai người nói xong, tay đập mạnh lên bàn, giận tím mặt, quang mang rét lạnh như mũi tên bắn ra “Đại sự đã bấy nhiêu năm như thế, tại sao lại không nói với trẫm, giấu diếm trẫm kín như bưng! Có phải khinh trẫm tuổi còn nhỏ hay không?!”

Lòng hẳn đến lúc này đã hoàn toàn rối bời.

Những lời Nguyễn Oa nói, bây giờ đã có thể chứng minh đó hoàn toàn là sự thật!

Như vậy cũng có nghĩa chuyện Bách Khiếu Thanh tư thông với mẫu thân của mình, tám phần không thể chối cãi.

Hắn gần như bùng lên sát ý.

Nếu Lăng Trục Lưu và Giản Tùng biết chuyện gièm pha bê bối này, hẳn sẽ lập tức lấy tội khi quân, đem hai người diệt khẩu!

“Hạ thần không dám.”

Lăng Trục Lưu hoảng hốt giải thích “Lúc trước, đây đều là phân phó của Minh từ hoàng hậu, thần cũng không biết dụng ý là gì.”

Đứng trên lập trường của bọn họ, chỉ có thể giải thích như vậy.

Cũng không thể nói trắng ra là do mẫu thân của Nguyên Vị lo lắng Nguyên Vị và Bách Khiếu Thanh tình cảm quá sâu, từ đó sinh ra rắc rối và tai họa cho con đường trở thành đế vương của Nguyên Vị.

Nếu như thế, hoàng đế chuyên sủng Bách Khiếu Thanh đang đứng ở trước mặt, còn có thể giấu mặt vào đâu được đây?

Nguyên Vị nghe bọn họ trả lời xong, chỉ cảm thấy lồng ngực tức nghẹn, giận đến cả người run bần bật, nửa ngày không thốt nổi thành lời.

Hai người này, chỉ phụng mệnh làm việc, nhưng câu trả lời của bọn họ, đã cho thấy chuyện kia gần như là xác thực.

Nếu không có gièm pha, vì sao mẫu thân hần nhất định bắt Bách Khiếu Thanh chết cho bằng được?

Trong lòng hần, một bên căm tức mẫu thân của chính mình, một bên oán hận Bách Khiếu Thanh.

Nhưng tối ghê tởm nhất chính là, ngại vàng mà mình đang ngồi đây, hoàng quyền mà mình nắm trong tay đây, thế nhưng lại dựa vào loại giao dịch dơ bẩn này đổi lấy.

Lăng Giản hai người không hề biết suy nghĩ trong lòng Nguyên Vị, chỉ cúi gầm mặt quỳ trên mặt đất, chờ Nguyên Vị tiếp tục hỏi.

“Cút! Đều cút hết cho trẫm!!”

Nguyên Vị cắn răng nửa ngày, bỗng nhiên vớ lấy chén trà ném vào Lăng Trục Lưu và Giản Tùng.

Mặc dù bị ném trúng nhưng hai người cũng không dám né, Giản Tùng bị nước trà hắt vào ướt cả nửa vạt áo sau, vội vàng cùng Lăng Trục Lưu nhanh chóng lui ra.

Hai người vừa rời khỏi phòng, Nguyên Vị liền ngồi phịch tại chỗ, ngây ngốc cả buổi, đột nhiên đứng phắt dậy bước ra ngoài.

Ngày thường hoàng đế xuất môn, ẩn theo lệ phải có người đi theo bên cạnh hỏi mình đến nơi nào.

Nhưng hiện giờ, hai mắt Nguyên Vị che kín hồng ti, thần sắc tàn nhẫn dữ tợn, khuôn mặt tuấn mỹ đoan chính vắn vẹo đến cực điểm, nội thị bên người không ai dám hỏi, chỉ biết đi theo phía sau hần.

Cửa lớn phòng ngủ của Võ Dao cung bị Nguyên Vị hung hăng một cước đá văng ra.

Cung nữ nội thị hầu hạ trong phòng thấy ánh mắt hung bạo của Nguyên Vị, nhanh chân rời khỏi phòng.

Nguyên Vị cài then chốt cửa lại, chỉ vài bước đi đã đến trước mặt Bách Khiếu Thanh, hung ác trừng mắt nhìn y một lát, bỗng nhiên túm lấy cổ áo y, nhấc y ném tới long sàng rộng lớn.

“Khen cho một cái trung lương... Hảo cho một cái chịu nhục, xả thân vì nước...”

Nguyên Vị nhìn y, giận đến xanh mặt, môi run run không ngừng.

Lòng Bách Khiếu Thanh bỗng âm một cái!

Không! Hần không có khả năng biết được...

Nguyên Vị bỗng nhiên phủ phục đè lên Bách Khiếu Thanh, vươn tay kéo lấy dải lụa rực rỡ buộc sa trường trên đầu giường, quấn vào cổ Bách Khiếu Thanh, cầm hai đầu dây, hung hăng xiết chặt “Một khi đã như vậy... trẫm cho ngươi toại nguyện!”

Bách Khiếu Thanh vùng vẫy, nhưng tứ chi vô lực dần, không hề giãy giụa nữa, chỉ mặc Nguyên Vị bài bố.

Nguyên Vị nhìn Bách Khiếu Thanh hai mắt mở lớn mất hồn, sắc mặt tím lại, một nỗi sợ hãi bỗng dưng ủa tới, áp đảo cơn giận.

Nếu cứ xiết như thế, Bách Khiếu Thanh sẽ chết mất.

Hần sợ hãi buông tay, Bách Khiếu Thanh cuối cùng cũng có thể lấy lại hô hấp, ho khan kịch liệt.

Nguyên Vị cắn môi dưới, cắn đến bật máu, lòng vừa tức vừa giận.

Sau khi nhìn Bách Khiếu Thanh một lúc lâu, hắn bỗng nhiên cười lạnh “Được... được lắm. Nếu người có được Thánh đức minh từ Khương hoàng hậu, bây giờ bị trảm trảm thượng cả đời, coi như là báo ứng của người vậy!”

Nguyên Vị chán ghét oán hận mẫu thân của hắn ra mặt, trước mặt Bách Khiếu Thanh, gọi thẳng thụy hào[3] của mẫu thân hắn.

Nói xong, hắn bắt lấy vạt áo Bách Khiếu Thanh xé toạc, kéo tiết khô của y xuống, khi chính mình cũng lột sạch, liền mạnh mẽ áp lên người Bách Khiếu Thanh.

Bách Khiếu Thanh nghe trọn những lời hắn nói, nhưng do vừa bị xiết chặt cổ, đầu óc vẫn còn choáng váng. Thẳng đến khi Nguyên Vị tiến vào cơ thể y, bắt đầu hung hăng va chạm, mới gần như tỉnh táo lại.

Nhất thời, xấu hổ và giận dữ luân phiên không thể kiềm chế xông thẳng lên não.

Y giận đến phát run, nâng tay lên, dồn hết khí lực toàn thân trút cho Nguyên Vị một cái tát.

Tuy rằng thân thể suy yếu, đánh cũng không mạnh, nhưng lại vang dội dị thường.

Nguyên Vị từ nhỏ vốn đã không ai dám đánh, thế nên một bạt tai này của Bách Khiếu Thanh liền khiến hắn ngơ ngác, sững sờ che má trái.

“Hỗn trưởng, vương bát đản, ngu ngốc!”

Bách Khiếu Thanh phẫn nộ đến mức nước mắt tuôn đầy mặt, khàn khàn gào lớn “... Người sao có thể nói nường nường như vậy?! Nàng so với bất kỳ ai đều cao quý, đều xinh đẹp hơn cả... Phải, ta kính trọng nàng, ái mộ nàng, cam tâm vì nguyện vọng của nàng mà chết... Nhưng loại quan hệ bất chính xấu xa ấy, ta cả đời này không hề nghĩ tới! Người! Người là từ nơi nào nghe những lời thối nát đến vậy?!”

Từ trước đến nay, Khương hoàng hậu luôn là nữ thần trong lòng y, nghe được có người vậy bần nàng, so với lăng trì càng thống khổ hơn.

Huống chi, lời công kích hiểm ác này, lại xuất phát từ chính miệng con trai nàng, từ bộ hạ của y.

Nguyên Vị nghe Bách Khiếu Thanh tê rống, rút khỏi thân thể Bách Khiếu Thanh, xoay người ngồi dậy, ngậy ngốc cúi đầu nhìn thăm lông mày dài trải dưới chân.

Trong trí nhớ của hắn, đây là lần đầu tiên Bách Khiếu Thanh không khống chế được, rống lớn trước mặt người khác như thế.

... Đúng vậy, không tin Bách Khiếu Thanh, hắn cũng có thể tin tưởng mẫu thân của chính mình.

Từ nhỏ, hắn đã được dạy không ít thuật làm để vương, trong đó, lợi hại nhất chính là nói dối.

Trong lời nói thật, xen vào một vài lời nói dối trí mạng ở những điểm then chốt.

Nhưng sự tình một khi liên quan đến hai người tối quan trọng như sinh mệnh của hắn là Bách Khiếu Thanh và mẫu hậu, hắn lại mất đi bình tĩnh thường ngày để phán đoán.

“... Xin lỗi.”

Nguyên Vị không nhìn Bách Khiếu Thanh, thấp giọng nói “Có một số việc... trẫm phải suy nghĩ kĩ lại.”

Nói xong, hắn sửa sang y phục, đứng lên, loạng choạng đi về phía cửa.

Nguyên Vị từ trước đến nay chú trọng dáng vẻ, giờ phút này lại lảo đảo lê từng bước, vai cũng rũ xuống.

Thế giới của hắn, tất cả tình cảm nhận thức của hắn, ở năm mười tuổi ấy từng một lần vỡ ra.

Hôm nay, lần thứ hai lại nát tan tành.

Trên cổ Bách Khiếu Thanh hằn lại vết thít thật sâu, hạ thân vẫn còn chảy máu. Y vươn đôi tay vô lực, gắng gượng dùng quần áo rộng thùng thình che kín người, nhìn đến Nguyên Vị đang chệnh choạng bước đến trước cửa, tháo then cài.

Nguyên Vị một mực run rẩy, kéo đã hơn mười lần, ầy mà chẳng rút ra nổi.

Lòng Bách Khiếu Thanh bắt đầu đau đớn, có chút hối hận vừa rồi đã mắng hấn như vậy.

Từ đầu đến đuôi, Nguyên Vị đều là dựa theo ý nguyện của tiên đế và Khương hoàng hậu mà trưởng thành, ngồi trên ngai vàng cửu ngũ chí tôn.

Nhưng thành quả cuối cùng, vô luận là hương vị như thế nào, tất cả Nguyên Vị đều phải một mình nuốt trọn.

Toàn bộ sự thật của vấn đề, kỳ thật rất đơn giản.

Tồn vong của Thiên Triều đang trên bờ vực thẳm, tiếng hô quyết chiến của dân chúng cùng triều đình sục sôi, nhưng địch quốc binh mã cường thịnh, đánh nhất định sẽ bại, hoàng triều sẽ bị khuyhnh diệt.

Trước tình hình đó, để hậu hi sinh tính mạng bản thân, lệnh Bách Khiếu Thanh mang đầu đến địch quốc, từ đó danh chính ngôn thuận ở lại làm nội ứng, bảo vệ lý do thật sự, đồng thời tác động mạnh mẽ đến lòng căm thù phần nô của dân chúng.

Thế nhưng, chuyện này nếu lan truyền ra, nhất định sẽ tổn hại đến danh dự hoàng tộc, hơn nữa, đứa nhỏ tương lai sẽ trở thành đề vương kia còn coi trọng Bách Khiếu Thanh hơn cả tính mạng.

Bên người đế vương, tuyệt đối không cho phép người như thế tồn tại.

Chính vì vậy, Bách Khiếu Thanh trở thành tấm bia, là binh sĩ nhất định phải hi sinh.

Trong Càn Chính điện, Nguyên Vị ngồi trên long ỷ, day huyệt thái dương, nhẹ nhàng khép mắt lại, không nhìn tới hai vị cổ mệnh trọng thần đang quỳ trên mặt đất kia.

Có một số việc, chỉ cần biết phần nào sự thật liền giống như tháo được liên hoàn khóa, tìm ra chân tướng mà thoát nhìn tướng chừng vô cùng rắc rối phức tạp, không ai có thể mở ra.

Đế vương trẻ tuổi hào hoa phong nhã, chỉ trong một đêm đã tiêu tụy hấn xuống, thần thái ảm đạm.

Quá khứ cùng Bách Khiếu Thanh, những hình phạt, lăng nhục ngày càng gia tăng trên người Bách Khiếu Thanh... Hấn không dám nghĩ đến nữa.

Còn cả, Bách Khiếu Thanh đã từng nói rằng... y ái mộ mẫu hậu của hấn.

Hấn là như thế, nên y mới cam tâm chịu chết chứ.

Trợ hấn diệt Kim Ma, ngồi lên ngai vàng, không giải thích bất luận điều gì, đối với lăng nhục xâm phạm của hấn càng không phản ứng, lại cứu mạng hấn... tất cả, cũng đều vì mẫu hậu của hấn mà thôi.

Khi độc tiễn kia bắn lại đây, Bách Khiếu Thanh cũng không phải vì thích hấn, thương hấn mà liều mạng đẩy hấn ra.

Đáy lòng Nguyên Vị, đã không thể nói là hận là đau, hay vẫn là oán hối.

Nhưng tốt cùng, hấn vẫn luyện tiết buông tay.

“Trẫm phải... giải tội cho hấn.”

Nguyên Vị sau khi yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt sáng ngời “Trẫm phải bồi thường cho hấn... Phải để cho hấn một lần nữa đứng trong triều đình, bồi bên người trẫm... Không! Đây còn chưa đủ... Trẫm còn phải xây cho hấn tượng đài anh hùng trung nghĩa từ sinh! Mau, mau! Còn ở đó làm gì?! Mau mang bút lại đây, trẫm phải viết chiếu chỉ!”

“Bệ hạ, xin thứ cho thần nói thẳng.”

Nhìn Nguyên Vị thần tình trở nên điên cuồng, Lăng Trục Lưu thật sự không nhịn được nữa, cắt ngang lời hắn, tiến về phía trước “Thần cảm thấy trước khi bệ hạ làm như vậy... hãy nên nghe một chút ý nguyện của Bách đại nhân đã.”

“Hắn còn có thể có ý nguyện gì, bao nhiêu người cầu còn không được...”

Nguyên Vị nói tới đây, bỗng nhiên dừng lại, không thể nói được nữa. Tiếp theo, nước mắt như châu sa lăn xuống, men theo hai gò má không ngừng rơi lã chã.

Rõ ràng đã biết... y không muốn ở bên mình nữa, nên mới lừa gạt chính bản thân mình.

Nhưng bây giờ, ngay cả bản thân, cũng không thể tự dối thêm được.

Lăng Trục Lưu không ngẩng đầu lên, nhưng vẫn có thể nhìn thấy nước mắt nhỏ xuống làm ướt cả đầu gối long bào, có thể nghe thấy tiếng nấc nức nở nghẹn ngào không thể che giấu của hoàng đế.

Nguyên Vị từ khi đăng cơ đến nay, vô luận gặp phải chuyện gì đi chăng nữa, ít nhất ở mặt ngoài vẫn là một đế vương mẫu mực, bình tĩnh quyết đoán, tâm tư ngoan cường.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy, hoàng đế thất thanh khóc rống như vậy —

Bách Khiếu Thanh lựa chọn rời đi.

Với y mà nói, cũng chỉ có thể rời đi.

Trả lại trong sạch cho y, chứng minh cho toàn bộ người trong thiên hạ xem, sẽ chỉ trở thành vết nhơ của Thiên Triều, của tiên đế tiên hậu cùng Nguyên Vị mà thôi.

Y không muốn chứng kiến những thứ tối trần ái mà bản thân phải hi sinh tính mạng để giữ gìn đó, lại vì chính mình mà phá hủy.

Mà cả đời này ở lại hoàng cung, cũng không phải mong muốn của y.

Cho nên, danh tướng một thời, đến phản tặc rồi tù nhân, tất cả đã chết trong chiếu chỉ bố cáo thiên hạ của Nguyên Vị. Bây giờ rời đi, y chẳng cần lo lắng vương bận gì nữa.

Thành Phục năm thứ mười sáu, cuối tháng hai, đầu xuân tràn tới kinh thành, cây ngô đồng[4] khắp hai sườn sông xanh tốt, nhú ra mầm lá xanh biếc.

Thế nhưng cảnh tượng ở nơi đây, vẫn hiu quạnh như mùa đông chẳng hề rút đi.

Phía trước chiếc xe ngựa nhỏ rất đồi bình thường, một phu lái xe đứng trên quan đạo nhìn về hướng tây bắc, tầm chừng đã qua sáu mươi, đầu đội nón thanh trúc, tay cầm trường tiên, chờ khách nhân nói lời tạm biệt.

Nguyên Vị cùng hai người Lăng Giản đều một thân thường phục, đứng gần đó.

Nguyên Vị rõ ràng gầy rộc hốc hác đi rất nhiều, sắc mặt trắng xanh, mắt đỏ hồng, nhìn Bách Khiếu Thanh ở đối diện “... Người muốn gì, nếu người ở lại, trăm, trăm... cái gì cũng cho người...”

Nguyên Vị biết, bộ dáng của mình khó coi đến cực điểm, nhưng vẫn nhịn không được nín giữ y.

Bách Khiếu Thanh mỉm cười lắc đầu, xoay người đi qua cỗ xe.

Bước đi của y mặc dù so với người bình thường chậm hơn rất nhiều, nhưng cũng đã không còn gì đáng lo. Từ nay về sau, y sẽ dựa vào đôi chân này, từng bước một đi tới cuộc sống của chính mình.

Nguyên Vị cắn chặt răng, bỗng nhiên nhắc chân, chạy đến trước mặt ngăn y lại, khàn giọng nghẹn ngào “Tiềm Chi, trăm hỏi người một câu cuối cùng... Đến tột cùng thì người có từng thích trăm không?”

Dẫu rằng chính Nguyên Vị cũng hiểu được, những lời này thật buồn nôn tâm thường, ai oán như oán phụ.

Nhưng, nếu không biết đáp án, hắn không cam tâm!

Bách Khiếu Thanh buông mi mắt, sau khi sợ run một lát, chậm chậm khom chân, quỳ xuống trước mặt Nguyên Vị, đoan đoan chính chính hướng hấn khấu đầu “Thỉnh bệ hạ sau này, lấy giang sơn xã tắc làm trọng.”

Thế xác và cả tinh thần y đều hư tàn, đã sớm chẳng còn cầu mong gì nữa.

Nguyên Vị là người cầm hoàng quyền, là đế vương nắm giữ sát sinh của thiên hạ, là người y không nên dây dưa chạm vào.

Thích hay không thích, nếu đã không gặp nhau nữa, cũng không có gì khác nhau cả.

Chỉ hi vọng Nguyên Vị, ở những năm tháng sau này, có thể thống trị thiên hạ yên ổn thái bình, làm cho dân chúng an cư lạc nghiệp, trở thành một hoàng đế tốt.

Nguyên Vị thấy y quỳ xuống, lòng đau như cắt, cả người phảng phất như bị đóng đinh tại mặt đất, không thể nhúc nhích.

Nguyên Vị không biết chính mình như thế nào nhìn Bách Khiếu Thanh đứng lên, như thế nào nhìn y lên ngựa, cuốn bụi đi xa.

Nơi tình cảm gửi vào, phút chốc bỗng bị đào thành khoảng không.

Bách Khiếu Thanh ngồi trong xe ngựa, nhìn góc xe trước mặt, tấm màn xanh sẫm được chằng lên cứ đóng đưa đong đưa, thế nhưng y không dám vén lên nhìn ra bên ngoài, chỉ khẽ nhắm hai mắt.

Không biết vì sao, bỗng nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp Nguyên Vị.

Như một tiểu búp bê mũm mĩm xinh đẹp, trên đầu đội tiểu mạo tử đính đầy trân châu, cổ đeo vòng trường sinh vàng nho nhỏ, cả người gấm y đỏ thắm, chỉ lộ ra hai cánh tay phần mịn hồng hào như cánh sen...

Rồi chính mình khấu đầu trước hấn... Đến khi ngẩng lên, đã thấy nam hài nằm trên chiếc giường rộng lớn mềm mại, tròn xoe mắt nhìn y cười khanh khách.

Mười mấy năm thấm thoát trôi qua, những khoái hoạt, bi thương, dây dưa, giãy giụa giữa hai người cũng theo đó trôi dần... Mỗi ngày ấy một quỳ, cuối cùng hôm nay cũng một quỳ.

Xoang mũi, bỗng nhiên chua xót không chịu nổi.

[1] Chiêm tinh luận bàn:

Hình ảnh mang tính siêu minh họa =))))))

Đại khái nó là một bàn xoay dùng để đoán chiêm tinh, xem thời tiết, vận mệnh... nhưng mình không tìm được hình nào cho đúng chính xác cả. Theo ngu kiến thì nó tựa tựa như thế nên chêm nhiệt tình luôn *v*

[2] Nguyên niên: Năm đầu tiên, năm thứ nhất.

[3] Thụy hào: Danh hiệu sau khi đã chết của vua, quan. Thụy hào của hoàng hậu là ‘Thánh đức minh từ’ ấy.

[4] Cây ngô đồng:

Ngô đồng là cây thân gỗ, cây có lá và hoa đẹp. Khi hoa nở rộ sẽ tạo thành từng chùm nhuộm tím cả cây. Tuy nhiên cũng có một số vùng hoa mang màu vàng hoặc màu trắng. Lá vàng và rụng khi thu sang. Cổ thi Trung Quốc đã tả cây ngô đồng qua hai câu thơ:

Ngô đồng nhất điệp lạc

Thiên hạ cộng tri thu

Dịch

Một lá ngô đồng rụng

Ai cũng biết thu sang

Hoa nở rộ

Cây ngô đồng khi vào thu

Mỗi khi nhắc đến cây ngô đồng, thường là để tả cảnh mùa thu sắp đến hoặc biệt ly, đem theo nỗi buồn mang mác của “thu tâm”.

...

Nhưng khúc này đang xuân nhảy:v.

14. Chương 9-2: Hạ

Sau khi xe ngựa ra khỏi phạm vi kinh thành, trời vẫn còn sáng.

Bách Khiếu Thanh vén màn xe lên, lớn tiếng gọi phu lái ngựa “Đại bá, phiền người quay đầu đi đến ngoại thành phía bắc, ta còn hai chuyện muốn làm. Xong rồi chúng ta lại xuất phát.”

Mã xa phu cũng không nói nhiều, vung cao trường tiên, quất ngựa theo hướng ngoại thành phía bắc mà đi.

Ngoại thành phía bắc là một bãi tha ma, nơi đây vùi lấp vô số thi cốt vô danh, quanh năm âm u bao phủ khiến người ớn lạnh không thôi.

Bách Khiếu Thanh từ năm mười tám ấy, vẫn chưa hề quay lại nơi này.

Khi đó trên lưng y còn mang tội danh phản quốc, nếu đến thấp nhang, sợ rằng dân chúng Thiên Triều căm phẫn tội đồ biết được sẽ lên lút đào mộ, quấy nhiễu an nghỉ của mẫu thân.

Lần đi này... lại là không hẹn ngày về.

Nếu không đến nhìn người một lần, chỉ e kiếp này không còn cơ hội gặp lại nữa.

Y xuống ngựa, cầm xẻng, chầm chậm đi đến trước mộ phần của mẹ, muốn dọn sạch cỏ mộ, đắp thêm một chút đất, lại gốc lằng tại chỗ.

Vốn tưởng rằng mười mấy năm không trở lại, mộ đắp sẽ bị thấp xuống, chôn vùi dưới đám cỏ dại um tùm.

Không nghĩ tới, năm mộ không những không phẳng bằng, ngược lại còn được vun cao lên rất nhiều, so với những mộ hoang xung quanh còn cao hơn phân nửa.

Trước mộ phần, còn cắm một vài nén nhang cháy tàn và một đĩa hoa quả.

Bách Khiếu Thanh còn đang sững sờ, mắt liền thấy một bóng người lưng còng nhỏ gầy, cầm một cái rổ, chống gậy, từ xa đi tới.

Đó là một bà lão tóc trắng xóa, hai mắt đục mờ, quần áo cũ bạc.

Bà đến gần Bách Khiếu Thanh, bất ngờ thay, bà hé môi cười với y “Ngài đã tới rồi ư?”

“Bà biết ta là ai sao?” Bách Khiếu Thanh ngơ ngác.

“Biết, biết.” Bà một bên gạt đầu, một bên run run ngồi xuống trước bia, lấy hoa quả cũ trong đĩa ra rồi thay vào trái mới, thu dọn tàn hương “Không có ai khác đến đây vì người này cả... Ngài là con trai của người trong mộ, có đúng không?”

Bách Khiếu Thanh im lặng, bà lại tự mình nói tiếp “Ngài phạm một chút chuyện, mấy năm nay phải lưu vong ở bên ngoài... Thế nên, một vị công công ở trong cung đã cho lão đây tám trăm lượng bạc, nhờ ta trông nom mộ phần này, mỗi ngày nhổ cỏ, đắp thêm đất, đặt trái cây, hương nến và những thứ linh tinh khác... Tính ra, đã sắp bạc đầu được năm năm mà bạc vẫn còn hơn phân nửa. Vị công công ấy nói, vô luận phải đợi bao lâu đi nữa, một ngày nào đó nhất định sẽ có người tới đây.”

Năm năm trước... là năm Thành Phục thứ mười một, Nguyên Vị phục quốc, trở về lại kinh thành.

Vị công công kia, không thể là ai khác...

Khóe mắt Bách Khiếu Thanh bỗng dưng ngấn lệ, một câu cũng nói không nên lời.

“Ấy, muội muội của ngài không tới sao?” Lão bà nhắc lại chuyện xong, nhìn quanh phía sau Bách Khiếu Thanh một chút, có điểm ngạc nhiên “Cho dù đã gả đi, nhưng dù sao cũng là mẫu thân của mình, cũng nên tới thăm mới phải.”

Người lớn tuổi, so với bình thường nói đều nhiều hơn.

Không đợi Bách Khiếu Thanh đang trợn mắt há mồm trả lời, bà lại liên miên dài giọng “Vị công công kia nói, mộ phần này là của mẹ vợ hần... Lão chỉ nghĩ, tuy rằng hần đã trở thành hoạn quan, không thể cùng người khác sống với nhau, nhưng phần tình nghĩa này vẫn là hiếm thấy lắm, thật đáng tiếc làm sao...”

Lời lão bà nói, người ngoài cuộc nhìn vô chỉ như những lời lải nhải vô nghĩa, nhưng với người trong cuộc thì chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

Bỗng nhiên nhớ tới năm mười sáu tuổi ấy, hần từng ngoan độc uy hiếp mình, muốn mình cùng hần trốn khỏi hoàng cung.

Nhớ tới hần từng khẽ ôm hôn mình, nhẹ giọng thì thào —

Khắp thiên cả, chỉ có mình ta hiểu rõ người.

Hần bất chấp nguy hiểm đến tính mạng, thông đồng với Phụ vương mưu sát Nguyên Vị.

Hần từ Lưu Vân Các buông mình nhảy xuống, để lại bức thư tiết lộ tất cả chân tướng sự việc, đồng thời rấp tâm hại người.

.....

Giờ khắc này, y cuối cùng cũng hiểu được chân ý của hần.

Bách Khiếu Thanh đứng trước hoang phần, nghẹn ngào bật khóc, lệ rơi đầy mặt.

Y nhận nén nhang từ tay lão bà, cầm trước mộ mẹ, sau khi lạy mấy lạy, đứng dậy đi đến trước mặt bà lão, lấy từ trong ngực ra hai thỏi vàng, đặt vào tay bà “Ta lúc này, lại sắp phải đi tha hương... Xin nhờ người tiếp tục coi sóc cho nương của ta.”

“Ngài yên tâm.” Bà lão nhận hai thỏi vàng, giắt vào thắt lưng “Nhà chúng ta ngụ ở dã thôn vùng ngoại thành, đều là những người đã nói thì sẽ giữ chữ tín. Tương lai nếu lão mất rồi, còn có con cháu lão sẽ tiếp tục chăm nom... Cho dù là mười năm hay hai mươi năm nữa, cũng nhất định sẽ thay ngài trông nơi này thật tốt.”

Bách Khiếu Thanh khấu đầu vài cái, lần thứ hai lên xe ngựa, rời khỏi nơi này, chạy sâu vào trong bãi tha ma.

Xe ngựa sau khi đi non nửa canh giờ, liền đến một mảnh đất hoang mọc đầy bụi gai.

Nói là đầu xuân, nhưng cây cỏ trên mặt đất cũng chưa hoàn toàn sinh sôi nảy nở. Thế mà giữa những bụi

gai nâu còng queo đan chằng chịt vào nhau ở nơi này, lại bung nở những cánh hồng rực rỡ, như mây như lửa, xinh đẹp mà tràn trề sức sống, không biết loài cây ấy tên gì.

Còn có xương cốt trắng hếu rải rác ở giữa, rõ ràng rành rành mà đập vào mắt.

Bách Khiếu Thanh xuống xe, gọi mã xa phu cầm sọt trúc, một bên cầm một trường thiết kiếm đi đến trước cổ hài cốt, vươn trường thiết kiếm, kẹp từng đoạn cốt trắng nằm tán loạn từ trong đám cỏ nhặt ra, đặt vào trong sọt.

Trước khi rời đi, y đã trộm hỏi thăm chỗ quảng thi thể Nguyễn Oa.

Mục đích tới nơi này, một là viếng mộ mẫu thân của y, hai, chính là thay người nọ nhặt xác kiếm cốt.

Dẫu sao ở trên đời này, ngoại trừ Bách Khiếu Thanh, cũng chẳng còn ai sẽ làm chuyện này nữa.

Bách Khiếu Thanh cẩn thận tỉ mỉ, sau khi nhặt tất cả xương cốt xong, dùng vải bố phủ lên rồi ôm sọt trúc vào lòng, đứng dậy thấp giọng nói “Nguyễn Oa, chúng ta đi thôi...”

Giờ phút này, thật sự sẽ ra đi cùng người.

Xung quanh một mảnh hoang vu, thỉnh thoảng có cơn gió lạnh quất vào mặt. Giữa chốn xa xăm nào đó, Bách Khiếu Thanh tựa như nghe thấy tiếng người nọ cúi đầu cười, nhẹ nhàng vắng vắng bên tai.

Sau khi tiễn Bách Khiếu Thanh, Nguyên Vị thần hồn phách lạc trở lại cung.

Phất lui tất cả cung nữ nội thị bên cạnh, hắn một mình rảo bước đến đại môn Ngâm Phương cung.

Mấy tháng trước, Ngâm Phương cung đã được tu chỉnh toàn bộ, thường xuyên có cung nữ đến quét tước nên bây giờ dù tịch liêu quanh quẽ, nhưng lại loang loáng mơ hồ giống quá khứ, cũng phần nào gợi lại cảnh tượng ngày xưa.

Ngang qua Thiêm Hương Các, Nguyên Vị đi lên cầu đá hình vòm bắt qua con suối nhỏ đầy hoa.

Nước suối trong thấy được tận đáy, thấy cả những chú cá nhỏ đang tung tăng bơi qua bơi lại.

Nguyên Vị nhớ trước đây, mình cùng Bách Khiếu Thanh hay ở nơi này cho cá vàng ăn. Kết quả, chính mình không cẩn thận mà cho cá ăn hơi nhiều, khiến mấy chục con cá lật bụng trắng nổi lên mặt nước, không khỏi

bật cười.

Đi qua vài chiếc cầu đá hình vòm như thế, Nguyên Vị đã đến trước Tiễn Phong viện, đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy một tiểu thái giám phụ trách quét tước, ôm cán chổi, dựa vào tường viện ngủ gà ngủ gật.

Tiểu thái giám nghe tiếng cửa bị đẩy ra, hốt hoảng bừng tỉnh, nhìn thấy Nguyên Vị một thân y phục minh hoàng, lập tức luống cuống quỳ rạp xuống mặt đất “Nô tài cung nghênh vạn tuế!”

“Đứng lên đi.” Nguyên Vị phát tay, cũng chẳng nhìn hắn, chỉ nhắc chân bước vào trong viện.

Khó có được cơ hội một mình cùng hoàng đế một chỗ, tiểu thái giám nghĩ muốn lấy lòng, nhưng lại có chút sợ sệt, liền vòng tay, chậm rãi theo sát phía sau Nguyên Vị.

Tiến Phong viện, là nơi cất chứa vô số kỉ niệm từ thuở ấu thơ của Nguyên Vị.

Thư phòng, phòng ngủ, diễn võ trường, hoa viên nhỏ... Mỗi một tác đất, mỗi một món đồ, tựa hồ đều có thể nhắc lại một chuyện xưa.

Nguyên Vị đi vào từng địa phương đều ngưng lặng ngắm nhìn, cuối cùng đi đến trước ghế đá, chậm chậm ngồi xuống.

Trong nháy mắt, phảng phất như tất cả lại ủa về, chính mình cứ quần lấy Bách Khiếu Thanh, ngay trước bàn thạch này, đấu đề, chơi cờ.

Còn cả gốc cây bên cạnh, trên tán có một tổ chim hoang mục nát, trước đây cũng có một tổ y như thế.

Mỗi sớm tinh mơ, Nguyên Vị đều nghe thấy tiếng chim líu ríu cãi cọ.

Mùa hè một năm kia, có một chú chim non còn lông tơ từ trong tổ rơi xuống. Bách Khiếu Thanh công Nguyên Vị đứng trên vai, đem chú chim thả lại vào tổ.

... Thuở ấy, chẳng thể nào trở lại.

Cũng giống như, cái tổ mục trước mắt này, sẽ không bao giờ được đón lũ chim trở về nữa...

Nguyên Vị bỗng nhiên cảm thấy lồng ngực quặn đau, cổ họng tình ngọt.

Hắn hé miệng, một ngụm máu tươi lập tức phun ra, thân thể theo đó yếu ớt ngã xuống.

Tiểu thái giám bên cạnh hốt hoảng tay chân, vội vàng chạy lại đỡ lấy hắn, thất thanh rống lớn “Hoàng thượng! Người đâu!! Mau tới đây!!!”

Thanh âm cao vút bén nhọn, ở giữa khoảnh sân trống không ngừng vang lên.

Bách Khiếu Thanh trải qua hơn một tháng đi đường gian nan, cuối cùng cũng đi tới Tân Long trấn ở phía tây bắc.

Nơi này sản vật phong phú, người dân chất phác, khí hậu tương đối khô ráo, vô cùng thuận lợi cho cuộc sống sau này cùng với bệnh phong thấp dai dẳng của mình.

Tiếp theo, y mua một ngôi nhà gạch ngói đồ nhỏ, sắp xếp bố trí mọi thứ xong, lấy tên giả là Hồng Diệc Phàm, ở lại nơi này an cư sinh sống.

Mã xa phu đã qua sáu mươi vốn là đại nội cao thủ bên cạnh Nguyên Vị, Bách Khiếu Thanh để ông làm lão gia nhân, gọi Hồng bá, cùng mình sống chung một mái nhà.

Cứ như vậy mà qua nửa tháng, chờ hết thủy đi vào ổn thỏa, Bách Khiếu Thanh lại nói Hồng bá làm một chuyến đến thôn Tá Giáp, đón A Lưu về, tôn bà làm nương, nguyên chăm sóc phụng dưỡng bà hết quãng đời còn lại.

A Lưu tính tình rộng lượng, lại là người từng trải việc đời, gặp Bách Khiếu Thanh bình an vô sự, vui mừng khôn xiết, cũng không hỏi lại quá khứ của Bách Khiếu Thanh, chỉ thanh thản mà tiếp nhận.

Di cốt của Nguyễn Oa được Bách Khiếu Thanh chôn ở hậu viện sau nhà, không lập bia, nhưng trước mộ là đủ các màu hoa, khi rảnh y tưới nước, cùng hắn trò chuyện.

Cuối xuân hạ về, hoa tươi nở rộ đầy vườn, phóng mắt nhìn ra, ngỡ như một hậu hoa viên nhỏ.

Sáng sớm hôm nay, Bách Khiếu Thanh, Hồng bá và A Lưu ngồi quây quanh bàn cơm, cùng nhau ăn điểm tâm.

Bách Khiếu Thanh và Hồng bá đều mang giày vải mới. Hồng bá vừa ăn, thỉnh thoảng lại trộm nhìn A Lưu ở phía đối diện, trên khuôn mặt già nua phỉm lên chút hồng.

Sau khi ăn được một lát, Hồng bá cuối cùng cũng cố lấy dũng khí mở miệng “Làm phiên phu nhân lo lắng, giúp lão nô may đôi giày mới...”

“Ai ~, có gì mà tạ ơn.” A Lưu cầm đũa, miệng mau lười mau “Mấy thứ này, vào lúc nhàn rỗi đến phát khóc thì thuận tay làm thôi. Còn nữa còn nữa, đừng gọi ta là phu nhân, cứ gọi ta A Lưu là được rồi, gọi như vậy ta không được tự nhiên.”

Hồng bá bị một chuỗi trách móc, hơi ngượng ngùng cúi đầu, mặt càng đỏ tợn.

Bách Khiếu Thanh mỉm cười buông bát, đứng lên, đằng hắng một tiếng “Hôm nay thời tiết khá tốt, ta đi ra trấn dạo một chút.”

Hồng bá vội vàng đứng dậy mở miệng “Vậy lão nô bồi ngài...”

“Không cần, không cần.” Bách Khiếu Thanh gạt tay, nhanh chóng ra cửa “Ta muốn giải sầu một lát thôi.”

Hồng bá có chút xấu hổ ngồi xuống lại.

Nhưng A Lưu lại nhin không được, ‘xì’ một tiếng rồi bật cười.

Ra khỏi cửa, Bách Khiếu Thanh men theo đường nhỏ rải đầy đá cuội, chậm rãi bước đi, định sẽ dạo vài vòng quanh trấn, đợi đến giờ cơm chiều rồi trở về.

Y mang theo một chút tiền. Ở Tân Long trấn, chỉ cần hai mươi đồng cũng đủ vào tiểu điểm ăn no một bữa.

Tiền còn lại, y sẽ đến trấn trên mua một ít trang sức và chải tóc, lúc về trộm đưa cho Hồng bá, để ông tìm cơ hội tặng cho A Lưu.

Không biết tại sao, khi nghĩ đến những điều này, y lại có cảm giác buồn bã mất mát.

Ngay tại thời điểm ngang qua tiểu viện của nông hộ bên cạnh, Bách Khiếu Thanh nhìn đến nhà bọn họ treo một lá cờ trắng thật dài, trước cửa là một nông phụ đang giặt quần áo, bên tóc mai cài một bông hoa trắng nhỏ, lòng không khỏi cả kinh.

Nhà bên tổng cộng năm nhân khẩu, gồm một đôi vợ chồng, một mẹ già và hai tiểu hài tử, y quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn.

Nhưng nghĩ kĩ lại, lão bà tuy già nhưng sức khỏe dồi dào, mỗi ngày còn tưới cây cuốc đất, hơn nữa cũng không thấy lo liệu tang sự gì, nông phụ cũng chỉ im lặng giặt quần áo, trên mặt không thấy nửa điểm bi thương.

Nếu vậy, không phải là người nhà bọn họ chết, mà chắc để tang họ hàng thân thích cho tròn chữ hiếu mà thôi.

Bách Khiếu Thanh nghĩ đến đây cũng an tâm lên. Y lướt thẳng qua, chấp hai tay ra sau lưng, tiếp tục theo đường nhỏ chậm rãi bước đi.

Trải qua non nửa canh giờ đã tới thị trấn, chỉ thấy nơi nào nơi đó vẫn như thường ngày, náo nhiệt ồn ào vô cùng.

Vào trà lâu uống trà, đến tiệm kim hoàn mua ít trang sức, lại ngang qua tiểu điểm mua ít đồ ăn nhẹ... Tiếng rao hàng cứ liên tục không ngừng.

Nhưng có điều, ngang qua bất kỳ tiểu điểm hay tửu lâu nào, ở trước mỗi quán và quầy hàng đều treo một lá cờ trắng thật dài.

Người trên đường, nếu là nữ nhân thì cài một bông hoa trắng nho nhỏ, là nam nhân thì trên cánh tay quấn một vòng khăn trắng.

Tim Bách Khiếu Thanh nhất thời đập thành thịch, nỗi sợ hãi tột độ từ đáy lòng chậm rãi dâng lên.

Y vọt nhanh đến trước mặt người bán hồ lạt thang^[1] ở gần đó, run giọng hỏi “Xin lỗi, cho hỏi trên đường hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?!”

“À, chắc ngài mới xuất môn cho nên không biết đó thôi. Sáng hôm nay truyền đến tin đương kim hoàng thượng băng hà.” Hắn lấy ra một cái khăn tang, trải lên băng ghế, nhiệt tình mà trả lời “Phía đông nam đầu Tân Long trấn có người của quan phủ đứng đó, tặng miễn phí cờ và khăn trắng, ngài cũng đi linh đi. Hết ngày hôm nay phải tự bỏ tiền ra làm đấy.”

Bách Khiếu Thanh gật gật đầu, xoay người, thần hồn phách lạc đi vào trà lâu.

Y chỉ cảm thấy ngực đau như thắt lại, nước mắt bỗng dưng ứa ra, màng tai ong ong kêu, vội vàng tìm chỗ ngồi.

Đương kim thánh thượng băng hà... Không! Tuyệt đối không có khả năng!

Nguyên Vị còn chưa đến hai mươi sáu tuổi, còn trẻ như vậy, lại thân cường thể kiện...

Hai chân y nhũn ra, lão đảo bước lên trà lâu. Tiểu nhị thấy sắc mặt y không tốt, vội vàng dìu y đến ngồi dựa vào cửa sổ, lại vì y mà pha một ấm trà đặc.

Y cho tiểu nhị hai đồng, nói tiếng cảm tạ, rồi chống khuỷu tay lên bàn, quay mặt ra nhìn cửa sổ.

Trước mắt là cờ trắng tung bay khắp thành trấn. Phảng phất nhớ lại — cánh tay trắng muốt của những vũ nương dị quốc trong buổi đại yến ở đại điện hoàng cung năm ấy.

Lần ám sát kia, còn không thể đoạt được tính mạng Nguyên Vị.

Mà nay những lá cờ trắng này, lại triệu đế vương trẻ tuổi đi mất, như tinh vân lạc.

Bách Khiếu Thanh đưa hai tay che mắt, lặng lẽ khóc nước mắt.

Y lại, mất đi một người tối trọng yếu như sinh mệnh của mình.

Là đứa nhỏ mà chính mình phải đánh đổi mọi thứ để bảo vệ nó, giúp nó thành toàn tất cả.

.....

“Ai ~, đói bụng quá.”

Bên tai bỗng nhiên vang lên giọng nói quen thuộc, Bách Khiếu Thanh sợ hãi ngẩng đầu.

Trong đôi mắt đầm lệ mịt mờ, y thấy được khuôn mặt mỉm cười của Nguyên Vị.

“Tiểu nhị, lấy một ấm trà thượng hạng, bưng vài món điểm tâm thật ngon lại đây.” Nguyên Vị mở ấm trà trên bàn, nhìn nước trà đậm bên trong, ngửi ngửi còn thấy mùi tanh, nhíu mày, vén vạt áo, ngồi xuống đối diện Bách Khiếu Thanh.

“Tiềm Chi, người bình thường vẫn uống loại trà này sao?”

Bách Khiếu Thanh lau khóe mắt vẫn còn lã chã, giống như đang ở trong mơ, không biết phải nói điều gì, chỉ biết gật gật đầu với Nguyên Vị.

“Kỳ thật, trầm... ta vẫn đi theo sau người.” Nguyên Vị vươn tay, hạ mi mắt, cầm góc áo của y giay nhẹ, thấp giọng nói “Vốn dĩ chỉ muốn nhìn người, đợi sau này mới gặp lại... Nhưng, nhìn thấy bộ dáng người như vậy, thật sự nhìn không được...”

Mới nói được đến đây, liền thấy lối vào xuất hiện hai người, nhìn cách ăn mặc có lẽ là hành thương.

Phụ cận Tân Long trấn có một mỏ ngọc, hai người này có lẽ là thương nhân trấn trên đến mua ngọc, dựa vào thu mua và bán lại kiếm lời mà sống.

Trấn này không lớn, tới tới lui lui cũng chỉ chừng đó người, cho nên gần như ai nấy đều nhận ra nhau.

Hai ngọc thạch thương cũng quen biết khá, thấy Nguyên Vị lạ mặt, phong cách lại khác với dân bản địa, bụng liền biết hắn từ nơi khác tới, lại thấy hắn dung mạo tuấn mỹ, khí độ bất phàm, bỗng nảy ý định bắt chuyện, đi đến trước mặt Nguyên Vị, ôm quyền “Diệc Phàm huynh, vị này chính là?”

“À, tại hạ tên là Hồng Duy, từ kinh thành tìm đến gia huynh.” Nguyên Vị đứng dậy chấp tay giành đáp lại.

“Nhị vị nhìn không giống nhau lắm.” Một trong hai ngọc thạch thương cười nói.

“Đúng vậy, ta lớn lên giống mẹ hơn.” Nguyên Vị lái câu chuyện.

“Vị này từ kinh thành đến, vậy ắt hẳn biết rõ đại sự hoàng thượng băng hà.” Hai ngọc thạch thương đơn giản đẩy một băng ghế, ngồi xuống bên cạnh Bách Khiếu Thanh và Nguyên Vị “Đương kim thánh thượng tuổi còn trẻ, không biết sao bỗng nhiên lại chết?”

“Chuyện này à, nhà cậu ta có người làm trong cung, cho nên so với người khác cũng tinh tường hơn đôi chút.”

Nguyên Vị vừa thốt ra những lời này, đám người trong quán liền lập tức xúm lại quanh băng ghế, tranh nhau ngồi vây lấy Nguyên Vị, nhao nhao hỏi han.

Đến trà lâu vốn là nơi để giết thời gian, hàn huyên vài ba chuyện phiếm trong trấn, giờ một đám người rảnh rỗi đang chuẩn bị được hóng tin tức nóng hổi nhất thiên hạ, nào có thể không náo nhiệt cho được?

“Mọi người đều biết Bách Khiếu Thanh chứ?” Nguyên Vị bưng chén trà Long Tĩnh mà tiểu nhị vừa mang tới, rót cho mình một chén, ngửa điệu bình thần không nhanh không chậm.

Bách Khiếu Thanh nghe thấy hắn nhắc đến tên mình, bỗng nhiên giật mình.

“Biết!” Trong đám người lập tức có người trả lời “Đó là tên phản quốc tặc chặt đầu đế hậu, đầu xuân năm nay bắt ngờ chết trong hậu cung!”

“Nói vậy, hẳn mọi người cũng nghe ở trong cung, giữa Bách Khiếu Thanh và hoàng thượng có một ít đồn đại phải không?” Nguyên Vị cười, thổi thổi nước trà, nhấp một ngụm nhỏ.

Bách Khiếu Thanh cảm thấy lòng bàn tay dần toát ra tầng mồ hôi lạnh, cũng cúi đầu uống một ngụm trà.

Nguyên Vị... đến tột cùng là muốn làm gì thế?!

“Biết biết!” Lại có người hưng phấn mà nhảy lên hô to “Nghe nói tên tặc tử kia trời sinh hần cốt, là cửu đầu giao chuyển thể, tất sẽ mang lại kiếp nạn và rắc rối cho thiên hạ, được trời phái xuống gây họa sát, thế nên hoàng thượng đã đóng long hình phong ấn cho hắn, nhốt trong cung, xung quanh chỗ giam nhốt dán đầy bùa chú, thường nhân không được phép tiến lại gần.”

Bách Khiếu Thanh nghe đến đó, nhin không được phun cái phụt.

Hần cốt? Cửu đầu giao? Bùa chú phong ấn? Cũng không biết là ai nghĩ ra mấy cái này nữa.

May thay, mọi người đều đặt lực chú ý lên người Nguyên Vị, không ai để ý đến thất thố của y.

“Cũng không hẳn, không hẳn.” Ngón tay thon dài như ngọc của Nguyên Vị nhẹ nhàng gõ gõ lên bàn trà, thanh âm không nhanh cũng chẳng vội “Theo ta được biết, thánh thượng sở dĩ không giết hắn là bởi vì luyện mộ hắn thật sâu. Đoạn ngày trong cung kia, hắn luôn bên người thánh thượng, ngày làm bạn không rời, đêm chuyên sủng thị tẩm. Mà thánh thượng băng hà cũng là bởi vì sau khi Bách Khiếu Thanh chết đột ngột, lòng đau như cắt, bệnh cũ tái phát, rồi theo đó quy tiên.”

Mọi người đều ồ lên, Nguyên Vị lại nói tiếp “Đây cũng không phải tại hạ đặt điều vô căn cứ, gây sự chú ý. Trước khi hoàng thượng băng hà, chính người đã đích thân ban bố chiếu chỉ bộc lại tội trạng của mình, một trong số đó chính là điều này. Ở kinh thành, bố cáo đã được dán khắp nơi. Qua một thời gian nữa cũng sẽ đến Tân Long trấn thôi.”

Bách Khiếu Thanh nhìn sườn mặt mỉm cười của Nguyên Vị, càng thêm hỗn loạn khiếp sợ.

Giữa hương trà thơm ngát, đám người sau khi im lặng một lúc thật lâu, bỗng một thanh sam nho tử lúng ta lúng túng mở miệng “Quốc không thể một ngày vô quân... Thánh thượng còn trẻ đã băng hà, con nối dõi lại còn nhỏ, không biết phải nên như thế nào?”

“À, hoàng thượng trước khi lâm chung đã truyền ngôi cho An Bình vương.” Nguyên Vị nhìn Bách Khiếu Thanh, bên môi là ý cười yếu ớt “Hơn nữa còn lập di chiếu, nói rằng con cháu sau này của người vĩnh viễn không được xưng đế... An Bình vương có tài trị vì cai quản, trước nay lại chín chắn hiền đức như tên của mình, người thống trị thiên hạ, mọi người cũng có thể an cư lạc nghiệp...”

Bách Khiếu Thanh nghe đến đó, rốt cuộc không thể tiếp tục nghe được nữa, bi phẫn cùng chua xót tột cùng, cắn răng đứng lên, lách khỏi đám người, đi xuống trà lâu.

Nguyên Vị thấy thế, cũng vội vàng nói thêm vài ba câu với mọi người, bảo rằng còn có việc riêng, tạm thời cáo từ, nổi gót đi theo phía sau Bách Khiếu Thanh.

Khi Bách Khiếu Thanh xuống lầu, vì còn quá mức kích động, chợt vấp chân ngã một cái.

Nguyên Vị nhanh chân tiến lên, vươn tay đỡ lấy y “Tiềm Chi!”

“Buông ra!” Bách Khiếu Thanh dùng sức đẩy hẳn, trong mắt là một tầng hơi nước mê mông, cổ gạt đi bước về phía trước.

Nguyên Vị than nhẹ một tiếng, buông tay, lần thứ hai bám sát theo y.

Bằng qua phố phường đông đúc thật dài, đến khi ra đến ngoại thành thưa thớt ít người hơn, Bách Khiếu Thanh mới dừng bước, xoay người lại, đối mặt với Nguyên Vị, giọng run nhè nhẹ “Vì sao... lại phải làm như vậy?”

“Tiềm Chi, ta muốn cùng ngươi một chỗ.” Nguyên Vị thùy hạ mi mắt “Vô luận như thế nào, cũng...”

“Hỗn trưởng!” Bách Khiếu Thanh vọt tới trước mặt hẳn, túm lấy cổ áo của hắn, nước mắt phút chốc lăn dài trên má “Chỉ vì loại tùy hứng này mà buông hết thấy ư?! Một khi đã như vậy, mọi thứ mà nương nương đã làm vì ngươi, rốt cuộc là để làm cái gì?!”

... Mười mấy năm qua y chịu khổ, nhận hết bêu danh ô nhục... là để làm cái gì?

[1] Hồ lật thang: Là món đặc sản vùng Thiểm Tây và Hà Nam, Trung Quốc. Món này thường được ăn như món điểm tâm, gần giống súp, nhiều dinh dưỡng, ít dầu mỡ, chua ngọt hài hòa, ăn kèm với bánh quẩy.

15. Chương 10: Hoàn Chính Văn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tiềm Chi.” Nguyên Vị thấy y kích động, thần sắc cũng dần trở nên thật sự nghiêm túc “Như vậy, phụ hoàng phụ mẫu cùng chúng quần thần, kể cả ngươi, khi quyết định cuộc sống cho ta, có từng lo lắng đến cảm nhận của ta không?!”

“Có biết được vị trí mà ta ngồi trên đó, với ta, không phải là chuyện may mắn nhất thiên hạ. Huống chi, ta cũng không phải không bận tâm đến con dân... Ta chỉ đem thiên hạ, giao cho người càng thích hợp chừng quần nó hơn ta.”

Ngực Bách Khiếu Thanh dâng lên một cổ nặng nề khó chịu, khép hai mắt lại, hoàn toàn nghe không vào lời nói của Nguyên Vị.

Nguyên Vị làm như thế, đem tất cả mọi hi sinh của Khương nương nương, cùng tất cả cố gắng nửa đời trước của y, toàn bộ chôn vùi.

Nhưng mà, bây giờ muốn vẫn hồi, cho dù không cam lòng, cũng chẳng còn kịp nữa rồi.

Y... thật có lỗi với sự phò thác của Khương hoàng hậu trước khi người lâm chung.

Bách Khiếu Thanh chậm rãi buông Nguyên Vị ra, trong thoáng chốc, chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí vô cùng, gạt Nguyên Vị sang một bên, đi về phía trần trên.

“Tiềm Chi!”

Nguyên Vị hô to một tiếng, chạy nhanh đến đối diện Bách Khiếu Thanh, ôm chặt bờ vai của y.

Ngón tay dùng sức khiến vai Bách Khiếu Thanh ần ần đau. Ánh mắt Nguyên Vị sáng ngời, quang mang lấp lóe như ánh lửa, gắt gao nhìn thẳng vào mắt Bách Khiếu Thanh “Tiềm Chi... Là do người làm cho ta mất đi tất cả người thân... Năm mươi tuổi ấy, người làm ta mất đi mọi tín nhiệm cùng yêu thương; sau khi phục quốc, lại làm cho ta mất đi tôn nghiêm cùng quyết đoán; hiện tại, ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không còn... Cho nên, khi chỉ còn mình người, đời này kiếp này ta tuyệt đối không buông tay!”

Nói xong, Nguyên Vị bỗng nhiên chế trụ cái ót của Bách Khiếu Thanh, cúi người xuống, mạnh mẽ hôn lên môi y.

Bách Khiếu Thanh gắng gượng giãy ra, nhưng do vết thương cũ ảnh hưởng, thân thể suy yếu, địch không lại Nguyên Vị đang lúc thanh xuân, thân cường thể kiện.

Lòng y hoảng hốt không thôi, cố cắn xuống môi Nguyên Vị.

Nguyên Vị không né tránh, cảm giác được đau đớn, cũng cảm giác được tình ngọt tràn ra giữa hai cánh môi của hai người, nhưng chỉ nhú mảy, càng hôn thật sâu Bách Khiếu Thanh, mút mát liếm cắn, không buông tha bất cứ chỗ nào trong khoang miệng.

Bách Khiếu Thanh ngửi được mùi huyết tinh, lòng lại cả kinh, không biết vết thương của hắn là như thế nào, không dám tiếp tục cắn nữa.

Lâu thật lâu sau, hắn mới hờn hển thở dốc, liếm máu tươi trên môi, cười cười buông Bách Khiếu Thanh ra “Tiềm Chi, rốt cuộc người vẫn là có tình cảm với ta.”

“Hỗn... hỗn trưởng!” Bách Khiếu Thanh tức giận, lau lau khóe môi, nhắc chân bước đi.

Nguyên Vị sờ sờ vết thương nho nhỏ trên môi, cũng không bức ép y nữa, chỉ cười theo sát phía sau “Tiềm Chi, người có thể mắng ta hay trút giận gì gì cũng được, kỳ thật như vậy ta lại thích hơn... cũng sẽ thoải mái hơn một chút, ai ~.”

Nói đến đây, Nguyên Vị cũng không nói thêm gì nữa.

Cứ như vậy đi suốt một đường. Bách Khiếu Thanh muốn đi một vài chỗ nữa, nhưng sợ xấu hổ nên đi thẳng về nhà.

Vừa bước vào viện môn, liền thấy Hồng bá đang đứng trên ghế cao treo cờ trắng, A Lưu ở dưới phụ một tay.

Hồng bá treo cờ xong, vừa đảo mắt nhìn thoáng qua phía Bách Khiếu Thanh, liền trượt chân một cái, rớt từ trên ghế xuống. May mắn A Lưu thân thể khỏe mạnh, nhanh tay đỡ lấy ông.

“Vị đại bá này, sao bỗng dừng lại mất tập trung vậy?” Nguyên Vị vội vàng tiến lên, cười nói với Hồng bá “Người đã lớn tuổi, lại phải trèo cao như thế, sau này nhất định phải chú ý hơn.”

“Vâng... Vâng...” Hồng bá lú lười, gằng bĩnh tĩnh lại, lúng ta lúng túng trả lời.

“Bảo đảm nhi, vị đi bên cạnh người là con cái nhà ai thế? Trước giờ ta chưa từng thấy ai anh tuấn như vậy nha.”

A Lưu nhìn nhìn Bách Khiếu Thanh, lại ngó ngó Nguyên Vị.

Nguyên Vị nghe bà gọi Bách Khiếu Thanh là “Bảo đảm nhi”, không khỏi bật cười.

“Nương à, ta cũng không biết người này.” Bách Khiếu Thanh lạnh lùng trả lời, cũng không thèm quay đầu lại, vừa buồn vừa giận đi vào phòng.

Tươi cười trên mặt Nguyên Vị, nhất thời chậm chậm ảm đạm xuống.

“Đứa nhỏ này, hôm nay làm sao thế nhỉ?”

A Lưu ngạc nhiên, vừa định đuổi theo hỏi Bách Khiếu Thanh, lại bị Nguyên Vị giữ lại “... Đại nương, đừng trách y, là do trước kia ta có lỗi với y... Lần này đường xa mà đến, chính là mong được y tha thứ.”

Nguyên Vị vốn tuần mỹ, phối hợp với vẻ mặt buồn bã, cộng thêm cúi đầu nhỏ giọng tự trách, nhất thời làm tình mẫu tử của A Lưu nổi lên, vỗ vỗ vai Nguyên Vị, an ủi nói “Đại nương mặc dù không biết trước kia hai người xảy ra chuyện gì, nhưng nếu thật lòng hối lỗi, trên đời này, có loại ân tình nào mà không thể hóa giải được chứ? Yên tâm, bảo đảm nhi tuy rằng nhất thời chưa thể thông suốt, nhưng đại nương nhất định sẽ giúp người.”

Nguyên Vị miễn cưỡng cười cười, động đến vết thương trên môi, có chút xon xót.

Giữa hấn và Bách Khiếu Thanh không chỉ là ân oán, chỉ sợ khắp thế gian này, không ai có thể giúp được.

.....

Bắt đầu từ ngày đó, Nguyên Vị vẫn ở lì trước cửa nhà Bách Khiếu Thanh, nửa bước cũng không chịu đi.

Hấn đang đợi, đang đánh cược.

Hấn biết, hấn đã gây nên nhiều chuyện lảm. Vô luận là xuất phát từ bí mật cũng thế, mà từ bất đắc dĩ cũng vậy, thương tổn gây ra cho Bách Khiếu Thanh là không thể bù lại.

Cho nên, hấn không phải đang đợi Bách Khiếu Thanh tha thứ, mà là đang đợi Bách Khiếu Thanh mềm lòng, cược rằng Bách Khiếu Thanh có tình cảm với mình.

Chu Nguyên Vị thân là hoàng đế, đã vì Bách Khiếu Thanh mà chết... Hấn là người đã chết một lần, đã buông bỏ lại tất cả, nếu bây giờ không thành công thì hấn giữ lại mạng này cũng không còn tác dụng.

Kỳ thật, sau một ngày Nguyên Vị ngồi ở ngoài nhà, Bách Khiếu Thanh đã bắt đầu mềm lòng.

Dù sao hấn cũng là đứa nhỏ mà chính mình đã nhìn nó lớn lên, yêu thương còn hơn cả sinh mệnh.

Bình tĩnh mà cẩn thận ngẫm lại, Nguyên Vị nói những lời ấy cũng không có sai. Tương lai của Nguyên Vị, là do một tay Khương hoàng hậu an bài, không hề nghĩ đến mong muốn của Nguyên Vị.

Huống chi đến ngày hôm nay, thù chủ trầm phù[1] cũng không còn trọng yếu. Quan trọng là... có một chính quyền thống trị vững chắc, làm cho dân chúng an cư lạc nghiệp.

Ngay cả A Lưu cũng hiểu đạo lý này, thậm chí cả bản thân đã suy nghĩ đến, trái lại sao cứ nghĩ không thông?

Dẫu rằng sâu trong nội tâm vẫn có chút không cam lòng, nhưng Bách Khiếu Thanh đã sẵn sàng tha thứ cho Nguyên Vị.

Quay đầu nhìn lại khoảng thời gian đã qua, hết thấy đều là khoảng không, những nhục nhã mình phải chịu, toàn bộ dường như chỉ là trò đùa của ông trời.

Trải qua nhiều gian truân biến cố, y tự cảm thấy mình già đi, tâm tình u uẩn, không còn mơ mộng, cũng chẳng còn hơi sức mà tranh cãi nữa.

Trong cuộc đời, những nỗ lực đôi khi không nhất thiết phải có hồi báo tương xứng.

Chỉ cần đứa nhỏ kia cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi.

Nhưng mà, cho dù y hiểu tình cảm của Nguyên Vị dành cho mình đi chăng nữa, cũng không có khả năng tiếp thu loại cảm tình tổn hại đến luân thường đạo đức này được.

Cho nên y vẫn một lòng cứng rắn, quyết ý cùng Nguyên Vị kết thúc như vậy, hơn mười ngày nay, cố ý không nhìn xem Nguyên Vị một cái.

Song, y biết Hồng bá và A Lưu vẫn một mực chiều cố Nguyên Vị nên cũng an tâm phần nào.

.....

Sáng sớm hôm nay, khi sắc trời còn chưa rõ, Bách Khiếu Thanh cảm thấy các đốt ngón tay nhói nhói đau, bụng liền biết hôm nay sẽ mưa, ở trên giường lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được, đành đứng lên đi dạo một chút.

A Lưu và Hồng bá còn đang say ngủ, y không muốn đánh thức họ, lại lo lắng cho Nguyên Vị, liền lặng lẽ đến trước cửa lớn được cài then kỹ càng, muốn nghe chút động tĩnh của Nguyên Vị.

“... Yên tâm đi, người kia chỉ xin cơm thôi, chúng ta cứ ném đi, có đánh hấn cũng không đánh lại đâu. Mau lên! Thả chó cắn hấn!”

Bên ngoài truyền đến tiếng chó gầm ghe sủa inh ỏi, chen vào đó là tiếng hi hi ha ha của mấy nhóc con nghịch ngợm “Lão thái bà của nhà này dữ lắm, chờ đến lúc trời sáng, lão tỉnh thì chẳng chơi được nữa đâu.”

Bách Khiếu Thanh nghe đến đó, chỉ cảm thấy máu xộc thẳng lên đỉnh đầu, giận đến cả người phát run, tháo then cài cửa thật dày cầm trong tay, xô cửa đi ra ngoài.

Trong ánh nắng mờ ảo của buổi sớm, một vài hài đồng cỡ chừng tám chín tuổi thấy tình thế không ổn, vội vàng xua chó, xoay người co giò bỏ chạy.

“Hỗn trưởng vương bát đản! Sau này mà còn dám đến, ta trói các ngươi lại, xách một đám đi gặp cha mẹ các ngươi thì đừng có trách!!” Bách Khiếu Thanh rống giọng tức giận mắng, rồi nhanh tay khom người ngồi xuống, nhìn Nguyên Vị đang ngồi dưới đất.

Nguyên Vị mười mấy ngày nay, ở bên ngoài mưa dập gió vùi, sớm chẳng còn vẻ tuấn mỹ tôn quý như trước nữa.

Mái tóc rối tung, quần áo bẩn đen nhìn không ra chất vải là gì.

Bách Khiếu Thanh vươn tay, nhẹ nhàng lau đi vệt bẩn trên má hấn, phát hiện ở trán cùng hai má có vài chỗ xanh tím, hiển nhiên là vết thương gần đây.

“... Tiềm Chi.” Nguyên Vị thấy y, đôi mắt lập tức sáng rực, hé môi cười “Ngươi cuối cùng cũng đến rồi.”

“Sao lại không đánh lại? Ngay cả mấy đứa nhỏ mà ngươi cũng không đối phó được sao?” Bách Khiếu Thanh nhìn Nguyên Vị, xương cốt cùng ngực đều quặn đau, nhưng ngữ khí lại tận lực hờ hững “Vô công của ngươi đều chạy đâu hết rồi?”

Nguyên Vị thùy hạ mi mắt, thanh âm thấp dần “Đây là báo ứng mà ta nên chịu...”

“Hỗn, hỗn trưởng!” Bách Khiếu Thanh bị những lời này làm bốc giận ngàn ngút, toan đứng lên đi vào nhà.

Nguyên Vị duỗi tay ôm lấy cổ y, than thở khóc lóc cầu xin “Tiềm Chi! Chuyện đến bây giờ, ta cũng không cầu ngươi có thể nhận ta, tha thứ cho ta... Nhưng có lẽ ta nói thật với ngươi thì tốt hơn... Ta bỏ lại hoàng cung ra đi, căn bản không có nơi nào để đi cả. Ngươi... Ngươi làm ơn thương hại ta, giúp ta thêm lần nữa... Đến khi ta chết, cũng có thể an lòng nhắm mắt...”

Bách Khiếu Thanh nghe hấn nói đến bị ai thống thiết, quay đầu nhìn lại, thấy hấn vừa bẩn vừa gầy đến chẳng còn ra hồn ma hồn người, hai mắt sưng đỏ, mặt mũi tèm lem nước mắt, lòng bỗng nhiên mềm nhũn.

Rốt cuộc, vẫn chẳng thể nào để hấn chịu khổ.

“Được rồi...” Bách Khiếu Thanh than nhẹ một tiếng, vòng tay nâng hấn dậy “Bây giờ, ngươi cứ vào nhà đi đã, ta đi đun nước cho ngươi tắm rửa... Mọi chuyện để sau này rồi tính.”

Nguyên Vị vui mừng vô cùng, vội vàng vàng cùng Bách Khiếu Thanh vào nhà.

.....

Cùng lúc đó, tại góc đường cách gia môn Bách Khiếu Thanh hơn nửa dặm, vài nhóc hài đồng chừng tám chín tuổi chạy như điên cũng dần dần dừng bước.

“Người nói người nọ có phải có bệnh không a? Không dừng lại bảo chúng ta đến trước cửa nhà kia đánh hấn, còn phải nói ba cái câu kỳ quái... Hôm nay còn muốn chúng ta thả Tiểu Hoàng cấn... Tiểu Hoàng mới có hơn năm tháng chứ mấy, lá gan bé tí tẹo, nào dám cấn người à.” Một hài đồng vừa hỗn hển thở gấp, vừa xoa xoa ngực “Thiếu chút nữa bị bắt đi gặp cha mẹ, may mắn còn chạy kịp, sau này hấn đừng có hòng ta đáp ứng làm chuyện này nữa!”

“Đây là vì các người nhìn không ra thôi. Hấn là đang giả ‘Khổ nhục kế’, mong vị đại thúc trong nhà đó tha thứ cho hấn a.” Một tiểu cô nương quần quần bím tóc bĩu môi nói.

“Hắc hắc, ai thèm quan cái gì ‘Khổ nhục kế’ của hấn chứ... Chúng ta nhận tiền của hấn, làm việc cho hấn, nên là ‘Điềm nhục kế’ thì đúng hơn[2].” Hai hài đồng sờ sờ gáy, cười toe toét “Đi thôi, điềm tâm hôm nay chính là mỳ thịt bò cải xanh của lão Vương trấn trên, mỗi người một chén lớn!”

Bọn con nít hoan hô một tiếng, phấn khởi lấy lại tinh thần, dắt theo Tiểu Hoàng đi đến trấn trên.

Bách Khiếu Thanh đun nước xong, cầm quần áo sạch sẽ mang cho Nguyên Vị, đứng ngoài cửa sài phòng đợi một hồi, cảm thấy cơn đau dần dần tăng lên.

Y sợ mưa đổ xuống lại chống đỡ không được, không có cách nào chiếu cố Nguyên Vị, liền dặn hấn khi tắm rửa xong, tìm A Lưu bảo nàng an bài chỗ ở, quét dọn lại phòng cho mình.

Lúc này là thời gian ăn điềm tâm, nhưng y đau đến cái gì cũng nuốt không vô, liền đến trước cửa sổ nhà ăn gọi Hồng bá, nói Hồng bá đến phòng mình một chuyến, rồi chậm chậm trở về phòng.

Phòng của Bách Khiếu Thanh nằm ở hướng bắc, lưng phòng quay về hướng nam, địa thế góc cao, quanh năm đều có ánh mặt trời, bốn góc phòng còn bày bốn chậu than, vô cùng ấm áp và khô ráo.

Vùng tây bắc này rất ít mưa, không như miền nam mưa dầm ầm ướt kéo dài, có mưa cũng chỉ là những cơn mưa to, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, đối với bệnh phong thấp của y mà nói là điều kiện rất thuận lợi.

Nhưng mỗi lúc trước khi cơn mưa đổ xuống, y vẫn là đau đến thấu trời, cần có người giúp y giác hơi[3], bôi thêm chút được nữa thì càng tốt.

Bốn chậu than ở bốn góc đã hừng hực cháy, Bách Khiếu Thanh đóng cửa sổ, ném vào lò đồng một chút an miên hương, lấy được cùng đồ giác hơi ra, cởi áo khoác ngoài, nằm trên giường chờ Hồng bá đi vào.

An miên hương chủ yếu dùng trị mất ngủ, đồng thời cũng tạm thời làm tê liệt thần kinh, có tác dụng giảm đau.

Y ghé vào nệm giường mềm mại, cảm thấy thoải mái hơn đôi chút, mũi thoang thoang ngửi thấy hương thơm của an miên hương, dần mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Không biết cứ như vậy thiếp ngủ bao lâu, bỗng nhiên cảm thấy có người nhẹ nhàng vén quần áo mình lên, lực đạo vừa phải thay y xoa bóp chân tay.

“Hồng bá... Phiên người rồi.”

Bách Khiếu Thanh mơ mơ màng màng nói tạ ơn, xoay người lật mình lại, mở hai mắt ra.

Đập vào trong mắt là khuôn mặt của Nguyên Vị, dọa y lập tức bật dậy, theo phản xạ quơ lấy quần áo che chắn thân thể “Người, sao người lại vào đây? Hồng bá đâu?”

“Bên ngoài bỗng nhiên nổi gió to, Hồng bá sợ hoa ở hậu viện bị đánh tới tả nên đi dựng lều che lại rồi.” Nguyên Vị cầm một hộp thuốc mỡ, lúng ta lúng túng nói “Ta trước kia đã làm nhiều điều có lỗi với người... Nhưng hiện tại, ta thật lòng nghĩ muốn thay người thoa được mà thôi.”

Nguyên Vị đôi mắt rũ xuống, vết thương xanh tím trên mặt lẫn lộn vào nhau, càng tôn thêm khuôn mặt tuấn mỹ gầy rộc, bộ dáng đáng thương cực kỳ. Bách Khiếu Thanh cũng hiểu chính mình phản ứng hơi thái quá, không đành lòng “... Không sao cả, chỉ là thấy người ta hơi giật mình thôi... Chuyện này không cần người làm đâu, nếu giờ Hồng bá không rảnh, đợi đến lúc xong rồi lại cũng được.”

Sao mà làm vậy được. Nguyên Vị vốn là thiên hoàng hậu duệ quý tộc, long tử long tôn, là chủ nhân mà Bách Khiếu Thanh đã hầu hạ từ thuở nhỏ.

Bảo Bách Khiếu Thanh sai Nguyên Vị, bất luận như thế nào y cũng không làm được.

“Tiềm Chi, người vẫn còn hận ta, có phải không?” Nguyên Vị gạt khóe mắt, chậm rãi xoay người, âm điệu ai oán thê lương “Ta đã hối hận... mà người còn không chịu cho ta cơ hội bù lại sao? Nếu đã như thế, ta ở lại đây còn có ích gì...”

“Ta không có...” Bách Khiếu Thanh than nhẹ, muốn nói mà lại thôi “Thôi được rồi, người đến đây đi.”

Trong nháy mắt, khóe môi Nguyên Vị khẽ cong lên, nhưng liền vội vàng thu liễm lại, đứng lên đi đến bên cạnh Bách Khiếu Thanh, nghiêm túc chấm tay vào hộp thuốc mỡ, thay y xoa khắp mình.

Thuốc mỡ bôi trị phong thấp Bách Khiếu Thanh sử dụng là thượng giai trân phẩm, nhưng mỗi lần sử dụng, bắt buộc phải xoa đến khi nóng lên, làm cho được hiệu thấm vào xương cốt mới có hiệu quả.

Tay chân y vô lực, xoa được vài cái liền không thể tiếp tục, cho nên mỗi lần xoa đều phải nhờ người khác.

Bách Khiếu Thanh nằm sấp trên giường, Nguyên Vị tiếp tục dùng hai tay ấn ấn trên thắt lưng y, không nhanh không chậm mà xoa nắn.

Dưới đôi bàn tay là cảm xúc da thịt kề cận, vừa rắn chắc, lại vừa mềm dẻo, vẫn giống hệt như ngày xưa.

Hô hấp của Nguyên Vị dần dần dập, gần như chạm đến ngưỡng cực hạn mà muốn ôm chầm Bách Khiếu Thanh vào lòng, nhưng rồi chung quy cái gì cũng không dám làm.

Có lẽ do tác dụng của an miên hương, Bách Khiếu Thanh dưới lực đạo mát xa vừa phải của hắn, lần thứ hai chìm vào giấc ngủ.

Ngay cả quá trình Bách Khiếu Thanh thay y giác hơi cũng không hay biết gì.

Đợi đến khi Bách Khiếu Thanh tỉnh lại, cơn mưa to đã qua đi.

An thiêm hương đặt bên giường đã thành một đồng tro nguội, trời cao lồng lộng, ánh mặt trời ban trưa xuyên qua song cửa sổ, phân thành từng luồng nhẹ nhàng chiếu vào phòng.

Bách Khiếu Thanh mở to mắt, cảm thấy thần thanh khí sảng, tứ chi thư sướng vô cùng. Y trở mình một cái, liền thấy Nguyên Vị ngồi trên ghế, ghé vào giường mình thiêm thiếp ngủ, không khỏi mỉm cười.

Bên ngoài truyền đến tiếng A Lưu gõ cửa “Bảo đảm nhi, người có sao không? Cả điểm tâm cũng không ăn, nường bưng cơm trưa tới cho hai người đây.”

“Dạ vâng.” Bách Khiếu Thanh vội vàng trả lời.

Nguyên Vị cũng tỉnh lại, ngồi thẳng dậy, hai mắt nhập nhèm nhìn ra phía cửa.

A Lưu mở cửa, bưng thực hạp đặt trên bàn, cười nói “Thật tốt.”

Bà nhìn Nguyên Vị, lại cười nói lần nữa “Thật là tốt.”

Bách Khiếu Thanh không khỏi buồn cười “Nương à, cái gì tốt vậy?”

A Lưu thủng thẳng, tiếp tục cười nói “Gì cũng được hết. Ta biết mà, hôm nay so với hôm qua, thế nào cũng sẽ tốt hơn.”

Nói xong, bà vừa cười vừa rời khỏi phòng.

Bách Khiếu Thanh nhìn bà đi ra cửa, chậm rãi suy nghĩ ý tứ vừa rồi.

Đúng vậy, gạt hết những điều không tốt trong quá khứ ra khỏi đầu sẽ sống tốt thôi, vốn là một đạo lý đơn giản đến chẳng thể nào đơn giản hơn.

“Đến đây đi, chúng ta cùng ăn cơm.”

Bách Khiếu Thanh mỉm cười, xuống giường, mở thực hộp ra, đặt đồ ăn nóng hổi lên bàn.

Nguyên Vị hoan hô một tiếng, bắt đầu ngấu nghiến ăn như hổ đói.

“... Nếu người vào nhà này, có chuyện, ta nghĩ phải nói với người.” Bách Khiếu Thanh sau khi ăn vài ngụm cơm, bỗng nhiên mở miệng.

Nguyên Vị nuốt đồ ăn xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn Bách Khiếu Thanh.

“Một tháng trước, có người gõ cửa xin làm lễ thành thân, ta đã đáp ứng rồi.” Bách Khiếu Thanh thùy hạ mi mắt, gầy gầy miếng thịt kho tàu trong bát “Là quả phụ, chịu thương chịu khó, đoan trang hiền thực... Bảy ngày nữa, nàng sẽ xuất giá.”

.....

“Tiềm Chi...” Nguyên Vị cắn môi dưới, ngực bỗng nhiên đau đớn.

“Người hãy nghe ta nói.” Bách Khiếu Thanh quyết tâm giành trước “Chuyện tới bây giờ, ta không có hận người, không trách móc quyết định của người nữa... một chút cũng không hề có. Nếu trách, cũng chỉ trách ông trời quá trêu chọc lòng người mà thôi.”

“Bởi vì quá khứ của chúng ta đã không mấy tốt đẹp... cho nên, sau này càng phải cố gắng sống cho thật tốt. Ta cũng chỉ muốn như bao người bình thường khác, cưới vợ, an ổn sống đến già. Người bây giờ không còn nơi nào để đi, nên trước cứ ngụ lại nơi này, chúng ta trở thành huynh đệ... Chỉ không biết, điều này có bôi nhọ người...”

Nguyên Vị miễn cưỡng cười cười “Sao vậy được...”

Trừ bỏ ba chữ này, hắn không biết phải nói thêm gì nữa. Hắn tự biết chính mình không có bất cứ lý do gì để ngăn cản Bách Khiếu Thanh.

“Ăn cơm đi.” Đáy lòng Bách Khiếu Thanh khẽ thở dài một hơi.

Tình cảm của Nguyên Vị dành cho y, y thế nào không biết.

Nhưng mà, y chưa bao giờ dám nhận, thậm chí càng chưa dám nghĩ.

Quả phụ xuất giá, so với cô nương xuất giá cũng được tổ chức náo nhiệt vô cùng. Trước khi kết hôn vài ngày, khắp nơi đầu đường cuối ngõ ai nấy đều biết.

Thường sẽ có một chiếc kiệu hoa nho nhỏ, đến ngày thành thân sẽ được nâng vào gia môn, đi vào hỉ đường đã được bố trí đầu vào đấy, rồi hai người sẽ tiến hành bái đường, bà con lối xóm sẽ chung vui ăn mừng, đến khi kết thúc buổi lễ, cô dâu từ nay về sau đã danh chính ngôn thuận bắt đầu cuộc sống ở nhà trượng phu.

Bách Khiếu Thanh thành thân với Dư quả phụ, cũng không ngoại lệ.

Có điều, y cũng không muốn vô lễ với người khác. Mặc dù thân phận không thể nở mày nở mặt bằng lần thành thân đầu tiên, nhưng tam môi lục sính[4] không hề thua kém, thậm chí chỉ trong vài ngày, chuyện Dư quả phụ tái giá còn được không ít người hâm mộ.

Đêm trước khi đón Dư quả phụ, Bách Khiếu Thanh bận bịu chuẩn bị cả ngày, mệt mỏi rã rời, không chịu nổi liền đi ngủ sớm.

Những năm tháng tuổi trẻ ở trên chiến trường, chỉ huy thiên quân vạn mã, điều động chém giết, từng bốn ngày ba đêm không ngủ, cũng không cảm thấy mệt nhọc như vậy.

Rốt cuộc đã già, thân thể theo đó cũng kém đi, không còn chịu đựng được sức ép. Chính vì thế, vẫn nên tìm một người nào đó sống ổn định thanh thản cả đời thì hơn.

Tinh thần cùng nhiệt huyết thời niên thiếu, chỉ có thể đôi khi hoài niệm, rốt cuộc chẳng thể nào quay trở về.

Con người chung quy vẫn không thể nắm giữ vận mệnh của bản thân. Y có kết cục như bây giờ, so với những tướng sĩ khi mới chỉ đôi mươi đã chết trên chiến trường, còn cả Nguyễn Oa đầy tâm cơ nhưng cái gì cũng không thể nắm trong tay, đã là may mắn hơn rất nhiều.

Ít nhất, y còn có tương lai.

Lúc này người duy nhất làm cho y lo lắng bận tâm, chỉ có Nguyên Vị.

Nguyên Vị trá tử rời khỏi hoàng cung, nếu tân đế biết được, tương lai chắc chắn không đơn giản bỏ qua.

Một núi không thể có hai hổ, vô luận là Nguyên Vị cố ý hay vô tình nhường lại ngôi vị hoàng đế, cũng từng là đế vương đứng đầu thiên hạ, nếu sau này có hối ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tạo thành uy hiếp cho tân đế.

Mà cái gọi là đế vương, tuyệt đối không cho phép loại uy hiếp này tồn tại. Đạo lý này Nguyên Vị hẳn là thừa hiểu.

Vốn tưởng rằng Nguyên Vị phải an bài tất cả mọi thứ rồi mới trá tử rời cung, kết quả ngày đó Nguyên Vị cư nhiên nói với y, hiện tại chẳng còn nơi nào để đi.

Nhưng thật may, Nguyên Vị ở nơi này, tạm thời vẫn sẽ an toàn.

Việc này, sau này y sẽ tìm Nguyên Vị chậm rãi trao đổi.

Bách Khiếu Thanh tắt đèn, nằm trên giường, những tưởng rất nhanh sẽ đi vào giấc ngủ. Ai ngờ, ý thức thật ra dần dần trầm xuống, nhưng thân thể không biết vì sao, bắt đầu khô nóng đến bức bối.

Y đã hơn ba mươi, cũng không phải không có dục vọng, được cái từ thuở nhỏ y đã tập võ cường thân, trước giờ vẫn có thể tiết chế nhẫn nại.

Những năm ở Kim Ma, y thanh xuân tuổi trẻ cũng chưa lần nào mãnh liệt như tối nay.

Đúng lúc này, đèn trên bàn được thắp sáng lên, một bàn tay lạnh lạnh tiến lại vuốt ve thân thể khô nóng của y.

Bách Khiếu Thanh trong đầu một mảnh hỗn độn, khó khăn nâng mí mắt nặng trĩu, nhưng trước mắt chỉ là một mảnh mơ hồ, không thấy rõ dung nhan người trước mặt.

Loáng thoáng nhìn ra, người nọ có một đôi mắt phi thường xinh đẹp, con ngươi đen láy sáng ngời, y quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Không khỏi bật thốt gọi tên người ấy “Tiểu Vị...”

Nguyên Vị đặt mê hương đồng xuống đất, chậm rãi cởi bỏ quần áo đơn bạc trên người Bách Khiếu Thanh. Đôi môi gắt gao mím chặt, có lẽ do ánh đèn dầu trên bàn phản chiếu, trong mắt ánh lên điểm quang khác thường.

“... Tiềm Chi.” Nguyên Vị khe khẽ thở dài, phủ lên người y, luồn tay xuống bên dưới bắt lấy hạ thể đã muốn trướng đau của Bách Khiếu Thanh, cẩn thận xoa nắn.

Thần trí Bách Khiếu Thanh hoàn toàn biến mất, mặt ửng hồng cúi đầu rên rỉ thành tiếng.

“Người biết không... Nếu không vì ngươi, ta căn bản không có khả năng sống đến bây giờ.” Nguyên Vị hôn y, thấp đầu khẽ nỉ non “Chuyện hoàng đế băng hà, không phải là giả... Chu Nguyên Vị... sau khi hối hận cùng đau lòng tới cực điểm, thực sự đã chết một lần... Ta rất nhớ ngươi... Bằng mọi cách ở bên cạnh ngươi, hoàn toàn chỉ vì nhớ ngươi...”

Nếu Bách Khiếu Thanh không hề tồn tại bất cứ tình cảm nào với Nguyên Vị, thì với vong hồn đã chấp niệm quá sâu của hắn, cho dù thế giới có mệnh mông bao la bao nhiêu đi chăng nữa, phép màu có cường đại bao nhiêu đi chăng nữa, cũng không còn nơi cho Nguyên Vị dừng chân nữa rồi.

Thế nên hắn liều lĩnh đuổi theo, bất chấp mọi thứ, buông tha cho tất cả mà đặt cược.

Thế nên, nếu không không thể tiếp tục dây dưa... Vậy thì ít nhất, hãy cho hấn đem những gì hấn nợ Bách Khiếu Thanh, trả lại tất thấy.

Những giọt nước mắt trong suốt nóng hổi, không ngừng rơi xuống ấn ký rồng bay dữ tợn nơi đầu vai trái kia.

Sáng sớm ngày hôm sau, ngày thành thân đã tới, Hồng bá đứng ngoài cửa gọi Bách Khiếu Thanh rời giường. Bách Khiếu Thanh từ trước đến nay ngủ không trầm, trời còn chưa tỏ đã tỉnh, giống như hôm nay là chuyện chưa từng xảy ra.

Nghe thanh âm của Hồng bá, y hoảng hốt bật dậy, tiếp theo, giấc mộng đêm qua liền ủa về.

Ở trong mộng, y mơ thấy Võ Dao cung, thấy mình cùng Nguyên Vị sống chết triền miên. Chẳng qua, lần này là Nguyên Vị ở dưới thân y uyển chuyển hầu hạ.

Bách Khiếu Thanh đầu óc choáng váng, trong lòng dấy lên cảm giác tội lỗi khôn nguôi.

Có lẽ sắp đón dâu, nên mình mới mơ như vậy thôi.

Mộng như vậy cũng không phải chưa từng gặp qua... nhưng với Nguyên Vị, thì không nên...

May mắn chỉ là mơ.

Bách Khiếu Thanh đưa tay xoa thái dương, xốc chăn lên.

Trong nháy mắt, chỉ cảm thấy như sét bổ giữa đầu, chết trân tại chỗ.

Trên đệm, cùng với dấu vết hoan ái là vết máu loang lổ.

Nhìn xuống dưới giường, lại phát hiện một cái mê hương đồng.

Không phải mơ! Chuyện hôm qua với Nguyên Vị hoàn toàn là thật!

Bách Khiếu Thanh quay cuồng, ngây như phồng thất thần đến nửa ngày, mãi đến khi Hồng bá thúc giục, mới giật mình tỉnh lại, vội vàng đem đệm chắn, áo lót tiết khổ dây dính đối hết một lượt.

Nhìn vết máu lớn khô cứng trên nệm, liền biết Nguyên Vị chảy không ít máu... Hấn đã từng trải qua nên biết nơi đó sẽ có bao nhiêu đau đớn. Không biết Nguyên Vị hiện tại sao rồi?

Làm xong, y thay một bộ quần áo sạch sẽ, đẩy cửa phòng ra, ủa vào mắt là ánh mặt trời sáng lạn, bầu trời quang đãng, nhưng Bách Khiếu Thanh không thể nào dậy nổi tâm trạng, nhanh sải chân bước, một bên chạy ra cửa, một bên gọi lớn “Hồng bá! Hồng bá!”

Hồng bá nghe thấy tiếng y gọi thất thanh, hối hả chạy đến bên cạnh hỏi “Điểm tâm đã chuẩn bị xong rồi, buổi chiều là có thể đón dâu, còn có chuyện gì sao?”

“Giờ hấn đang ở đâu?”

“Duy thiếu gia sao ạ?” Hồng bá không hổ là người lâu năm trong đại nội, rõ ràng biết thân phận của Nguyên Vị, thế mà đối cách xưng hô cũng thật thuận miệng “Hấn nói ngài cưới vợ nhưng không ở lại chung vui được, hôm nay hấn cầm theo ngân lượng, sáng sớm đã cưỡi ngựa ra ngoài trấn đến mỏ ngọc, nói muốn tìm chủ quặng đồ thạch[5], rồi tìm người khắc thành tượng Hòa hợp nhị tiên[6] làm quà cho lễ tân hôn.”

Ngọc thạch thường biến hóa phân tầng. Có đôi khi bên ngoài là hai tầng thuần ngọc, nhưng bên trong lại là ngọc non hoặc là lớp đá cứng; cũng có khi bên ngoài là lớp đá cứng, nhưng bên trong lại là mỹ ngọc không biết chừng.

Tốt xấu không thể biết được, trừ phi đập hoặc xẻ ra, bằng không phải là thợ gia công lão luyện xem thử, chứ chỉ nhìn bề ngoài thì không nhận định được.

Muốn mua được ngọc tròn khối, nhất định phải mạo hiểm, thế nên mới được gọi là đồ thạch.

Vì nguyên nhân như thế, trong giới ngọc thương thường có cách nói “Một thạch nghèo” hay “Một thạch phú”.

Bách Khiếu Thanh gật gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Sau một lúc lâu, mặt mới giãn ra, nói với Hồng bá “Tốt rồi, cứ để hấn đi... Ăn cơm xong, ta đi quanh nhìn xem còn thiếu gì không. Hôm nay đón người mới vào nhà, mọi sự nên chu đáo thỏa đáng, làm cho nàng vừa lòng.”

Vô luận Nguyên Vị làm cái gì, y cũng không thể nhận loại tình cảm này của hấn.

Một khi đã như thế, y phải cứng rắn, quyết tâm tỏ rõ thái độ của mình.

Nguyên Vị sắc mặt trắng bệch, cưỡi chú ngựa bờm vàng vừa mua, băng qua đoạn đường thật dài đến mỏ ngọc, đến trước lối vào, bắt chuyện hỏi thăm vài thợ mỏ đang nghỉ ngơi, nhờ bọn họ trông ngựa giùm, rồi từ tốn bước vào trong quặng mỏ.

Bên trong, trên một cái bàn đặt một đao xẻ ngọc, xung quanh là một lô một lốc ngọc thạch chất thành từng đống như những ngọn núi nhỏ. Mấy ngọc thạch thương, cùng với chủ mỏ ngọc đang vây quanh cùng nhau đồ thạch.

Trong đó có hai gã ngọc thương mà Nguyên Vị từng gặp qua ở trà lâu, thế là sau khi thân thiết hàn huyên đôi ba câu, cũng đồng ý cho Nguyên Vị gia nhập vào nhóm cùng đồ.

Nguyên Vị dù sao cũng không hiểu, may rủi chọn hai khối không lớn không nhỏ, đứng xếp hàng phía sau nhóm ngọc thương, kiên nhẫn chờ.

Cò kè mặc cả, trong tiếng ồn ào tranh chấp mà thi nhau đánh giá nhận định, thời gian cứ thế trôi qua, nháy mắt đã là chính ngo.

Nguyên Vị yên lặng đứng trong đám người, hai mắt mịt mờ.

Trước khi hấn đi, hấn đã nói với Hồng bá mình đến nơi nào.

Nếu Bách Khiếu Thanh có nửa điểm tình cảm với hấn, biết hấn bị thương, lại cưỡi ngựa đi suốt cả đoạn đường dài, nhất định sẽ đến xem hấn... hoặc chẳng, cũng sẽ để ai đó lại đây, hỏi thăm một chút cũng tốt.

Giữa trưa, đứng trước bàn xẻ ngọc, cuối cùng cũng đến lượt Nguyên Vị.

Chủ quặng đứng đối diện Nguyên Vị, xem xét ước chừng hai khối ngọc thạch của Nguyên Vị, báo giá, Nguyên Vị mới từ trong mộng tỉnh lại, luống ca luống cuống lấy tiền ra, theo giá mà đưa ngân lượng.

Vận khí xấu đến thôi rồi, hai khối ngọc thạch Nguyên Vị chọn đều hỏng cả.

Một khối trong đó, bên trong toàn là đá cứng.

Khối còn lại thật ra cũng có ngọc, nhưng đến khi xẻ ra, bên trong đều lẫn tạp chất, đủ mọi loại màu sắc nhưng không được trong, giá trị chẳng đáng là bao.

Trong tiếng tiếc nuối của mọi người, Nguyên Vị lấy túi bọc khối ngọc non kia lại, thất hồn lạc phách mà rời đi.

Ai nấy đều nghĩ, hấn là vì chọn sai ngọc mà thất vọng, kỳ thật không phải như vậy đâu.

Hấn đồ sai thạch, đồ sai mệnh rồi.

.....

Nguyên Vị bước ra cửa mỏ quặng, dắt chú ngựa bờm vàng, để nó thò ngọc, một người một ngựa dọc theo đường núi rời đi.

Mỏ này dựng trên vách núi cao sừng sững, đường lên mỏ là do quặng chủ dùng số tiền lớn thuê người cắt núi làm thành.

Tính từ chỗ đang đứng, nếu đi bộ hơn trăm bước nữa là đến sát vách núi.

Nguyên Vị cứ đi và đi, bỗng nhiên nghe tiếng người ngựa từ xa xa truyền tới.

Hắn ngẩng đầu, đập vào mắt là đại đội quan binh, y giáp tiên minh, thắt lưng giắt trường đao, cưỡi ngựa men theo đường núi gấp rút chạy tới.

Buổi chiều, kiệu hoa nho nhỏ được nâng tới đại môn nhà Bách Khiếu Thanh.

Dư quả phụ quả nhiên đúng như lời bà mối nói, có tư sắc có dung mạo. Nàng chỉ vấn tóc, không đội khăn đội đầu, phía tóc mai bên trái cài một bông hoa đỏ thắm, bước vào hỉ đường.

A Lưu ngồi giữa hỉ đường, cười đến mẩn nguyện.

Bách Khiếu Thanh nhìn cô dâu, đáy lòng huyệt hẫng mất mát, tư vị không thể nói nên lời.

Hai người vừa bắt đầu, Hồng bá liền vọt vào hét lớn “Không tốt rồi! Duy thiếu gia xảy ra chuyện rồi!!”

Bách Khiếu Thanh thất kinh, nhảy khỏi hỉ đường, một phen kéo Hồng bá, hỏi “Đã xảy ra chuyện gì?!”

“... Trong này nói không tiện.” Hồng bá trái phải ngoảnh quanh, hết nhìn Dư quả phụ lại nhìn A Lưu.

Bách Khiếu Thanh thậm chí không ngoảnh lại nhìn hai người, vội vàng cùng Hồng bá ra khỏi cửa.

Ra đến ngoài, Hồng bá mới thấp giọng, nước mắt lưng tròng nhìn Bách Khiếu Thanh nói “Bệ hạ đã biết chỗ Duy thiếu gia ẩn thân... Duy thiếu gia sống chết chống đỡ một trận, trên đường tới chỗ, đã buộc phải nhảy xuống vách núi. Quan binh rất nhanh sẽ tra được ngài, thừa dịp còn kịp, ngài hãy mau mang A Lưu cùng Dư phu nhân rời khỏi nơi này đi... Lão nô, lão nô muốn đi nhật xác kiểm cốt của Duy thiếu gia.”

Bách Khiếu Thanh nghe xong, đầu như nổ tung một cái, cả một lúc lâu cũng không thể lấy lại tinh thần.

Y đã sớm nghĩ đến tình huống này, nhưng chỉ nghĩ sau này cứ từ từ rồi tính, có mơ cũng không đoán được lại mau đến vậy.

Vách núi ở chỗ ngọc y cũng biết. Nếu từ trên đó nhảy xuống, chỉ có con đường chết mà thôi.

Nhớ lại buổi sáng hôm nay, Bách Khiếu Thanh hối hận vô cùng.

Không đi xem Nguyên Vị, thì thôi ít nhất để cho Hồng bá theo Nguyên Vị cũng được mà.

Y hoàn toàn có thể tưởng tượng, Nguyên Vị người đầy vết thương, không một binh khí trong tay, một thân một mình, bộ dạng đầm máu liều chết chống lại đám quan binh.

Đứa nhỏ như chính sinh mệnh của mình, đứa nhỏ mình phải bảo hộ...

Dư quả phụ thấy y thật lâu vẫn không quay lại, lo lắng vô cùng, bất chấp thể diện, chạy tới bên cạnh họ, sợ hãi hỏi “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không, không có việc gì.” Bách Khiếu Thanh quay lại, hai mắt đầm lệ mịt mờ, cười cười như mê sảng “Chỉ là... lẽ bái đường này, không thể tiếp tục nữa rồi.”

“Ta là con gái vừa xuất giá, huống chi còn chưa phạm phải thất xuất chi điều[7]...”, quả phụ tái giá lắc đầu, nàng gấp đến độ nước mắt đều chảy ra, cuống quýt giải thích.

“Không có, nàng tốt lắm, tốt lắm... đều là lỗi của ta.” Bách Khiếu Thanh cắt ngang lời nàng, đưa ống tay áo gạt nước mắt “Nàng yên tâm, vàng bạc sính lễ ta không lấy một phân nào... Nếu không chê, chúng ta sau này sẽ kết huynh muội nhé.”

Nói xong, y kéo Hồng bá cùng nhau ra ngoài cửa, không hề ngoảnh đầu lại.

Ngay cả người tới trọng yếu tựa như sinh mệnh của mình, y còn không bảo hộ được, thì làm gì có tư cách có được cuộc sống tương lai, mang lại hạnh phúc cho người khác.

Vách núi mỏ ngọc bốn bề vắng lặng, bị một tiểu đội quan binh phong tỏa tứ phía.

Có lẽ vì Nguyên Vị đã nhảy xuống vực thăm, chắc chắn sẽ chết thăm, nên đã dồn toàn lực điều tra dư đảng của hắn, giết người diệt khẩu.

Người đứng gác ở vách núi, cũng không là bao.

Hồng bá cười ngựa chạy chậm chậm, trong tay còn cầm cây côn đầu bọc đồng[8], đi trước Bách Khiếu Thanh, xông vào đám quan binh kia.

“Là kẻ nào?”

Thủ lĩnh tiểu đội chỉ vừa quát lên, đã bị Hồng bá quật một côn vào hông, đánh hắn ngã vật vào lưng ngựa, rơi xuống đất, nửa ngày cũng không dậy được.

Hồng bá nhảy vào giữa hai mươi mấy quan binh, côn vút như mưa, tiếng leng keng chói tai liên tiếp vang lên. Chẳng mấy chốc, cả đám quan binh vốn ngồi trên lưng ngựa cứ liên tiếp ngã rạp xuống, quần quai nằm trên mặt đất rên rỉ.

Bách Khiếu Thanh đi phía sau ông, phóng ngựa qua đám quan binh phòng hộ, phi thẳng lên vách núi cao sừng sững.

Sau nửa chén hương đã tới gần vách núi, nhưng con ngựa mà Bách Khiếu Thanh cưỡi không chịu đi tiếp, liền vội vàng bỏ ngựa lại, lão đảo nghiêng ngả leo lên dốc núi. Y hồn bay phách lạc, dọc đường không biết sắp ngã bao nhiêu lần.

Hồng bá ở bên cạnh, nhiều lần muốn đỡ nhưng đều bị y gạt ra.

Đến đỉnh vách núi, chỉ thấy trên mặt đất nơi nơi là vết máu loang lổ, dễ dàng biết được nơi này vừa trải qua trận chiến kịch liệt, máu này có lẽ là của Nguyên Vị, cũng có lẽ là của binh sĩ, chỉ nhìn thôi cũng đã ghê người.

Bách Khiếu Thanh đi đến sát vách đá, chậm rãi quỳ rạp xuống, thất thanh khóc rống.

Từ nơi này nhìn xuống, vách đá quanh năm bị mây mù bao phủ, sâu thăm thẳm vô đáy.

Hồng bá nói là muốn thay Nguyên Vị kiểm cốt nhật xác, nhưng làm thế nào mới có thể nhật được xương cốt của hắn đây?

Bảo bối mà Khương nương nương trân quý hết mực, đứa nhỏ mà y hết lòng bảo hộ phụng dưỡng bao năm, chỉ bởi vì sai lầm của y mà phải từ nơi này gieo mình xuống, thì cốt vô tồn.

Ngay cả hồn phách, cũng là u uẩn cô độc ...

Bách Khiếu Thanh quỳ trên mặt đất, hồi hận tội cùng, ngực đau đến buốt nhói, như có ma quỷ tập loạn.

Y nhớ tới, câu nói mà Nguyên Vị từng thì thầm với mình —

Chờ khi người mãn thọ, hãy thay trầm trấn lắng, ở nơi đó chờ trầm.[9]

Nguyên Vị cho dù là ở thế giới bên kia, vẫn luôn muốn y ở bên bầu bạn.

Vừa nghĩ đến đây, Bách Khiếu Thanh không chút do dự đứng lên, thả người nhảy xuống huyền nhai vạn trượng.

Xa xa phía sau, tiếng kêu sợ hãi của Hồng bá thất thanh vang lên.

.....

Bách Khiếu Thanh nhắm hai mắt lại, chờ đợi giây phút tan xương nát thịt.

Nhưng trăm triệu lần cũng không thể tưởng tượng được, nghênh đón y chính là một đôi bàn tay cùng một vòm ngực ấm áp.

Y mở choàng mắt, chiếu vào đôi người là khuôn mặt của Nguyên Vị.

Nguyên Vị nhìn y, cười đến loạn loạn con mắt đen sáng ngời, trong mắt tràn đầy hạnh phúc. Dần dần, khoe môi lại càng cong lên, thêm vào đó một chút giảo hoạt đặc ý.

Bên dưới bọn họ, té ra lại là một chiếc võng lớn mềm mại, thậm chí lớn đến thái quá.

Giữa đám sương mù dày đặc, chiếc võng thỉnh thoảng lại đong đưa đong đưa.

“Người, người...” Bách Khiếu Thanh trên mặt nước mắt còn chưa khô, đầu tiên là kinh hãi, nháy mắt lại trở nên phần nộ “Người hỗn trưởng!”

“Phải, ta hỗn trưởng.” Nguyên Vị vui vẻ thừa nhận “Dù sao ta cũng hơn mười năm làm hoàng đế, lại tự động thoái vị, nếu không chuẩn bị, sẽ không có biện pháp an bài sau này, kết cục sẽ bị người truy sát... Điều động một tiểu đội cũng không có gì khó. Cái này, cẩn thận suy nghĩ một chút sẽ hiểu được. Tiềm Chi, là do ngươi quá sốt sáng nên phán đoán chưa ra đó thôi.”

Bách Khiếu Thanh ghen cứng họng, một tay đẩy hẳn ra.

“Tiềm Chi, Tiềm Chi!” Nguyên Vị thản nhiên áp sát lại, lần thứ hai gắt gao ôm y vào lòng “Trước khi trời tối, nếu ngươi không tới đây, ta thật sự nghĩ... sẽ từ nơi này nhảy xuống.”

Bách Khiếu Thanh sợ hãi cả kinh, nhìn chằm chằm Nguyên Vị.

Nguyên Vị thẳng tắp đón nhận cái nhìn của y, ánh mắt vô cùng khẳng định, vẻ mặt có chút ảm đạm “Ta... nói thật đấy. Nếu trong lòng ngươi không có ta, ta sống, cũng không có ý nghĩa gì hết.”

“Dẫu rằng ta đã đến, nhưng có thể thay đổi được gì đây? Tương lai của chúng ta sẽ vẫn là thế này thôi.”

Nguyên Vị trả tử lừa y, cơn giận trong lòng Bách Khiếu Thanh vẫn còn sót lại chưa tiêu, kiên quyết đẩy hẳn ra “Nếu ngươi đã có thể tự lo, tốt lắm, vậy thì ta không cần lo lắng cho ngươi nữa rồi! Từ nay về sau, chúng ta đường ai nấy đi.”

Nguyên Vị cười hì hì, chẳng thèm nói nhiều, một mực ôm Bách Khiếu Thanh càng thêm chặt.

Mặc cho y giãy giụa trách mắng.

Bách Khiếu Thanh từ trước đến nay không phải là người dễ dàng buông bỏ sinh mệnh của mình, ấy vậy mà không chút do dự nhảy xuống vực sâu hun hút như thế.

Dẫu có là loại tình cảm gì đi chăng nữa, thân tình cũng tốt, trung thành cũng tốt, có một chút thương yêu cũng tốt... chỉ cần trong cảm nhận của Bách Khiếu Thanh, Nguyên Vị là người tối trọng yếu, là người quan trọng nhất là hẳn đã mãn nguyện lắm rồi.

Không có bất cứ ai khác.

Một khi đã như thế, Nguyên Vị cả đời này, làm sao có thể buông tha Bách Khiếu Thanh đây?

Không buông tay, cho dù từ nay về sau có dày mặt bám đuôi, cưỡng bức dụ dỗ, hay thậm chí phải lừa gạt lôi kéo đi chăng nữa, cũng nhất định không buông.

-Hoàn chính văn-

[1] Thuyền chủ trầm phù: “thuyền chủ” có nghĩa là chìm nổi, đây có lẽ để chỉ cuộc đời, số phận trắc trở của con người.

[2] Điềm nhục kế: Điềm nghĩa là ngọt đó =))

[3] Giác hơi: Đây QT nó là “Bạt hỏa quán”, mình không biết nghĩa nó là gì, nhưng mò mò và đoán là “Giác hơi”, tra thêm thì thấy giác hơi có tác dụng giảm đau nhức nên liều mạng chém luôn =.,=

[4] Tam môi lục sinh:

Còn gọi là “Tam thư lục lễ”, là những nghi thức bắt buộc phải có trong tục cưới gả truyền thống Trung Quốc. Nam nhân và nữ nhân muốn thành thân cần 3 lễ giới thiệu và 6 lễ sinh.

“Tam môi” chỉ những văn thư qua lại giữa sính lễ, gồm: Sính thư, Lễ thư và Nghênh thư.

“Lục sính” là 6 lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia, gồm: Nạp lễ, Vấn danh, Nạp cát, Nạp trướng, Thỉnh kỳ và Nghênh thân.

[5] Đồ thạch:

“Đổ” có nghĩa là cá cược, đánh cược; “Thạch” là đá, gom lại sẽ thành đặt cược vào đá =))... nghe nghĩ hiểu luôn =)). Thật ra đây là thuật là thuật ngữ trong ngành kinh doanh ngọc của Trung Quốc. Khi ngọc chưa được tách ra khỏi đá thì chỉ giống như hòn đá bình thường. Cũng có khi ngọc bọc bên ngoài, nhưng xẻ ra toàn đá và ngược lại, đá bọc bên ngoài nhưng bên trong là ngọc quý.

Người có kinh nghiệm có thể dựa vào vân đá, rãnh nứt... để đoán xem trong đá có ngọc hay không. Người bán sẽ ra giá cho khối đá mà người mua đã chọn, sau đó xẻ khối đá vừa đổ. Nếu cắt ra mà có ngọc thì bán lại với giá cao, ăn tiền lời, đổ trúng. Còn nếu cắt ra mà không có ngọc thì mất teo tiền thôi.”D.

[6] Hòa Hợp Nhị Tiên:

Còn có tên là Hòa Hợp Nhị Thánh, được dân gian xem là Thần hoan hỉ.

Hòa hợp nhị tiên – Chuyên tác hợp cho nam nữ tình đầu ý hợp, ngoài ra còn có tác dụng tránh tà giải nạn.

[7] Thất xuất chi điều:

Bảy tội của con dâu, bao gồm: Không có con, Ghen tuông, Dâm dăng, Trộm cắp, Không kính cha mẹ, Không hòa thuận với anh em & Bị bệnh khó chữa.

[8] Đầu bọc đồng:

QT là bọc kim loại, kim loại thì có đồng nhĩ =))). Mặc dù đồng thì mềm và dễ hư hơn sắt nhưng không biết thời này có sắt chưa nên mình để vậy =))))

~Hình của em nó đây:v

[9] Nay hôm trước mình edit sai, mình edit thành Nguyên Vị bằng hà ToT, đọc chương này mới bật ngửa. Xin lỗi vì nhầm lẫn của mình, mình đã sửa lại ở chương 8 luôn rồi.

16. Chương 11: Phiên Ngoại 1 – Bên Nhau Trọn Đời

Sau khi được Hồng bá kéo lên khỏi tấm lưới rộng giăng ở vách núi, Nguyên Vị chính thức ở lại nhà của Bách Khiếu Thanh.

Cả nửa tháng, tuy Bách Khiếu Thanh vẫn giận hờn, hờ hững với hắn, nhưng Nguyên Vị chẳng thêm để ý, mỗi ngày ra ra vào vào đều tươi vui hơn hở, lúc nào cũng thân thiết bám theo Bách Khiếu Thanh đến tận tối.

Khối ngọc non đủ màu sắc đã đồ được Nguyên Vị xem như thạch may mắn, đến tiệm điêu khắc ngọc ở trấn trên, đưa cho chủ tiệm một số tiền lớn đặt làm bức tượng Hòa Hợp Nhị Tiên tinh xảo, đặt trong nhà ăn trang trí, làm cho trong nhà mỗi người, mỗi ngày đều có thể thấy.

Hòa Hợp Nhị Tiên, tương truyền đó là một đôi tiên linh sinh ra từ trong lá sen, mang lại điềm lành, may mắn cát tường, đồng thời cũng có ý nghĩa “Trăm năm hảo hợp”.

Khối ngọc non sắc sỡ, sau khi được bàn tay khéo léo của danh tượng trạm trở khảm nạm đã biến thành hai búp bê nam bụ bẫm đáng yêu. Chúng ngồi trên chiếc lá sen xanh biếc, xung quanh là những đóa sen hồng nở rộ, hi hi ha ha cùng nhau vui đùa.

Dung nhan y diệp, thần thái động tác, thậm chí cả chiếc lá đóa sen cũng thực xảo đoạt thiên công[1], sống động vô cùng.

Bách Khiếu Thanh biết ý tứ của Nguyên Vị lại càng thêm buồn bực. Vốn nghĩ muốn đem bức tượng đó ném đi, nhưng thấy A Lưu thích nên cuối cùng phải miễn cưỡng dần lại.

Sáng sớm hôm nay, mọi người lại cùng nhau ăn điểm tâm.

Nói là ăn cơm, nhưng Nguyên Vị nào có như thế, từ đầu tới đuôi cứ giở trò với Bách Khiếu Thanh, cười đến như mèo tình ăn vụng.

Hồng bá vốn là người của Nguyên Vị, hiển nhiên không cần nhiều lời. Không biết Nguyên Vị dùng phương pháp nào, nhưng lại làm cho A Lưu với hần tăng hảo cảm rất nhiều.

Bách Khiếu Thanh nhìn vẻ mặt của A Lưu cùng Hồng bá, không có vẻ gì là tức giận cả, đành miễn cưỡng nhẫn đến khi cơm nước xong, vén áo đứng lên “Ta no rồi, mọi người cứ ăn thông thả.”

“Ta cũng no rồi.” Nguyên Vị cười hì hì đứng lên, vươn tay kéo Bách Khiếu Thanh lại “Tiềm Chi...”

A Lưu cười ha hả, nói với Hồng bá “Ông nhìn xem, tình cảm hai người con trai thật tốt quá chừng.”

“Ngươi cứ lẻo đẻo leo đẹo như vậy làm cái gì?” Bách Khiếu Thanh không thể nhịn được nữa, gỡ tay Nguyên Vị ra.

Ai ngờ phạm vi động tác quá lớn, khuỷu tay Bách Khiếu Thanh đụng phải ngăn tủ phía sau, bức tượng Hòa Hợp Nhị Tiên lắc lư mấy cái liền rơi xuống đất.

Chỉ nghe “Choang” một tiếng giòn tan, hai tiểu búp bê mũm mĩm đáng yêu, lá sen xanh biếc, hoa sen hồng thắm, tất cả đều vỡ tan tành.

Về mặt Nguyên Vị nhất thời trầm xuống. Hần không luyên thuyên nói cười nữa, chỉ chậm rãi đi đến trước đồng ngọc vỡ, ngồi xổm xuống, tay nhặt từng mảnh một lên, dùng vạt áo phía trước làm túi đựng.

Bách Khiếu Thanh nhìn thấy vẻ mặt của Nguyên Vị, trong lòng tuy có chút hối hận, nhưng lại không thể hiện ra, liền buồn thanh nói “Cũng không phải thứ tốt gì, vỡ cũng đã vỡ... Ta đến hậu viện tưới hoa.”

Nói xong, Bách Khiếu Thanh xoay người rời đi, ly khai khỏi nhà ăn.

Nguyên Vị ai cũng không nhìn, chỉ một mực nhặt từng mảnh ngọc trên mặt đất, như lo sợ sẽ bỏ sót bất cứ mảnh nào.

Cầm thùng tưới, Bách Khiếu Thanh đi vào hậu viện.

Nơi này đủ loại hoa cỏ, không phải là giống loài quý hiếm, nhưng có sức sống mãnh liệt, mỗi khi ra hoa đều rất lâu tàn.

Hoa mọc mọi chỗ, từ mùa xuân, có thể nở liên tục đến tận đầu thu.

Như vậy, người kia an nghỉ bên dưới cũng cảm thấy không quá tịch mịch.

Thời gian này là giữa hè, hoa nở rộ khắp nơi, hết như một tấm thảm ngũ sắc được dệt nên bởi bàn tay khéo léo của các thiên nữ. Gió khẽ thổi qua, liền giống như gợn sóng nhấp nhô bằng phẳng.

“Ngài đừng làm Duy thiếu gia buồn lòng nữa.” Hồng bá ở phía sau y, thu hết can đảm mở miệng.

Bách Khiếu Thanh chậm rãi xoay người lại, hốc mắt đỏ hoe, hít vào một tiếng “Hồng bá, ta thật sự không muốn nổi cáu với hần... Nhưng hần cứ dây dưa như vậy thì sẽ được gì đây?”

“Ta đã sắp già, thân thể, xương cốt cùng tinh thần đều rệu rã... Nhưng hần vẫn còn trẻ. Cho dù không còn ở vị trí kia nữa nhưng chắc chắn sẽ có tiền đồ rộng mở, lại đang thanh xuân tuổi trẻ, bất luận thế nào cũng sẽ gặp được một người xứng đáng. Vậy mà cứ quẩn lầy một người nửa sống nửa chết như ta mà để làm gì? Không những thế... Nếu xuống dưới rồi, ta làm sao có thể nhìn mặt nương nương đây?”

“Hai người chúng ta, mọi phương diện về hoàn cảnh và điều kiện đều cách nhau một trời một vực, hướng chỉ đều là nam nhân, càng nói càng khiến người ta chê cười... Mà nương nương thì luôn hy vọng con trai của nàng, so với bất kỳ ai khác đều vĩ đại, đều hạnh phúc hơn cả.”

Bách Khiếu Thanh một thân trường bào màu xám, gầy guộc ốm yếu, ánh mắt vẻ mặt thấm đẫm bất đắc dĩ cùng tang thương. Y đứng trước những bông hoa xinh đẹp, lại càng làm cho người ta có loại cảm giác mong manh đến phải thở dài tiếc nuối.

Trong phút chốc, Hồng bá bỗng nhiên hiểu được vì sao Nguyên Vị nhất định không chịu buông tay, vì sao Nguyên Vị gắt gao muốn đem người này ôm vào trong lòng.

Nam nhân này khi còn sống, chưa bao giờ sống vì chính mình, chỉ nỗ lực và hy sinh, lặng yên cùng chờ đợi, tựa hồ đã thành thói quen cùng đương nhiên.

“... Duy thiếu gia hần, nếu không có ngài, thì tuyệt đối không có hạnh phúc, thậm chí, ngay cả mệnh cũng không dài.” Hồng bá do dự một lát, cuối cùng mở miệng “Hần một thân bệnh nặng không tiện nói ra, có lẽ cũng chưa từng nhắc qua với ngài đúng không?”

Bách Khiếu Thanh sợ hãi cả kinh, mở to hai mắt nhìn về phía Hồng bá.

Hai trăm bốn mươi sáu mảnh ngọc, to có nhỏ có, không ít cũng chẳng nhiều.

Nguyên Vị thật cẩn thận đặt chúng thành một đồng lên bàn trong phòng ngủ, rồi mới lấy keo dính, tản mẩn tỉ mỉ từng chút từng chút một dán lại.

Ban đầu có phần thuận lợi, sau một nén hương, đã đem mấy miếng ngọc lớn nhất dán dính vào nhau.

Càng về sau lại càng khó, muốn hoàn toàn ráp lại thành nguyên trạng, không bỏ thời gian cùng kiên nhẫn thì chắc chắn không làm được.

Không chỉ là ngọc vỡ, mà với bất kỳ thứ gì khác nếu bị vỡ đi chẳng nữa, cũng đều giống nhau cả thôi.

Khi người làm hỏng, vô luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, cố tình cũng thể mà vô tình cũng vậy, vỡ tan, chính là vỡ tan.

Tỷ như hần cùng Bách Khiếu Thanh.

Thể nhưng, hần có bèn lòng cùng nghị lực tuyệt đối.

Hần phải ra sức gắn lại, tương lai cùng hạnh phúc của chính hần.

Nguyên Vị khê chau mày, ngón tay thon dài trắng nõn, giữa đồng ngọc vỡ chậm rãi bởi tìm, thì thoảng lấy được một mảnh, nhưng lại đặt xuống một lần nữa.

Hần sẽ không quên, hần đã phải trải qua bao nhiêu gian nan, bao nhiêu thập tử nhất sinh mới có thể đến

bên Bách Khiếu Thanh.

Trong hai tháng, từ ngày nào đó Bách Khiếu Thanh rời đi, Nguyên Vị ở Ngâm Phương cung không ngừng nôn ra máu, kinh động khắp trong ngoài cung, rồi bỗng chốc lại chuyển thành sốt cao, nằm liệt trên giường gần như không dậy nổi.

Căn bệnh không tiện nói ra này của Nguyên Vị, từ năm mười tuổi đã không còn tái phát.

Mùa đông năm ấy, hắc đứng trên nền tuyết một thời gian dài, hơn nữa còn lửa giận công tâm, khơi lại bệnh cũ tạo thành sốt cao cùng nôn ra máu.

Hắc xưa nay thoát nhìn khác biệt mọi người. Bởi vì từ thuở nhỏ đã tập võ, so với người bình thường càng thêm khỏe mạnh, thân thủ nhanh nhẹn hữu lực. Sau một thời gian bị chứng nôn ta máu năm mười tuổi, ngay cả nhóm thái y cũng cho rằng từ nay về sau sẽ không phát tác nữa.

Ai ngờ sau khi Bách Khiếu Thanh rời khỏi hắc lần thứ hai, hắc liền lần thứ hai liên tiếp bạo bệnh.

Nguyên nhân gốc rễ ngọn nguồn của căn bệnh này, chung quy là do Bách Khiếu Thanh tạo thành.

Lần nôn ra máu cùng sốt cao này, so với hai lần trước càng thêm nguy kịch.

Hôm nay, Nguyên Vị như trước mơ mơ màng màng nằm trên long sàng rộng lớn, cả người nóng ran như thiêu như đốt.

Chung quanh bóng người lay động, người hầu cung nữ cùng nhóm thái y không ngừng tới lui, nhưng hắc không thể nào nhìn rõ khuôn mặt của những người đấy.

Không chỉ là người, mà ngay cả hiện tại là sáng hay tối hắc cũng không phân biệt được.

Có người ở bên tai hắc cắn mực mở miệng “Hoàng hậu, chúng phi tần cùng chư vị Vương gia hoàng tử, còn có Lăng thừa tướng, Giản thái úy, quan viên trọng yếu các bộ, bọn họ đều ở ngay đây, đang ở bên ngoài cửa Võ Dao cung, bệ hạ có muốn gặp hay không ạ?”

Nguyên Vị tuy rằng nóng đến kịch liệt, nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo, nghe người bên tai bẩm báo, liền biết lần này sẽ không qua khỏi.

Trong lúc hắc ngã bệnh, những người này luôn túc trực bên cạnh hắc, nhưng một lần đến nhiều như thế, trừ bỏ muốn nghe di chiếu của hắc, tuyệt đối không có nguyên nhân thứ hai.

Thế nên, Nguyên Vị mấp máy, theo miệng đi ra chỉ gọn gọn một chữ “Tuyên.”

Rất nhanh, đám người liền nối đuôi nhau mà vào, quỳ thành một vòng lớn trước giường Nguyên Vị. Nguyên Vị ánh mắt khép hờ, vẫn như cũ không thấy rõ mặt ai, bên tai lại nghe không ít tiếng người thấp giọng nghẹn ngào bật khóc.

Chuyện phía sau, lúc này đây, hắn không muốn nghĩ tới.

Nguyên Vị thân là hoàng đế, những việc trọng đại, tự nhiên sẽ đến tay hoàng đế kế thừa suy tính.

Nếu trước kia chưa từng quen biết Bách Khiếu Thanh, vô luận như thế nào hắn cũng muốn sống sót, muốn để cho đứa con thân sinh của chính mình kế vị sự nghiệp xây dựng đất nước. Nhưng mà hiện tại, đã hoàn toàn khác rồi.

Hoàng tử lớn nhất của hắn là Chu Quân Tiêu chỉ mới bốn tuổi. Ấu đế đăng cơ, đối với thiên hạ mà nói, không phải là chuyện may mắn.

Mà điều hắn có thể cho Bách Khiếu Thanh, duy nhất chỉ là để cho y được an cư lạc nghiệp trong một đất nước thái bình thịnh thế.

Nguyên Vị tuyên Lăng Trục Lưu tiến lên, từng câu từng chữ bắt đầu đọc di chiếu.

Nguyên Vị hồi hận khôn cùng, trong lời nói là đan xen những tự oán tự trách, thậm chí không chút kiêng kỵ nói ra cảm tình với Bách Khiếu Thanh, Lăng Trục Lưu một bên viết, một bên toát mồ hôi lạnh.

Bất hiếu, bất trung, bất lễ, bất nghĩa, bất nhân, bất quân...

Nguyên Vị dùng non nửa canh giờ, sau khi nói ra chín tội không thể xá của chính mình, Lăng Trục Lưu lại nghe Nguyên Vị nói “Trẫm làm tổn hại đạo đức không có đức hạnh, không thể tu chỉnh thiên hạ, truyền ngôi cho An Bình vương, nhi tử của trẫm, vĩnh viễn không được kế tục để vị.”

Lăng Trục Lưu khiếp sợ quá độ, tuột tay làm bút rơi xuống mặt đất. May mắn bên cạnh có thái giám hầu hạ bút mực, nhanh nhẹn đổi cho hắn một cây bút mới, mới có thể viết nốt.

Việc đã nói, chuyện phía sau tất cả đã định.

Nguyên Vị chỉ cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, phất tay lệnh mọi người lui ra.

Lúc này, hắn nghe được tiếng của hoàng hậu từ trong đám người truyền đến “Ta muốn cùng Tiêu nhi ở lại... bồi bệ hạ, không biết bệ hạ có thể ăn chuẩn không ạ?”

Nguyên Vị suy nghĩ một lát, tự cảm thấy chuyện này đã khiến hai mẫu tử các nàng thua thiệt nhiều lắm, liền mềm lòng, khép mắt gật gật đầu.

Nhóm thần tử cùng cung nhân hầu hạ xung quanh đều lui ra bên ngoài, chỉ để lại một mình hoàng hậu cùng Quân Tiêu.

“Phụ hoàng! Phụ hoàng!” Quân Tiêu vốn vẫn nhỏ thanh nghẹn ngào, giờ phút này thấy chỉ có một nhà bọn họ, liền kiềm chế không được, bỏ nhào đến bên giường Nguyên Vị, ôm Nguyên Vị bật khóc thành tiếng.

Lăng hoàng hậu thấy Nguyên Vị sắc mặt trắng bệch, đôi môi không chút huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền, hai gò má hóp sâu lại ửng hồng, sâu kín thở dài “Bệ hạ bệnh nặng đến nỗi không thể dậy nổi, rốt cuộc cũng là vì người kia.”

Nguyên Vị nghe nàng nói, chậm rãi mở hai mắt, thấy nàng một thân xiêm y trắng thuần, thân hình nhỏ nhắn, ngồi ở đầu giường, thấp giọng nói “... Trẫm, thực xin lỗi mẫu tử các nàng.”

Lăng hoàng hậu nhìn hẩn một lát, nước mắt lăn dài trên má, bỗng nhiên cắn chặt răng, túm lấy vạt áo Nguyên Vị, vung tay giáng cho hẩn một cái tát “Hỗn trướng!”

Nguyên Vị bị đánh đến lệch đầu, nhưng chỉ khẽ cười khổ một chút, không phản bác.

Trong trí nhớ, người kia cũng từng mắng mình như vậy.

Chu Nguyên Vị, vừa không thể toàn tâm làm một người xứng đáng với ngôi vị quân vương, lại vừa không thể bảo hộ người mình yêu, quả nhiên hỗn trướng.

“Chiếu thư kể tội mà bệ hạ vừa mới lập kia, thần thiếp cho rằng tuyệt không oan uổng chút nào.” Lăng hoàng hậu buông hẩn ra, buồn bã nói “Bệ hạ... ra đi cũng tốt. Dù sao, bệ hạ cũng không còn tư cách trở thành đế vương nữa rồi.”

“Mẫu hậu, mẫu hậu đừng đánh phụ hoàng.” Quân Tiêu thấy một màn như vậy, ngược lại ngưng khóc, nức nở nói.

“Ngoan, lại đây.” Lăng hoàng hậu ôm lấy Quân Tiêu, bế lên trên đùi, ôn nhu an ủi “Phụ hoàng của người sẽ đi đến một nơi rất xa, sẽ không bao giờ... trở về nữa. Mẫu hậu đánh hẩn một cái này, là muốn hẩn vĩnh viễn nhớ rõ mẫu hậu, nhớ rõ Quân Tiêu.”

“Dạ.” Quân Tiêu cái hiểu cái không, lên tiếng.

“Tiêu nhi, lại đây.”

Sau một lúc lâu, Nguyên Vị vươn tay về phía Quân Tiêu, Quân Tiêu vội vàng trượt từ trên người xuống, đi đến bên cạnh Nguyên Vị.

“Tiêu nhi, từ nay về sau... ngươi sẽ không là vị hoàng tử được kế tục đế vị. Nhưng ngươi là con của trẫm, tương lai khó tránh khỏi khó xử bất tiện.” Nguyên Vị xoa đầu nó, ho khan vài tiếng “Cho nên, sau này mọi chuyện ngươi phải nghe hoàng thúc, phải biết thận trọng khiêm tốn, đừng tranh giành với những đứa con của hoàng thúc... Như vậy, mới có thể bình an sống cả đời.”

“... Vâng.” Quân Tiêu ngây ngốc đáp.

Nguyên Vị lấy ngón tay lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, nhẹ nhàng mỉm cười.

Quân Tiêu lớn lên rất giống mẫu hậu của mình, mặt mày ngũ quan nhu hòa ôn thuận, xinh đẹp như nữ hài tử.

Tính tình lại ngoan ngoãn vâng lời, làm việc thì phi thường nghiêm túc, thậm chí có phần cứng nhắc không linh hoạt, hoàn toàn không có vẻ hoạt bát thông minh như Nguyên Vị hồi còn bé, cũng không có nửa điểm tâm tư kín đáo như nương của nó, không biết giống ai.

Có thể bình an sống cả đời, đối với đứa nhỏ như Quân Tiêu mà nói, không hẳn là điều không tốt.

“Tiêu nhi đã có thần thiếp săn sóc, bệ hạ cứ yên tâm.” Về mặt Lăng hoàng hậu dần bình tĩnh trở lại, nhìn thoáng qua Quân Tiêu “Tiêu nhi, ngươi ra ngoài trước đi. Mẫu hậu còn có đôi lời muốn nói với phụ hoàng.”

Quân Tiêu vẫn khóc thút thít, khom người lạy Nguyên Vị hai lạy rồi nghe lời mẫu thân, đi ra đại môn tẩm cung.

Lăng hoàng hậu ghé lại gần Nguyên Vị, bỗng nhiên giọng căm hận nói “Bệ hạ muốn cùng người nọ chung một chỗ, thần thiếp có thể thành toàn.”

Nguyên Vị nhìn nàng, nhưng làm thế nào cũng không thể thấy rõ biểu tình của nàng.

“Thần thiếp có một lọ độc dược, uống vào, sẽ lập tức tử vong.” Lăng hoàng hậu đặt vào trong tay hắn một bình sứ nho nhỏ được bọc lại cẩn thận “Nếu bệ hạ uống độc này, thì chỉ còn thần thiếp và Tiêu nhi... Thần thiếp nhất định, sẽ an táng bệ hạ ở nơi có thể nhìn thấy người kia.”

Đôi mắt Nguyên Vị mờ mịt vô thần, bỗng nhiên lóe lên hào quang khác thường. Hắn run rẩy nhấc tay, mở vải quần bọc chiếc bình sứ nho nhỏ ra, nâng lên để sát vào môi của chính mình, một hơi uống cạn.

Hương vị của độc, ấy thế mà thơm thơm ngọt ngọt, thấm vào tận ruột gan.

Nguyên Vị hơi kinh ngạc “Đây...”

“... Bách hoa lộ, là thuốc bổ mà bình thường thần thiếp vẫn uống, có tác dụng tu bổ nhan sắc.” Lăng hoàng hậu đứng lên, thanh âm cùng vẻ mặt dần lạnh băng “Nếu bệ hạ đã uống... như vậy, bắt đầu từ ngày hôm nay, hoàng đế Chu Nguyên Vị của Thiên Triều, trượng phu của ta, sẽ không còn tồn tại trên thế gian này nữa.”

Nguyên Vị nợ nàng rất nhiều, rất nhiều.

Nhưng nếu Nguyên Vị ngay cả tính mạng cũng buông bỏ, như vậy nàng cũng không cần dây dưa nữa, thả cho hồn phách của hắn tự do, thả hắn đến bên người mà hắn luôn tâm niệm.

Đây cũng là, lựa chọn duy nhất mà nàng, Lăng Trục Lưu cùng Giản Tùng có thể làm.

Nói xong, Lăng hoàng hậu hơi hạ thấp người với Nguyên Vị đang nằm trên giường, dáng vẻ đoan đoan chính chính rời đi.

Nguyên Vị khép hai mắt lại, khóe môi cong lên ý cười.

Một tháng sau, hoàng đế băng hà, thụy hào Vô Thương.

Chu Nguyên Vị thân là đế vương, đã là người chết.

Đến bên cạnh Bách Khiếu Thanh, bỏ lại tất cả tôn vinh, không được bất luận người nào thừa nhận, trở thành một người không chốn nương thân.

Bí mật đón Bách Khiếu Thanh hồi cung, không phải không được.

Nhưng Nguyên Vị thà chết, cũng không thể đành lòng làm như thế.

Cũng giống như Bách Khiếu Thanh tình nguyện chết, tình nguyện thân bại danh liệt nhưng nhất định phải bảo vệ bí mật của Khương nương nương vậy.

Mà làm vua của một nước, ngoại trừ băng hà, Nguyên Vị không thể có cách gì để lấy ngang hàng, cùng Bách Khiếu Thanh đứng chung một chỗ.

Bách Khiếu Thanh đứng trong biển hoa nở rộ rực rỡ, bất tri bất giác, thùng tưới hoa đang cầm trong tay

bỗng nhiên rơi cạch xuống đất.

Nước bên trong theo miệng vòi chậm chậm chảy ra, thấm ướt cả khoảng đất vàng nâu dưới chân y.

Hồng bá nói đến câu cuối cùng, đã thành nghẹn ngào nức nở “Duy thiếu gia là từ quý môn quan dạo một vòng rồi trở về. Nếu ngài không chịu nhận hấn, hấn cuối cùng chỉ có một tử lộ duy nhất mà thôi...”

Bách Khiếu Thanh liền nhớ lại, vẻ mặt Nguyên Vị khi bức tượng Hòa Hợp Nhị Tiên bị vỡ, lòng không khỏi run lên.

Ngay lập tức, y gần như còn chưa suy nghĩ được bất cứ điều gì, vội vã lao ra ngoài sân.

Cửa phòng Nguyên Vị chỉ khép hờ, Bách Khiếu Thanh hốt hoảng đẩy ra, nhìn thấy Nguyên Vị ngồi ở bên bàn, vẻ mặt chuyên chú mà dần từng mảnh vỡ lại.

Thấy cảnh này, Bách Khiếu Thanh bỗng đứng sững tại chỗ, nhất thời không biết nên nói điều gì.

“Tiềm Chi!”

Nhưng trái lại, Nguyên Vị thấy Bách Khiếu Thanh thì kinh hãi vô cùng, vội vàng đứng lên, đi đến trước mặt y.

“Tiểu... Tiểu Vị.”

Bách Khiếu Thanh lần đầu tiên chủ động gọi hấn, có chút không tự nhiên, ánh mắt hơi né tránh, không nhìn thẳng vào hấn “Chuyện ban nãy, là ta không đúng...”

Nói tới đây, Bách Khiếu Thanh lại tiếp tục không biết nói gì thêm.

Qua một lúc thật lâu, mới mở miệng lần thứ hai “Ta đã nghe Hồng bá nói cả rồi... Người không thể lại xảy ra chuyện gì nữa. Nếu không, ta, ta...”

“Ta biết mà... Tiềm Chi, người không cần phải nói, ta biết rõ mà.”

Nguyên Vị nhìn nước mắt dần ặng lên trong đôi mắt Bách Khiếu Thanh, khóe môi loăn loăn ý cười. Hấn ôm chặt bả vai Bách Khiếu Thanh, hôn lên đôi môi ngày đêm mong nhớ.

Bách Khiếu Thanh khẽ tránh, nhưng rồi cũng cùng hấn trao môi.

Y không thể làm Nguyên Vị tổn thương thêm được nữa.

Trừ lần đó ra, tuy rằng không muốn thừa nhận... nhưng kỳ thật, cũng có chút ý loạn tình mê.

Đôi mắt của Nguyên Vị, đen láy như thế, xinh đẹp như thế, chân mày còn tà tà chếch cao. Khắp cả thiên hạ, chẳng thể tìm đâu một đôi mắt thứ hai câu nhân đến vậy.

Chợt nhớ lại nữ tử kiều diễm ở ven hồ băng, châu mào hồng y, đáng yêu như búp bê.

Rồi cả lần gặp chuyện ở yến tiệc năm ấy, tâm bỗng mềm nhũn rung động khi nhìn bộ dáng Nguyên Vị sắc rượu...

Tình cảm chân tình cả đời của Bách Khiếu Thanh, mê luyến cả đời, đều đã dâng hiến tất cả cho chủ nhân của đôi mắt xinh đẹp này.

Ai là ai, yêu ai thương ai nhiều hơn, có lẽ đã sớm chẳng thể cắt ra, chẳng thể phân rõ.

Chỉ biết từ nay về sau, y sẽ một lòng bù đắp cho Nguyên Vị.

Cho đến khi Nguyên Vị gặp được người tốt nhất, đến khi Nguyên Vị chán ghét y thì thôi.

Khi đó, y mới xuống hoàng tuyền, mới đến tạ tội với nương nương, mặc cho nàng trách phạt.

Tựa hồ cảm nhận được suy nghĩ của y, Nguyên Vị ở bên tai thấp giọng khẽ khàng “Tiềm Chi... Ta cả đời sẽ ở bên ngươi, cùng ngươi một chỗ.”

Cả đời... Cả một đời.....

Bách Khiếu Thanh mơ mơ hồ hồ cảm thấy, trái tim đã gần như hóa thành tro tàn nguội lạnh, thế nhưng bắt đầu ấm nóng xốn xang trở lại.

Phảng phất, như đang mong chờ tương lai phía trước.

[1] Xảo đoạt thiên công: Ý nói những thứ cực kỳ tinh xảo khéo léo, tuyệt hảo đến độ có thể sánh với trời.

17. Chương 12: Phiên Ngoại 2 – Yêu Thâm

1.

Nguyên niên Kiến Thuần, đông.

Nguyễn Oa mười tuổi, ngồi ở trước cửa căn phòng không có cửa sổ, đợi từ sáng sớm đến tận khi nhá nhem tối, nhìn cung điện nguy nga trùng trùng, mảng trời phía đông hóa thành một mảnh đỏ hồng như lửa.

Bách Khiếu Thanh vẫn chưa trở lại.

Triệu công công đi ra, đến phía sau Nguyễn Oa, vỗ vỗ vai hắn, thở dài “Tiểu tử ngốc, đừng đợi nữa. Người nào mệnh đó, người hãy chấp nhận đi.”

“Không, không!”

Nguyễn Oa kinh hoàng thất thố mà rụt người lại, mắt rưng rưng mà nhìn Triệu công công “Xin người cho ta đợi thêm một lát nữa thôi... Hắn sẽ quay lại mà, hắn đã nói sẽ thừa với nương nương chuyện của ta, muốn ta cùng đi bồi đọc, tập võ. Chờ ngày sau ta có tiền đồ hơn, nhất định sẽ không quên ơn công công...”

Mã công công cũng từ trong phòng đi ra, cười lạnh một tiếng “Lão Triệu, đừng cùng nó nói lời vô nghĩa, nó vẫn còn đang mơ tưởng hảo huyền đấy. Chúng ta vì nó mà đợi đến bây giờ cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.”

Triệu công công lại buông tiếng thở dài, rồi cùng Mã công công, mỗi người bắt lấy một cánh tay của Nguyễn Oa, kéo vào trong phòng.

Nguyễn Oa một bên khóc xin một bên giãy giụa “Đợi một lát nữa! Hãy cho ta đợi thêm một lát nữa thôi! Hắn sẽ đến! Hắn nhất định sẽ đến mà!”

Tiếng khóc lóc thảm thiết đến thê lương, vắng vắng kinh động cả lũ chim trên mái hiên lạnh ngắt.

Nguyễn Oa sau khi tịnh thân, vẫn ở trong một gian phòng không có cửa sổ, bên trong ngày đêm đều đốt hỏa bồn, bên cạnh còn có hai đứa nhỏ bằng tuổi cũng bị hoạn, năm hơn một tháng.

Suốt thời gian này, người bọn chúng luôn trần truồng, nằm trên một chiếc giường gỗ có khoét lỗ, ngay cả động thân cũng đều khó khăn, hạ thân có lót một lớp hương tro, thuận tiện cho việc bài tiết của chúng.

Ngoại trừ mỗi ngày ba bữa cơm và những khi phải thay đổi tro bần, còn lại không một ai đi vào căn phòng này nữa.

Ba đứa nhỏ mình mẩy cũng đau đến tái nhợt, thế nên cũng rất ít nói chuyện.

Nằm trong căn phòng cả ngày đều tối đen âm u một mảnh, yên tĩnh giống như mộ phần, Nguyễn Oa có đôi khi cảm thấy được mình đã trở thành người chết.

Thế nhưng, ngay cả khi đã chết, cũng không thể cam lòng.

Bách Khiếu Thanh không trở lại, rốt cuộc là không trở lại.

Mỗi khi nhớ đến chuyện này, nhớ đến chính mình chờ mong hy vọng, hấn gắt gao xiết chặt tay, làm cho móng tay đâm ngập vào lòng bàn tay, không cho bản thân ghen ngào bật thành tiếng, rồi sau đó lệ rơi đầy mắt.

Phụ thân ấu đả với người khác, đánh chết người, cần bạc để đút lót khắp trên dưới, đến khi bị cha mẹ bán vào cung, hấn đã sớm hiểu được.

Trên đời, không thể tin tưởng ai, không thể chờ mong ai, chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Đúng vậy, hấn hiện giờ đã thành hoạn quan, đã là thái giám... nhưng tương lai hấn phải trở thành thái giám đại quân sự, tử y giám, thành người mà mỗi người đều phải a dua xu nịnh, tuyệt không để cho người khác xem thường.

Một ngày nào đó, hấn phải đứng ở vị trí ngang hàng với Bách Khiếu Thanh... một ngày nào đó...

Đến lúc ấy, hấn sẽ một thân áo lụa, tử y ô sa, mỉm cười chào hỏi Bách Khiếu Thanh, nói với y rằng “Bách đại nhân, người khỏe không, còn nhớ rõ Nguyễn Oa ta chứ? Ta hiện giờ sống rất tốt.”

Rồi sẽ nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bách Khiếu Thanh, thản nhiên rời đi.

Cơ hồ, Nguyễn Oa hoàn toàn dựa vào những tưởng tượng về tương lai, vượt qua một tháng sống không bằng chết này.

Mà những tưởng tượng chồng chất về tương lai kia, tất cả đều là Bách Khiếu Thanh.

Hấn ở trước mặt Bách Khiếu Thanh, lúc thì phần chân hăm hở, lúc thì nghênh ngang kiêu ngạo, lúc lại an ủi Bách Khiếu Thanh đang khóc nức vì hối hận, khoan hồng độ lượng, không ngại chuyện cũ.

Nguyễn Oa lại nhìn thấy Bách Khiếu Thanh, đó là khi vào tết đoàn ngộ năm Kiến Thuần thứ tư.

Một năm kia, thành viên hoàng tộc cùng trọng thần của triều đình đều được đương kim thánh thượng mời đến Ngự hoa viên, ban thưởng yến hội, ngắm hoa phẩm rượu, ngâm thi tác đối.

Nguyễn Oa vào cung đã bốn năm, bởi vì lanh lợi chịu khó, nên được điều đến Ngự hoa viên hầu hạ tiệc rượu.

Trong suốt buổi tiệc, Bách Khiếu Thanh vẫn đứng ở phía sau Nhị hoàng tử Chu Nguyên Vị, một bước cũng không rời.

Nguyên Vị bốn tuổi, khuôn mặt vẫn còn như búp bê, tựa như kim đồng từ trong tranh bước ra, nước da trắng ngần, một thân gấm y đỏ tươi viền kim tuyến, đầu đội tiểu mạo đính trân châu, cả người phi kim quả ngọc.

Bách Khiếu Thanh mười hai tuổi, khuôn mặt cùng thân hình tuy vẫn còn nét non nớt, nhưng cũng đã ẩn ẩn vẻ rạng rỡ, tư thế oai hùng.

Đó là tư thái, mà Nguyễn Oa cả đời cũng không thể nào có được.

Bách Khiếu Thanh thỉnh thoảng lại thay Nguyên Vị gấp vài món dễ tiêu hóa, rồi đặt vào trong chén nhỏ mạ vàng ở trước mặt Nguyên Vị, mỉm cười ôn hòa với Nguyên Vị, nét mặt tràn đầy vui vẻ sủng nịch.

Khuông nương nương mang theo một đám cung nữ đi vào Ngự hoa viên, nói với Bách Khiếu Thanh mấy câu.

Bách Khiếu Thanh cúi đầu nghe dặn dò, hai gò má nhàn nhạt ửng hồng.

Nguyễn Oa đứng ở một nơi cách bọn họ rất xa, nhìn đến cảnh này, bỗng nhiên cảm thấy cô đơn vô cùng, trong lòng xót xa trống rỗng.

Bách Khiếu Thanh sống rất tốt, đứng cạnh giữ ở bên người mẫu tử, bộ dáng phi thường hạnh phúc.

Đó là hạnh phúc, mà Nguyễn Oa cả đời sẽ không bao giờ có được.

Bách Khiếu Thanh đã có người để lấy toàn tâm ra mà yêu, còn có cả người vô cùng tín nhiệm mình. Nguyễn Oa đối với cuộc sống của Bách Khiếu Thanh, chẳng qua chỉ là một người qua đường vội vàng mà thôi.

Mà Nguyễn Oa, nhớ thương Bách Khiếu Thanh đã nhiều năm như vậy.

Thậm chí, còn hoàn toàn là vì y, mới cố gắng giã sống tới ngày hôm nay.

Ngự yển một đêm, cho đến khi ngọn đèn dầu cháy cạn mới tắt đi.

Nguyễn Oa sau khi thu dọn sạch sẽ chén đĩa trên bàn, đi trên đoạn đường thật dài, trở lại gian phòng nhỏ của mình.

Kim tôn ngọc dịch, mỹ khí mỹ tửu, cả một đám người toàn thân lụa là, dáng vẻ ung dung đẹp đẽ tôn quý... Tối nay, hắn được mở rộng tầm mắt thưởng thức cảnh đẹp mà hắn chưa bao giờ được nhìn thấy, vậy mà giờ lại trở về với bóng tối, cho dù có được quét dọn bao nhiêu đi chăng nữa, phòng nhỏ vẫn luôn âm ỉm mùi mốc.

Tuy nhiên, một ngày nào đó, hắn nhất định sẽ trở thành một người phú quý nhất trong đám người đó.

Nguyễn Oa đẩy cánh cửa chưa bao giờ phải cần khóa lại ra, sờ soạng, thấp sáng ngọn đèn nho nhỏ trên bàn lên.

Trong ánh sáng tù mù của ngọn đèn, Nguyễn Oa nhìn thấy một thiếu niên tuấn lãng, tư thế oai hùng bồng bồng đang ngồi an vị trên ghế cạnh bàn, mỉm cười với hắn.

Tay không khỏi run lên, khiến hòn đá lửa rơi xuống mặt đất.

Bách Khiếu Thanh cười nhìn hắn, giọng khe khẽ “Hắc, Nguyễn Oa... Đã lâu không gặp, người khỏe chứ?”

Lời tác giả:

Bảng thời gian, hy vọng mọi người có thể đối chiếu.

Nguyên niên Kiến Thuận.

Thanh đại thúc 8 tuổi, vừa vào cung, được Khương nương nương khen ngợi, trở thành bồi đọc bên người Vị vô lương.

Vị vô lương chào đời.

Kiến Thuần năm thứ tám.

Thanh đại thúc 16 tuổi, trên chiến trường phá vây thành, một chiêu áp chế sĩ khí quân Kim Ma.

Vị vô lương 8 tuổi, bắt đầu có dấu hiệu yêu thích nam nhân.

Kiến Thuần năm thứ mười, đầu hạ.

Thanh đại thúc 18 tuổi, vì lời đồn thổi không ngừng được phản hồi về triều đình mà được thụ phong làm Giám sát sử ở Thái học viện, sau sự cố lại về trấn thủ ở Bạch Hổ môn.

Vị vô lương 10 tuổi, mẫu thân là Khương quý phi được phong làm Khương hoàng hậu, vì cứu Thanh đại thúc mà bị thương nặng.

Kiến Thuần năm thứ mười, đông.

Thanh đại thúc 18 tuổi, phụng theo mệnh lệnh bí mật của Khương hoàng hậu, chặt đầu đế hậu, phản quốc chạy đến Kim Ma.

Vị vô lương 10 tuổi, chứng kiến Thanh đại thúc xách đầu đế hậu phản quốc, được ủng hộ lên làm tân đế, bắt đầu giai đoạn nhân sinh thống khổ nhất.

Thành Phục năm thứ mười sáu, thu.

Thanh đại thúc 24 tuổi, được xưng là Ứng Dương tướng quân, đóng ở Giang Nam, biên giới phân chia giữa Kim Ma và Thiên Triều.

Vị vô lương 16 tuổi, nhập vào đoàn tiến cống của Thiên Triều, xuất hiện ở Giang Nam Hạnh hoa lâu.

Thành Phục năm thứ tám.

Vị vô lương 18 tuổi lập hậu.

Thành Phục năm thứ mười, thu.

Thanh đại thúc 28 tuổi, dẫn quân lui về Lục Dã Thành, làm nội gián gây suy yếu thực lực Kim Ma.

Vị vô lương 20 tuổi, dẫn quân tấn công Kim Ma, thu phục hoàng thành.

Thành Phúc năm thứ mười một, đầu hạ.

Thanh đại thúc 29 tuổi, bị Vị vô lương lấy dân chúng ra uy hiếp mang về Thiên Triều.

Vị vô lương 21 tuổi, lấy dân chúng uy hiếp mang Thanh đại thúc đi, bắt đầu SM Thanh đại thúc.

Nguyễn công công 31 tuổi, nhờ người chiếu cố mộ phần của mẫu thân Thanh đại thúc.

Thành Phúc năm thứ mười một, thu.

Thanh đại thúc 29 tuổi, bắt đầu chịu cuộc sống mà Lăng Trục Lưu đề nghị, giả làm người si ngốc trong thời gian trở thành nô lệ.

Vị vô lương 21 tuổi, không muốn Thanh đại thúc chết, biếm Thanh đại thúc vĩnh viễn làm nô lệ, in phi long lạc ấn lên vai Thanh đại thúc.

Thành Phúc năm thứ mười một, đông.

Thanh đại thúc 29 tuổi, nhờ sự giúp đỡ của Lăng Trục Lưu, chạy trốn.

Vị vô lương 21 tuổi, hiểu lầm Thanh đại thúc, bệnh nặng tái phát.

Thành Phúc năm thứ mười bốn, thu.

Thanh đại thúc 32 tuổi, cuộc sống ẩn cư bị phát hiện, vì chặt đứt ý niệm của Vị vô lương mà nhảy sông tự vẫn.

Vị vô lương 24 tuổi, treo giải tìm Thanh đại thúc, được mật báo vây bắt tìm người.

Thành Phúc năm thứ mười bốn, thu đông.

Thanh đại thúc 32 tuổi nhảy sông tự vẫn lưu lạc đến thôn Tá Giáp, được người đan lưới tên A Lưu thu nhận, cải danh Hồng Dẫn, tự Diệc Phàm.

Vị vô lương 24 tuổi tiếp tục treo giải thưởng tìm Thanh đại thúc.

Thành Phúc năm thứ mười lăm, xuân.

Thanh đại thúc 33 tuổi, bại lộ thân phận, bị dân chúng thôn Tá Giáp đánh gãy tay gãy chân, cắt gân rồi bị Vị vô lương mang đi.

Vị vô lương 25 tuổi, biết được nơi Thanh đại thúc rơi xuống, sau khi dẫn người đi, lần thứ hai SM Thanh đại thúc.

Thành Phục năm thứ mười lăm, giữa hè.

Thanh đại thúc 33 tuổi, bị phong thấp, thân thể cũng suy yếu nhiều bệnh, biết được Nguyễn Oa hiểu rõ nội tình.

Vị vô lương 25 tuổi, nhờ Nguyễn Oa bẩm báo mà hối hận, sai người chữa trị cho Thanh đại thúc.

Nguyễn công công 35 tuổi, muốn cùng Bách Khiếu Thanh sống bên nhau, cùng Phụ vương âm mưu ám sát vị vô lương.

Thành Phục năm thứ mười lăm, rét đậm.

Thanh đại thúc 33 tuổi, trở về cuộc sống vô nghi vô kỵ, ở ngày giỗ tiên đế cùng tiên hậu cứu Vị vô lương một mạng.

Vị vô lương khôi phục cuộc sống vô nghi vô kỵ, bị người ám sát, tra ra Phụ vương nhưng đã bị Nguyễn Oa hạ độc chết.

Nguyễn công công 35 tuổi, mưu đồ bí mật thất bại, giết Phụ vương bịt miệng mồm.

Thành Phục năm thứ mười sáu, xuân.

Thanh đại thúc 34 tuổi, được tẩy sạch mọi oan khuất, trả tử cải danh về thăm mộ mẹ, biết được tấm lòng của Nguyễn công công, mang xương cốt của Nguyễn công công cùng rời đi.

Vị vô lương 26 tuổi, nhờ Nguyễn công công mà biết được tất cả nội tình, vì Thanh đại thúc lựa chọn rời đi, một lần nữa bệnh nặng tái phát.

Nguyễn công công 36 tuổi, bị Lữ Ái tố giác, ở Lưu Vân các nhảy lầu tự sát, nhắc đến chuyện Thanh đại thúc cùng Khương hoàng hậu.

Thành phục năm thứ mười sáu, cuối xuân.

Thanh đại thúc 34 tuổi, lại cải danh Hồng Dẫn, đón A Lưu, cùng Hồng bá định cư ở phía tây bắc Tân Long trấn.

Vị vô lương 26 tuổi, bệnh nặng, lập chiếu luận tội chính mình, trá tử truyền ngôi cho An Bình vương, cải danh Hồng Duy đến Tân Long Trấn tìm Thanh đại thúc.

Thành Phục năm thứ mười sáu, hạ.

Thanh đại thúc 34 tuổi, bị Vị vô lương dụ dỗ thành công, bắt đầu cuộc sống ngọt ngào.

Vị vô lương 26 tuổi, dùng đủ kế dụ dỗ Thanh đại thúc, thành tâm dụ dỗ thành công, bắt đầu cuộc sống ngọt ngào.

2.

Bách Khiếu Thanh mặc một áo lụa dài thêu tùng lộc, bên hông đeo ngọc bội được buộc bằng dây tơ tằm kết thành hình hoa rủ xuống đầy tinh xảo, mái tóc đen dài được ngọc quan bó lại, thân hình đĩnh trực như kiếm, khí độ cử chỉ lẫm liệt, so với trước kia, thật sự là hoán thai thoát cốt.

“Ta, ta...”

Trước kia, Nguyễn Oa đã từng vô số lần tưởng tượng đến cảnh gặp lại Bách Khiếu Thanh, nhưng đến khi gặp được rồi, hắn lại ngập ngừng không thể nói thành một câu hoàn chỉnh.

“Ta vốn muốn đến thăm ngươi sớm hơn, nhưng vẫn không có cơ hội.” Bách Khiếu Thanh đánh giá một phen điều kiện đơn sơ chung quanh, rồi lại không nói gì nữa, nhú mày.

“... Ta tốt lắm a.” Nguyễn Oa chú ý tới vẻ mặt của y, đáy lòng đột nhiên trùng xuống, nhưng mặt vẫn tươi cười, kéo tay y, bắt đầu kể lể “Mấy công công cấp trên đều coi trọng ta, ta cũng không ở phòng này bao nhiêu lâu nữa, sau này sẽ được chuyển đến phòng lớn hơn. Các công công nói, đến lúc đó sẽ cho ta thêm nhiều vật dụng, bạc mỗi tháng cũng tăng được một ít...”

Chuyện hắn cực kỳ không muốn, chính là bị Bách Khiếu Thanh xem nhẹ. Cho nên, hắn thà nói dối mà thỏa mãn chút hư vinh nho nhỏ trong lòng.

Bách Khiếu Thanh một bên nghe hắn nói, một bên gật đầu “Như vậy thì tốt rồi, mấy năm nay, ta thực sự rất nhớ ngươi. Đúng rồi, ta trộm ít đồ ăn lại cho ngươi.”

Y lấy từ trong ngực ra một bao giấy dầu thật lớn, đặt ở trên bàn, cười cười “Ngươi từ nhỏ đã thông minh hơn ta, nhất định sẽ có khả năng tự chăm sóc cho bản thân mình, nhưng ta vẫn rất lo... Hôm nay, ở yến hội, ta chỉ nhìn một cái đã thấy ngươi, nhưng lại không dám nói chuyện.”

Phải không? Ở thời điểm Bách Khiếu Thanh ôn nhu mỉm cười với Nhị hoàng tử, lòng còn nghĩ tới được Nguyễn Oa hẳn sao?

Khóe mắt Nguyễn Oa có chút phiếm hồng, may thay ánh sáng trong phòng ảm đạm nên Bách Khiếu Thanh không nhìn thấy được.

“Hiện tại, ta cũng không thể ở với người lâu được, Nhị hoàng tử bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta... Bất quá, sau này nếu có cơ hội, ta sẽ đến thăm người.” Bách Khiếu Thanh vỗ vỗ tay hẳn “Cho dù như thế nào đi chăng nữa, chúng ta vĩnh viễn đều là bằng hữu, vĩnh viễn là huynh đệ nhé.”

Nói xong, y đứng dậy, cười cười với Nguyễn Oa, xoay người rời khỏi gian phòng nhỏ.

Sau khi Bách Khiếu Thanh rời đi, Nguyễn Oa vẫn đứng tại chỗ sững sốt thật lâu, rồi mới chậm rãi đi đến bên cạnh bàn, soi ngọn đèn mờ, mở bao giấy mà Bách Khiếu Thanh mang đến.

Trong đó là bảy tám loại bánh bí chế trong cung, mỗi loại có đến năm sáu khối, được in thành hình hoa mẫu đơn, bích hà, phi điệp... Cái nào cái nấy đều xinh xắn khéo léo mà hẳn chưa được nhìn thấy bao giờ.

Nguyễn Oa cầm khối bánh hình hoa mẫu đơn trong tay, chỉ cảm thấy đóa hoa này thật tinh xảo mỹ miều, tựa như hoa tâm, nhất thời không thể hạ miệng.

Hắn lại thất thần hồi lâu, chẳng đến khi nhiệt độ trong lòng bàn tay làm cho khối bánh có chút dính dính mới tỉnh lại, đưa khối bánh hình bông hoa nho nhỏ kia bỏ vào trong miệng nhắm nuốt.

Hương vị ngọt ngào mềm mịn, hẳn chưa bao giờ được nếm qua món nào ngon như thế, nhưng hẳn lại không biết ăn như thế nào, lại càng chẳng biết được tên.

Nguyễn Oa chỉ nhai và nhai, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nghẹn ngào khóc thành tiếng.

Trong nháy mắt, miệng tràn ngập hương vị ngọt ngào, lòng lại tư vị gì cũng đều có.

Hắn và Bách Khiếu Thanh, vốn đều là người giống nhau... Vậy mà hiện giờ, Bách Khiếu Thanh được ở trong một căn phòng rộng rãi, mỗi ngày đọc sách tập võ, ăn những món ăn ngon như vậy; trong khi hẳn lại chỉ có thể ở trong căn phòng âm u ẩm ướt, cả ngày bị người hô đến gọi đi, ăn toàn những thứ cặn bã dư thừa.

Nghĩ đến đây, bỗng cảm thấy thật khổ sở.

Hắn cả đời không được người thân nào chăm sóc, sau khi vào cung lại phải chiều theo bọn thái giám âm quỹ tâm cơ, ức hiếp kẻ dưới, nịnh hót người trên, lúc nào cũng phải mang vỏ bọc, làm sao dám cùng người khác thổ lộ tình cảm.

Nhưng Bách Khiếu Thanh vẫn còn xem hấn là huynh đệ, còn đến thăm hấn, lời nói với hấn là quan tâm khẩn thiết.

Chỉ là chút ẩm áp nhỏ bé thế thôi, nhưng không một ai làm như vậy với hấn cả.

Gần như đồng thời với khổ sở trong lòng, là sự tham tham mê luyến, khát khao hướng tới chút ẩm áp này.

Nửa năm này, Bách Khiếu Thanh ghé thăm Nguyễn Oa vài lần, mỗi lần đều mang cho hấn ít đồ vật gì đó, nhưng rồi không biết sao lại không tới nữa.

Cùng lúc đó, Nguyễn Oa bị người ở trên một câu điều đến chuồng ngựa trong cung, đây là công việc mệt mỏi bần thiêu nhất, mỗi ngày đều phải tắm chải cho ngựa, dọn dẹp chuồng.

Nguyễn Oa tự thấy mình bình thường làm việc cẩn thận, không hề phạm sai lầm, không biết vì sao lại như thế.

Thế là đem chút nguyệt ngân vài năm tích góp, cộng thêm tiền ban thưởng ngày tết, làm một bức tượng phật Di Lặc nho nhỏ, tìm thêm một chiếc hộp gỗ để vào, làm lễ vật tặng quân sự thái giám, mong dò xét thăm hỏi được đôi điều.

Thái giám thích nhất là tiền, chuồng ngựa lại là nha môn béo bở nhất, phần lễ vật này nặng cũng không nặng, mà nhẹ cũng không nhẹ. Tâm tình quân sự thái giám dễ chịu lên rất nhiều, vẻ mặt kiêu căng mà điểm cho Nguyễn Oa một câu, nói hấn không cần gặp lại Bách Khiếu Thanh nữa.

Nguyễn Oa vốn thông minh, lập tức hiểu được người chính hấn là ai, một thân mồ hôi lạnh.

Thủ đoạn của nữ nhân ở Ngâm Phương cung kia, trong cung không ai không biết. Hấn muốn giữ lấy mạng, cần đến ngàn hạnh vạn hạnh. (*hạnh = may mắn*)

Lập tức cái gì cũng không dám nghĩ nữa, mỗi ngày chỉ thật cần cù thật thà làm mà sống, sợ rằng bị người bắt bớ dù chỉ nửa điểm sai sót.

Tuy đã cẩn thận như vậy, nhưng vẫn không tránh được bị hà hiếp, cắt xén chi phí ăn mặc, đánh đập, làm đủ mọi việc nặng nhọc. Còn khi không có việc gì lại bị người sai đi khắp nơi, giễu cợt tìm vui.

Hấn hoàn toàn không có chỗ dựa vững chắc, không có vai vế, lại bị vị Khương nương nương được sủng ái nhất ghét bỏ, mấy thái giám muốn nịnh bợ trong cung, ai nấy đều đem hấn dẫm nát dưới chân.

Nguyễn Oa lòng đầy hận ý cùng oán khí, trong cuộc sống sinh tồn ở nơi đây, như cỏ độc bắt đầu sinh sôi.

Hắn hận Khương nương nương cùng con trai của nàng, đồng thời oán trách Bách Khiếu Thanh.

Hắn vĩnh viễn không biết, mệnh này của hắn là nhờ Bách Khiếu Thanh quỳ trước cửa phòng Khương nương nương ba ngày ba đêm, mới cầu trở về được.

3.

Quần áo chẳng chít mụn vá, làm công việc dơ bẩn cực nhọc nhất, mỗi ngày đều cơm không đủ no, còn thường xuyên bị đánh.

Khương nương nương tuy rằng mặt ngoài không lấy mạng Nguyễn Oa, nhưng trên thực tế đã biết rõ tập tính của đám thái giám trong cung, chậm rãi chờ người khác chà đạp hắn đến chết.

Vì luôn bị đói bụng, Nguyễn Oa bắt đầu từ năm mười bốn tuổi, đã không thể cao lên được nữa.

Hắn rất muốn tìm cho mình lý do tự sát, nhưng mấy trăm lần đều không cách nào tìm được. Trong lòng dồn nén một cỗ ác khí, giúp hắn đau khổ giãy giụa chống đỡ lại khốn cảnh này.

Cứ như vậy qua hai năm, rồi tới giữa hè năm Kiến Thuần thứ sáu.

Giữa trưa ngày đó, trời nóng đến không thể nóng hơn được nữa, ở trong phòng còn tốt hơn một chút, chỉ cần bước ra khỏi cửa ngay lập tức đổ đầy mồ hôi. Có binh sĩ ở Cẩm vệ quân đến lấy ngựa, thái giám phụ trách dẫn ngựa lại không muốn động, sai Nguyễn Oa đi làm.

Ở Ngự mã giám này, mọi người ai nấy đều có thói quen sai khiến sỉ nhục Nguyễn Oa, dù sao hắn cũng không thể phản kháng, cũng không có chỗ dựa vững chắc để giải oan.

Nguyễn Oa không dám chậm trễ, vội vàng đi đến chuồng ngựa, đặt tốt yên ngựa, dắt ra cửa, dẫn đến trước mặt binh sĩ Cẩm vệ quân y giáp tiên lượng.

Hắn mỗi ngày đều tắm rửa cho ngựa sạch sẽ, cho ăn cỏ khô, kiểm phân, đàn ngựa dường như cũng nghe hiểu lời hắn nói, cho nên cũng không mất quá nhiều công sức.

“Quan gia, ngựa của ngài đây.”

Nguyễn Oa khom người bộ dáng phục tùng, chỉ sợ lời nói cử chỉ làm sai điều gì, thở cũng không dám thở mạnh.

Binh sĩ kia vươn tay, nâng chiếc cầm thon nhỏ của hắn, cười nói “Tiểu thái giám nhà ngươi bộ dạng sạch sẽ thanh tú đấy, thật giống nữ hài tử. Tên gọi là gì?”

“Bẩm quan gia, nô tài tên là Nguyễn Oa...” Nguyễn Oa nơm nớp lo sợ, không biết binh sĩ kia muốn làm cái gì.

Binh sĩ đánh giá hắn một phen, người trong cung, ánh mắt từ trước đến nay đều luôn như vậy.

Hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra Nguyễn Oa là một tiểu thái giám không có chỗ dựa dẫm, luôn phải chịu ức hiếp.

“Hắc hắc... Nguyễn Oa đúng không?” Binh sĩ cười cười, buông cầm hắn ra, cầm dây ngựa, ngữ khí vừa đùa cợt vừa mang chút uy hiếp “Giữa đêm hôm nay, ca ca chờ ngươi ở ngay cửa, nếu không tới, mở to mắt mà xem chuyện gì xảy ra.”

Nói xong, binh sĩ dắt ngựa rời đi.

Nguyễn Oa đứng ngây người tại chỗ, không biết chính mình đã trêu chọc đắc tội gì với hắn, sợ hãi sẽ như bình thường lại bị chèn ép, cả người run rẩy.

Hắn trở về mã giam, cứ như vậy một bên vừa làm việc, một bên lo lắng hết nửa ngày, chịu đựng đến tận đêm.

Người trong cung này, ai hắn cũng không thể đắc tội, không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe theo lời binh sĩ kia, đi đến cửa Ngự mã giam.

Ở đó, không giống như ban ngày chỉ có một người đợi hắn mà là đến tận bốn năm binh sĩ.

Bọn họ vừa thấy Nguyễn Oa, tất cả liền nhìn về phía binh sĩ ban ngày, cười âm lên thành tiếng “Tiểu Chương, hàng này quả thật có thể giải buồn nha, vất vả cho ngươi rồi.”

Nói xong, ngay lập tức vây quanh Nguyễn Oa, kẻ sát người đi vào thật sâu trong bóng tối.

Tại nơi Nguyễn Oa bị bọn họ đưa đến, bốn năm nam nhân thân thể khỏe mạnh, lột hết quần áo của hắn, gây sức ép cho hắn nguyên một đêm.

Đó là lần đầu tiên Nguyễn Oa biết, nam nhân cùng nam nhân, cũng có thể làm loại chuyện này.

Thẳng đến khi trời mờ mờ sáng, Nguyễn Oa mới lê đôi chân mềm nhũn, cố gắng chịu đựng đau đớn như xé rách ở hậu đình, tập tễnh ly khai khỏi địa phương kia.

Bất quá, cũng không phải không có điểm tốt.

Sau khi những người đó giày vò hấn xong, còn bưng tới cho hấn một ít cơm thừa cùng điểm tâm. Hai năm nay, đây là lần đầu tiên hấn được ăn no như vậy.

Trước mặt những người đó, hấn tuyệt không rơi lệ, nhưng trên đường quay về Ngự mã giam, nước mắt không kìm được cứ chảy xuống.

Hấn biết người khác khinh hấn thấp hèn, thế nhưng không tưởng tượng được rằng mình lại biến thành kẻ mà ngay cả kỹ nữ cũng không bằng.

Một đêm này, hấn đã nhìn thấy rất nhiều thứ.

Huynh đệ, bằng hữu... Cái gì là huynh đệ bằng hữu kia chứ?

Hấn và Bách Khiếu Thanh, một người ở trên mây, kẻ lại giầy giụa trong vũng bùn... Hai hoàn cảnh hoàn toàn bất đồng như thế, làm sao có thể có được huynh đệ bằng hữu chân chính?

Mà hấn vẫn luôn mong, ở trên người Bách Khiếu Thanh tài năng kia được hưởng một chút ấm áp an ủi, nhưng thật là mơ tưởng hảo huyền rồi.

Hấn có thể nào cam tâm đây? Vô luận như thế nào, hấn còn trẻ, hấn phải sống sót, vì chỉ có sống sót mới đợi được đến ngày ngẩng cao đầu đoạt lấy mọi thứ trở về.

Có lẽ... chuyện tối hôm nay, có thể trở thành con bài giúp hấn trao đổi thêm chút đồ ăn, cùng lợi thế được che chở.

Nguyễn Oa nghĩ đến đó, dần dần ngưng rơi lệ, sờ sờ mặt mình. Đó là một khuôn mặt cân xứng tướng mạo thanh tú, hấn biết.

Người giống hấn, một khi đã tiến vào hoàng cung đầy mưu mô phức tạp, cũng giống như đem vận mệnh cùng tương lai đặt trên sòng bài. Hiện giờ, toàn bộ tiền đánh bạc của hấn, cũng chỉ có khuôn mặt này thôi.

Ở Ngự mã giam, vẫn là bị người khác chú ý rất nhiều. Sau đó, Nguyễn Oa vì sinh mệnh nằm dưới tay Khương nương nương, lại bị điều đến Hương phường.

Hấn ban ngày làm bốn phận như đường sống, thế nhưng ban đêm lại không ở trong Hương phường, mà là qua lại với đám thị vệ, thậm chí là trong phòng ngủ của những nương nương tịch mịch.

Mỗi lần trước khi màn đêm buông xuống và hừng đông xuất hiện, hắn đều hận không thể đem chính mình tẩy rửa đến lột da mới thôi.

Trước khi màn đêm buông xuống, là sợ hãi thị vệ hay nương nương nào đó ghét bỏ mùi hôi trên người mà mất chỗ dựa, sau một đêm giao cấu, trước khi trời rạng sáng, lại cảm thấy chính mình dơ bẩn từ trong đến ngoài, cả người tanh tưởi.

Ngày cứ như vậy chậm rãi trôi qua, linh hồn tựa như cũng dần dần chết lặng.

Bách Khiếu Thanh mười sáu tuổi, năm ấy khi chuẩn bị nhập ngũ, trộm đến Hương phòng thăm Nguyễn Oa một lần, mang theo một gói bạc, kêu Nguyễn Oa chuộc thân rời khỏi hoàng cung, kết quả bị Nguyễn Oa rống lên, ném bạc ra ngoài.

Nguyễn Oa những năm gần đây, không được một ai thật lòng quan tâm, đáy lòng mong mỗi được yêu thương đến cực điểm. Tuy rằng biết Bách Khiếu Thanh trong mắt chỉ xem trọng Khương nương nương, nhưng từ tận sâu trong thâm tâm, hắn vẫn âm thầm chờ đợi.

Nhưng lần đến thăm này của Bách Khiếu Thanh khiến cho những trách cứ của hắn đối với y biến thành oán hận.

Khương nương nương ép hắn, Bách Khiếu Thanh đều biết, vẫn biết, thế nhưng cuối cùng y lại lựa chọn rời khỏi hắn, làm cho hắn biến mất khỏi sinh mệnh của mình.

Hắn có thể nào không giận? Hắn có thể nào thỏa mãn tâm nguyện cho những người đó đây?

Không, hắn không đi! Hắn thà chết, cũng phải trở thành một cái gai nhọn đâm vào lòng Bách Khiếu Thanh, để Bách Khiếu Thanh phải vĩnh viễn nhớ kỹ hắn!

4.

Năm Nguyễn Oa hai mươi tuổi ấy, Bách Khiếu Thanh làm phản, để hậu Thiên Triều vẫn mệnh, lui về Giang Nam. Nguyễn Oa đã mong mỗi cơ hội lớn lao này từ rất lâu, cho nên nhất định sẽ nắm thật chặt trong tay.

Năm hai mươi sáu tuổi, hắn trở thành người gối giường của đương kim hoàng thượng Chu Nguyên Vị, trong cung không một người nào không tranh nhau nịnh hót bầu vú vào hắn.

Hắn tìm bọn thị vệ năm ấy từng giao cấu qua, giết sạch sẽ. Ngay cả các nương nương được hắn hầu hạ, trước khi để hậu chết đều được đưa đến tự miếu xuất gia, tuy nhiên trong khoảng thời gian ngắn đều phát điên hoặc chết mà không hiểu nguyên do.

Hắn đã từng cho rằng, năm tháng có thể hòa tan tất cả.

Những ác mộng đã qua, những chuyện từng phải chịu đựng, những người liên quan, tất cả đều biến mất không còn dấu vết. Hắn không cần nhớ lại, cũng không cần có bất kỳ mối liên hệ gì với quá khứ cả.

Hắn giờ đây vinh hoa phú quý, hắn có vị trí mà bất kỳ ai đều hâm mộ.

Mọi điều khi xưa đã từng nghĩ đến, hiện tại toàn bộ đều có.

Mãi cho đến năm hắn ba mươi một tuổi ấy, thiên hạ lần thứ hai thay đổi, hắn lại trở về kinh đô, là năm hạ mạt thu sơ, một lần nữa lại nhìn thấy Bách Khiếu Thanh.

Trước khi chưa gặp lại Bách Khiếu Thanh, hắn không biết chính mình lại hận một người, đồng thời cũng trông mong một người như vậy.

Khát vọng chờ đợi thiếu niên, nhớ nhung đến mong mỏi, thế nhưng lại như độc dược ngấm vào xương cốt, không thể nào rút đi được, ngược lại còn theo thời gian trôi qua mà thấm sâu vào cốt tủy tâm phế.

Hắn nhớ tới thiếu niên luôn ở trong mộng của hắn, những giấc mộng chồng chất mà toàn bộ đều bị Bách Khiếu Thanh chiếm giữ.

Đêm Bách Khiếu Thanh bị mang đến Võ Dao cung đó, Nguyễn Oa canh giữ ngoài cửa, trông giữ suốt một đêm.

Thanh âm bên trong giấy giụa, xé rách đồ võ, thân thể giao cấu, tuy rằng cách một cánh cửa thật dày, hắn vẫn loáng thoáng nghe thấy.

Nguyễn Oa nhắm hai mắt lại, tưởng tượng chính mình là người nằm trên người Bách Khiếu Thanh, chính mình cùng y da thịt kề cận mà không phải là Nguyên Vị.

Bách Khiếu Thanh tự sát một lần, được Nguyên Vị không tiếc hơi sức khó khăn, sau khi cứu mạng trở về, bắt đầu ép y uống một loại dược.

Bách Khiếu Thanh uống dược này, dần dần trở nên si ngốc, chuyện quá khứ đều không nhớ rõ, mỗi ngày đều chẳng nói tiếng nào, thậm chí cũng chẳng di chuyển nhiều.

Nguyễn Oa không thấy Bách Khiếu Thanh nữa.

Thứ nhất là vì Nguyên Vị chuyên sủng Bách Khiếu Thanh, không có cơ hội; mặt khác, là vì không cần gặp lại nữa.

Bách Khiếu Thanh mà Nguyễn Oa nhớ thương, đã không còn. Người hiện giờ đang ở trong cung, được hoàng đế hằng đêm ôm ấp, chỉ là một cái xác với đầy đủ diện mạo mà thôi.

Rõ ràng biết thế giới rộng lớn này, đã không còn nơi để tìm kiếm người trong trí nhớ kia nữa rồi, thế nhưng vẫn nhin không được mà một lần lại một lần nữa đi tìm.

Thậm chí là tận lực trong mọi trường hợp, gần như là tham lam mà cướp đoạt mọi dấu vết mà y lưu lại trên đời.

Khi niên thiếu, thời điểm Bách Khiếu Thanh đến thăm Nguyễn Oa từng nói qua, nương của y được ăn táng ở ngoại thành phía bắc, y hằng năm đều đi viếng mộ, bồi thêm chút đất rồi dọn dẹp một phen.

Nguyễn Oa ra ngoại thành phía bắc tìm vài lần, cuối cùng cũng căn cứ theo những miêu tả đặc thù mà Bách Khiếu Thanh từng nói, tìm được mộ phần kia.

Cũng không phải là thương hại gì, mà chỉ là không muốn dấu vết tồn tại của Bách Khiếu Thanh cứ như vậy biến mất. Nguyễn Oa cho lão thái bà sống ở gần đó chút bạc, nhờ bà trông coi giữ gìn bày biện đồ cúng cho mộ phần này.

Nếu hồn phách của Bách Khiếu Thanh chưa yên, như vậy, một ngày nào đó có thể đến trước nơi này.

Vài năm cũng tốt, vài chục năm cũng tốt, chỉ cần một ngày nào đó y đến là được.

Ít nhất còn có thể chờ, Nguyễn Oa không cần chờ đợi, hắn chỉ sợ hãi, sợ không có ai để hắn chờ nữa.

Rõ ràng biết suy nghĩ này gần như là điên rồ, nhưng sao cũng không thể dừng lại.

Đồng thời, khi tìm mọi dấu vết về quá khứ của y, hắn dần dần bắt đầu hoài nghi. Trong lòng Bách Khiếu Thanh, Khương nương nương có bao nhiêu quan trọng, hắn đều biết. Vô luận như thế nào, hắn cũng không tin Bách Khiếu Thanh sẽ vì vinh hoa phú quý mà giết nàng, đi nương nhờ vào địch quốc.

Nếu là Nguyễn Oa hắn rơi vào tình cảnh như vậy, thì ngược lại còn có thể, nhưng Bách Khiếu Thanh và Nguyễn Oa, không phải người giống nhau.

Hồi tưởng lại hồi tưởng, nhớ lại lần gặp nhau trên Hạnh Hoa lâu, lại mơ hồ thấy đó là bằng chứng.

Từ đó, Nguyễn Oa dường như phát điên, không buông tha cho dù chỉ là nửa điểm, tìm kiếm căn cứ xác minh Bách Khiếu Thanh vô tội.

Thế nhưng, chứng minh được rồi sẽ như thế nào đây? Tất cả cũng không thay đổi được gì cả.

Nguyễn Oa không nghĩ tại sao phải làm như vậy, cơ hồ hoàn toàn là dựa vào bản năng đuổi theo tất cả xoay quanh Bách Khiếu Thanh. Hắn muốn so với bất cứ kẻ nào, hắn đều hiểu rõ, thân cận Bách Khiếu Thanh hơn cả.

Khó khăn lại gặp khó khăn, nhưng mọi cố gắng đều có hồi báo. Cuối cùng, cuối cùng hắn đã tìm được rồi, chính là kim bảo thái giám trước kia luôn hầu hạ bên người Khương nương nương.

Khương nương nương vừa chết, tất cả người đều được thay đổi, kim bảo thái giám cũng mất thế, đến giữ Hoàng lăng của tiên đế tiên hậu. Mặc dù không đại phú đại quý, nhưng cũng khá an nhàn tự tại.

Nguyễn Oa tìm đến kim bảo thái giám, vận vài thủ đoạn một phen.

Biện pháp trị người trong cung, chỉ sợ so với những hình phạt tàn khốc ở thiên lao còn ngoan độc hơn vài phần. Kim bảo thái giám tuy rằng có chút lòng trung thành, nhưng chung quy nhiều năm an nhàn sung sướng, làm sao có thể chịu được, liền nhanh chóng nói lại mọi chuyện cho Nguyễn Oa.

Đây là chuyện cực kỳ trọng đại, sau khi Nguyễn Oa biết được chân tướng xong, lập tức sai người giết kim bảo thái giám bịt miệng, lấy tội ăn cắp dùng côn đánh chết.

Nếu để cho kim bảo thái giám sống sót, khó bảo toàn hắn không đi nói lung tung, rồi những lời đó sẽ lọt đến tai đương kim thừa tướng cùng thái úy.

Kim bảo thái giám sống, đối với Nguyễn Oa chỉ tạo thành uy hiếp.

Hắn khi bình thường đối đãi người khác đều không ngại bố thí đôi chút ân huệ nhỏ bé, nhưng khi gặp phải đại sự, lại trở nên ngoan tuyệt cay độc, nửa điểm bất lợi có thể tạo thành thương tổn cho mình đều không lưu lại. Đây chính là nhờ hoàn cảnh cuộc sống của Nguyễn Oa đã dạy cho hắn như vậy.

5.

Thành Phục năm thứ mười một.

Cứ như vậy, trong nháy mắt đã đến mùa đông săn bắn của hoàng tộc. Bách Khiếu Thanh thừa cơ hội này, ly khai khỏi Nguyên Vị. Nguyên Vị bệnh cũ tái phát, bắt đầu truy bắt Bách Khiếu Thanh.

Nguyễn Oa sau khi biết tin này, lòng vui đến không cách nào hình dung được.

Bách Khiếu Thanh nửa năm ngủ đông là để đào tẩu khỏi Nguyên Vị, nghĩ đến đây, Nguyễn Oa cảm thấy thập phần cao hứng.

Mẫu tử kia, không bao giờ có thể chiếm cứ toàn bộ sinh mệnh của Bách Khiếu Thanh nữa.

Hoàng thượng không ngừng treo giải thưởng lùng bắt Bách Khiếu Thanh, Nguyễn Oa lại ngấm xuất ra một số bạc lớn, sai người đi dò tìm.

Mùa xuân Thành Phục năm thứ mười lăm, hoàng thượng rốt cuộc vẫn nhanh hơn hần tìm được Bách Khiếu Thanh trước, mang về cung.

Nguyễn Oa trong lòng tuy rằng rất muốn gặp Bách Khiếu Thanh, nhưng Nguyên Vị cũng không phải là vị quân vương mà bọn hạ nhân, hoạn quan có thể giấu chuyện được, thái độ làm người lại vui giận vô thường, thiên uy bừng bừng. Ở trong cung, Nguyễn Oa khó có thể tiếp cận được.

Bắt đầu từ khi nhận thức, Nguyễn Oa đã không biết tình cảm mà mình dành cho Bách Khiếu Thanh rốt cuộc là như thế nào.

Không giống yêu cũng chẳng giống hận, so với yêu càng thêm mãnh liệt, so với hận càng thấu tận xương.

Ban đầu chỉ là hâm mộ cùng ghen tỵ, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, đã biến thành ham muốn chiếm đoạt.

Ánh mắt cùng tâm tư, đều không thể dời khỏi người y...

Có lẽ, thứ gì càng khó với tới, ta lại càng mong mỏi nó hơn. Tỷ như trước kia là khát vọng quyền thế, rồi như hiện tại là Bách Khiếu Thanh.

Nhưng mà, đoạt lại Bách Khiếu Thanh từ trong tay Nguyên Vị, quả thực còn khó hơn lên trời.

Sau đó, hần trong lúc vô ý biết được Phụ vương mưu đồ thiên hạ, liền chủ động tiếp cận hiền kế, trợ giúp Phụ vương ám sát Nguyên Vị.

Nếu thất bại, hành thích vua chính là tử tội, nhưng để chiếm được Bách Khiếu Thanh, chỉ có cách mưu sát Nguyên Vị mà thôi, Nguyễn Oa không còn lựa chọn nào khác.

Nguyễn Oa đối với tình cảm dục vọng kia cực kỳ cố chấp, dường như so với thường nhân kịch liệt hơn rất nhiều. Hần muốn có được thứ gì đó, từ trước đến nay đều không tiếc tất cả, thậm chí là đánh cược cả tính mạng tương lai mà truy đuổi.

Trước kia là thế, bây giờ vẫn vậy.

Nguyễn Oa cùng Bách Khiếu Thanh, kỳ thật đều có điểm tương đồng chính là cố chấp. Chẳng qua, hần là

vì chính mình, còn Bách Khiếu Thanh là đem hết thầy dành cho người khác mà thôi.

Vốn tưởng rằng kế hoạch đó là không chê vào đâu được, thế nhưng Nguyên Vị lại được Bách Khiếu Thanh dùng thân thể bán tằm cứu một mạng, hơn nữa chúng vương rất nhanh đều bị hoài nghi, bị giam lỏng trong cung.

Nguyễn Oa lo lắng sự tình sẽ liên lụy đến chính mình, thế là trước tiên xuống tay, giết đồng mưu là Phụ vương bằng thuốc độc, xóa hủy toàn bộ chứng cứ mình tham gia trong đó.

Lại không thể ngờ, quả nhiên người tính không bằng trời tính.

Nguyễn Oa sau khi giết Lữ Ái, vốn suy tính sẽ chạy trốn trong đêm, rồi chung quy vẫn không cam lòng.

Hắn đi đến Ngự hoa viên, đứng trong bóng tối, nhìn ra giữa sân treo đầy lồng đèn đỏ thắm, thấy được Nguyên Vị và Bách Khiếu Thanh.

Nguyên Vị chẳng màng quan tâm đến tần phi đại thần xung quanh, chỉ kéo Bách Khiếu Thanh đang xem diển lại sát bên, trên mặt là hạnh phúc tươi cười phảng phất như có được cả thế giới mà Nguyễn Oa chưa từng gặp qua bao giờ.

Bách Khiếu Thanh trong ngày hội mừng, tuy rằng không có biểu tình gì nhiều, thi thoảng lại nhìn xem Nguyên Vị, nhưng nét mặt vẫn nhàn nhạt vẻ ôn nhu sủng nịch.

Loáng thoáng, tựa hồ còn có cả đôi chút quyến luyến.

Nguyễn Oa đứng tại chỗ, tim bỗng nhiên trống rỗng.

Hai người ấy cứ như vậy dây dưa, rồi sau đó lại thương tổn lẫn nhau... Người tối trọng yếu trong cảm nhận của Bách Khiếu Thanh, người mà y có thể dùng cả tính mạng, tôn nghiêm bảo hộ thành toàn, vĩnh viễn vẫn là Nguyên Vị, không phải Nguyễn Oa.

Vô luận là kết cục như thế nào, Nguyên Vị chết cũng tốt, sống cũng tốt, Nguyễn Oa cả đời này cũng không thể chân chính có được Bách Khiếu Thanh.

Mưu đồ tính toán, chung quy cũng không tính được lòng người.

Hắn không khỏi khẽ cười, nhớ tới câu nói của tiểu thái giám đã bị mình đá văng kia ——

Người không chống lại số mệnh được đâu.

Chính là hắn cả đời cũng không cam chịu số phận, cho dù có chết, cũng không bao giờ chịu thiệt thòi.

Người hắn không chiếm được, Nguyên Vị cũng đừng hòng sở hữu. Hơn thế, hắn phải cho Nguyên Vị thống khổ cả đời, sống trong đau đớn cho đến chết.

Hắn từ trước đến nay vẫn luôn cảm hận mẫu tử kia cơ mà.

Sau khi từ trên Lưu Vân các nhảy xuống, ý thức của Nguyễn Oa cũng không có biến mất.

Hắn nhìn thân thể của chính mình bị kéo tới tận vùng hoang vu, bị răng nanh sắc nhọn của dã thú rửa gặm đến sạch sẽ, chỉ còn lại xương cốt trắng hếu, rải rác loạn dưới gốc gai.

Không đau, cũng không cảm thấy khổ sở, chỉ cảm thấy trợ trợ cô linh vô cùng, tịch mịch lạnh lẽo.

Sau khi chết mấy ngày, có lẽ được máu tươi của hắn làm dinh dưỡng, giữa đám gai bụi chằng chịt kia bỗng nhiên bung nở những cánh hoa rực hồng như lửa, nhờ thế mà hắn cũng cảm thấy vui đi đôi chút cô quạnh.

Hoa nở không được mấy ngày, Bách Khiếu Thanh đến đây, nhặt từng đoạn xương của hắn một, đặt vào trong giỏ trúc. Vài giọt nước mắt từ hai má Bách Khiếu Thanh chảy xuống, rơi xuống di cốt của hắn.

Trong nháy mắt kia, hắn bỗng trở nên an tĩnh trở lại.

Bách Khiếu Thanh hiểu được tâm tư của hắn, vì hắn mà rơi lệ, bấy nhiêu thôi đã đủ rồi.

Nguyên lai, tất cả những thứ mà hắn mong ước, chẳng qua chỉ là như thế này mà thôi.

Bách Khiếu Thanh đưa hắn đến một trấn nhỏ ở phía tây bắc, chôn ở hậu viện sau nhà, lại trồng quanh rất nhiều loại hoa, mỗi ngày đều đến thăm hắn, nói chuyện với hắn.

Thật tốt biết bao.

Những oán hận, đồ kỵ cùng ham muốn chiếm đoạt, tựa hồ cũng theo thời gian dần dần trôi đi, được những

đóa hoa vẫy quanh mà chậm rãi tình lọc.

Khi còn sống, tâm tư cùng dục vọng đều quá nặng, đã quá mệt mỏi rồi.

Hắn hiện giờ cái gì cũng không thể làm, cũng không cần phải làm nữa, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc thật dài, vĩnh viễn cùng thiên thu.

-Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-tuong>